

АЛИСТЪР
РЕЙНОЛДС

ДОМЪТ НА СЛЪНЦАТА

„Гений на широкомащабната фантастика“
— Пъблишърс уикли

АЛИСТЪР РЕЙНОЛДС ДОМЪТ НА СЛЪНЦАТА

Превод: Елена Павлова

chitanka.info

Преди шест милиона години, в зората на човешката епоха на звездоплаването, Абигейл Джентиан се разделя на хиляда клонинга и ги изстрелва в галактиката. Тяхната цел: да натрупат повече спомени и мъдрост, отколкото едно човешко същество някога би могло да натрупа във вселена, спъвана от законите на Айнщайн. Дяловеците от линията Джентиан редовно се събират на грандиозни празненства, където в течение на хиляда буйни нощи си обменят спомените.

„Майстор-певец на космическата опера“

Таймс

„Рейнолдс е най-добрият жив представител на «Школата на духа на чудото» — дори ако смята, че всички ще измрем, пак ще ни накара да гледаме на това с почуда и възхита“

Телеграф

„Очарователно изобретателен... Видението на Рейнолдс за бъдеще, доминирано от изкуствения разум, трепери от космическия студ на тъмната бездна между звездите“

Пъблишърс уикли

„Рейнолдс е голяма работа!“

Буклист

ЧАСТ ПЪРВА

Родена съм в къща с милион стаи, построена на малък, лишен от атмосфера свят на границата на империя от светлина и търговия, която възрастните наричаха Златния час — още не осъзнавах точно защо.

По онова време бях момиченце, отделен индивид на име Абигейл Джентиан.

По време на трийсетте години на детството си разгледах само част от това огромно, разпиляно, вечно променящо се имение. Съмнявам се да съм успяла да проуча и стотна от него дори когато поотраснах и се сдобивах с все повече правомощия да се скитам навсякъде, където ми се харесваше. Плашеха ме дългите му, зловещи коридори от огледала и стъкло, тирбушоноподобните стълбища, издигащи се от мрачни мазета и подземия, в които никога не слизаха дори големите, стаите и фойетата, които — въпреки че възрастните и камериерките не говореха за тези неща в мое присъствие — се предполагаше, че са обитавани от призраци или по някакви причини не са подходящи за пребиваване по-дълго от едното прекосяване. Асансьорите и автоматичните сервитьори ме стряскаха, задвижеха ли се без видими нареждания, подчинявайки се на неразгадаема прищявка на управляващата къщата личност. Това беше дом на призраци и чудовища, с гули в сенките и щъкащи зад ламперията демони.

Имах си един верен приятел, макар че сега не мога да си спомня името му. Пристигаше от време на време, но само на кратки посещения. Приближаването и стиковането на частната му совалка ме допускаха да гледам от херметизираната наблюдателница на остъкления белведер, кацнал на върха на най-високата кула на имението. Винаги се радвах, когато мадам Клейнфелтър ме отвеждаше в белведера — и не само защото събитие от подобен мащаб подсказваше за пристигането на единствения ми истински приятел. Оттам можех да зърна къщата в нейната цялост — както и по-голямата част от света, на който беше построена. Тя се разгъваше настрани във всички посоки, а накрая се срещаше с острия ъгъл на назъбения

хоризонт на планетоида — тънка граница от камък, която белязваше ръба на моя дом.

Сградата бе странна, макар че дълго време не разполагах с основа за сравнение. Тя не бе строена според организиран план, нямаше и намек за симетрия или хармония — или и да е имала, този изначален порядък се бе изгубил под безбройните пристройки и изменения, и работите по нея все още продължаваха. Макар че планетоидът нямаше атмосфера и следователно му липсваше климат, къщата бе конструирана така, все едно принадлежеше на свят, където ваят дъжд и сняг. Всяка нейна отделна секция, всяко крило и кула бяха увенчани с полегат, покрит със сини керемиди покрив. Имаше хиляди скатове, срещащи се един с друг под странни, обезпокоителни ъгли. Комини и укрепления, белведери и часовникови кули подчертаваха хаотичния, приличен на динозавърски гръб покривен пейзаж. Някои части от къщата бяха високи само по два етажа; други имаха по двайсет или повече нива, а най-високите сред тях се издигаха като планини между подножията на обкръжаващите ги постройки. Пропастите между кулите бяха обкращени от мостове с множество прозорци, зад чиито осветени бойници понякога се промъкваша далечни, мълчаливи силуети. Това не бе толкова къща, колкото град, в който можеш да стигнеш от единия до другия край, без нито веднъж да излезеш на открито.

По-късно, когато пораснех, щях да науча причината къщата ми да бъде такава, както и причината строителството никога да не престава, но като дете просто го приемах като даденост. Знаех, че домът ми се различава от онези, които виждах в книгите и по кубовете-разказвачки, но пък нищо в онези книги и кубове не съответстваше на значимите аспекти в собствения ми живот. Още преди да се науча да чета знаех, че сме богати — и ми бе внушено, че има само шепа други родове, чиито съкровища могат да се сравняват с нашето собствено.

— Ти си много специална млада дама, Абигейл Джентиан — каза майка ми при един от множеството случаи, когато нейното несъстаряващо се лице ми говореше от паната в къщата. — Ти ще постигнеш големи неща в живота си!

Тя си нямаше и най-малка представа!

Не ми отне много време да осъзная, че момченцето също трябва да е дете от богат род. Пристигаше в свой собствен кораб, не с някой

от притежаваните от компанията лайнери, които понякога докарваха по-нископоставени простосмъртни до планетоида ни и ги вземаха от него. Позволяваха ми да го гледам как пристига от дълбокия Космос, забавя на върха на кобалтов пламък, преди да спре над външните крила на къщата, да направи пирует в конфигурация за приземяване, да разпери скелетоподобните подпори за приземяване и да се снижи с елегантна прецизност върху определената му площадка за кацане. Знакът на нашия род беше черен петolistник, неговият — чифт вплетени едно в друго зъбчати колела. Емблемата бе нанесена на лъскавата, ръбата обшивка на кораба.

Веднага щом совалката кацнеше, аз се втурвах надолу от белведера, на практика се търкалях по стръмното спирално стълбище, обикалящо кулата. Клонираната бавачка, която се грижеше за мен в съответния ден, ме завеждаше до някой от асансьорите и с него се придвижвахме нагоре, надолу и настрани, докато не стигнем до крилото с доковете. Обикновено се озовавахме там точно когато момченцето излизаше и правеше първи колебливи крачки по дългата, облицована с килим рампа от кораба си, съпроводено от два пързалиящи се редом с него робота.

Роботите ме плашеха. Представляваха масивни туловища от матово, обветрено от времето сребро с глави, корпуси и ръце, но само с едно голямо колело на мястото на краката. За лица им служеше по една вертикална линия, като бойница за стрели в стената на замък, разположена от предната страна на клинообразния череп. Нямаха очи, нито уста. Ръцете им бяха сегментирани и свършваха с триостри длани, които не ставаха за друго освен за смазване на плът и кости. Въобразявах си, че през времето, когато момченцето не ми е на гости, роботите го държат заложник и му причиняват ужасни злини — толкова страховити, че той никога не би могъл да спомене какво му се случва дори когато оставахме насаме. Едва когато пораснах малко, започнах да осъзнавам, че роботите са негови телохранители и че дълбоко в сумрачната архитектура на умовете им се крие нещо, опасно близо до любов.

Машините стигаха само до края на килима и никога не се изтъркулваха на дървения под в приемната. Момчето се поколебаваше, после пристъпваше долу, лъснатите му черни обувки потракваха по лакираните дъски. Беше облечен в черно, с изключение на белите

маншети и широка дантелена яка. Носеше малка раница и черната му коса бе заресана назад от челото и прибрана с лак със силна миризма. Лицето му бе бледо и леко подпухнало, с обли, тъмни очи с неясен цвят.

— Очите ти са странни — казваше ми постоянно той. — Едно синьо и едно зелено. Защо не са ги оправили още при раждането ти?

Роботите на заден ход се прибираха обратно в совалката, където щяха да чакат, докато дойде време момчето да си тръгне.

— Тук е трудно да се ходи — казваше всеки път гостът ми, а крачките му бяха несигурни. — Всичко е твърде трудно!

— На мен ми се струва нормално — отвръщах.

Мина много време, преди да осъзная, че момчето идва от място в Златния час, където местната гравитация е настроена на половин стандарт, което означаваше, че му е трудно да се придвижва, когато посещаваше планетоида.

— Татко казва, че е опасно — сподели момчето, докато се насочвахме към стаята за игри, а две бавачки ни следваха като сенки.

— Кое е опасно?

— Онова нещо в твоя свят. Никой ли не ти е казал още за него?

— Няма нищо в света освен камък. Знам — нали проверих в разказвателния куб, след като ми каза, че в пещерите под къщата живеели змии!

— Разказвателят те лъже! Така правят, когато смятат, че трябва да те защитят от истината.

— Не лъжат!

— Тогава попитай родителите си за черната дупка. И в момента се намира под къщата ти!

Гостът ми със сигурност знаеше, че баща ми е мъртъв и че мога да питам майка си за нещо само когато лицето ѝ се появи на някое от паната.

— Какво е черна дупка?

Момчето обмисли въпроса ми за момент.

— Това е вид чудовище. Като гигантски черен паяк, увиснал в невидима мрежа. Сграбчва и ужилва всичко, което го доближи прекалено много, а след това го изяжда живо. А този под къщата ти е много голям!

Мислейки се за много хитра, казах:

— А какво стана със змиите? И тях ли е изял?

— Излъгах те за змиите — отвърна момчето нехайно. — Но това е истина — питай разказвателния куб за черните дупки, ако не ми вярваш! Семейството ти е било принудено да сложи една под къщата, за да направи всичко по-тежко — ако я нямаше, сега щяхме да се реем.

— Че как може паяк да прави нещата по-тежки?

— Казах, че е като паяк, а не че е истински такъв — момчето ме погледна съжалително. — То е смучеща, гладна уста, която никога не можеш да напълниш. Ето защо дърпа всичко към себе си, кара ни да се чувстваме по-тежки. Но затова е и опасна.

— Защото баща ти така казва?

— Не е само татко. Разказвателният куб ще ти обясни всичко, ако му задаваш правилните въпроси. Просто не бива да му се нахвърляш с главата напред — трябва да подходиш изотзад, както котка дебне мишка. Само така ще го подмамиш да ти сподели неща, които не е имал намерение. Веднъж черна дупка е погълнала цял планетоид, по-голям от този тук. Погълнала е планетоида и всички, които са живели на него! До един изтекли в канала, като водата във ваната. Бълбук-бълбук-бълбук.

— Тук няма да стане така.

— Щом ти го казваш!

— И бездруго не ти вярвам! Ако не си ми казвал истината за змиите, защо трябва да ти вярвам този път?

Твърде внезапно злобното изражение изчезна от лицето на госта ми. Имах чувството, че приятелят ми току-що е пристигнал, а злонамереното, изпълнено с подигравки момченце, което бе вървяло редом с мен досега, е било просто някакъв преструван.

— Имаш ли някакви нови играчки, Абигейл?

— Винаги имам нови играчки!

— Имам предвид — нещо специално.

— Да, има. Горях от нетърпение да ти го покажа. Донякъде прилича на кукленска къща.

— Кукленските къщи са за момиченца!

Свих рамене:

— Тогава няма да ти го покажа... — и повтаряйки дословно думите, които гостът ми беше използвал преди това, заявих:

— Казах, че донякъде прилича на кукленска къща, не че е точно такава. Нарича се „Придворие“ и е почти като замък, който можеш да управляваш, има си собствено кралство. Много жалко; струваше ми се, че може да ти хареса. Но разполагам и с други игри, на които можем да играем. Например на лабиринта на настроенията или в стаята за летене.

И аз владеех изкуството на манипулациите, а и вече бях придобила някои мрачни прозрения за случващото се в ума на момчето — знаех, че ще се преструва на безразличен поне част от следобеда, а междувременно любопитството му да види къщичката за кукли ще го изгаря отвътре. При това той имаше пълното право да проявява любопитство, защото кукленската къща беше играчката, която най-много се гордеех да му покажа.

Без бавачките да ни губят от поглед нито за миг, въведох госта си в стаята за игри. В помещението със затворени капаци и сумрачно осветление наизмъквах кутии и съкровищници и разопаковах някои от играчките, с които се бяхме занимавали при последното му посещение. Момченцето смъкна раничката си, откопча капака ѝ и извади някои от своите любими играчки. Това бяха все неща, които помнех от предишното му идване: дракон с люспести крила, който летеше из стаята и плюеше розов огън, преди да кацне на ръката му и да навие опашката си няколко пъти около нея; войниче, което се криеше някъде, когато затворехме очи — последния път ни беше отнело часове да го намерим. Имаше лимки, малки стъклени топчета, покрити с цветни шарки — търкаляха се по пода и се подреждаха във форми и фигури съобразно командите, които им подвиквахме, или пък образуваха силуети, които трябваше да разпознаем, преди да са ги завършили. Имаше и дъска за пъзели, и прелестна автоматична балерина, която можеше да танцува на всичко, дори на върха на пръст.

Играхме си с тези играчки, по някое време на летяща количка бавачките ни донесоха лимонада и бисквити. Някъде в къщата звънна часовник във висока кутия.

— Вече искам да видя кукленската къща — заяви момчето.

— Стори ми се, че нямаш такова желание.

— О, не, искам! Честно!

В крайна сметка показах „Придворие“ на приятеля си, заведох го в стаята-в-стаята, където го държаха, и макар че му разкрих само

малка част от възможностите на играта, момчето остана очаровано, и още тогава осъзнах, че ми завижда и че „Придворие“ ще е първото нещо, което ще пожелае да види при следващото си посещение.

Това беше първият път, когато усетих, че имам власт над госта си. Реших, че усещането много ми харесва.

ГЛАВА ПЪРВА

Вдигнах чашата с вино, вече опиянен от пейзажа, преди и капка да докосне устните ми.

— За бъдещата безопасност на вашата цивилизация и слънчева система, мистър Небюли!

— За вашата цивилизация! — вдигна тост и Пърслейн^[1] от другата страна на масата.

— Благодаря ви! — отвърна мистър Небюли.

Седяхме недалеч от плажа и се наслаждавахме на виното в прелестната вечер. Нощите на планетата на кентаврянците се отличаваха от тези на повечето светове. Тъй като домът им орбитираще около звезда със силна ултравиолетова радиация, Сеячите бяха наметнали защитен мехур около атмосферата — прозрачен щит, който местните толерираха, за разлика от бронираната черупка, която щеше да е необходима, ако Домът на пеперудите бе преместил слънчевата им система. Денем мехурът служеше само за да пресява лъчите и да отнема от силата на изпепеляващото синьо сияние. Нощем усиливаше блясъка и на най-слабите звезди и газови облаци дотам, че достигаха достатъчна яркост да задействат цветовите рецептори в човешкото око. Млечният път представляваше бляскав, съставен от множество прешлени гръбнак, извит от хоризонт до хоризонт. Останките от свръхнова наблизо изглеждаха като мазка от рубиненочервено, преминаващо в оранжево по съсирените си ръбове. Пулсарът в сърцето ѝ бе мигащ фар. Като шепа наелектризирани скъпоценни камъни сияеше отворен куп сини звезди на не повече от няколко светлинни години. Звездите джуджета в рамките на няколко години около тази система наподобяваха парчета кехлибар и златни буци — обещание за живот и убежища и за десет милиарда години стабилност на бавния си ядрен цикъл. Виждаше се дори Липсата: онова петно с размер на палец, съставено от беззвезден, лишен от галактики мрак в посоката, където се бе намирала Андромеда.

Небето бе прекрасно, пищно като наркотично видение, но никак не ми се искаше да се сещам за Липсата. Тя веднага ми напомни за даденото на доктор Меникс^[2] обещание — онова, което поне засега не бях успял да изпълня и което в момента вече висеше на възможно най-тънкия косъм.

Единствената ми надежда оставаше кентавряните да сбъднат плановете ми.

— И сте абсолютно сигурни, че звездният бент няма да ни създава повече притеснения занапред, дяловек Кемпиън^[3]? — попита четирикракото същество, застанало до нашата маса.

— Можете да спите спокойно, мистър Небюли! Цивилизацията ви отново е в безопасност!

— Не че някога е била сериозно заплашена — натърти Пърслейн, разклащайки виното в чашата си. — Нека си го изясним веднага!

Усмигнах се:

— Протекъл звезден бент не бива да се пренебрегва, но повредата е поправена. Ние сме инсталирали съоръжението, ние го поправяме, ако нещо се повреди. Така се работи в линията Джентиан.

— Разбирате защо сме загрижени. Когато ни бяха представени другите възможности за оцеляване, ни беше намекнато, че ремонтът на звездния бент включва минимален риск.

— И е точно така — съгласих се аз.

Преди милион и половина години супермасивна звезда на единайсет светлика от света на кентавряните бе станала нестабилна. Прераждачите се бяха опитали да изсмучат материя от сърцевината на звездата с помощта на червейнодупкови помпи, но зловещите плътност и температури бяха повлияли на стабилизиращите канали устройства, които поддържаха червейните дупки отворени. Намесата на Сеячите не можеше да защити биосферата на кентавряните. Като изключим евакуация на системата, оставаха им само два други варианта. Линията Меликта — Домът на пеперудите — бяха експерти по преместването на звезди. Те предложиха да придвижат или звездата, или системата, като обещаха да изпълнят и двете задачи безплатно, само в замяна на ексклузивните търговски права с кентавряните за следващите два милиона години. И двата варианта не бяха лишени от риск. При местенето на звезда номерът е да я изстреляш от галактическия диск, преди да е имала възможност да се

взриви, но самото ѝ задвижване понякога води до преждевременна детонация. А и макар че системата на кентавряните можеше да бъде преместена, по време на пътуването планетата им трябваше да бъде затворена в капсула за защита от междוזвездната радиация и отпадъци. Кентавряните сметнаха това за неприемливо, те се ужасяваха от клаустрофобия.

В този момент линията Джентиан — Домът на цветята — се представи на кентавряните. В търсене на престиж сред Гражданството ние им предложихме начин да останат на мястото, на което се намираха, и същевременно да бъдат защитени от боледуващата звезда. Около супергиганта щеше да бъде издигнат звезден бент. Когато звездата се взривеше, излъчената от нея енергия щеше да остане в рамките на бента, затворена завинаги в екран от свършени огледала.

Кентавряните, естествено, бяха скептично настроени. Но линията Джентиан може да се позове на определен опит в тази област. Ако може да се твърди, че имаме специализация в Гражданството, то това са звездните бентове. Правим ги от няколко дузини обиколки — от милиони години.

По времето на преговорите с кентавряните не бе имало разпаднал се джентиански бент.

Разбира се, не можем да си приписваме целия успех на системата. Вярно, правим бентовете, но всъщност просто сглобяваме вече готови компоненти, изоставени от Предшествениците. Те са свършили цялата тежка работа. Изковаха си милионите си пръстенови светове, малки и големи, а после са ги нахвърляли като обръчи около звездите. Накрая са ги изоставили и са измрели.

Примерно милиард години по-късно се появяваме ние и започваме да ги събираме. Пресяваме Космоса за затъмняващите следи на осиротели, останали без звезди пръстенови светове. Прикрепваме тласкачи към тъмните им страни и ги изстрелваме през галактиката с мизерна, охлювоподобна скорост, в пъти под светлинната. Тази задача трябва да се изпълнява с внимание, иначе структурите се разбиват на трилиони бляскави парченца. Пръстеновите светове са невероятно здрави, но не са неунищожими. За сметка на това са бляскави. Всъщност няма нищо по-лъскаво в познатата ни Вселена. Тяхната огледална вътрешна повърхност отразява всичко, включително

неутрино, които щастливо биха преплували през дебело петдесет светлинни години олово.

За да завириш звезда — да я опаковаш плътно, — е нужно да се построи Дайсънова сфера. Хората са способни да обвият звезда в рояк от тела — Дайсънов облак, — но не ни е по силите да сглобим сфера. Наместо това наподобяваме такава, като заобикаляме звездата с хиляди пръстенови светове, всички със сходни размери, но без дори два да са с еднакъв диаметър. Правим от тях диск и после започваме да ги накланяме, докато всеки пръстенов свят не се обърне към звездата под уникален за него ъгъл. Светлината се излива навън през стесняващи се цепнатини, докато пръстеновите светове се затягат на постоянните си позиции. Затварят се щорите на зловещия, смъртоносен фенер.

И след това внезапно звездата изчезва, на нейно място остава само тъмна сфера. Вътре в черупката енергиите на умиращото светило са затворени в буря от отражения, отскачат напред-назад между свършените отражателни повърхности, докато — фотон по фотон — постепенно не изтекат в пространството с безопасна интензивност.

Отнема немислимо дълго време. Ако някой звезден бент се срине преди повечето от затворената в нея енергия да бъде разсеяна в пространството, резултатите ще са по-катастрофални, отколкото експлозията, която е предназначен да съдържа.

Бях преувеличил, когато казах, че сме спасили местната цивилизация, но това не означава, че не е имало проблем със звездния бент. Един от тласкачите му — двигателите, които държат пръстеновите светове по местата им — бе започнал да губи синхрон. През зейналата в бента дупка с форма на око пламтеше яростна светлина.

Бях изпратен да я поправа. Нов тласкач бе следвал „Дребен флирт“ от последната сбирка на линията, мъкнейки се по петите на кораба ми като вярно кученце. В трюма ми се намираше наниз свързани месингови сфери, наричани „еднократна отварачка“ — устройство, настроено на вълната на конкретния звезден бент, което позволяваше ограничено настройване на вградените му механизми. Преди да посетя кентавряните, бях задействал отварачката — тя се разпадна на бляскав прах, след като изстреля гравитонния си импулс — и инсталирах новия тласкач. В течение на няколко дни окото се затвори, а бентът се запечата отново.

Работата ни тук бе приключена. Пърслейн смяташе, че би било редно и честно да си тръгнем, без да се свързваме с кентавряните и без да търсим тяхната благодарност.

Няма и капка съмнение, че тя беше права.

— Прави бяхте да изберете звездният бент — обади се Пърслейн, със сигурност наясно, че говори на далечен наследник на едно от съществата, с които линията първоначално е сключила сделка. — Но сте и прави да изразявате разочарованието си, че изобщо е възникнала повреда. Очаквали сте от нас по-добро качество!

Мистър Небюли подраска с копито по земята.

— Не се е случило нищо особено лошо.

— Въпреки това поднасям ви извиненията на линията и уверенията ни, че няма да позволим нищо подобно да се повтори! — Пърслейн не превръщаше в тайна факта, че и тя е дяловек от Джентиан. Въпреки че линията се мръщеше на интимно приятелство по време на обиколките, домакините ни имаха напълно заслужена репутация на дискретни същества.

— Междувременно — продължи спътничката ми, — ако линията Джентиан може да помогне с нещо друго на цивилизацията ви, с удоволствие ще повдигна въпроса на следващата ни сбирка. Посрещнахте ни извънредно любезно — далеч отвъд границите, които заслужаваме. Приемът, който оказахте на нашия гост, доктор Менинкс...

— Като става дума за вълка... — обадох се и вдигнах древния бинокъл от масата.

— Това там той ли е? — попита мистър Небюли.

— Именно и изцяло той!

— Пътува в извънредно любопитно устройство. Какви са тези цилиндрични неща по протежението му, които се въртят?

— Колела — обясни Пърслейн.

— Това е неговата къпална машина — казах аз.

Къпалнята представляваше нашарен с ръжда черен ромбоид, покачен на четири чифта независими оси. Беше се подал от трюма на кораба ми, спусна се по товарната рампа и с олюляване, бъхтене и бълване на дим си проправи път от площадката за кацане през ниските закепенчени сгради из сънения крайбрежен град, по напукания цимент на древните подпорни стени над плажа. Полека се спусна по стръмния

отточен канал, пресече пясъка и навлезе във водата, като продължи напред, докато машината не се потопи до нивото на колелата си. Отпред еднокрила врата се сгъна върху покрива на превозното средство и позволи на морската вода да се плисне във вътрешността.

Морето бе с полунощно синия цвят на мастило, пълно с фосфоресциращи микроорганизми. Когато се разбиваха в хромовобелия пясък, вълните се пенеха в розово и вишнево. Насочих бинокъла към обърнатия навътре край на къпалната машина с надежда да съзря ясно доктор Менинкс, когато излезе в морето. Останах разочарован — мернах само подобен на рак силует, който се изниза от колата и изчезна под повърхността, преди да успее да различа нещо повече от минимални подробности. Вратата се затвори и къпалната машина изпълзя обратно извън водата.

— Може ли да попитам къде сте се натъкнали на такъв необичаен екземпляр, дяловек? От много време насам не сме виждали такива като доктор Менинкс — поне няколкостотин хиляди години, ако не и повече.

— Не мога да си приписвам заслуги за него. Беше ми натрапен.

— От устата ви прозвуча като наказание.

— Точно това представлява. Другарите ми от линията счетовода, че така ще ми дадат прекрасна възможност да демонстрирам, че мога да нося отговорност и да се сработя с труден гост.

Пърслейн се обади:

— Кемпиън просто извади лош късмет, мистър Небюли. По време на последната сбирка Громуел^[4] — друг дяловек — доведе доктор Менинкс като свой гост. Пона начало си търсеше извинение да го хариже на някой друг. Горедолу по това време Кемпиън представи запис, който за нещастие включваше и посещение при Бдящите.

Поинтересувах се:

— Нали сте чували за Бдящите?

Мистър Небюли погледна към небето, приблизително в посоката на Липсата. Носеше плътно прилепнал раиран костюм, който стигаше до точката, в която човешкият му торс се сливаше гладко със сресаното му кестеняво конско тяло.

— Чували сме това-онова, дяловек. Кое то не иде да рече, че някога сме имали пряк контакт с тях.

Пърслейн отпи от виното си:

— Е, в крайна сметка се оказа, че доктор Менинкс си е поставил за цел да стигне до Бдящите. Освен че е ревностен Дезавуатор^[5], той се смята и за специалист по древна история.

— Което е и причината Кемпиън да бъде натоварен с присъствието на доктора — уточни мистър Небюли.

— В допълнение на надзора над на звездния бент ми бе възложено да откарам доктор Менинкс до Бдящите и да използвам връзките си там, за да му осигуря статут на привилегирован учен — неограничен достъп до дълбоките архиви или каквото е възможно. Те не харесват особено Опровергателите и определено не обичат акватиците, но другарите ми сметнаха, че ще успея да убедя Бдящите.

Мистър Небюли изви торса си, за да погледне отново към морето, и на лицето му се изписа замислено изражение.

— Човек може само да заключи, че не си преуспял изцяло в това си начинание, дяловек, нали?

— Не, все още действам по въпроса — признах. — Тъй като това беше последният шанс на доктора да поплува преди пристигането си при Бдящите, той му се нахвърли. Между другото и аз като Пърслейн благодаря, задето си дадохте труда да посрещнете изискванията ни.

Кентаврянът махна небрежно с ръка към блещукащата на хоризонта бариера, отвъд която реещият се кораб на Пърслейн — твърде голям за площадката за кацане — изгрываше като патинирана сребърна луна.

— Няма нищо. В този океан нямаме големи хищници, но за да е спокоен гостът ви, не беше трудно да се постави бариера през залива. Надявам се само, че сме нагласили солеността по негов вкус.

Разговорът затихна. Мистър Небюли не беше дошъл на масата ни, за да си губи времето. Беше тук да ми каже цената на онова, което му бях предложил за продажба. От офертата му зависеше много, макар че правех всичко по силите си да не му го показвам.

— Беше много мило от ваша страна да отворите съкровищницата си за оглед — сподели мистър Небюли.

Кимнах окуражително, докато Пърслейн поддържаше напрегната, дипломатична усмивка.

— Надявам се, че намерихте нещо интересно в нея.

— О, вътре има много интригуващи неща. Пътували сте надалеч и сте разменяли информация с други звездни пътешественици, и сте

събрали много сведения, повечето от които са извънредно редки. Беше привилегия да пресея данните ви!

— А намерихте ли сред тях нещо, което бихте желали да купите? Мистър Небюли пристъпи на подкованите си копита.

— Намерих няколко неща, дяловек, но трябва да призная, че голяма част от онова, което предлагате, не е от пряка ценност за мен въпреки редкостта си. Ако бяхте пристигнали преди двайсет килогодини, може би положението щеше да е различно. Но са минали само единадесет, откакто ни е посещавал дяловек от джентианската линия, и само две, откакто Марселин бяха в нашето въздушно пространство.

— Тези Марселин си пъхат носа навсякъде — изсъска Пърслейн през стиснати устни.

— А онова, което ви е заинтересувало...

— Приготвил съм ви разбивка — заяви кентаврянинът, бръкна в един от джобовете на деловия си костюм и извади парче материал с големина на носна кърпа. Разгърна го и го разпъна до размерите на масата ни. Остави го да виси във въздуха, където платът затрепка на вятъра. На него бяха нанесени спретнати колони, в писмен вариант на Езика.

Кентавряните бяха известни на джентианската линия от над осем обиколки. Бяха тринадесетата форма на човечеството, живееща в тази система, и се бяха появили от руините на цивилизацията на последната култура. Те притежаваха тази система и шепа преработени светове в нея, но никога не бяха излизали извън кометния си облак. Основният им свят беше воден — суперокеанска планета, потопена във вода, с дебела, синя атмосфера, съдържаща фоторазсеян кислород. Сеячите бяха разрешили тази атмосфера и я бяха направили по-малко корозивна, бяха пуснали плаващи земни маси по обвиващото света море и бяха посели в този стерилен океан множество твърдочерупчести организми. Гравитацията на планетата не бе нагласяна никога, ето защо кентавряните се бяха сдобили с днешната си копитна форма. Те имаха смътни спомени откъде са дошли, което надминаваше обичайното за следкатастрофниците състояние. Според статистическите предвиждания на всеобщия регистър те имаха отличен шанс да устоят поне още един или два милиона години, стига амбициите им да си останеха скромни. В дългосрочен план най-

добрата стратегия за културно дългожителство беше или да си седиш опакован в една система, или да се превърнеш в нещо подобно на линиите, напълно лишен от оковите на планетарния живот. Експанзионизмът работеше за известно време, но в крайна сметка се оказваше безплодна стратегия. Не че това спираше новопоявяващите цивилизации да се да опитват дори и когато разполагаха с по шест милиона години отрезвяваща история за размисъл.

Наричахме го обратност: безкрайното, въртящо се мелнично колело на поредицата империи. Кентавряните бяха сторили добре да не се качат на това колело.

— Както виждате — каза мистър Небюли, — предложенията ни не са неразумни.

— Напротив, те дори са твърде щедри — отвърнах. — Просто се надявах да наддавате за някои от по-големите неща в съкровищницата.

— Ще ми се да бе възможно. За нещастие не би имало особен смисъл да наддаваме за данни, с които вече разполагаме.

— Абсолютно сигурни ли сте, че не можем да намерим някаква обща почва?

— Склонни сме към щедрост, дяловек, но все трябва да има някакви граници. Смятаме, че предложението ни е честно. Срамота е, че в съкровищницата ви няма по-ценни за нас неща, но нека това не ви спира да ни посетите пак, когато имате да ни предложите нещо ново — кентаврянинът замълча за момент, твърдо стъпил с три от копитата си на земята и докоснал я само с връхчето на задното ляво. — Дали бихте желали да останете за малко насаме, да обсъдите предложението?

— Ако нямате против.

— Ще се върна след малко. Ще искате ли още малко вино?

— Не, благодаря — отвърнах, вдигайки ръка.

Мистър Небюли се обърна и препусна в тръс по криволичещия път, който се намиреше от тази страна на подпорните стени. В далечината стояха двама други кентавряни, облечени в червени униформи и натоварени с увенчани с вимпели жезли на някаква градска гилдия.

Домакинът ни се присъедини към съгражданите си и заедно търпеливо се вторачиха в нас.

— Обречени сме — казах, без всъщност да ме е грижа дали думите ми ще бъдат подслушани.

Пърслейн допи виното си.

— Можеше и да е по-зле. Той е подготвен да ти направи предложение.

— Не достатъчно голямо, че да има значение...

Около планетата на кентавряните имаше паркиран голям набор кораби втора ръка, повечето от които бяха обявени за продан. Ако Небюли си беше харесал достатъчно данни от съкровищницата ми, можеше да ми направи оферта, достатъчно голяма да стигне да купя някое от тези летала. С по-бърз кораб щях да мога да спазя обещанието си към доктор Менинкс и да стигна до сбирката на линията ни със съвсем леко закъснение спрямо очакваното.

— Предполагам, че мога да задържа малко, да видя дали ще си промени мнението.

— Ще трябва доста да го промени. Дори да удвои офертата си, пак няма да си купиш и четвърт от някой от тези кораби. Най-доброто в случая е да приемеш парите на мистър Небюли. Не можеш да замениш „Дребен флирт“, но поне си в състояние да подобриш някои от системите му.

— Това няма да го направи по-бърз!

— И с по-безопасен бих се задоволила на твое място. Ако откажеш предложението, значи е било безсмислено изобщо да идваме тук. Могло е да се насочим право към Бдящите и да свалим от гърба си поне рибешкото лице.

Стана така, все едно доктор Менинкс бе чул Пърслейн, понеже щом тя го спомена, двигателите на къпалната машина изреваха и тя отново се затътри навътре в морето, а от цепките в задната ѝ част блъвнаха облаци мръсен дим. Проследих как вратата се отваря и водата се плисва вътре. Позачудих се дали да не вдигна отново бинокъла, но любопитството ми бе угаснало. Ракоподобният силует за миг се възкачи на вълните и изчезна в превозното си средство. Вратата се хлопна и возилото му започна да се измъква на сушата.

— Има и друга възможност — казах тихо.

Пърслейн ме погледна с привичен скептицизъм:

— Щом ти си замесен, винаги има такава.

— Преди да кацнем, хвърлих едно око на околните системи, просто в случай че мистър Небюли не се окаже толкова щедър, колкото

се надявам. На по-малко от сто светлика оттук и горе-долу на нашия път към дома има място на име Нелюмбий. Според съкровищницата...

— Според съкровищницата! Къде ли съм чувала това преди?

— Изслушай ме! Там се предполага да живее същество — постчовек, — наречено Атешга. Предполага се, че той разполага с кораби, много повече от Небюли, и е по-слабо вероятно цените му да са толкова високи.

— Защо не отидохме първо при него?

— Съкровищницата, както знаеш, не е напълно в крак със съвременността, така че има известен процент несигурност.

— Процент. И това също съм го чувала преди!

— Освен това така щяхме да се озовем още по-далеч от Бдящите — ако бяхме отишли право при Нелюмбий, изобщо нямаше да имаме възможност да се отървем от доктор Менинкс.

— Ако съкровищницата не е осъвременена, тогава откъде знаем, че Атешга въобще е още жив?

— Пуснах го през регистъра — прогнозата му изглежда добра.

Пърслейн се облегна в плетеното си кресло, измервайки ме с познатия до болка разноцветен джентлиански поглед. — Така, значи предложението ти е да доуцукаш до Бдящите, да доставиш доктора, след това да продължиш към Атешга.

— Всъщност... не. Предлагам да прескочим изцяло Бдящите.

Във веждата на Пърслейн се вдълба началото на бръчка.

— Искаш да го оставиш тук, така ли?

— Ще му дам възможност за избор. Ако пожелае, ще го взема със себе си по целия път до света на сбирката.

— Няма да му хареса.

— На него нищо не му харесва — не си ли забелязала?

По пясъка откъм къпалната машина и към нас крачеше слаб силует. Щом пешеходецът се приближи и изкатери изронените стъпала до пътя, стана очевидно, че е хартиена фигурка на арлекин, оцветен във воднисти ромбчета. Двумерният силует — който устояваше на бриза също толкова ефективно, колкото и висящият лист на мистър Небюли — представляваше хуманоиден аватар на доктор Менинкс. Едновременно с приближаването на аватара Небюли се раздели с кентаврите с червените костюми и препусна обратно към нас.

Пристигна първи, докато арлекинът все още се намираше на поне стотина метра от нас.

— Мога ли да приема, че сте стигнали до решение, уважаеми дяловеци?

— Боя се, че ще трябва да откажа предложението — казах. — Не твърдя, че условията не са щедри, но трябва да съм реалист. Смятам, че ще получа по-изгодна сделка за съкровищницата си на друго място.

— Ако си мислите за Атешга, нека ви предупредя да внимавате с него! Има много лоша репутация.

Престорих се, че в окото ми е влязла песъчинка.

— Атешга ли? Това пък кой е?

— Само ви предупреждавам, дяловец — вие си решавате накъде ще потеглите — мистър Небюли скръсти ръце над раираното си сако. — Е, съжалявам, че не можахме да сключим сделка, но това няма да попречи да се разделим като приятели. Много се радваме, че посетихте света ни и вярвам, че престоят ви тук е бил задоволителен!

— Такъв беше — съгласи се Пърслейн. — Вие сте чудесни домакини, мистър Небюли, — определено ще ви спомена с добро пред останалите от линията.

— Много мило от ваша страна! — Кентаврянинът се обърна да приветства приближаващия се аватар и се поклони леко от мястото, където човешкият му торс се съединяваше с конското туловище. — Много бързо завършихте плуването си, докторе — надявам се, че останахте доволен?

— Не — заяви аватарът с високия си, писклив глас. — Къпането ми беше много далеч от задоволително, което е причината да го прекратя при най-ранната отдала ми се възможност. Във водата имаше разни неща — тъмни, подвижни неща, които сонарът ми не можа да проучи добре — и температурата, и солеността изобщо не съответстваха на вкуса ми... — хартиеното лице се обърна в моя посока. — Беше ми дадено да разбера, че си предал нуждите ми на съответните власти, Кемпиън!

Размърдах се на стола си. Бях казал на кентавряните от какво има нужда докторът и без съмнение те бяха сторили всичко по силите си, за да изпълнят изискванията му. Но за доктор Менинкс и най-доброто не беше достатъчно добро, никое усилие не го задоволяваше.

— Съжалявам — рекох. — Сигурно ще да съм объркал цифрите. Всичко е по моя вина, боя се!

— Ще обвиня онзи, когото аз си реша — отвърна аватарът. — А така предвкусвах плуването на свобода! Но каквото било — било; съвсем скоро ще напусна този отвратителен свят и ще продължа одисеята си към Бдящите. Може би те знаят как е редно да се отнасят с гостите си.

— Сигурен съм, че господин Небюли е дал най-доброто от себе си — заявих.

— Да, вероятно е така — съгласи се аватарът, сякаш домакинът ни изобщо не присъстваше.

Мигът, от който се боях, откакто мистър Небюли произнесе присъдата си над съкровищницата ми, вече бе настъпил. Не можех да го отлагам повече, макар че в тази секунда най-много на света ми се искаше да нагазя в морето и да плувам чак до онзи блещукащ хоризонт, където — в зависимост от ефективността на настройките ѝ — бариерата щеше да ме обездвижи, парализира, вцепени, рани или просто да ме анихилира.

— Доктор Менинкс — казах, след като си поех дълбок, освежителен дъх, — трябва да обсъдим нещо важно!

[1] Пърслейн (от англ. Purslane) — тученица, тлъстига. (Всички бележки под линия са на преводача.) ↑

[2] От Menix (англ.) — мембрана; най-често се има предвид тази, която обвива мозъка. ↑

[3] Кемпиън (от англ. Champion) — плюскавиче. ↑

[4] Громуел (от англ. Gromwell) — птиче просо, литоспермум. ↑

[5] Дезавуатор (от фр. Désavouer — опровергаване, отхвърляне); буквално — низвергващо, опровергващо доктрини (най-вече църковни) лице. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Би било грешка да се твърди, че Кемпиън е мързелив — мързелът е черта, която Абигейл буквално е излязла от кожата си, за да изтрие от личностите ни. Но моят събрат определено беше майстор по извъртането. Беше способен не просто да отложи днешната работа за утре, а за десетки килогодини, докато закъсненията и увъртанията му не отнемеха значителни части от цяла обиколка. Мотото му би могло да бъде: „Защо да се пънеш днес за нещо, което ще те чака да го свършиш и след четвърт милион години?“.

На всичкото отгоре номерът му бе минавал вече трийсет и една обиколки. Но сега тази история с доктор Менинкс щеше да му го върне тъпкано за славните времена на добрия късмет. Кемпиън се шегуваше по повод наказания и екскомуникация, сякаш за да се имунизира срещу подобен изход. Но търпението на линията към щуротиите му притеснително бе изтъняло през последните няколко обиколки, което и бе на първо място причината да му окачат доктор Менинкс на шията. Бе следвало да се отърве от задължението си колкото се може по-бързо, а не да пърха от звездичка на звездичка с доктора все още на борда си.

Скокът от системата на кентавряните до Нелюмбий беше къс — едва деветдесет години полет по планетарно време, — но все пак се налагаше използването на някаква форма на суспендиране. Кемпиън е любител на стазата; аз — колкото и да му се виждаше странно — предпочитам да ме замразяват и размразяват. Веднага щом криофагът ме освободи, извиках информацията от сензорите на „Сребърни крила“ и като изключим шепота на остатъчни енергии — просто признак, че за последните няколко века през системата е минавал кораб, — не се забелязваха свидетелства от човешко присъствие. Нито следа от Атешга или от каквито и да е кораби. Осмислих анализа на „Сребърни крила“, прехвърлих се на борда на „Дребен флирт“ и оттам в предната част на кораба, на мостика, където вече ме чакаха Кемпиън и доктор Менинкс. Кемпиън беше седнал, потънал удобно в един от диваните, а аватарът стоеше близо до него. И двамата бяха обърнати към огромната, сияйна стена на показвателя. Въпреки че не чувах какво

говорят, акустиката на мостика ми позволяваше да доловя, че са потънали в тих, донякъде напрегнат разговор, в който от време на време се усещаха както нападателни, така и оправдателни нотки.

Нямаше нужда да ми се обяснява за какво си говорят.

По-голямата част от показвателя заемаше панорамен образ на Млечния път, основан на представата на съкровищницата за реалното му състояние. Спиралите бяха прошарени с призрочни пипалца от бяло и жълто, охра и кафяво и мрачновато, тухлено оранжево, отделните звезди — твърде многобройни да ги съзреш, видими само след групирането си на облаци, потоци и купове. Единствените звезди, които различавах като отделни единици, бяха най-ярките: супергигантите в крайна фаза, които догаряха фитила си до супернови или младоците в таури-фаза^[1], надзъртащи от шарената спирала в горещо синьо и отровно червено.

Основният диск, като изключим външната лента на пръстена Моносеръс^[2], бе с напречно сечение деветдесет хиляди светлика. Населените светове се разстилат от сърцевината до най-външните граници на спиралните рамене, но най-голяма гъстота на човешките обиталища има в дебелия пръстен на Удобната зона — региона, в който планетите изискваха най-малко приспособяване, за да станат обитаеми. Стига да останеше в рамките на зоната, един кораб би могъл да обиколи галактиката за двеста килогодини и дори да му остане време да посети стотина системи по пътя. Този период наричахме „обиколка“ — двестакилогодишния интервал между срещите на Джентиян.

Последният определен за сбирка свят бе планета в обърнатия към сърцевината на галактиката край на спиралния ръкав Норма. Оттогава насетне се бяхме движили по часовниковата стрелка, прескачайки през Шпората на Орион^[3], минахме на хиляда светлика от Стария дом, след това се бяхме гмурнали обратно през ръкавите Стрелец, Щит-Кръст и Персей, преди да изскочим от другата страна на ръкава Щит-Кръст. Вълниста червена линия бележеше напредъка ни. Водната планета на кентавряните се намираше в Щит-Кръст и разстоянието, което бяхме пропътували оттогава насам, бе просто щрих спрямо мащаба на спиралата, не стигаше дори да ни изведе от ръкава. С червена прекъсната линия бе отбелязано колко още ни

предстои да пропътуваме, за да стигнем до сбирката на линията — по-малко от хиляда светлика в посока на ръкава Стрелец.

От гледна точка на обиколката почти бяхме стигнали. Но от гледна точка на пунктуалността все едно се намирахме на десет хиляди светлика оттам — или на деветдесет хиляди.

Щяхме да закъснеем — ужасно много — и при това пристигахме с празни ръце.

— А, ето я и прекрасната Пърслейн! — заяви доктор Менинкс, надигайки глас до пискливо недоволство. — Тя ще изслуша с повече симпатия оплакванията ми, дори ако ти си затвориш ушите за тях, Кемпиън! Не е ли така, Пърслейн?

— Не знам, доктор Менинкс. За какво точно се отнасят въпросните оплаквания?

— Нима трябва да изброявам? — отвърна аватарът и вдигна вялата си ръка оригами в посока на показвателя. — Кемпиън отново ме подведе! Не само не сполучи да ме заведе до Бдящите, не само се опита да ме набуца на онези смрадливи, некултурни хора-коне с техните отвратителни телесни навици и не само си стоеше със скръстени ръце, докато за малко да се удавя в ужасния им, заразен с боклуци залив, но сега има и наглостта да ми казва, че дори няма да попадна на сбирката навреме, че да ме довери в по-грижовните ръце на някой друг!

— Не съм казал такова нещо! — отвърна Кемпиън с тона на човек, на когото са му свършили аргументите. — Казах само, че може съвсем мъничко да закъснеем.

— А по повод сбирката ви — останалите от линията дали ще забавят началото ѝ, докато пристигнете? — тонът на аватара бе остър като шиш за лед. — Нима това се опитваш да ми кажеш?

— Не мога да дам гаранции. Ако Атешга е тук и ако се съгласи да замени кораба ми, може и изобщо да не закъснеем.

Прекоших тесния език, съединяващ основната част на мостика с облаята платформа, на която чакаха Кемпиън и доктор Менинкс.

— И къде смяташ, че е той?

— Не знам, може би се крие — отвърна Кемпиън.

Доктор Менинкс се хвана за думите му.

— О, да, крие се — това е широко разпространен бизнес модел, използван от най-печелившите търговци из цялата галактика!

Усмихнах се:

— Поне гледката е хубава.

Светът на Атешга — виждаше се под картата на галактиката — беше изумителна планета шевица: ивичест пухкав гигант с огърлица от захарни пръстени, сресани и сплетени от приливните сили на дузина глазирани и карамелизирани луни. Пресичахме еклиптиката, така че пръстените бавно се накланяха под по-стръмен ъгъл, разкривайки още повече от обаянието си. Нямаше съмнение, че това е един от най-прелестните светове, които някога съм виждала, а съм посещавала доста много.

Но не бяхме дошли тук да зяпаме живописна планета, дори и такъв изумителен екземпляр като тази пред нас.

— Да си открила нещо, което съм пропуснал? — попита Кемпиън. Целунах го, след това се настаних на едно от свободните кресла.

— Има някои следи от технологична активност, но нищо, на което да заложиш със сигурност. Може би е минал кораб с шумен двигател или пък виждам просто някакъв теч от частната мрежа на друга линия. Ние явно нямаме работещ възел в тази система.

— Ще гледам да оставим такъв. Това е точно от типа добри дела, които биха умилостивили Фескю^[4].

— Боя се, че ще ти трябват доста повече от това.

— Забелязал съм, че няма проблем, ако той закъснява.

Притиснах пръст към челото си — усещах пулсиране между очите си.

— Не повдигай пак темата за Фескю, става ли?

— Ние всички трябва да чакаме суспендирани, докато той благоволи да пристигне. Колко време ли? Като нищо и по седем-осем килогодини. Не съм забелязал да го наказват.

— Това е, защото Фескю е бил поканен от Преродителите да присъства на Запалване. Не е могъл да си тръгне, преди то да завърши, както много добре знаеш. Твоето положение е много по-различно.

— Давай, наричай падналия!

— Може би в крайна сметка трябва да се оставя в ръцете на Пърслейн — отбеляза доктор Менинкс, — така поне може би ще стигна до сбирката, преди тя да свърши!

— Знаеш ли, това не е толкова лоша идея. Защо и двамата не тръгнете незабавно, а аз ще ви догоня, когато мога?

— Като че ли някога бих те зарязала! — отвърнах, стрелвайки с извинителен поглед аватара. — Съжалявам, доктор Менинкс, но не мога да изоставя Кемпиън тук.

— Ще има последствия.

— А ти все още си ми гост — напомни Кемпиън.

— Още по-зле!

— Така е. И представяш ли си каква трагедия би било, ако нещо ти се случи между сегашния момент и сбирката? Нещо неясно и недокументирано, като например внезапна повреда в поддръжката на химическия баланс на цистерната ти? Човек не може да се презастрахова срещу всичко, нали така — апаратурата ти и бездруго изглежда, все едно мястото ѝ е в музей на ужасите от времето на Златния час. Просто си проси нещо да ѝ се повреди!

Хартиеният силует сбърчи в ярост лице:

— Да не ме *заплашваш*, дяловек?

— Не, просто си позволих малко пожелателно мислене.

Оттук нататък положението щеше да тръгне на зло, ако в този момент „Дребен флирт“ не ни бе прекъснал с доклад. Някой — или нещо — сигнализираше на двата ни кораба. От атмосферата на гиганта, недалеч от препасания му с пояси пухкав екватор, бе изникнало летало, стояло напълно скрито, но сега пламнало от нетърпение да извести за съществуването си.

— И като се сетя, че се съмняваше в мен! — промърмори Кемпиън.

Новият кораб бе успокоително старомоден: солиден, приличен пример за корабостроителството на Единадесетото молитвопосредничество. Беше цял съставен от остри ъгли и тъмни, лъскави фасетки, досущ парче въглица с размер на планина, издялано във формата на връх за стрела. Не спираше да ни сигнализира от мига на появата си, изпращайки едно и също, повтарящо се съобщение на Езика. Нямаше нужда да отговаряме; съобщението просто ни инструктираше да намалим скорост от трансеклиптическата си траектория и да чакаме допълнителни нареждания.

Корабът мина по дъга през наръча пръстени, без обаче да навлиза в тях, и наби спирачки в локалната отправна система,

обозначена от „Дребен флирт“ и „Сребърни крила на утрото“. Трите кораба образуваха приблизително равностраничен триъгълник, със само хиляда километра между центровете на масите си. Возилото на Кемпиън представляваше ромбоид в стил ар деко; моят — безглав хромиран лебед с извити крила, приповдигнати като за ухажване.

— А сега какво? — попитах.

— Ще почакаме и ще видим. Атешга — който и да е той — вероятно не се е радвал скоро на компания. Едва ли ще се отегчи особено, ако ни подържи в очакване още малко.

Докоснах с пръст слепоочието си. Полази ме тръпка, все едно някой се бе разходил по гроба ми.

— Току-що сканираха „Сребърни крила“ със сензори за дълбоко проникване.

— Нападнете го незабавно! — изпищя доктор Менинкс. — Какво чакате? Нападайте веднага!

— „Дребен флирт“ иска разрешение да реализира имаго — заяви Кемпиън.

— Риск печели, риск губи! — кимнах.

Пред нас доби плътност закачулен силует, предаден с точното количество прозрачност и изкуствено трептене, за да ни убеди, че това е проекция, а не физическо присъствие. Гласът — бавен и дълбок, и звучен — беше модулиран да звучи, все едно преминава през примитивна предавателна апаратура.

— Назовете причината за присъствието си, „Дребен флирт“ и „Сребърни крила на утрото“!

Силуетът говореше на вариант на Езика, единственото нещо, което за пътешествениците между звездите се доближаваше до универсална реч.

— Търся онзи, който се нарича Атешга! — изрече Кемпиън, използвайки Транс — частния език на Гражданството на линиите, като се доверяваше на „Дребен флирт“ да преведе изходящото му съобщение на Езика. Можеше да го говори не по-зле от мен самата, но предпочиташе корабът да се занимава с черната работа.

— Пак ще питам — по каква причина сте дошли тук? Защо сте пристигнали в тази звездна система?

— Нуждая се от нов кораб — отвърна Кемпиън. — Бях наведен на мисълта, че тук мога да намеря такъв.

Зависналият пред нас силует носеше качулата роба от тъмночервен плат, нашарен с хромирани жички в разклоняващи се мотиви от древни платки. Ръцете му бяха скръстени отпред, но като цяло скрити под обемните ръкави. Не се виждаше нищо от лицето му под тъмната, провиснала качулка.

— Кораб? — попита той, сякаш това беше последното нещо на света, което Кемпиън би могъл да търси. — Че защо би желал кораб, пътнико?

— Моят е започнал да се износва.

Имах чувството, че нещо се взира в мен изпод качулката — същество със свръхчовешка прозорливост.

— Да виждаш много кораби тук, пътнико?

— Не, признавам, че не ми избождат очите на мига.

— Следователно, изглежда, че сте дошли на грешното място, нали?

— Само дето съкровищницата ми твърди друго — отвърна Кемпиън. — Виж сега, ако не беше изскочил от онзи юпитерианец, можеше и да го припиша на грешка в данните, но появата ти е прекалено голямо съвпадение. Именно с Атешга разговарям — така е, нали?

— И какво се споменава в съкровищницата ти за този Атешга?

— Много малко. Цените му са обявени за почтени и той очевидно притежава голям набор употребявани кораби. Но ми стига и само да знам, че ги продава.

Изпод ръкавите се показаха тънки бели китки и още по-тънки бели пръсти със странно скачени стави, увенчани с обсидианови нокти. Атешга вдигна ръце да смъкне качулката. Лицето му се оказа същинска гулска маска: призрачна бяла кожа, опъната върху череп с хлътнали бузи. Очите му бяха потънали дълбоко в сумрачните си орбити. Зъбите му представляваха назъбени късчета кървавочервено стъкло, натикани във венците под неравни ъгли. Призна:

— Може и да имам няколко кораба.

Кемпиън ме погледна, преди да попита:

— Може ли да ги видим?

— Последвайте ме. Ще ви покажа какво е за продан.

— Не му вярвам на този тип — заяви доктор Менинкс. — Настоявам да си тръгнем незабавно!

Сетих се веднага за предупреждението, поднесено от мистър Небюли. Беше като докосване на оголен нерв.

— Кемпиън — казах, — може би трябва да помислим...

Корабът на Атешга се обърна и ускори отново в посока на газовия гигант. При появата си зад кърмата му екзотичните частици проблясваха, щом измъченото, изкривено пространство-време се отпусна обратно към обичайното си състояние. Звездите и единият край на пръстеновата система се замъглиха като гледани през размътена вода.

— Ще го последваме — реши Кемпиън.

[1] Таури-фаза — има се предвид звездата Т Таурі (в съзвездието Бик) — протозвезда във фаза на създаване на акретационен диск, със звезден вятър, милиони пъти по-силен от слънчевия, и много мощно излъчване. ↑

[2] Пръстенът Моносеръс (Външният пръстен) — астрономическо образувание, тънка нишка от звезди, „увита“ трикратно около Млечния път; открита е през 2002 г. по време на Слоуновското дигитално проучване на небето, смята се, че е откъсната от галактика джудже в съзв. Малко куче. ↑

[3] Шпората на Орион (The Local Spur на англ.) — „местната шпора“ е едно от английските названия на ръкава Орион, в който се намира и Слънцето. ↑

[4] Фескю (от англ. Fescue) — власатка, фестука. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

В последния възможен момент, когато се гмуркаше в гъстите облаци, корабът на Атешга се заметна с импас като броня срещу атмосферата. Импасорът на „Дребен флирт“ не беше така ефективен и при увеличаването на аеродинамичното съпротивление усетихме умерени вибрации. Пърслейн се намръщи и промърмори нещо в смисъл, че е трябвало вместо с моя да се спуснем с нейния кораб. „Сребърни крила“ беше останал в орбита, за да следи полета ни.

Атешга ни поведе на сто километра надолу в облаците, изключи параметричния си двигател и използва насочени полеви пулсации, за да плува през въздуха. Това беше номер, който „Дребен флирт“ не умееше от около десет хиляди години. Превключих от псевдо— на реална тяга.

Над нас небето бе просветляло до оттенъка на пастелно лазурно, щриховано с конски опашки от фини бели облачета. Няколко луни се кипреха като деликатни полумесеци, но затъмнените пръстени бяха скрити. Под нас кипнали охрени буреносни облаци си проправяха с мъка път през смог с цвят на горчица, през който на места надничаха зашеметяващи стръмнини от облаци и химични смеси, сурнали се към замайващи, подобни на каньони падини на стотици километри под нас.

— Според мен Атешга се опитва да ни пързала — обади се Пърслейн.

— Да почакаме и да видим какво ще ни предложи!

Атешга ни поведе по-надълбоко. „Дребен флирт“ протестираше срещу нарастването на налягането — импасорите му се напъваха да поддържат мехура, — но го бях подлагал и на по-лоши условия и бях готов да заложа цялата си увереност, че корабът ще издържи. Пърслейн се отпусна в креслото до мен и затегна колана срещу обръщащите стомаха вълни, предизвикани от лагващия приглушител на ускорението.

Гмурнахме се през онези ми ти охрени буреносни облаци, а резкият ни преход породил зад нас верижна реакция от електрически разряди. За няколко секунди останахме потопени в горчицния смог,

изгубили всякакво усещане за движение напред. След това се врязаме в джоб от чист въздух, просмукал от сребристия здрач на слънчевата светлина, колкото се процеждаше през надвисналите над нас облачни пластове.

Тогава видяхме и колекцията кораби, които предлагаше за продан Атешга.

— Моля те, кажи ми, че не виждам онова, което е пред очите ми!
— каза Пърслейн.

— Ще ми се да можех!

— Около планетата на кентавряните имаше повече кораби.

— Предупредих те да не се доверяваш на този човек — отбеляза доктор Менинкс. — Ясно беше от самото начало, че си имаме работа с шарлатанин, който няма за продан друго освен долнокачествен боклук!

Корабите бяха общо дванадесет.

Те бяха провесени в атмосферата, всеки плаващ в собствен закотвен неподвижно импасен мехур. Корабите се различаваха по размери — имаше колкото „Дребен флирт“, пет-шест километра дълги, както и кораби от същия среден клас като „Сребърни крила на утрото“ — двадесет до тридесет километра от край до край. Имаше кинжалоподобен кораб, дълъг цели петдесет километра; червено-белите му назъбени маркировки го идентифицираха като кораб-игла на Спасителите. Изглеждаше впечатляващо, но по-голямата част от корпуса му бе заета от оборудването за генериране на двигателна тяга и полета, а жизненото пространство бе ограничено до няколко кубични метра приблизително в средата му.

Почти толкова голяма, но много по-впечатляваща беше гъсто украсената златна сфера на лунокораба от Втората империя. Беше кух, с отвори в двата полюса. В един лунокораб има място за град с милиардно население — или за съкровищата на хиляда планети. Но тези летала са примамливи мишени за по-безскрупулните пътешественици и аз лично предпочитам да не надничам постоянно през рамо да видя кой ме дебне изотзад.

Практически на другия край на скалата, най-малкият кораб на Атешга беше двеста и двадесет метров набразден цилиндър, на пръв поглед изработен от прошарен с тюркоаз мрамор, чиито изчистени линии и лишена от украса броня го определяха като маргравейнски артефакт. Подобен кораб, ако приемем, че е в добро състояние, би имал

едновременно и отлично ускорение, и много висока скорост на движение. Но умствените модификации, които трябваше да понеса, за да оцелея на борда му, да не говорим да го пилотирам, бяха от вида, изрично забранен от правилата на линията.

С това оставаха девет други кораба, повечето от които обаче можеха да бъдат отхвърлени от пръв поглед. Твърде бавни, твърде стари, твърде уязвими, твърде трудни за ремонтване или с повредена невъзстановима част. Стори ми се, че един кораб на ръбобегачите изглежда добре — най-малкото беше по-бърз от „Дребен флирт“, — но след това забелязах издайническата мъглявост по ръба на флотационния му мехур, която подсказваше, че импасорите му са на границата на отреденото им време. Петкилометров черепокораб от канопианското братство също ме примами за момент, но след това си спомних защо тези кораби носят добре заслужената слава, че убиват обитателите си. Имаше и тримаран на Вечната федерация, който би представлявал определена ценност, само че полевите брънки, които съединяваха трите му корпуса, определяха много нисък таван за ускорението на кораба. Достигането бързо до крайната цел не е било приоритет на гражданите на Вечната федерация, които щастливо си въобразявали, че империята им ще издържи непроменена милиони години.

С това, за нещастие, сбирката на Атешга се изчерпваше. Дванайсет реликви, нито една от които не се и доближаваше до желаното от мен.

— Няма нужда да бързате — заяви ми имагото на Атешга. — Можете да разглеждате стоката ми отвсякъде, както ви е удобно. Ако мога да си позволя този нахален въпрос... каква сума се каните да похарчите?

— Няма значение каква е, Атешга. Боя се, че просто не се интересувам от тези кораби!

— Нека не прибързваме, пътнико. Имаме много въпроси за обсъждане. Дори не знам коя цивилизация ви изпраща, а вие вече сте готови да си вземете сбогом... — домакинът ни вдигна глава, после я наклони настрани, сякаш току-що му бе хрумнала идея. — Ако никой от тези кораби не ти харесва, може би все пак е възможно да постигнем взаимноизгодно споразумение? Например ъпгрейд? Мога да

ти продам резервен двигател или полеви генератор, нов набор оръжия или сензори...

— Смъкнати от някоя от тези износени реликви?

— Нищо подобно. Поддържам скромнен набор резервни части в лунокораба. Всички са с безупречно качество... — Атешга отново сплете пръсти и леко се поклони. Бялото му лице се изкриви в угодническа усмивка. — Защо не ми покажете какво имате за продан, а след това ще ви заведа да видите стоките?

Пърслейн се наведе да ми прошепне:

— Не ми харесва това. Ти дойде да си търсиш нов кораб, не резервни части. Не трябва ли да се придържаме към плана?

— Да видим с какво разполага — отвърнах. — Може би в крайна сметка ще спечелим нещо от цялата работа.

— Пътнико?

— Няма да отворя съкровищницата си, преди да сме сигурни, че разполагаш с нещо, за което да се пазарим! — заявих на имагото. — Но мога да те осветля какво имам там. Сензорни епики от Войната на Местния мехур, нито една от които не е в публично обращение. Технически документи и приложения от Машинните хора. Седем логически последователни обяснения за Липсата. Моят пътепис за посещение на Бдящите и за времето, което прекарах в храносмилателната система на един от кураторите им. Карта на Централните светове преди насилственото преместване. Да се интересуваш от изброеното?

— Определено да — отвърна Атешга. — Моля, заповядайте в лунокораба — сигурен съм, че ще го сметнете за извънредно интересен. Запознати ли сте с реликвите от Втората империя?

— Подочул съм туй-онуй.

— Тогава не трябва да изтървате тази възможност. Хайде, нека видим какви дрънкулки ви очакват!

Корабът на Атешга докосна лунокораба и после проникна през импаса му, а разширяващ се кръг от синьо-бяла енергия очертаваше мястото на взаимодействие между двете полета. Щом веднъж влезе в импаса, той изключи собствения си генератор и се премести в позиция над северния полюс. Богато нашарената обшивка на лунокораба се огъваше надолу през отвора с намека, че същите шарки минават и по

вътрешната повърхност. Нямах представа дали е така; никога не съм се озовавал толкова близо до лунокораб.

Корабът на Атешга едва пасна в северния отвор. На влизане между него и ръбовете на десеткилометровото отворстие надали имаше повече от няколкостотин метра свободно пространство. Последвах го без инциденти и спрях точно до кърмата на фасетирания му черен кораб. Златна светлина ни къпеше от всички посоки. Многобройни предмети и силуети плаваха навсякъде около нас, просмукани от това пищно сияние.

— Нещо хваща ли ви окото? — попита Атешга. — Ето там, отляво, можете да видите двигател от облачен овчар на Фалшификаторите. Отдясно има бронирани сайкораксови модули. Употребявани са, вярно, но все още са така добри като в деня, когато са ги изработили!

Бях започнал да му отговарям — да му казвам, че ми трябва време да огледам, но че съм изпълнен с оптимизъм, че ще намерим нещо, — когато корабът му изчезна.

— От самото начало идеята ми изглеждаше лоша! — промърмори Пърслейн.

Имагото на Атешга също бе изчезнало: на мостика бяхме сами. Подкарах „Дребен флирт“ напред, но веднага щом корабът ми опита да помръдне, докладва неприемливи нива на натиск и влезе в режим на аварийно изключване на двигателите.

— В капан сме.

— Забелязах — увери ме Пърслейн.

Погледнах я с преувеличено сладка усмивка:

— Някакви конструктивни предложения, като изключим твърдението, че нямаше да сме в такава каша, ако бяхме използвали твоя кораб?

— Ако това е начинът, по който линията Джентиан се грижи за гостите си, хич не ми се ще да ви попадам като затворник — обади се доктор Менинкс.

— Наистина не би искал да знаеш как постъпваме със затворниците си — уверих го. — Дръжте се и двамата! Ще ни закарам до стената!

Двигателите вдигнаха вой, който се усили още повече. Направо ни пищяха, макар че реално моторите бяха безшумни, дори при

максимално отдаване. Звукът идваше от древни записи, пускани ни на мостика. Пърслейн никога не бе одобрявала този мелодраматичен елемент, но според мен дори тя бе благодарна да види, че корабът дава всичко по силите си; които обаче не стигаха.

„Дребен флирт“ започна да се тресе, а пултът ме предупреждаваше, че двигателите са на път да пробият дупка право през обшивката и да излязат от другата страна.

Инструктирах кораба да зареже напъните си. Ревът на машините заглъхна отново до мъркане и мрачна, нацупена тишина.

След продължително мълчание попитах:

— Атешга? Слушаш ли ни?

— Няма да ти отговори — отвърна Пърслейн. — Вече е получил онова, което искаше — кораба ти и всичко на борда.

— Настоявам да се измъкнем оттук със стрелба! — заяви доктор Менинкс.

Пърслейн се обърна към него:

— Намираме се в лунокораб, държани пленници чрез силово поле. Аз предлагам да обмислиш предполагаемите последици от използване на оръжия в подобно положение.

Аватарът не каза нищо, но се взираше в нея с докачливо възмущение, сякаш тя по някакъв начин бе отговорна за възражението, което бе повдигнала.

— Нещо против да поговоря с него? — попита Пърслейн.

— Чувствай се като у дома, щом смяташ, че ще отговори!

Партньорката ми придърпа пулта към себе си.

— Атешга? Говори Пърслейн, собственичката на „Сребърни крила на утрото“. Надявам се да слушаш, понеже ще ти кажа нещо особено важно. Малката ти операция ми се струваше съмнителна от самия момент, в който изникна от атмосферата. Достатъчно съмнителна, че последното нещо, което сторих, преди да позволя на Кемпиън да ме вкара в този твой капан, беше да изпратя нареждане до кораба си. Ако не му се обадя след определен период от време, който нямам намерение да ти разкривам, „Сребърни крила“ ще напусне тази система с аварийно ускорение.

Изглеждах я с изражение, което подсказваше, че искрено се надявам да говори истината. Като познавам Пърслейн, навярно така и беше.

— Да ти споделя ли какво е другото нареждане, което дадох на кораба си, Атешга? — продължи тя. — Той трябва да прати импулс с подробно съобщение в частната мрежа на линията Джентиан. Да, ние с Кемпиън и двамата сме дяловеци. Подобно нещо дори не ти е хрумвало, нали? Или ако е, не си се запитал от коя точно цивилизация идваме.

След малко силуетът на Атешга се появи отново.

— Всеки може да направи подобно заявление!

— Да, но аз не само го заявявам, а и съм Джентиан. Трябва да внимаваш повече, Атешга! Видя два кораба и си помисли: те не могат да са дяловеци, понеже дяловеците винаги пътуват сами. В повечето случаи подобно заключение би било вярно, така е. Но ние с Кемпиън не сме обикновените ти средностатистически дяловеци. Ние сме двойка. Това означава, че пътуваме заедно и означава също, че си загазил невъобразимо дълбоко!

— И защо да ви вярвам, че сте Джентиан?

— Ей сега ще стигна и дотам. Междувременно искам да си помислиш какво точно означава да станем твои врагове. Може вече да не сме хиляда, но все още сме осемстотин и осемдесет, без да броим нас двамата. Осемстотин и осемдесет врагове, с които не искаш да си имаш работа. Врагове, които не само знаят местоположението на системата ти, но имат достъп и до някои от най-ужасяващите изобретявани някога оръжия!

— Без доказателства това са само празни приказки!

— Знам, именно затова линията си е дала труда да снабди всеки свой член с начин да удостоверява своята идентичност. Знам от данните в съкровищницата на Кемпиън, че само преди няколкостотин хиляди години тази система е била посещавана от джентиански дяловек. Този дяловек — името ѝ е Мимюлс^[1] — се е обозначила с парола, оставена от предишния член на линията. При напускането си те е снабдила с друга дума по неин собствен избор, която е регистрирала в частната мрежа. Тъй като междувременно не те е посещавал друг дяловек, паролата е все още валидна... — Пърслейн театрално си пое дълбок дъх. — Думата е „пасакалия“.

Последва мълчание. Силуетът в роба се рееше пред нас, лицето му бе застинало в дълбоко, неразгадаемо изражение. Това бе просто образ, избран от Атешга, за да може да ни вкара в капана. В реалността

можеше наистина да изглежда така или пък да е въплътен в интелект с размера на град, плаващ точно над океана от течен водород, намиращ се под най-ниските облаци.

— Може да сте научили отнякъде тази парола — каза. — Може да сте заловили и разпитвали джентилански дяловек или да сте проникнали в частната мрежа на линията.

— Или пък да сме точно тези, които твърдим, че сме — додаде Пърслейн.

Най-сетне следа от съмнение трепна през маската на имагото.

— Може би помежду ни възникна процент леко недоразумение...

— Повече от процент е, Атешга! Въпросът е как ще постъпиш оттук нататък!

„Дребен флирт“ се олюля леко, когато заобикалящото ни поле разхлаби хватката си. Внимателно приложих тяга и донякъде очаквах отново да бъдем приковани, но се оказа, че сме свободни да се движим. Излязох през южния полюс на лунокораба и навън във вакуумния мехур, който обкръжаваше огромното летало, а после издействах отново собствения си импасор, преди да се плъзна обратно в прегръдките на юпитерианската атмосфера.

— Чакаме — напомни Пърслейн.

— Може би ще решим проблема с щедра отстъпка?

— Ще е нужно нещо повече от отстъпка. Един кораб в дар би могъл да се доближи повече...

— Но тук няма да никакв... — понечих да кажа.

Пърслейн ми изшътка.

— След това ще поговорим и за хората, екипажите и пътниците на останалите кораби.

— Хората ли? — попита със съмнение Атешга.

— Нека се разберем веднага за едно. Ако дори започна да подозирам, че не ми казваш цялата истина, ще пратя заповед на кораба ми да вдигне по тревога линията — незабавно.

Нашият домакин побърза да ни се ухили:

— Просто исках пояснение, дяловек!

— Нека сме наясно. В онези кораби е имало хора. Може и да си ги убил, но подозирам, че си предпочел да ги оставиш живи или поточно суспендирани. Не би ти струвало нищо, а и винаги си имал

възможност да ги продадеш нататък по веригата. Цивилизациите биха платили много за улове, натъпкани с древни спомени.

— За колко души става въпрос? — попитах.

— Грижил съм се добре за тях! — отвърна Атешга.

— Можеш да ни го докажеш, като ни ги покажеш — увери го Пърслейн. — Извади ги колкото можеш повече наведнъж.

— Това ще отнеме известно време.

— Не сме се разбързали за никъде. Когато приключим с хората, можем да обсъдим и другите кораби.

— Другите кораби ли?

— Нали си спомняш какво ти казах току-що, да не се опитваш да скриваш нищо...

— Разбира се. Другите кораби. Тъкмо щях да стигна до тях!

Прошепнах:

— Какви други кораби?

— Почакай и ще видиш — изсъска в отговор Пърслейн.

Отне известно време, както приятелката ми навярно бе знаела, че ще стане, но не смятам, че Атешга бе способен да уреди въпроса по-бързо, дори ако му се искаше. Хората бяха складирани поединично, по двойки, по тройки и по неколцина, и дори на големи групи. Всяка единица — независимо дали съдържаха един или сто индивиди — се състоеше от бронирана черупка с независимо хранване, снабдена с механизми за суспендиране и малък импасор; не бяха достатъчно големи да погълнат кораб, но стигаха да защитят спална капсула.

След като бъдеха освободени от шкембето на лунокораба и заплаваха в атмосферата, единиците заприличваха на облак от стъклени мехурчета, всяко — с дрънкулка с различен цвят и форма в сърцевината. Някои от тях бяха много древни, а други — с дизайн и производство, които ми се струваха напълно непознати.

Напомняха ми на лимките в стаята за игра в родното ми семейно имение в Златния час.

— Тук има ли членове на линиите? — попитах.

— На джентианската линия ли, почитаеми дяловек? Поне доколкото ми е известно — не.

— А на другите линии? Да си отвлечал някой друг?

— Напълно е възможно сред тях да има и членове на някои от линиите — Ченсълър, Тримейн, Парисън и Зорил например, — макар

че, разбира се, не съм могъл да се доверя на представените от тях доказателства.

Потреперих, осъзнавайки какъв поразителен откуп бях на път да получа. Освобождението на членове на други линии — дяловеци, които вече навярно са били сметнати за изчезнали в небитието — щеше да напомпа престижа на джентианците до неузнаваемост.

— Нека членовете на линиите — и всички, които смяташ за потенциални такива — бъдат преместени в трюма на моя кораб. Мястото ще стигне, ако импасорите бъдат изключени веднага щом влязат в собствения мехур на „Дребен флирт“.

— А останалите? — намеси се Пърслейн. — С какви други разполагаш? Космонавти? Изгубени звездни скитници от преходни култури, предполагам?

Гласът на Атешга потрепери на ръба на някаква опасна истина:

— В по-голямата си част.

— Ето какво ще направиш — казах. — Вземи кораб, достатъчно голям да побере всички спящи. Натовари ги вътре заедно с достатъчно оборудване за поддръжка, което да ги държи в суспендиране, докато стигнат някъде. След това изпрати този кораб навън, програмиран да спира в обещаващи системи, докато всичките му обитатели не намерят къде да се заселят. Ние ще следим напредъка на този кораб!

— Разбира се, разбира се — отвърна Атешга, сякаш искането ми звучеше напълно разумно.

— А сега да видим останалите кораби — добавих.

Пърслейн вдигна пръст.

— Чакай малко. Кого не сме взели предвид, Атешга. Споменахме за линиите и космонавтите от преходните култури, кой остава в такъв случай? И не забравяй за последиците, ако скриеш нещо!

Усещах голямо колебание в гласа му.

— Има един... Под грижите ми е от доста сериозен отрязък време.

— Слушаме те?

— Нарича се Хесперъс^[2]. Той е посланик на Машинните хора.

Поклатих изумен глава:

— Хванал си в капан и си затворил член на Машинните хора, и си още жив?

— Разбираема грешка беше. Хесперъс се представяше за биологичен пътешественик, тъй че да може да пътува необезпокояван. Ако бях предположил истинското му естество, никога не бих го задържал. Няма нужда да казвам, че щом веднъж заявих намеренията си, нямах избор, освен да ги доведа докрай. Не можех да допусна Хесперъс да се завърне у дома!

— Понеже си се боял от Машинните хора дори повече, отколкото се страхуваш от линиите — уточни Пърслейн. — И си прав! Не ни искаш за врагове, но да застанеш от грешната страна на Машинните... това е направо немислимо.

— Играл си си с огъня — заявих. — А сега ни дай Хесперъс, преди да си влошил положението си още повече!

[1] Мимюльс (от ст.гр-лат. *Mimulus*) — клоунско цвете. ↑

[2] Хесперъс: от *Hesperus* (лат.) — вечерница. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Докато изчакахме да бъде извършена нужната подготовка, доктор Менинкс се примъкна до моя пулт и се приведе да прошепне в ухото ми.

Гласът му беше като шумолене на разбъркани от призрачна ръка листа:

— Не мога да ти внуша колко голяма грешка правите, като пускате това нещо на борда. Трябва да се противопоставиш на Кемпиън!

— Противопоставяй му се ти.

— Той няма да ме изслуша. Знае какъв съм — дезавуатор. От мен се очаква да не одобрявам робота. Но ти си друго нещо. Ако повдигнеш възражения, той поне ще се замисли.

— А ако нямам възражения?

— Непременно трябва да имаш! — изшумоля съскащо аватарът.

— Допуснете това нещо на борда и нищо хубаво няма да последва!

— Той не е „нещо“. Пратеник на Машинните хора е, изгубен и много далеч от дома.

— Като нищо може да се окаже номер на Атешга — просто някакво роботизирано оръжие, което се опитва да прекара на борда на кораба, така че да може да го завземе и да си го върне.

— Хайде да решиш какво да бъде, докторе — обявяваш се против Хесперъс на база на религиозните си принципи или понеже смяташ, че в действителност изобщо не е машинен човек?

— Против него съм по толкова причини, колкото може да се сети човек!

— Машинните хора са по-цивилизовани от повечето човешки общества. Хесперъс ще бъде просто още един гост.

— Играчка с пружина, която ходи и говори — арлекинското лице на аватара се изкриви в изражение на потресено отвращение. — Призрак с часовников механизъм!

— Няма нужда да общуваш с него, ако не желаеш. А ако наистина те притеснява, винаги можеш да влезеш в суспендиране, докато пътуването приключи.

— Значи така, автоматично приемаме, че аз съм онзи, който трябва да влезе в суспендиране, а не роботът? Хубаво е най-сетне да науча къде на йерархичната стълбица стоя аз! Превъзхожда ме кутия, пълна с лишени от разум алгоритми!

— Доктор Менинкс — казах колкото се може по-настойчиво. — Хесперъс ще се качи на борда. Това е окончателното решение. Като дяловеци от линията Джентиан ние просто не бихме могли да му откажем съдействие.

— Е, то няма да се среща с мен. Няма да му казвате нищо за произхода ми, нито за физическото ми битие, нищо за вярванията ми.

— Тогава ти предлагам да си по-нисък от тревата — отвърнах. — Ако Хесперъс хване някой от аватарите ти да се мотае наоколо, то е много вероятно да се запита кой го задвижва, нали?

— Ще му кажете само, че съм учен. Няма нужда да знае нищо повече. И не искам да стъпва в близост до цистерната ми!

— Че защо би имал и най-малък интерес към цистерната ти?

— Понеже — отвърна аватарът, — когато научи кой съм (а съм сигурен, че това ще се случи), ще направи всичко възможно да ме убие.

Пъхнах ръка в отворения слот на създателя и затворих пръсти около приклада на енергийния пистолет. Новосътвореното оръжие тежеше така, сякаш е натъпкано със сложни машинарии с ненормална плътност. Да го държа ми позволяваха леватори, но въпреки това беше с масата на малка скала. Адептите, които използваха подобни оръжия, по принцип обличаха и силова броня, с която да преодолеят остатъчната инерция, но не исках да посрещам госта си изглеждаща досущ като друг вид робот.

Продължавах да си повтарям да не съм толкова нервна, но веднага щом успях да прогоня един страх, мястото му заемаше друг. Никой машинен човек не бе наранявал човешко същество, тъй че оръжието можеше да бъде сметнато едновременно за прекомерна мярка и за обида. Но пък се канех да освободя затворник, който не

само притежаваше свръхчовешка скорост и сила, но и след прекарано под грижите на Атешга време можеше да се окаже с наполовина изгърмяло съзнание.

Просто се надявах, че ако се стигне до стрелба, оръжието ще бъде в състояние да остави нещо повече от вдлъбнатина в златната броня.

— Убедени ли сме в това, което правим? — попита Кемпиън.

— Не — отвърнах. — Изобщо не сме. Но все пак смятам, че така е редно!

Положих длан на пусковия механизъм, след което бързо отстъпих назад от изправената кутия на клетката на робота. Задържащото поле разхлаби постепенно хватката си върху него, така че Хесперъс се спусна на земята като на забавен кадър. Стъпалата му се докоснаха до палубата и ръцете му се отпуснаха покрай хълбоците му. Остана изправен, но в течение на няколко секунди липсваха видими признаци, че в действителност е жив, а не просто балансиращ в това положение. После златното му лице, до момента извърнато встрани, се надигна, за да ме погледне в очите. Хесперъс беше възхитителна машина.

Приличаше на човек в костюм от плътно прилепнала броня, макар че беше всъщност твърде строен, за да се побере някой под кожата му. Черепът му бе изграден от елегантни плоскости и блякави криви. Машинният човек беше едновременно студено роботизиран и сърцераздирателно човечен, досущ преувеличена и стилизирана рисунка на поразително красив мъж от древните легенди, скулптиран в злато и хром. Очите му представляваха гъсто осеяни с фасетки механизми, които семеняха от опалено до тюркоазно в зависимост от точния ъгъл на погледа му. Имаше широка брадичка с трапчинка. Скулите му бяха успоредни фланци от хром, щръкнали през кожата, сякаш играеха ролята на охладителни елементи. Имаше нос, който, изглежда, не изпълняваше друга функция, освен да допълва пропорциите на лицето му. Устата му беше пухкава, златните устни — разделени от тесен процеп, зад който се криеха сложните хромирани механизми на системите му за генериране на реч. Черепът беше от злато, като изключим двата панела от закалено стъкло, точно над източените миди на ушите му. Панелите бяха покрити със сложна

паяжина от хром. Зад стъклата се вихреха танцуващи пастелни светлини.

Останалата част от Хесперъс не бе по-малко красива; практически нямаше участък от него, който да не е естетически балансиран спрямо цялото. Имаше изваяна гръдна плоча, стегнат хромиран стомах, тънки бедра и дълги, мускулести крайници. Единствената му странност и нещо, което не изглеждаше напълно пропорционално, беше лявата му ръка — под лакътя беше по-дебела от дясната, а и лявата му длан бе по-масивна, сякаш носи метална ръкавица, надяната върху собствената му броня.

Това беше и единствената набиваща се в очите част от него, всичко останало бе хармонично. Машинните хора се показваха като мъже и жени, понякога като деца и от време на време като асексуални, лъскави метални същества. Лицето и телосложението на Хесперъс не оставяха място за съмнение, че се представя за мъж. Имаше дори намек за гениталии, оформени в изискан златен релеф. Но във вида му нямаше нищо зловещо или заплашително. Той беше изключителен — предмет, на който да се възхищават и прекланят.

Беше също така и жив. Освен това — силен и бърз, и потенциално най-смъртоносна и умна твар, стъпвала някога на „Дребен флирт“.

— Коя си ти? — попита той, устните му се движеха, макар лицето му до този момент да бе изглеждало като скована златна маска. Гласът му бе изумителен, звучеше като плавна имитация на птича песен, оркестрирана в звуци на човешка реч. Беше най-прелестното нещо, което някога съм чувала.

— Аз съм Пърслейн, дяловец от линията Джентиан, част от Гражданството — посочих спътника си. — Това е Кемпиън, мой другар дяловец от същата линия. Сега си на борда на неговия кораб. Бил си държан в плен от същество, което се нарича Атешга. Току-що се договорих за освобождаването ти.

— Боите ли се от мен, дяловеци?

— Вероятно — казах.

— Няма причина за това. На твоето място бих оставил оръжието. Интелектът ми е разпределен из тялото, така че ще ти е необходим повече от един изстрел, за да ме убиеш. Можеш да ме нараниш, разбира се, но не и преди пренасочените енергии да са нанесли

значителни щети на превозното ти средство... — Хесперъс се огледа полека, вратът му се въртеше със странната гладкост на оръдейна кула. Преминавайки без усилие на Транс, той попита: — Ще помогне ли за привикването ви, ако говоря на езика на Гражданството? Не смятам, че ще ми причини непреодолими затруднения!

Ние, джентианците, обичаме да си мислим, че никой във Вселената не разбира Транс по-добре от самите нас. Но с едно изречение Хесперъс беше разбил цялата ми увереност.

— Добър е — прошепна Кемпиън. — Много е добър!

— Много добре говориш Транс — похвалих го.

— За машина.

— За всеки един, комуто не е майчин. Моля — не съм имала предвид да те обидя!

Хесперъс ме огледа с блесналите си опалови очи. Наклони микроскопично глава и те просияха в тюркоазно.

— Не съм се обидил, дяловек. Дали ще си така любезна да ми обясниш какво се е случило? Спомена някой на име Атешга и името пробужда спомен в паметта ми, но все още не съм в състояние да разбера как съм се озовал тук.

— Значи не помниш как са те заловили?

— Спомням си подробности, но не и цялото събитие. Струва ми се, че пътувах... — той допря длан до гърдите си, разперил пръсти. — За нещастие нещо се случи с кораба ми — техническа повреда.

— Предполагам мога да се досетя какво става по-нататък. Поровил си в съкровищницата на борда и си научил за съществуването на продавач на кораби, намиращ се в тази система. Атешга те е примамил и после е решил, че може да изкара по-голяма печалба, ако открадне кораба ти, вместо да вземе парите ти.

— Това ли се случи с теб?

— Атешга не осъзнаваше, че е хванал в мрежата си двойка джентианци. Обяснихме му, че ако не ни пусне, може да очаква отмъщение от останалите от линията.

— Забележителна заплаха — съгласи се Хесперъс. — Как успяхте да го убедите да пусне и мен?

— Веднъж освободил ни, нямаше избор — щеше да нагази още по-дълбоко в блатото, ако станеше известно, че държи в плен машинен човек.

— В такъв случай ти дължа благодарността си! И все пак съжалявам, че си счела за нужно да донесеш оръжие.

— Притеснявах се, че може да си дезориентиран.

— Тогава загрижеността ти е разбираема. Паметта ми е увредена. Може ли да запитам коя е днешната дата?

— Стандартно време по Рака^[1] — шест милиона трийсет и три хиляди четиристотин осемдесет и пета година. Намираш се в ръкава Щит-Кръст, в системата Нелюмбий.

— Бил съм пленник на Атешга значителен брой години. Последната ясна дата, която си спомням, в човешката система, започва с петица.

Погледнах към клетката. Роботът все още стоеше в нея, макар да бе свободен да излезе.

— Атешга ли си е играл с паметта ти?

— Грешките, които откривам, са симптоматични за грубо електромагнитно въздействие. Сигурно се е опитвал да ми причини амнезия, така че да може да ме пусне без страх от последиците... — Хесперъс сведе поглед към ръката си, онази, която беше по-голяма от другата, а след това отново се обърна към мен. — Съжалявам, дяловеци! Сигурно е доста неприятно да ме гледате в това състояние. Мога ли да попитам какво възнамерявате да правите с мен сега, когато съм под грижите ви?

— Следващата ни спирка — след като напуснем Атешга — ще бъде системата ни за сбирки. Ако празненството на линията прилича на последните няколко, със сигурност сред гостите ще има и Машинни хора. Ако желаеш, ще те пратим при тях. В противен случай чувствай се поканен да останеш на борда на корабите ни колкото желаеш — поспрях, имайки едно наум за деликатната материя, в която се канех да нагазя. — Разбира се, ако се съ согласиш да посетиш сбирката, това няма да навреди на репутацията ми пред линията.

— Несъмнено ще можем да се договорим по въпроса. Напуснали ли сме вече системата на Атешга?

— Все още има да довършим нещо, преди да си тръгнем — подадох ръка на Хесперъс, подканвайки го да пристъпи напред. — Няма нужда да стоиш в това нещо, ако не желаеш.

Той изобрази усмивка. Изглеждаше донякъде сковано театрална, понеже маската му бе прекалено идеално симетрична, за да показва

човешки емоции с пълна автентичност. Но все пак беше усмивка.

— Благодаря, дяловек!

— Наричай ме Пърслейн.

— Много добре, Пърслейн... — Хесперъс направи една колеблива крачка извън клетката, сякаш очакваше съдържащото поле да го сграбчи отново. Протегна ръце и завъртя лявата и дясната, все едно им се възхищаваше. Напомни ми две неща едновременно: ловната котка, която някога бях притежавала в „Придворие“ и копието на „Давид“ на Микеланджело, което се намираще в една от големите зали на някогашното имение.

— Хубаво е да се движиш отново, Пърслейн. Не мога да облека в думи колко неприятно беше да съм пленник на Атешга. Ако бях склонен към отмъщение... — той замлъкна.

— А не си ли, Хесперъс? — попита Кемпиън.

— Не — отвърна роботът. — Отмъщението е за биологичните същества. На нас тези неща не са ни присъщи.

Когато го представихме на Хесперъс, доктор Менинкс не каза нищо, но на хартиеното му изражение бе изписано пресметливо подозрение.

— Ние с Атешга все още обсъждаме останалите кораби — казах. — Нали така, Атешга?

— Но вече сте видели всичките ми кораби — отвърна имагото. Хесперъс пристъпи в полезрението на имагото и заяви:

— Знам какво си направил с паметта ми, Атешга! Много разумно си изтрил онова, което си сторил.

— Можех да те убия — отвърна домакинът ни.

— Това ще бъде взето предвид, когато се върна при народа си и им обясня къде съм бил. Междувременно в твой интерес е да не влошаваш допълнително положението си и предлагам да направиш всичко по силите си да се съобразиш с изискванията на дяловеците. Ако тя желае да види повече кораби, покажи ѝ ги!

Атешга не отговори. Корабът му изхвърча от атмосферата, прорязвайки колона от вакуум по пътя си.

— Къде отиде? — попита Кемпиън.

— В орбита — отвърнах.

— В орбита няма кораби — възрази доктор Менинкс. — Щяхме да ги видим дори ако са скрити под камуфлажни екрани. Нищо не е съвсем невидимо!

— О, ние ги видяхме — възразих. — Просто не ги забелязахме.

Кемпиън се намести в креслото си и придърпа реещия се пулт надолу, за да му е подръка. Набра нужните команди и изведе „Дребен флирт“ нагоре и навън от облаците. По времето, когато напусна атмосферата, „Сребърни крила“ вече препускаше да ни пресрещне. Намирахме се над екваториалната равнина на газовия гигант и гледахме към озареното му от слънцето лице.

— Не разбирам! — оплака се доктор Менинкс.

— И аз — каза Кемпиън, втренчен в планетата. — Виждам само...

— Пръстеновата система — завърших вместо него. — Покажи ги, Атешга! Кемпиън и докторът не са в най-добрата си форма днес.

— Да ни покаже какво? — попита приятелят ми.

В този момент из пръстените започна да се разнася вълна от промени. Там долу се случваше нещо величествено. Променяха се самата текстура и яркост, явлението започна като идеално права линия и постепенно се разпростря, придвижвайки се със странната равномерност на часовникова стрелка. Откъдето преминеше линията, пръстените оставаха по-тъмни и някак по-зловещи като излъчване. Там, където преди се бяха врязвали в лицето на планетата като намотки сребърнобяла панделка, сега приличаха на ивици дим.

— Ето къде ги е крил — казах. — Повечето им съставни части все пак са късове воден лед, но корабите са много по-големи. Атешга е настроил импасорите им така, че мехурите да имат същата отражателна способност като останалите частици. Сега ги изключва, така че към нас се отразява по-малко светлина.

Бях забелязала по-едри скали; всички ги видяхме. Но отвъд определен мащаб голямото си е просто голямо, независимо дали е реещото се величие на изумрудена катедрала от Лютеций, лунокораб от Втората империя или изумителните кости от машината на Предшествениците близо до Стрелец А.

В пръстените на гиганта имаше място за много кораби.

— Колко са? — попитах, кръстосала пръсти зад гърба си.

— Шест хиляди плюс-минус — отвърна Атешга. — Събирам ги от много дълго време.

— Избери си някой — казах на Кемпиън. — Ако тук не можеш да намериш кораб, какъвто търсиш, по-добре направо се предай. Обзалагам се, че има поне по един от всеки вид!

— Вече не съм сигурен — отвърна Кемпиън със смутена усмивка.

— Не си сигурен за какво?

— Че всъщност искам да се отърва от „Дребен флирт“. Какво като ме е принудил да закъснея за някоя и друга уречена среща? Нали в крайна сметка ме закарва до местоназначението, и то цял.

— Доводът ти е превъзходен, почитаеми дяловец! — обади се Атешга. — Защо да изхвърляш нещо, което ти е служило така вярно? Разбира се, след като обявиш изискванията си, все пак ще отнеме известно време да завърша преустройството. Компонентите трябва да бъдат подбрани и интегрирани в кораба ти... Според мен ни очакват месеци, ако не и години работа. Желаш ли да влезеш в суспендиране, докато приключим с работата?

— Добър опит — казах. — Но имам дразнещото усещане, че ако се приспим, никога няма да се събудим!

— Просто ще трябва да се редуваме — предложи Кемпиън.

— Може и да не се наложи — отвърна Хесперъс с прелестния си музикален глас. — Аз нямам нужда от суспендиране в смисъла, в който го разбирате вие. Готов съм да надзиравам ремонтните дейности, докато вие двамата спите. Смятам, че ще мога да накарам Атешга да съдържи обещанието си.

С Кемпиън се спогледахме. Предполагам, че и двамата си мислехме едно и също. Нямахме доказателства, че Хесперъс е автентичен пратеник на Машинните хора. Предвид извършеното от Атешга предателство, роботът като нищо можеше да се окаже шпионин — схема, приложена като крайна мярка, за да си върне домакинът ни контрола над нас.

— Можете да ми се доверите — каза златният механизъм, сякаш четеше мислите ни. — Сега и завинаги!

— Не можем да сме убедени какви са намеренията на това същество! — възмути се доктор Менинкс.

Ядосано се извърнах към хартиения арлекин:

— Да не би в този случай да се пишеш доброволец да стоиш буден?

— Не това имах предв...

— Не те обвинявам, задето храниш подозрения — обади се Хесперъс. — Аз също имам свои съмнения. Наистина ли възнамерявате да ме върнете при моя народ или просто ме лъжете, за да ви се подчинявам? Дали не сте съучастници в моето пленяване?

— Нищо подобно — уверих го.

Той вдигна успокоително ръка:

— Въпросът е, че тези съмнения не могат да бъдат отметнати незабавно. Ще отнеме време. За момента нека докажа, че съм достоен за доверие, като ви пазя, докато Атешга изпълни задълженията си.

— Ще можеш ли едновременно да се погрижиш за моя кораб и да се убедиш, че Атешга няма да прескочи някой важен детайл? — попита Кемпиън.

Очите на робота светнаха в тюркоазно, когато се обърна към имагото:

— Пропускането на важни неща не е опция, уверявам те!

[1] Стандартно време „по Рака“ — има се предвид мъглявината Рак (NGC 1952, Taurus A), възникнала след взрив на супернова, наблюдаван от китайски астрономи през 1054 г. земно време. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Пърслейн и Хесперъс седяха един срещу друг, разположени от двете страни на ниска масичка за игра. Малки призрачни армии се дебнеха из околности, обгърнати в облак от мъгла и оръжеен дим. Двамата играчи командваха батальоните си с леки жестове, досущ майстори кукловоди.

— Някаква следа от доктор Менинкс? — попитах, след като току-що се бях прехвърлил дотук от машинното отделение.

— Все още спи или се занимава с онова, което върши в цистерната си насаме — обясни Пърслейн.

— Срамота.

— Нали?

Хесперъс направи серия сложни жестове, разделяйки батальона си на безброй малки дивизии. Пърслейн се намръщи, щом те премазаха армията ѝ, плъзвайки сред нея като орляк насекоми. Малък флаг се развя от обгърнат с дим връх. Напомниха ми за призрачните войници на херцог Мордракс, които щурмуваха Кралството на бледите си, кльошави коне.

— Май пак те победи — отбелязах.

— Винаги побеждава — възмути се Пърслейн и се облегна назад.
— Помолих го да играе по-полека, на моето ниво, но не иска.

— Предпочитам да те побеждавам, но не и да те обиждам — обясни Хесперъс. — Освен това играта е добро упражнение за паметта ми. Подобрил съм краткотрайната си памет след последния ни разговор, Кемпиън.

— Това е хубаво.

Пърслейн се изправи и прокара пръст по бузата ми.

— Стигат ми толкова забавления и игри. Ние двамата имаме работа за вършене.

— Записите ни — казах с малкото ентусиазъм, който можах да събера.

— Не може да го отлагаме много повече. Наистина трябва да се метна обратно до „Сребърни крила“ и да започна да работя по моята

версия на историята.

Отлагането до последния възможен момент беше именно това, което се надявах да направя. Бяхме напуснали Атешга преди два дни; двеста и два, след като бе отстъпил пред настояванията ни. Благодарение на Хесперъс работата бе извършена повече от задоволително. „Дребен флирт“ припяваше на косъм под светлинната скорост.

— Няма да те задържам от работата, на която се налага да се посветиш — каза Хесперъс. — Но може ли да задам един въпрос, Кемпиън?

— Давай.

— Отнася се за госта ти.

— Благодарение на Атешга имам доста гости.

— Става дума за доктор Менинкс.

— И аз така си помислих. Някакъв проблем ли има с него?

— Не смятам, че доктор Менинкс е доволен от присъствието ми на борда на кораба. Това точна оценка на чувствата му ли е?

Опитах се да заобиколя въпроса на работа:

— Нямам представа какво става в главата му.

— Никак не бих се учудил да се окаже дезавуатор. Това е едно от нещата, които си спомням. Дезавуаторите не вярват, че машините имат някакво право да бъдат смятани за разумни. В най-крайните си прояви дори биха се опитали да изтрият машинното съзнание от галактиката.

— Не мисля, че доктор Менинкс е напреднал дотолкова в разбиранията си.

— Просто му дай време — промърмори Пърслейн.

— Но е отрицател, нали? — попита Хесперъс.

— Не смятам, че е наистина сериозен вярващ — избягнах прекия отговор. — Линиите гледат да си нямат вземане-даване с дезавуаторите. Громуел не би довел доктора на нашата сбирка, ако подозираше, че Менинкс е платен машиномразец.

— Предвид начина, по който е бил забавен, нищо чудно доктор Менинкс да е решил, че политиката на джентлианците вече не му влиза в работата. Може би сега допуска маската му да падне?

— Докторът имаше някои съмнения при допускането ти на борда. Не се отнасят специфично до това, че си Машинен човек, а по-скоро че се явяваш ново неизвестно в уравнението.

— Ясно — каза Хесперъс, сякаш отговорът ми му бе казал много повече, отколкото възнамерявах първоначално.

— Наистина не е голям проблем. Няма нужда да се срещате един с друг, ако не желаете. Не е като той да представлява някакъв вид опасност.

— Не от това се боя. Просто искам да установя сърдечни отношения с госта ти с надеждата разговорът с него да хвърли светлина в ъгълчета на паметта ми, които са останали в мрака. Пърслейн ми каза, че докторът е учен, поел по пътя на просвещението. Това пробуди симпатиите ми, понеже изглежда, че траекториите ни са сходни.

— Докторът се е насочил към Бдящите — обясних.

— Бдящите... — повтори Хесперъс, сякаш изпробваше как звучи тази дума. — Чувал съм за тях, макар че нямам представа какво. Какво се е случило с пътуването на доктора?

— Нищо. Не беше възможно да го доставя при тях, без да изостана от графика за сбирката... — насилих се да докарам усмивка. — Погледни го обаче от хубавата страна: ако не бях подвел Менинкс, никога нямаше да се срещнем.

— И аз все още щях да съм затворник на Атешга.

— Именно.

— В такъв случай излиза, че лошият късмет на доктор Менинкс е моят голям шанс. Ще ми се да науча нещо повече за тези Бдящи, Кемпиън — сега, когато названието им е изречено, имам чувството, че те са ключът за вратата към нови мои погребани спомени. Така че съм дори още по-нетърпелив да обсъдя крайната си цел с доктора!

— Мога да ти разкажа за Бдящите — казах. — Бил съм там. Искаш ли да проучиш съкровищницата ми?

— Би било много мило наистина — съгласи се Хесперъс.

Гледан отвън, докато намалявах главоломно от междузвездна скорост, домът на Бдящите изглеждаше като дупка, пробита в бледото сияние на Млечния път там, където се пресичат ръкавите Норма и Лебед. В инфрачервения спектър представляваше най-горещият обект на хиляда светлика наоколо, сияеше като фар. Фотоните, идващи от звездата в сърцевината на гнездото на Бдящите, от видима светлина

биваха сведени до топлина и се изливаха във всички посоки. По пътя бяха отдали по-голямата част от енергията си на неспирните дейности на местните обитатели, свързани със събирането на информация и нейното архивиране. Звездата играеше ролята на генератора в мазето на библиотека — машина за превръщане на водород в данни.

Бдящите са се заселили около звезда от слънчев тип, на която ѝ остават около милиард години в Основната последователност или докато се наложи да пъхнат в недрата ѝ червейна дупка за презареждане. Едно време тя почти без съмнение е имала арсенал от планети, луни, астероиди и комети, но нито една не е оцеляла. Всеки полезен атом от системата е бил реорганизиран в съставните тела на Дайсъновия рояк, на брой общо около десет милиарда. Предшествениците са знаели как да разбиват светове и да претапят останките им в цялостна черупка на истинска Дайсънова сфера. Хората се справят с разбиването, но всичките им усилия да конструират обвивка с нужната твърдост са се проваляли. Най-доброто, на което сме способни, е да обвием звездата в облак от тела, които се движат по независими орбити — като мухи, въртящи се около фенер.

На петдесет часа от външната граница предадох молба за приближаване и се идентифицирах като джентлианец. Не получих отговор. Забавих до системна скорост и отправих следваща серия от молби за допускане. Следвах буквата на закона, изпълнявайки мъдрия съвет на съкровищницата си. Разстоянието се стесни до няколко часа. Отново забавих, вече до скорост, с която щеше да ми трябва година, за да прелетя оставащото разстояние. Като изключим кратки дремки, стоях буден и нащрек през цялото време, дори не си позволих доза синхромрежа. Полека-лека черната сфера се увеличаваше, докато не погълна половината ми небосвод, хоризонтът ѝ бе толкова плосък, че имах чувството, че съм достигнал до стената в края на Вселената. На три светлинни секунди Бдящите благоволиха да ме забележат.

Беше, технологично погледнато, нападение. Преди импасът да достигне пълната си мощност, блесналите срещу „Дребен флирт“ изгарящи енергийни лъчи изпепелиха метри от обшивката му. Не се бях движил с включен импас, понеже това можеше да се сметне за приближаване с враждебни намерения. Поне що се отнася до Бдящите, случилото се беше просто любезно предизвикателство. Те просто

изпитваха сериозните ми намерения и искаха да установят дали съм, или не съм човек, с когото си струва да имат работа.

Навярно стигаше и това, че съм преживял предизвикателството, но Бдящите сметнаха за нужно да повишат неколккратно встъпителните си изисквания, преди да се добера до повърхността на облака. Усилващите се лъчи валяха върху щитовете ми, изпитвайки ги до границите на възможностите им. Тези концентрирани защитни системи бяха в състояние да ме изпепелят многократно, стига да ме сметнеха за истинска заплаха. Но Бдящите просто си играеха с мен, закачаха се — нищо повече.

Накрая пред мен се отвори врата. Орбитите на хилядите външни тела бяха нагласени така, че в облака се разкри тъмен тунел, който се насочваше дълбоко в сърцевината му. Нервността ми достигна пика си. Когато вратата се затвореше зад гърба ми, щях да съм уязвим за нападение от всички страни. Докато падах навътре, телата от облака блокираха всякаква видимост към откритото пространство. „Дребен флирт“ докладва, че навсякъде около нас пращи от информационни потоци. Основните лъчи биваха отклонявани от пътя ни, но от време на време някой и друг фотон рикошираше от случайно облаче прах и попадеше в сензорите на кораба ми.

Сферите представляваха изкуствени планетоиди, най-големият от които беше десетки километри в диаметър, а най-малкият — не много по-голям от „Дребен флирт“. Всички бяха тъмни и гладки, а повърхностите им — без издатини и отверстия, като изключим кръглите чинии на предавателните антени. Според съкровищницата сферите съдържаха концентрични нива процесорни машини, обвити около ядро от кваркова материя с размер на юмрук. Леватори се грижеха да предпазват всеки нод от пропадане в себе си. Данните бяха организирани на пластове според достоверността си и честотата на достъп. Данните с висока истинност и онези, които рядко имаха нужда от преправяне, се намираха в сигурните, стабилни дълбини на кварковите ядра. Достъпът и прочитът им бяха проблематични, но пък имаха защита от неволна промяна или изтриване и бяха в безопасност дори от избухване на супернова. Подозрителните или често употребявани данни се намираха в средната и външните обвивки и от време на време се преместваха по-нагоре или по-надолу в зависимост от рекласифицирането си. Новите данни влизаха отвън под щателния

надзор на кураторите на Бдящите. Наистина малцина простосмъртни някога бяха виждали тези странни, бавни същества. Смяташе се, че има поне толкова куратори, колкото и тела в облака, но тъй като кураторите практически никога не се нуждаеха от пътуване в рамките на облака или извън него, броят им нямаше как да бъде удостоверен.

Бях се консултирал със съкровищниците, но те ни казаха само, че съществуват множество теории за кураторите и че само няколко от тях могат да бъдат съгласувани едни с други. Бдящите процъфтяваха чрез събиране на информация, но в същото време, изглежда, щедро се стараеха да сипят дезинформация за себе си.

Мислех си за това и се чудех кой ли чип със съмнителна ценност ще добавя към мозайката, когато полетата сграбчиха „Дребен флирт“ и го докараха до нулева скорост по отношение на едно от по-големите тела в облака. Бяхме пропаднали на около половината път през черупката: светлината на звездата започваше да се процежда през „дъното“ на облака от тела под мен, жълто-бялото ѝ сияние бе отслабено до дълбоко, мрачно кървавочервено.

Глас, по-древен от остарели цивилизации, по-дълбок от времето, по-бавен от ледници, изтътна по мостика на Транс:

— Назови целта на посещението си, дяловек!

Бях упражнявал отговора си безброй пъти.

— Не съм в състояние да предложа на Бдящите нищо, представляващо ценност за тях. Тук съм, само за да отворя съкровищниците си за ваш оглед, колкото и безполезни да са те, и да предам добрата воля и благопожеланията на линията Джентиан — Домът на цветята.

— Имаш ли желание за достъп до архивите ни?

— Да — казах, защото не бива да лъжеш Бдящите. — Но не очаквам да ми бъде осигурен такъв. Както казах, тук съм в знак на добра воля.

— Моля, изчакай! — изтътна гласът, с тон като далечно свлачище. — Случаят ти се разглежда!

Зачаках.

Чаках седмица. След това месец. После половин година. Накрая — шест и половина години. През цялото време „Дребен флирт“ бе прикован на място и неспособен да помръдне.

Бях заспал, когато гласът избумтя отново, но бях взел предпазни мерки да ме събудят в пълно съзнание, когато се случи нещо.

— Ще бъдеш допуснат в нода. От твоя страна в момента не се изискват допълнителни действия.

Един от кръглите шарки по сферата от облака влезе в ролята си на ирисоподобна врата, която се отвори достатъчно широко през нея да мине „Дребен флирт“. Полетата придърпаха кораба ми навътре, изтеглиха го по стесняваща се шахта, а след това го оставиха да се носи в средата на сферичен трюм. Според инерционните измервания на кораба — далеч от достоверни — все още се намирахме на известно разстояние от центъра на самото тяло. Стените около нас бяха нашарени с гладки, идеално обли кратери, чиито ръбове сияеха в артериално червено. Полетата освободиха хватката си, но вратата се беше затворила зад гърба ми, така че не ми оставаше друго, освен да изчакам.

Така че чаках. Този път — единадесет години и половина.

Може би ви се струва, че за дяловок, свикнал да пресича галактиката на обиколки, траещи по стотици хиляди години, единадесет години са нищо. Но съзнанията ни не са устроени по този начин. Тези единадесет и половина години ми се сториха като няколко поредици животи.

В края им обаче към мен се присъедини друго същество. Един от кратерите се разтвори широко и в трюма при мен започна да навлиза превозно средство. Беше крушообразно, с подобен на купол нос, съединена с овоиден корпус, от който се разклоняваха разнообразни по-малки овоиди. Беше около шест пъти по-малко от „Дребен флирт“ — седем или осемстотин метра от край до край. Технологиата му изглеждаше по-примитивна на вид, отколкото очаквах. Бронзовокафявият корпус на места видимо бе корозирал, бе нашарен и издран на други, а между овоидните секции имаше груби механични сглобки, които приличаха на яки за скачване на примитивно летало. Щом напусна вратата, корабът започна да се накланя, завъртайки се на деветдесет градуса по дългата си ос. Направи го много церемониално, сякаш се движеше според друга, по-бавна физика от „Дребен флирт“. Върху куполообразната част на обшивката се забеляза промяна, непрозрачният материал стана мътен и после прозрачен, сякаш дим се

изтегляше иззад прозорец. Зад прозрачния участък се надигаше сложна структура, нещо като кожата машинария с биологичен произход...

Машинарията се оказа лице, което ме гледаше през стъклото на шлем. Не беше човешко, но можех да разпозная, че преди много време е било. Сега изглеждаше така, сякаш е било издялано в скала и след това оставено бурите да го брулят цяла вечност, докато от чертите му останат бегли следи. Само очите бяха по десет метра в диаметър, а лицето — десет пъти по-голямо. Устата представляваше тъмна и неподвижна пропаст в гранитната текстура на сивкавата кожа на съществото. Носът и ушите бяха просто като изронени връхчета отстрани на хълм. Главата се надуваше над шията и изчезваше в огромен корпус, скрит от съединителния пръстен в основата на куполообразния шлем.

Очите примигнаха. Не беше толкова примигване, колкото разиграване на астрономическо събитие, досуц затъмнение на късопериодна двойна звезда. На клепачите им трябваша минути да се затворят и още няколко минути да се разлепят. Очите се взираха в мен, но не забелязвах в тях нито фокус, нито намек за живот.

Тялото се зарея по-наблизо. От едната страна на обшивката наниз от скрепени овоиди се превърна в протегната ръка с пръсти в края. Пръстите бяха големи като дървета. Затвориха се около „Дребен флирт“ и усетих връхчетата им да опират в обшивката. Корабът, доловил настроението ми, беше достатъчно умен да не предприеме маневра за изплъзване.

Оказа се, че кураторът просто иска да ни докосне. В течение на няколко часа той прокарваше длан по протежение на корпуса, обгръщаше го и го галеше, сякаш имаше нужда да се увери, че корабът ми не е въображаем. След това полека се отдръпна.

Гласът, който не бях чувал вече единадесет години, изтътна отново. Заговори така, сякаш за куратора не е минало никакво време.

— Тук има само един от вас, дяловек. Дошъл си сам.

— Така обичаме да пътуваме, освен когато имаме гости. Благодаря, че ме допусна толкова навътре.

Лицето на гигантското същество не отразяваше промени, когато му говорех, но нямах съмнения, че разговарям с този куратор. Каквито и функции да изпълняваше устата, изговарянето на звуци не бе сред тях.

Съществото се рееше на мястото си, напълно неподвижно, като изключим периодичното примигване на онези ми ти чудовищни, езероподобни очи. Примигваше средно веднъж на час.

— Беше много търпелив, дяловек.

— Беше ми казано, че ще бъде необходимо търпение, кураторе!
— Наясно колко лесно мога да ядосам Бдящите, имах чувството, че всяка дума, която произнасям, е като граната, която може да полети обратно в лицето ми. Попитах: — Това ли е правилното обръщение?

— За теб то е достатъчно — съгласи се кураторът. — Имаш ли си име, различно от названието „дяловек от Джентиан“?

— Наричат ме Кемпиън.

— Разкажи ми за себе си, Кемпиън!

Споделих съкратената версия на живота си:

— Роден съм преди шест милиона години и съм един от хилядата мъжки и женски клонинги на Абигейл Джентиан. Най-ранните ми спомени са как съм малко момиченце в огромна, страховита къща. Тогава беше трийсет и първи век, по време на Златния час.

— Изминал си дълъг път. Надживял си почти всички разумни същества, съществували някога, включително Предшествениците.

— Имах много, много голям късмет. Първо късмет да се родя в линията Джентиан, късмет също и да успея да преживея през толкова много време, като изпитам на гърба си само малка част от него.

— Нима животът в дълбокото време се смята за липса на късмет?

— Нямах това предвид, а по-скоро факта, че мозъкът ми почти не се различава от този на хората по времето, когато са били ловци и земеделци. Имам някои модификации, които ми позволяват да преработвам спомените и записите на събратята ми дяловеци, но Абигейл никога не е докосвала дълбинната архитектура. Нашите умове просто не са приспособени да преживяват толкова много време наведнъж.

— Би полудял.

— Ще имам нужда от помощ.

— Сигурно се чудиш как се справяме ние. Известно е, че кураторите са много стари и много дълговечни. За разлика от теб и за разлика от покойните вече Ръбобегачи ние не разполагаме с лукса да разреждаме времето, за да караме вековете да летят край нас.

— Струва ми се, че се справяте достатъчно добре.

— Откъде си толкова сигурен?

— Самият факт, че Бдящите продължават да съществуват, е доказателство, че сте преодолели трудностите на изключителното дългожителство. Никоя друга звездно базирана култура не е издържала толкова дълго.

— Нямаше да има смисъл от Бдящите, ако бяхме ефимерни. Нашата вахта е дълга и самотна. Винаги сме знаели, че ще изисква голямо търпение; желание да се извърви дългият път.

— Ти колкото Бдението ли си стар?

— В такъв случай бих бил на над пет милиона години, дяловек.

— Аз съм на почти шест.

— Да, но всъщност не си. Бил си роден преди толкова време, но се съмнявам да си изпитал лично повече от няколко десетки хиляди години субективно време. Ти си книжен червей, който си е проял тунел през страниците на историята. Не е ли така?

— Това не е лоша аналогия, кураторе.

— За да бъда стар колкото Бдението, ще да е трябвало да изживея всичките тези години. Това би ме направило един от най-древните организми в галактиката.

— Не виждам причина да не е вярно.

— Не съм най-старият куратор, но все още раста. Всички ние растем. В зората на нашия вид сме намерили път към биологичното безсмъртие, който зависи от безкрайния растеж. Има и други пътища, но ние сме се спрели на този.

— Има ли куратори, които са по-големи от теб?

— Разбира се. Ти обаче няма да ги видиш. Те обитават най-големите нодове, с най-важните сърцевини. Повечето от тях вече са твърде големи да излизат. Главите им ще изпълнят тази зала. Това са същества с изумителна мъдрост, но са и много бавни. Няма как да променим това — когато синаптичните сигнали трябва да пресичат разстояние от стотици метри, формулирането дори на най-простата мисъл отнема по няколко минути. Считаме общуването с тези старци за... уморително. Но съм убеден, че ме разбираш. От твоята перспектива... е, нека повече не говорим по темата, става ли?

Всъщност не бях изненадан да си имам работа с гигант, макар че ми беше отнело известно време да оценя реалното естество на домакина ми. Много от бележките в съкровищницата споменавах за

грамадните размери на кураторите, макар че подробностите се различаваха твърде много, за да бъдат от полза. Когато напуснех Бдящите, щях да добавя и моя дял към тази объркваща картинка. Следващият посетител може би щеше да се сблъска с нещо напълно, изумително по-различно.

— Непрестанно ли живееш в този скафандър? — попитах.

— Не през цялото време. Ние дишаме течност, не въздух, макар че не очаквам да знаеш тази подробност. Има пространства, където можем да сваляме костюмите си и да оцеляваме без тях, но би било много трудно да екипираме всички възли със запечатани помещения под налягане. След време надрастваме скафандъра си. Тогава се налага да се преместим в друг, който неотдавна е бил напуснат от още по-стар куратор. В тази одежда съм от над сто хиляди години и все още имам пространство за растеж. Преди мен в него са живели и други обитатели. Може би ти се струва старичък, но е с много солидна конструкция. След като се преместя, ще го носят и още мнозина други.

— Моят кораб е смятан за стар от останалите от линията. Но на мен ми върши работа.

— Това е най-важното, дяловек.

— Би ли желал да проучиш съдържанието на съкровищницата ми, кураторе? Няма да намериш нищо интересно в него, но като знак на любезност това е най-малкото, което мога да предложа.

— Преносима ли е съкровищницата ти? Очевидно е, че аз самият съм твърде голям да вляза в кораба ти.

— Мога да изнеса съкровищницата отвън.

— Това би било задоволително. Излез от кораба си, когато си готов. Не бързай: ние тук не прибързваме особено.

Тъй като донякъде подозирах, че ще имам нужда от такъв, вече бях инструктирал създателя да ми сътвори скафандър. Беше странно да се усетя окован в клаустрофобичното, даже леко мазохистично съоръжение. Прехвърлянето е милион пъти по-лесен метод.

Скафандърът правеше всичко възможно да се чувствам удобно. Плъзнах се през отдавна неизползвания гръбен шлюз на „Дребен флирт“ инспектирайки насинената, одрана от изстрелите обшивка, докато се отгласках надалеч във вакуума на трюмната зала на нода. Хексагонални ремонтни плочи вече изтичаха от отделни места по кожата на „Дребен флирт“ и се съединяваха, за да образуват

дантелената превръзка на чисто нов епидермис. Съкровищницата представляваше фасетиран пурпурночерен цилиндър, който стисках в дясната си ръка, със златен интерфейсен нашийник около средната си част, където обикновено бе включен към кораба. Имах чувството, че влача със себе си малка неутронна звезда. Съкровищницата преливаше от данни, знания и мъдрост.

— Този скафандър ще те задържи ли жив задълго, дяловек?

— За достатъчно дълго време, надявам се.

— Тогава кажи на кораба си да очаква завръщането ти. Ще може ли да се погрижи за себе си, докато отсъстваш?

— Вече е сторено.

— Стой неподвижен в такъв случай. Аз ще се заема с теб!

Ръката на куратора се помръдна към мен, пръстите бяха широко разтворени и после се свиха полека, нежно, около мъничкото ми, лесно за сплескване тяло. Скафандърът изпука, когато пръстите ме прихванаха и започнаха да ме влачат заедно със съкровищницата ми в посока към лицето. До този момент не бях забелязал, че в пръстена, свързващ шлема на куратора с останалата част от тялото му имаше подобно на дюза отворстие. В него се отвори врата и аз се оказах пхнат вътре, в безтегловна зала с размера на малък товарен трюм. Вратата се затвори и плисна солена розова течност, която в началото кипеше — докато изтласка вакуума от залата. Скафандърът ми опита околната химия. Течността представляваше супа, пълна с дълговерижни молекули.

Отвори се втора вълна и аз се понесох с приливната вълна на течността. Заплувах, за да възстановя ориентацията си. Намирах се в шлема, плавах в течността в пространството между брадичката на куратора и стъклото. Кураторът дишаше толкова бавно, сякаш море лениво приижда и се отдръпва от брега. Продължих да дрейфувам, докато не се озовах на едно ниво с изумителната цепнатина на устата, която се разпростря и от двете ми страни, устните бяха извити като варовик, издълбан от подземни реки.

— Притеснително ли е преживяването, дяловек? Непременно ми кажи, ако се притесняваш!

— Добре съм.

— В подобна ситуация не всички биха се чувствали удобно като теб.

— Не смятам, че възнамеряваш да ме нараниш. Иначе щеше да си го сторил вече.

— Бих могъл да искам да те изям. Обмислял ли си подобна възможност?

— След като я спомена...

— Нямам намерение да те изяждам — не и в смисъла, който влагаме и двамата. Но за мен е необходимо да те погълна. След няколко секунди ще видиш защо. Бъди уверен, че няма да ти причиня вреда и престоят ти в мен ще бъде временен.

— В такъв случай ще приема уверенията ти!

Устата се отвори с няколко градуса, докато процепът не стана достатъчно широк, за да мога да премина между устните.

— Кураторе — казах, докато падах в този бездънен овраг, — надявам се нямаш против да попитам, но каква гаранция имаш, че аз няма да ти нанеса вреда, щом веднъж се озова вътре в теб?

— Дори и да разрушиш целия нод, просто ще одраскаш общия сбор от информация, която притежаваме, и няма да изгубим нищо ценно.

— Но бих могъл да опитам все пак.

— Ти беше проучен много по-щателно, отколкото вероятно осъзнаваш. Ние разполагаме с доста добра представа за способностите на кораба ти. Той има оръжия, но не е военен. А и скафандърът ти не съдържа нищо, способно да ни причини щети.

— А аз самият?

— Погледнахме вътре в теб. Открихме само месо и кости, както и незначително количество безобидни машини. Съкровищницата ти може да представлява бомба, разбира се, но това е риск, който ще поемем. Не съществува акт на придобиване на познания, напълно лишен от рискове.

Течението на погълнатата течност ме носеше надолу през гърлото на куратора. Пред мен прожекторите на скафандъра откроиха в тъмнорозово и пурпурно гъбестата врата на епиглотиса, която се хлопна миг преди да мина през нея. Насочвах се към стомаха, не към дробовете.

Яздих перисталтиката по целия път надолу, стените на хранопровода на куратора се свиваха и отпускаха, за да движат глътката течност, в която плавах. В крайна сметка стесняващата се

тряба ме стовари в топло, изпълнено с течност помещение. Предположих, че съм някъде дълбоко вътре в торса на куратора, вероятно в долния стомашен дял, но нямах представа в кой орган или отдел на орган бях пристигнал. Вътрешната анатомия на съществото като че ли не приличаше особено на тази на базовите хора дори и когато направим съответните преизчисления според мащаба.

Странностите на храносмилателната система на куратора станаха очевидни, когато огледах по-внимателно заобикалящото ме пространство. Залата беше горе-долу полусферична, с входна точка близо до полюса на полусферата. Стените бяха нашарени с твърди, блестящи пръчки, излизащи от вратата — някакъв вид кост или хрущял. Ребрата се огъваха и отпускаха в много бавен цикъл, сякаш огромните като балони дробове на куратора се разтваряха и свиваха някъде над нас, зад метри стомашна стена и плеврална кухня.

Необичайното в тази зала, което ме накара да реша, че тя няма свой аналог в собственото ми тяло, беше подът ѝ — или стената, срещуположна на купола. Представляваше море от вълнуващи се, подвижни израстъци, подобно на гора от анемонии. Те бяха два или три пъти по-дълги от мен самия и пулсираха с хипнотични цветове, проблясваха и се меняха, щом се докоснеха едни до други. Някои от израстъците се огъваха назад към основата си, а върховете им изчезваха в сияйния килим. Загребах по-наблизо и видях тъмни предмети, загнездени в пространството между корените на пипалата, притиснати дълбоко в плътта в основата им. Сред тези предмети имаше цилиндри, кубове и овоиди, а огънатите назад пипала бяха прикрепени към тях и стискаха със смукателните си връхчета обвивките на кутиите или пък се бяха включили в тях посредством отвори или цепнатини в обшивките им.

Все още носех съкровищницата си. Без да ми се нареди изрично, аз я побутнах в посока на размахващите се пипала и я оставих да дрейфува. Дузина израстъка се разгънаха към нея, протегнаха се максимално напред и заразтваряха връхчетата си като животни, гладни за цицка. Съкровищницата попадна в обсега им и израстъците се сбориха за нея, скараха се кой да я докопа пръв.

— Добре дошъл в корема ми — каза кураторът. — Това е интерфейс към нервната ми система. В мен има и други такива места, но това е достатъчно за целите ни.

— Тези други предмети — това също са съкровищници, нали?

— Съкровищници или много подобни на тях уреди. В повечето случаи са били дарени от собствениците си. Не очаквам да сториш същото, но все пак съм любопитен за съдържанието на твоята.

Едно от пипалата се закачи за средата на съкровищницата ми, свързвайки се със златния интерфейсен пръстен.

Израстъкът се оживи с цветове, ярки пулсации препуснаха от върха му към дебелия корен.

— Четеш ли го в момента?

— Процесът е наченат, дяловек. Ще отнеме известно време, но подобни неща трябва да се вършат както е редно. Данните няма да идат по-далеч от главата ми. Аз съм буфер между съкровищницата ти и останалата част от Бдението поне за момента. Винаги сме нащрек за заразени данни.

Докато вниманието ми беше отвлечено, три ръце се бяха протегнали и се бяха хванали за скафандъра ми. Придърпваха ме полека, сякаш не искаха да осъзная какво се случва. Трепнах и се освободих с рязко дръпване.

— Може ли да задавам въпроси, кураторе?

— В питането никога не се крие вреда.

О, напротив, помислих си. Потенциална вреда има и в най-невинния акт по придобиване на сведения, както дори кураторът бе признал.

— Има много неща за Бдящите, които не знаем.

— Тук вече са били мнозина от твоя вид. Те не са ли задоволили любопитството ти?

— От пъзела все още липсват някои парчета.

— И ти смяташ, че ще допринесеш за намирането им?

— Мой дълг е да опитам. Дълг към линията ми и към Гражданството.

— В никой случай не бих застанал на пътя на дълга ти, дяловек!

Имах чувството, все едно съм застанал на пръсти на ръба на опасна бездна. Дотук се бях справил добре, пък дори и само защото все още дишах. Беше ми позволено да вляза в облака, в един от преработващите нодове на облака, и ми бе позволена аудиенция с куратор. Малцина посетители бяха стигали тъй далеч — или поне никой, който да се върне да разказва.

— Отдавна сме разбрали, че Бдението събира информация от цялата галактика, от всички възможни части на метацивилизацията. Като цяло този процес изглежда всеяден — на пръв поглед не давате вид да цените повече една или друга линия на информация.

— Подобно впечатление е разбираемо.

— Но при по-внимателно вглеждане се забелязват намеци за структурирани проучвания. Тези пътници, които са влезли при Бдящите и са се върнали — както здрави, така и луди, — са открили, че определени набори с данни се ценят повече от други. Харесват повече определени форми на информация най-малкото когато трансакциите ви бъдат проучвани в дългосрочен план и при многобройни примери.

— И какво е естеството на уклona ни?

— Андромеда — отвърнах. — По-точно Липсата. Погледнато в дългосрочен план, може да се приеме, че Бдящите имат еднoпocочна, всепоглътщаща цел — макар и тя да е понякога трудно различима. Вие сте се организирали да събирате всяко възможно парченце информация, касаещо изчезването на галактиката Андромеда и всичко, свързано с това събитие.

— Много цивилизации са се вманиачили по Липсата. Би било трудно за едно галактическо общество да не изпадне в неин плен.

Посмах да поклатя глава, макар да нямах представа дали домакинят ми вижда този жест.

— Вярно е, че всички си мислят за Липсата. Всички се притесняват какво значи тя. Но дори Гражданството не е стигнало много по-далеч от това. Няколко наблюдения, няколко теории, но нищо повече. Като цяло сме се научили просто да си живеем живота. Може да изглежда глупаво и късогледо, вид отрицание дори, но какво друго можем да направим? Каквото и да е станало с Андромеда, то е по-голямо от всичко, с което сме се сблъскали. Дори ако разберем какво се е случило, не бихме могли да сторим нищо, за да спрем повторението му тук. Това е симптом за нещо надминаващо дотам възприятията ни, че все едно е действие на Господ.

— Може и да е точно това.

— Господ премахва цяла галактика от битието като предупредителен акт срещу човешкото високомерие?

— Дори ако е дело на Господ — хипотеза, която нашите данни не подкрепят с почти нищо, — би било неточно да се опише Липсата с подобни термини. Андромеда може и да не се вижда вече, но там все още има *нещо*. Дори има останали няколко звезди, хванати извън Липсата, когато се е образувала. Всъщност може би е по-добре да я наречем Затъмнението.

— Опасявам се, че прякорът вече е прихванал...

Но се замислих за казаното от куратора и си напомних, че той е прав. Собствените наблюдения на Гражданството го потвърждаваха: Андромеда не толкова беше изчезнала, колкото бе затъмнена. Точно както Дайсъновият рояк на Бдящите затъмняваше светлината на Млечния път, така и Андромеда продължаваше да скрива светлината от Вселената зад себе си чак до яростното сияние от космическия микровълнов фон. Но онова, което се намираше на мястото на Андромеда, не беше точно и галактика. Представляваше по-скоро дебела, черна жаба, тлъсто петно мрак с остър като бръснач ръб на хоризонт на събитията. Но не беше и черна дупка. Както каза и кураторът, имаше звезди и звездни купове, които все още се въртяха около ръба на петното и техните орбити не бяха такива, каквито може да се очакват, ако се движат близо до повърхността на черна дупка, където привличането би изиграло своята роля. Тези тела се движеха все едно нищо не се е променило — сякаш Андромеда си е все още на мястото.

Никой нямаше представа какво всъщност представлява черната жаба. Но едно беше ясно, при това ужасяващо ясно: Андромеда бе галактика като нашата собствена. Там, както и в Млечния път, би могъл да е възникнал живот. Беше възможно дори животът да се е развивал до момента на поява на Липсата. Страхът ни се пораждаше от факта, че каквото се бе случило с Андромеда, можеше да се случи и с нас, ако не внимаваме.

— Някои от нас смятат, че това е предпазна мярка — казах. — Че андромедяните строят стена около себе си, за да не ни пуснат там. Че са ни следили как се разселваме из своята галактика и не им харесва онова, което виждат.

— Стена, която е също и затвор. Това не би ли било донякъде и самоубийствено?

— Става въпрос просто за теория. Не се съмнявам, че Бдящите разполагат с по-добри.

— О, да. Имаме купища. Как може да се издигне толкова бързо стена? Това би изисквало синхронизирана дейност в галактически мащаб, надминаваща рамките на всичко, което можем да си представим. Как тогава може да сме *заплаха* за цивилизация, способна на координация от такъв размах?

— Нямам представа.

— Липсата ли те интересува най-много, дяловек? Заради това ли си дошъл тук?

— Дойдох да донеса благословиите и добрата воля на линията Джентиан. Всичко друго е бонус.

Когато кураторът заговори отново, в тона му се долавяше предупредителна нотка:

— Не си отговорил на въпроса ми!

По челото ми протече пот.

— Интересувам се от Липсата, но само като ключ да науча повече за вас. Както казах, Гражданството предпочита да не умува много за това явление — сред линиите няма особен глад за нови данни и нови теории. Те не се интересуват особено от това — все едно да се безпокоиш за смъртта, когато не можеш да сториш нищо по въпроса.

— Тогава защо ние сме толкова вманиачени?

— Предполагам, защото сте стари. В линиите говорим за „преходност“. Гледаме към галактическите общества и виждаме цивилизации, които се надигат и изчезват като вълни. Свикнали сме с представата да сме единственото постоянно нещо наоколо. След това започнахме да забелязваме Бдящите и осъзнахме, че не сме сами.

— Тук сме от много време. Не е като да сте забелязали съществуването ни току-що.

— Не, но в течение на много обиколки сме ви отбелязвали като аномално явление и нищо повече. Очевидно сме грешали. Бдящите не са просто стеларна култура, която е надскочила вероятността за оцеляване. Всичко около вас сочи за общество, което знае, че ще живее много, много дълго и ще стори всичко по силите си да осъществи този план. Виждал съм и други Дайсънови рояци, но нищо подобно на еднопосочната ефикасност на този тук. Били сте безмилостни. Не сте оставили и едно камъче непроменено. А и вие, кураторите, също сте

част от плана. Били сте подготвени да промените самите себе си отвъд всякакви граници, да предприемете масивни крачки встрани от базовите хора, каквито сте били в началото.

— Виждал си и по-странни твари от мен.

— Виждал съм твари, които са свършвали по странен начин, като Ръбобегачите. Но те са станали такива в резултат от почти случайни промени в течение на милиони години. Не са имали план. Мисля, че вие сте знаели точно като какви ще свършите в мига, в който сте започнали. Че ще станете огромни, бавни гиганти и никога няма да спрете да растете. И това ме интересува, понеже намеква, че целта на Бдящите е била гравирана в камък много преди да се случи Липсата. Тя е хванала всички други неподготвени, но — освен ако не греша — вие сте я очаквали.

— И ние бяхме изненадани от Липсата като останалите. Нищо в наблюденията ни не я предсказваше.

— Вие обаче сте следили Андромеда. Може да не сте очаквали Липсата, но сте имали причина да се вторачвате в онази галактика.

— Тя е най-близкият ни съсед от какъвто и да било размер, следователно си заслужава вниманието.

— Има и други галактики в местната група, някои от които могат да бъдат смятани за потенциално годни за живот. Показвали сте определен интерес към тях, но Андромеда винаги е била основният ви фокус.

— Тогава наистина става дума за пъзел, дяловек.

— Ние смятаме, че сте намерили доказателство за дейност на Предшественици — звездно инженерство, Дайсънови осфериавания, подобни неща. Те не са ни пращали целенасочено сигнали, но все пак са издавали съществуването си. Ние ще сме били в космическата ера от два и половина милиона години, преди те дори да осъзнаят, че съществуваме, тъй че е напълно възможно тамошната цивилизация да е смятала, че разполага еднолично с цялата Местна група. Те ще да са пристигнали твърде късно на сцената, за да станат свидетели на дейността на Предшествениците от Млечния път или пък са ги приели за вече загинали. Така или иначе нашата поява сигурно е станала причина за притеснение. Гражданството смята, че Бдящите са създадени, за да наблюдават Андромеда, да следят какво правят Предшествениците там и да преценят дали те представляват заплаха,

или са благословия за нас. Ако отнеме милиони години да се вземе това решение — защо не. Не може да се прецени успехът на една галактическа цивилизация за по-малко време. Може да се окаже, че ще се наложи да събирате данни в течение на пет или шест милиона години, а след това да вземете решение за последващите действия — включително за изпреварващ удар, увертюра за междугалактическа макровойна... — усмихнах се по-скоро за да успокоя себе си, отколкото за утеха на събеседника си. — Към топло или към студено отивам, кураторе?

— Разполагаш с теория, която приляга на доказателствата.

— Е, почти. Но ако от вас се е очаквало само да наблюдавате Предшествениците от Андромеда, защо е цялата тази тайнственост?

— Ние сме извънредно открити един с друг в момента.

— Знам — но няма причина да смятам, че няма да си поиграеш с паметта ми, преди да си тръгна. Въпросът е, че ако Предшествениците са главната цел, няма причина за толкова потайност. Те биха били проблем, за който е нужно да знаем всички — включително Линиите и преходните цивилизации.

— Секретността може да е по-важна, отколкото осъзнаваш — отвърна кураторът. — Не би било добре една отделна култура да предприеме едностранчиви действия, но това лесно може да се случи, ако новината за Предшествениците андромедяни стане общо достояние.

— Бихме могли да ги спрем, ако се стигне до това.

— Не е задължително. Ако дадена цивилизация построи флот и го изстреля към Андромеда, няма гаранция, че линиите ще са в състояние да го неутрализират, преди да пристигне. А дори и ако преходната цивилизация изчезне, този флот още ще е на път, защитен от разтеглянето на времето. Нищо няма да е в състояние да го догони, ако се движи със скорост, достатъчно близка до светлинната.

— Добре, значи има причина за потайност. Но преходните цивилизации не са глупави. Някои от тях биха направили собствени наблюдения над Андромеда и биха забелязали същите доказателства за манипулации на Предшественици.

— Признаците може да са били толкова дребни, че да са били нужни изследователските ресурси на Бдящите, за да бъдат забелязани. Във всеки случай преходните цивилизации по принцип повече се

интересуват от по-близките си съседи в галактическия диск, отколкото от онова, което се случва на два и половина милиона светлинни години от тях.

Кураторът не отрече официален интерес към Андромеда. Това може и да не означаваше нищо, но поне беше трошица информация, която щях да върна в линията. Тя щеше да добави малко към вече известното, или поне да подсили съществуващите аргументи в спора, да добави достоверност към любимата теория на Гражданството.

— Благодаря за обсъждането на тези въпроси — казах, доловил, че съм достигнал до границата на разумното нахалство.

— За нас беше удоволствие. Ние винаги сме уважавали много линиите и ценим тяхната конфиденциалност.

— Ще докладвам всяка подробност от преживяванията ми тук.

— Не очаквам нищо по-малко!

Над мен таванът се огъна зловещо, като платно на кораб, уловило вятъра — все едно кураторът бе въздъхнал титанично.

— Но да се върнем към задачите си, тъй да се каже. Приключих с първоначалното проучване на съдържанието на съкровищницата ти.

— Надявам се, че съдържанието не те е разочаровало твърде много!

— Подценяваш стойността на съкровищницата си. В нея има данни от поне частичен интерес за нас.

— Много се радвам, че не съм загубил времето ти. Чувствай се поканен да копираш всичко, което би ти било и от най-малка полза.

— А каква е таксата ти за тази услуга?

— Няма такса. Дадено ми е право да ти подаря всички данни, които пожелаеш, като знак за благодарност и приятелство от линията Джентиан с надежда за продължаващи добри отношения.

— Това не ми се струва честна сделка, дяловек!

— Надали е честна сделка да плащаш за данни, които знаем, че са остарели.

— Всички данни са остарели. Фотоните, които достигат очите ни, са вече стари. Те ни казват, че гледаме към нещо истинско, но нямаме информация дали обектите пред нас все още съществуват. Може да са изчезнали в небитието в мига, когато тези фотони са полетели.

— Разбирам гледната ти точка, но въпреки това няма да те таксувам.

— Тогава е в ръцете на Бдящите да направим реципрочен жест. Дошъл си тук като посланик, но без съмнение няма да се откажеш от възможност да пребродиш архивите ни.

— Не — отвърнах доста предпазливо, понеже се боях, че предложението можеше да ми бъде отнето, ако го сграбчех твърде радостно. — Не бих го отказал!

— Консултирах се с другарите си куратори. Ако се докаже, че твоите данни преминават елементарни валидационни тестове, не виждаме проблем да ти дадем временно разрешение за достъп. Ще имаш свободата да се консултираш и да записваш данни от най-горните нива на архивите ни. Ще можеш да правиш справки, но не и да записваш данни от средните нива. Ще бъдеш допуснат да запомняш данни, но само използвайки нормални модули за мнемонично улавяне. Файловете с данни от трето ниво и от дълбочинните ядра няма да ти бъдат достъпни.

— Всяко едно предложение е над и отвъд нашите очаквания. Това, което предлагате, е повече от щедро и бих бил поласкан да приема!

— Много добре, дяловек. С твое разрешение съкровищницата ти ще остане във вътрешностите ми, докато не бъде подложена на щателно проучване.

— Това е приемливо.

— Добре. Може да напуснеш посредством долната ми храносмилателна система — изходът вече се отваря.

Пред погледа ми близо до средата на пода гънките се разтвориха, за да разкрият лъскава шахта, която до този момент бе останала скрита.

— Няма да се наложи да се връщаш в шлема, след като излезеш от ректума ми — додаде кураторът. — В задната част на бронята ми има шлюз за изхвърляне на отпадъците.

— Това е... много полезно — казах.

— Може да е неразумно да се прибързва със заключенията, но ако приемем, че съкровищницата ти премине валидация, няма да има причини да не ти издадем незабавно разрешително за достъп. Ако

няма нужда да се връщаш на кораба си, можеш да започнеш да проучваш архивите ни незабавно.

— Благодаря — казах. — Спомена, че разрешителното ще е временно. Може ли да ми дадеш представа кога ще изтече то?

— Това е първото ти посещение при нас, дяловек. Нашите взаимоотношения трябва да започнат с добро начало, но нека ги оставим да се развиват постепенно. Дали двеста години ще бъдат достатъчни като за начало?

ГЛАВА ШЕСТА

Вдигнах питието си към Хесперъс, чието златно лице през винената чаша се раздели на несвързани фасети. Той седеше от другата страна на масата, отдясно на него беше доктор Менинкс, а приятелят ми дяловек — отляво.

— За теб, Хесперъс! — казах. — За успешното възстановяване на спомените ти, за завръщането ти при Машинните хора, за бъдещето и за хубавите неща, които ще успеем да постигнем като съдружници!

— За Хесперъс! — каза и Кемпиън, изпразвайки на една глътка половината си чаша.

Роботът вдигна собствения си бокал и кимна. Отпи от виното — достатъчно, за да стане ясно, че наистина е пийнал, а не просто е завъртял показно течността в устата си.

— Благодаря ви. Много е приятно усещането, че съм сред приятели. Бяхте много щедри домакини.

— Нищо не се е променило — ако се нуждаеш от нещо, каквото и да било, с което да се почувстваш по-удобно...

— Наистина няма какво повече — увери той Кемпиън. — Като изключим нанесените от Атешга щети, аз съм в отлично работно състояние. Дори започвам да възстановявам известни следи от миналото си.

— Спомените се завръщат? — попитах.

— Полека-лека. Пораженията са големи, но имам ефикасни и добре развити способности за самовъзстановяване.

— Докато сме на темата за щетите — обади се аватарът на доктор Менинкс, — не мога да не забележа тази твоя ръка.

— Ръката ми ли, докторе?!

— Да — лявата. Онази, която е подозрително по-голяма от другата. Или това някак е убягнало от вниманието ти?

Хесперъс се размърда с неудобство, като погледна поред към Кемпиън и мен.

— Тя притеснява ли те, докторе?

Арлекинът се облегна на стола си.

— Че защо да ме притеснява?

— Понеже повдигна темата.

— Само от дълбока грижа за добруването ти!

— Много любезно от твоя страна да изказваш загриженост, но те уверявам, че няма причини за тревога. Не съм забелязал аномалии във функционирането си.

Намирахме се в трапезарията на Кемпиън, на няколкостотин метра от мостика на „Дребен флирт“. Фалшиви прозорци ѝ придаваха вид, все едно сме в нещо като гондола, провесена под леката извивка на корпуса на кораба. Кемпиън дори бе включил фалшивите звезди, създавайки илюзията, че летим през вихрушка от слънца, със звезди, блъскащи се от двете страни на трапезарията, от време на време съпроводжани от малки орляци планети.

— И все пак е доста... *странно* — настоя доктор Менинкс. — Но нека не говорим повече за това. Нямам намерение да привличам внимание към недостатъците ти: сигурен съм, че са достатъчно трудни за понасяне и бездруго.

— Много мило от твоя страна — отвърна роботът гост.

След неудобно мълчание Кемпиън се обади:

— Сигурен съм, че всички сме любопитни да узнаем какво си си спомнил, Хесперъс. Дали си научил нещо от записа за Бдящите, който се намирал в съкровищницата?

Аватарът на доктор Менинкс се наведе към Хесперъс, прегъвайки се в кръста, все едно е счупена карта за игра.

— Какви възможни интереси би имал ти към Бдящите?

— Той има също толкова права да се интересува, колкото и ти самият — казах.

— Прекланям се пред превъзхождащите познания на доктора по темата — отвърна Хесперъс, признавайки Менинкс с микроскопично кимване. — Всичко, което аз знам за Бдящите, с пълна увереност се базира на онова, което съм мярнал в съкровищницата на Кемпиън. То бе извънредно полезно упражнение, но все пак не мога да се отърся от усещането, че и преди съм се интересувал от темата.

— Дали не е била това същността на мисията ти? — попита Кемпиън.

— Каква мисия? — поинтересувах се, преди доктор Менинкс да успее да вземе думата.

— Може случаят да е бил такъв — отвърна Хесперъс с определена доза неувереност. Забелязах, че подрасква с връхчето на палеца си по стъклото на винената чаша, пръстът му се стрелкаше нагоре-надолу практически твърде бързо, за да го проследи човешкото око, сякаш роботът не осъзнаваше какво прави.

— Мога да твърдя със сигурност само едно — че под объркания хаос на спомените си усещам настоятелен порив, намек за жизненоважна задача, която непременно трябва да изпълня и която все още не е достигнала мига на прекратяването си. Но бих могъл изцяло да греша. Нищо чудно да съм просто турист, който се е мотаел от зрелище към зрелище без никаква по-съществена цел, освен да трупа спомени и опит — също като вас самите всъщност.

— Но ако усещаш, че те тласка настоятелен порив... може би там се крие трошица истина — казах.

— Не мога да отрека чувството за безпокойство, сякаш съм отлагал достатъчно — той спря да подрасква стъклото с палец и наклони леко чашата, разклащайки виното в нея, за няколко секунди омагьосан от танца на светлината и течността, сякаш това бе най-изумителното нещо във Вселената. — Мога само да вярвам, че завръщането ми при моите другари ще помогне да се успокоят вълненията ми. Междувременно гостоприемството ви е най-доброто, на което мога да се надявам — той вдигна чашата. — Време е за новост, струва ми се. За просперитета и дълговечността на линията Джентиан. Да живее!

Ние с Кемпиън също вдигнахме чаши и се чукнахме над масата. Останах настоятелно втрепенена в доктор Менинкс, докато и той не вдигна своята.

— Надява се, че Хилядата нощи ще ти хареса — казах. — Не знам каква ще бъде тази сбирка в сравнение с предишните, но мога малко или много да гарантирам, че няма да намериш по-добре проведени празненства в нито една друга линия. Най-добрите партита неизменно са при нас.

— Ще влизате ли скоро в суспендиране? — попита Хесперъс.

— Ние с Кемпиън имаме малко следи за прикриване, преди да си позволим да спим.

— Трябва да си изфабрикуват историите — обясни доктор Менинкс с неприкрито злорадство. — Записи да редактират, спомени

да трият, други да фалшифицират, всичко това — за да омаловажат степента, в която си другаруват. Разбира се, аз знам пълната и нередактирана истина, което като цяло лишава упражнението им от смисъл.

— А пък ние знаем, че си дезавуатор — казах. — Не го забравяй, преди да започнеш да дърдориш пред останалите от нашата линия — когато всички надушат какъв отвратителен, двуличен боклук всъщност си, може и да откриеш, че са доста охладнели към теб.

— Докторът прави нещата да звучат по-зле, отколкото са — обади се Кемпиън с лепната на лицето изкуствена усмивка. — Изобщо не се опитваме да си създаваме фалшиви алибита. Просто поразместваме някои факти. Вероятно упражнението е безполезно, но ако успеем да сведем събитията до една-две кратки срещи, може би ще се измъкнем с еквивалента на яко шляпване през пръстите от страна на линията.

— Това не носи ли рискове?

— Абсолютно — съгласи се Кемпиън. — Но какъв избор имаме?

— Когато изтривате спомен от записа — имам предвид от обществения запис, така да се каже, — какво се случва с онзи, който остава в главата ви? Той също ли трябва да бъде изтрит?

— Не — отвърнах, пренебрегвайки странния поглед, с който ме стрелна приятелят ми. — Не трием собствените си спомени, макар че бихме могли да го направим, ако пожелаем — процесът е достатъчно лесен. Всъщност Кемпиън смята, че за нас би било по-сигурно, ако го правехме.

— Съжалявам — каза Хесперъс. — Не искам да насочвам разговора към неудобна посока.

— Няма нищо — отвърнах с въздишка. — Виж, ние с Кемпиън сме на едно мнение в деветдесет и девет случая от сто. Но за едно не сме съгласни — добре де, за няколко неща — и то е какво да правим със спомените, които не съвпадат с версията ни. Аз настоявам да ги пазим. Кемпиън предлага да ги трием, така че никога да не даваме възможност на Фескю, Бетъни и на останалите да ги използват срещу нас. И, дявол да го вземе, разбирам гледната му точка! При все това просто не смятам, че има смисъл в някакво преживяване, ако не остане в паметта ти впоследствие — втренчих се в дъното на вече празната си чаша. — Да видиш нещо прекрасно със собствените си очи — това е

наистина чудесно. Но когато го видим двамата, когато сме заедно и се държим за ръце, прегърнали сме се здраво и знаем, че ще помним това зрелище до края на живота си, че всеки един от нас ще притежава несъвършената половинка от този спомен и че той никога няма да съществува в цялост, освен когато се съберем и говорим или мислим за този момент... това струва повече от едно плюс едно поотделно. Това струва четворно повече или осем пъти, или толкова много, че дори не можем да си представим такова число. Мисля, че предпочитам да умра, вместо да изгубя тези спомени!

— Смятам убежденията ти за възхитителни. Не познавах стойността на спомените, докато не загубих моите.

— Мисля, че трябва да настроя химическия обмен на цистерната си — заяви доктор Менинкс. — Внезапно взе да ми се гади!

— Бих бил повече от щастлив да сляза долу и да настроя състава на цистерната ти — увери го Хесперъс.

— Той ме заплаши! — изпищя хартиената изрезка. — Нали и двамата го чухте? Той ме заплаши!

Хесперъс понечи да се надигне.

— Според мен е най-добре да се оттегля. Очевидно е, че съзнанието на доктор Менинкс е замъглено от зловещи предубеждения. Срамота, тъй като сметнах нашия разговор за особено стимулиращ.

— Така ли? — попитах.

— До голяма степен. Точно преди малко — докато дискутирахме произхода на народа ми и хипотетичното естество на мисията ми — в главата ми неканена изникна идея. Няма как да не я сметна за спомен с повече от средно значение. Надявам се не сте обидени от онова, което съм сторил.

— Кое по-точно? — попитах.

Хесперъс вдигна чашата си и полака я завъртя, така че обърнатата към него страна стана ясно видима и за нас. В стъклото беше гравирано миниатюрно, много подробно изображение. Дори от другата страна на масата бе ясно, че сложността на рисунката е поразителна, щрихите ѝ — ярки и тънки като изрязани с лазер. Сетих се как роботът драскаше с връхчето на палеца си по бокала; преигравайки спомена наум, ми се стори, че го виждам как по мъничко прецизно завърта чашата си с другите пръсти, използвайки палеца да

издраска двуизмерен образ в поредица от точни вертикални растерни линии. Докато го правеше, ние очевидно разполагахме с пълното му и неотклонно внимание.

— Дали би ви било особено неприятно, ако задържа чашата? — попита Хесперъс.

ГЛАВА СЕДМА

Изкачих желязната стълба до покрива на обитаваната от доктор Менинкс цистерна. Под краката ми решетката на палубата пулсираше от непрестанното пышкане на помпи и филтриращи системи. Под решетката имаше зелено като бутилка стъкло, достатъчно дебело, та през него да може само да се мерне силуетът на обитателя. Пристъпих към предната част на цистерната и коленичих. Разкопчах щифтовете и вдигнах секция от палубата на скърцащи панти. Отметнах я назад върху другата секция, а отдолу се разкри капак върху отвор за достъп в стъкления буркан. Настаних се така, че да не се катурна през борда и завъртях яко капака обратно на часовниковата стрелка. След няколко оборота успях да го надигна срещуположно на себе си.

Под него се намираше кръгла дупка, пробита в стъклото, което се оказва дебело колкото ръката ми, а под него имаше тъмна, шупнала с мехурчета течност. Завъртях се така, че да мога да пхна лице в дупката и във водата. Сместа долу не беше точно вода, както знаех, а по-скоро топъл като кръв химически коктейл, който не само поддържаше доктор Менинкс срещу гравитацията и му позволяваше да диша, но и му осигуряваше различни хранителни вещества, всмуквани през кожата и онези вътрешни мембрани, с които влизаше в контакт. Зле фокусираните ми очи надникнаха в тази хранителна супа и различиха *нещо*: голям, тъмен силует, тук-там с пипала, стесняващ се отпред, с предполагаем блясък на очи, разположени във вдлъбнатини по протежение на онова, което избрах да смятам за глава. Възможно е въобще да не бяха очи, а друг високоспециализиран сензорен орган, а може да бяха и просто нефункционални израстъци. Стори ми се, че виждам от фланговете да излиза крайник или плавник, но тъй като в този край надзъртах в дори по-плътен мрак, нямаше как да съм сигурен.

С потопено до ушите лице казах:

— Тук съм. Какво е това, което е нужно непременно да ми споделиш лице в лице, докторе?

— За Хесперъс се отнася — гласът му беше гъргорещ тътнеж, който едва-едва разбирах. — Какво друго да е?

Издърпах глава и кихнах, след това пак се наведох в супата.

— Какво пак е сторил да те раздразни?

— Открих нещо за него. Стана случайно, но намеренията ми бяха добри. Исках да обсъдя с него нещо, да успокоя бурните води помежду ни...

— Направо виждам как успокояваш бурни води, докторе.

— Не те карам да ми вярваш. Твърдя само, че исках да установя взаимовръзка, така че да можем поне да се отнасяме любезно един с друг през остатъка от пътуването ни. Стигнах до кабината, която сте му отредили. Някога посещавал ли си го в кабината му, Кемпиън?

— От време на време. Е, и?

— А обявявал ли си намерението си? Казвал ли си му да очаква посещение?

Трябваше да кихна и се оципах по носа, преди да успея да отговоря. Този път стисках очи, понеже течността бе започнала да ги раздразва.

— Случвало се е и едното, и другото.

— Дори ако се опиташ да го изненадаш, не вярвам да успееш. Сетивата на робота са много по-чувствителни, отколкото имаш представа. Сигурен съм, че знае, когато се приближаваш, понеже долавя признаците — електрическото поле на тялото ти, шумовете, които не можеш да прикриеш, химическите следи от тези четирийсет хиляди клетки, които се отделят при всяко твое вдишване.

— Какво намекваш?

— Аз не създавам подобни сигнали. Така де, аватарът ми не ги създава. Той е машина, но не като робота. Не смятам, че той дори усеща приближаването на аватара ми. Определено не го чува.

Вярно беше — аватарът бе тих като призрак, с изключение на моментите, когато говореше. Дори тогава имаше нещо призрачно и спектрално в него.

— Значи си го изненадал. Какво е станало?

— Когато минах през вратата — която не беше заключена, — той седеше на масата, зает с нещо. Беше странно да го видя в такова положение, но предполагам масите са също толкова полезни за роботите, колкото и за хората — особено ако тези работи си дават труд

да си дават вид да изглеждат като хора... — водата внезапно избълбука, сякаш доктор Менинкс си бе поел особено дълбок дъх. — Не можех да видя какво прави, освен че и двете му ръце са на масата и че около тях има парчета златист метал — извити части като онези, от които е изработена обшивката му.

Вече имах неприятно усещане.

— Продължавай.

— Обявих пристигането си, както изисква любезността. Едва тогава Хесперъс забеляза присъствието ми. Някога виждал ли си машина стресната, Кемпиън? Съветвам те да го изпиташ поне веднъж лично. Много изумително изживяване е!

Наложи се този път да извадя глава за няколко секунди, да избърша зелената слуз от бузите си и да бръсна мократа коса от очите си.

— И аз ще се стресна, ако се промъкнеш покрай мен — казах, когато се върнах в течността.

— Но ще имаш ли нещо, което не искаш да видя? Хесперъс имаше. В мига, когато осъзна присъствието ми, ръцете му се задвижиха със зашеметяваща скорост. Превърнаха се в златиста мъгла. Златните парченца по масата изчезнаха, все едно не бяха съществували. И двамата знаем какво се е случило с тях, разбира се.

— Знаем ли?

— Те бяха част от обшивката му — тази на лявата ръка, както смятам. Ръката, която е по-дебела от другата, сякаш под нея има нещо, нещо, което той крие.

— Той е робот. Какво е възможно да крие от нас? Че например под обшивката си има машини и части? Оръжия? Та той самият е оръжие, доктор Менинкс. Ако е искал да ни стори нещо гадно, вече щеше да го е направил.

— Той крие нещо. Видях го.

— Видял си какво крие?

— Видях, че крие нещо. Какво беше то... не можах да различа добре.

Знаех, че лъже или не желае да признае истината и пред себе си. Беше видял нещо съществено. Просто не искаше да излезе глупак, като го каже на глас.

— Виж — казах, опитвайки се да звуча разумно, — не би имало никакъв смисъл той да крие нещо в тази ръка, нали? Ако въобще съществува такава тайна, преди всичко той не би привличал внимание към нея, като направи едната ръка по-дебела от другата. И двете ръце щяха да са с еднаква дебелина — по този начин нямаше да се забелязва нищо особено в него.

— Но признаваш, че е странно.

— Признавам, че има загадка, нищо повече. Нищо чудно да се окаже, че е бил повреден и се е наложило да смени старата си ръка с тази от различен робот, ето защо не си съвпадат.

— Те не са просто роботи, Кемпиън. Хесперъс е машина поне толкова сложна, колкото всеки един космически кораб. Такива като него могат да приемат всякаква възможна форма. Ако е повредил своя част, може лесно да я ремонтира така, че безпроблемно да се слее с него. Ако му се наложи да вложи в себе си външни части, може да адаптира и тях.

— Ами може да сме го заварили на средата на трансформацията. Бил е повреден, прикачил си е нова ръка, а сега я преработва да пасва по-добре с остатъка от него самия. Ето това си го спипал да прави: напасвал си е новата ръка.

— И защо това ще го стресне?

— Понеже е лично? Никой от нас няма представа какво става в главата му.

— Аз имам. Там не става нищо. Просто се пресмятат тъпи изчисления, върви безкрайно прехвърляне на символи.

— В който случай той в действителност не може да бъде стреснат, нали?

— Не ти го разказвам, за да вдигам мехурчета, да знаеш! Роботът може да няма съзнание, но е в състояние да заговорничи и да крои подли планове като лисица. Може просто да следва програма, написана преди хиляди години. Но ако тази програма го инструктира да направи нещо подло, да тръгне срещу твоите интереси... ще се престориш, че просто е невъзможно ли?

— Какво предлагаш да направя?

— Изправи се срещу него, преди да е станало късно. Открий какво действително има под обшивката му.

— Казваш го така, сякаш очакваш да намериш бомба.

— Не видях бомба.

— А какво тогава *видя*, докторе?

— Кожа — отвърна Менинкс. — Кожа толкова човешка, колкото аз дишам и живея.

— Това просто не е възможно!

— Знам какво зърнах, Кемпиън! Твоят гост не е такъв, какъвто твърди. Единственият останал въпрос е: какво ще предприемеш сега.

ГЛАВА ОСМА

Кемпиън се прехвърли на „Сребърни крила на утрото“ и ми разказа какво е научил току-що от водоплаващия. Аз си имах съмнения относно достоверността на доктора като свидетел, но знаех, че нямаме друг избор, освен да се изправим срещу Хесперъс с тази информация. Мисълта за предстоящата конфронтация стигаше да качи сърцето ми в гърлото, когато се прехвърлихме обратно на „Дребен флирт“.

Както се оказа, Хесперъс ни спести най-лошата част. Когато излязохме от залата за прехвърляне, той вече ни очакваше, все едно предварително си бяхме назначили среща.

— Да не би случайно да си се запътил да ме посетиш? — попитах, опитвайки се да звуча колкото се може по-естествено.

— Щях да дойда при вас, ако не се бяхте върнали — потвърди роботът, застанал на входа с отпуснати край хълбоците ръце. — Надявам се, нямаше да сте против.

— Не, разбира се — уверих го.

— Има нещо, което смятам за нужно да предложа на вниманието ви — Хесперъс погледна поред към нас с Кемпиън. — Трябваше да го разкрия по-рано, но признавам, че няхах ясна представа какво да предполагам по въпроса. Надявам се, че няма да се притесните.

— Да се притесним ли, Хесперъс? Защо?

Кемпиън се окашля леко:

— Всъщност има нещо, което искаме да обсъдим с теб...

— Да не касае ръката ми?

Спътникът ми ме погледна, сякаш се очакваше да взема водещата роля, въпреки че именно той беше дошъл при мен с тази информация.

— Кажи му — прошепнах.

— Ами чудехме се... — поде Кемпиън.

— Предполагам, че доктор Менинкс го е свел до вниманието ви? — Макар че и двамата не заговорихме и поне доколкото виждах, не потвърдихме с нищо, Хесперъс все пак кимна, все едно бяхме дали положителен отговор. — Боях се, че така ще стане. Не можех да съм

сигурен дали е видял достатъчно, за да събуди съмненията му, но осъзнавам вече, че явно е така. Не го обвинявам, че ви е казал. На негово място бих хранил същите страхове. Можеше и просто да го обсъди направо с мен, разбира се.

— Доктор Менинкс е бил малко изненадан — извини госта си Кемпиън.

— Какво искаше да ни кажеш? — върнах се на темата аз.

— Същото, което искате да узнаете — да споделя какъв е проблемът с ръката ми.

Приятелят ми се обади:

— Доктор Менинкс каза, че те е видял да проучваш нещо, но не успя да ни обясни какво точно.

— Вероятно е било доста смущаващо за него, както се оказа и за мен — отвърна Хесперъс.

— За теб ли? — попитах.

— Бях толкова изненадан от откритието си, колкото и доктор Менинкс. Дори сега все още не знам какво точно да мисля за него — металната маска на лицето на робота се подреди в спокойно, наблюдателно изражение, сякаш Хесперъс вече се бе предал в ръцете на съдбата си. — Дали бихте желали да видите какво лежи под кожата на ръката ми? Бронята е само хлабаво прикачена... — преди да изчака да чуе какво имаме да кажем в отговор ние с Кемпиън, той сгъна лявата си ръка в лакътя и хвана с дясната част от обшивката. Тя се откачи и издрънча на пода. Той свали второ парче и после още едно, докато само китката остана закрыта. След това стисна и нея и дръпна многоставната сглобка, все едно сваля рицарска ръкавица.

От лакътя до връхчетата на пръстите ръката отдолу изглеждаше напълно човешка на вид. Беше мускулеста и мъжествена, покрита с тъмна кожа и лъснала от пот. Кожата на дланта и от вътрешната страна на пръстите беше малко по-светла. Когато Хесперъс завъртя ръка, за да я огледаме, и размърда пръстите, различих ясно косъмчетата по опаката част, кожичките на ноктите му, вените под кожата.

— Истинска е не само на вид — сподели роботът, докато ние стояхме, изгубили дар слово. — Кожата е човешка, опъната над човешка мускулатура... — бавно и внимателно той драсна с палеца на дясната си ръка китката на органичната и изкара капчица кръв. — Кърви. Също и нараства. Това се опитвах да проверя, когато ме

обезпокои доктор Менинкс. Бях се одраскал предишния ден и исках да преценя степента, до която се е самовъзстановила раната.

Кемпиън пръв успя да намери думи.

— Говориш така, сякаш не знаеш какво представлява.

— Не ви ли казах, че останах изненадан от находката си?

— Как би могъл да не знаеш защо ръката ти е такава, каквато е?

— Вече ви споделих, че за себе си не знам практически нищо. Истинско чудо е, че си спомням дори името си. Нима си мислите, че възнамерявах да скрия това от вас?

— Да, но наистина си го скрил — възрази Кемпиън.

— Само защото исках да го проумея, преди да ви го съобщя. От мига, когато си възвърнах подвижността, бях притеснен от несходството между ръцете си. Опитвах се да надникна през бронята, но тя е непрозрачна за сензорите ми. В крайна сметка се настроих да сваля част от тази обшивка, така че да мога да съзря загадката лично. В началото не повярвах... — за първи път го чувах да заеква. — Надявам се, че няма да се обидите, ако кажа, че се отвратих от онова, което ми е било сторено. Не защото бях отблъснат от органичното, а защото органичната материя няма място вътре в мен. Вие, смятам, ще бъдете правомерно отблъснати, ако се пробудите и одраскате кожата си, само за да забележите блясък на метал под нея. При все това се самоубедих, че този факт трябва да има рационално обяснение, такова, което може да убеди и вас... — Хесперъс полека сведе ръка. — Но такова няма. Не мога да ви предложа обяснение за присъствието на ръката.

— Дали е възможно да си бил повреден? — попитах. — Може би си изгубил оригиналната ръка и единствената възможна подмяна е била от човешки труп. Ти си я сложил, докато е било възможно да се поправиш както следва, и след това си забравил за случката.

— Представител на моя вид никога не би имал причина да стори подобно нещо. Ако изгубя ръката си, ще мога да се поправа лесно, стига да имам достъп до нужните сурови материали — метали, пластмаси, машинни части. Ако материалите не са изобилни, мога да преместя достатъчно от съществуващата си маса, за да проведе ремонт с цената на дребни ограничения върху функциите си. Няма да се наложи да ровя в труповете!

— Значи го е сторил Атешга, не си ти — предположи Кемпиън. — Той те е повредил и след това поправил с органична част, без да

знае, че можеш да се саморемонтираш.

— Ще ми се обяснението да е подобно, но за нещастие знам, че не е възможно. Ръката е интегрална част от мен. Щом се свали бронята, бях способен да надникна вътре в структурата ѝ. Установих, че под плътта и мускулатурата се намира същият механичен скелет, какъвто ще намерите и в другата ми ръка... — роботът отново размърда пръсти. — Все още мога да нанасям големи щети, ако такива са намеренията ми. Вярно, скелетът е бил модифициран да наподобява архитектурата на човешка кост и е формиран да подкрепя матрицата на органичния растеж. Също така е бил подсилен с устройства, чиято функция не мога да възпроизведа, но които, изглежда, доставят на органичните компоненти химикалите, нужни им да останат живи.

— Какво се опитваш да кажеш? — попитах. — Че тази ръка е била отгледана съзнателно, отвътре навън?

— Не виждам друго обяснение, Пърслейн. Вече ти казах, че съм способен да се ремонтирам. Истина е също, че в способностите ми би било да отгледам тази ръка.

— Че защо би направил това? — попитах.

Стори ми се, че Хесперъс се натъжи.

— Боя се, че тук вече навлизаме в царството на предположенията. Ако можех да ви дам честен и недвусмислен отговор, нямаше да се колебая да го сторя. Но мога само да гадая, също като вас.

— Дали някой би могъл да те принуди към подобна трансформация? — попита Кемпиън. — Да те прилъже да я направиш по една или друга причина?

— Не бих могъл да си представя как ще стане. Не мога да си представя и обстоятелства, при които ще ме излъжат за нещо.

— Но разбираш защо предпочитам да е чрез измама?

— Понеже ако не е включена лъжа, тогава трансформацията по презумпция е била доброволна? Да, тази алтернатива не ми убягна — Хесперъс погледна ръката си с възобновено отвращение. — Бих предпочел, ако ми позволите, отново да сложа металната обшивка.

— Ти си също толкова разстроен от нея, колкото и ние — възкликнах изумена.

— Доктор Менинкс беше прав да се безпокои.

— Можеш да я скриеш, щом желаш — отвърнах, — но аз не съм разстроена от нея. Това е просто друга част от теб. Ако съществува, значи има причина за това — дори да не знаем все още каква е тя.

Кемпиън ме стрелна с красноречив поглед „говори само от свое име“.

Хесперъс надяна отново ръкавицата върху пръстите си, след това коленичи да събере разхвърляните златни части. Намести ги по местата им с изумителна скорост, сякаш гореше от нетърпение да се отърве от гледката на онази ръка колкото се може по-скоро. Лявата му ръка скоро доби предишния си вид, но сега, когато знаех какво се намира под нея, можех да мисля само за кожата и мускулатурата, които се опитват да си проправят път през метала.

— А сега какво? — попита тихо Кемпиън.

— Хесперъс и доктор Менинкс все пак трябва да установят подобри отношения помежду си — огледах се войнствено, просто в случай че някой от хартиените аватари на доктора се е промъкнал до нас, докато сме били заети. След като се убедих, че все още сме сами, се усмихнах неуверено. — Може първо Кемпиън да поговори с него, Хесперъс. После предлагам Менинкс да те посети в кабината ти и да научи историята директно от теб.

— Само дето няма история — възрази роботът.

— Кажу ми същото, което каза и на нас — и той няма да има причина за оплаквания. В крайна сметка ти сам дойде да ни го съобщиш. Поне за мен това се брой за точка в твоя полза.

— Ако присъствието ми вече не е желано, с радост ще се върна в клетката.

— Не, това няма да е необходимо.

Кемпиън полека вдигна ръка:

— Чакай — нека не прибързваме. Ние може да не подозираме Хесперъс в съзнателни злодеяния, но тази ръка все пак е причина за загриженост. Докато не успее да я обясни и да даде разумна причина за съществуването ѝ, не съм сигурен дали ме радва мисълта роботът да се разкарва наоколо. Може би не е толкова лоша идея да се прибере в клетката доброволно...

— Нямам намерения да те нараня, не повече, отколкото преди да науча за ръката — увери го Хесперъс.

— Знам — и ти вярвам. Но какво правим, ако ръката има други идеи?

Поклатих разочаровано глава.

— Това е буца месо, Кемпиън — не може да действа независимо от Хесперъс. Само защото те поставя на нокти не значи, че ръката ще се промъкне в стаята ти и ще те удуши нощес. Роботът няма да се връща в клетката си! Ако не го искаш на „Дребен флирт“, той е повече от добре дошъл на „Сребърни крила“.

— Нямах това предвид.

— Така прозвуча. Той е наш гост и се споразумяхме да му помогнем да сглоби пъзела на миналото си. Тази ръка е просто поредната улика, нищо повече.

— Нямам желание да предизвиквам разлом помежду ви — каза Хесперъс.

— О, това не е разлом — възразих високомерно. — Това е просто облаче. Даже не се отразява на радара. Ние с Кемпиън сме единомисленици — оставах извън клетката. Но тъй като всички ще влезем в суспендиране съвсем скоро, въпросът и бездруго е без значение. Ти можеш да се самоизключиш или каквото там правиш, нали?

— Мога да изключа главните си функции, макар че поддържащите такива ще останат активни — роботът хвърли страничен поглед към сега скритата си ръка. — Сега вече е пределно ясно, че трябва да поддържам ръката жива, което няма да е възможно, ако вляза в режим на пълно изключване. Лишена от кислород, тя ще започне да гние.

Кимнах със симпатия, опитвайки се да отърва съзнанието си от представата за човешката ръка, превръщаща се в гнила, гангренозна маса, която все още е свързана с него.

— Не, тази ръка трябва да остане жива — това е единственият начин да научим някога нещо за нея — или за теб, ако става за въпрос.

— Подозирам също, че ръката е ключ към истинската ми самоличност или към естеството на мисията ми — добави Хесперъс. — Онова, което не мога да проумея, е защо не съм положил усилия да скрия трансформацията, като запазя идеална симетрията между лявата и дясната си страна. Изглежда почти сякаш не съм имал нужда от прикритие. Бронята, която обвиня кожата, може практически да се смята за бариера, която я защитава по време на растежа.

— Ще стигнем до дъното на историята — обещах с повече увереност, отколкото изпитвах всъщност. Ако бях научила нещо по време на живота си като дяловек, то беше, че не всички въпроси си имат отговори. Цивилизациите често се превръщаха в радиоактивен прах, понеже не можеха да приемат тази проста, но непоклатима истина.

Смяташе се, че дяловеците сме по-умни от тях.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Не е добре — казах, след като бях прекарал всички възможни варианти през курсопрограматора на „Дребен флирт“.

— Колко е зле? — поинтересува се Пърслейн, облегната на един от реещите се пултове, подпъхнала единия си крак под другия.

— Петдесет и пет години. С толкова ще закъснеем. Дори ако натиснеш педала на „Сребърни крила“ докрай и ме оставиш сам да се придвижвам дотам, пак няма да свалиш повече от година от тази цифра.

— Петдесет и пет години не звучи чак толкова зле, ако вече са минали двеста хиляди години от последната ви сбирка — обади се Хесперъс, втренчен в огромната карта на галактиката, начертана на показвателя ми, белязана с криволичеца червена линия, която показваше придвижването ни към момента. Подробностите от тази финална част на обиколката ни — нашето спиране на света на кентавряните, отбиването ни при Атешга и сега последния спринт към сбирката ни — стояха увеличени под основния образ, тъй като няколко светлика се явяваха просто щрих на фона на огромната територия, която вече бяхме прекосили. — Или греша?

— Не, не грешиш — отвърнах. — При всяко друго положение нямаше да си загубим съня за петдесет години или дори за сто. Но не се предполага да се закъснява толкова за сбирка. Никой никога не пристига точно в уговореното време, но повечето от членовете на линията ще дойдат в рамките на година-две. Ще има няколко мотльовци, които пристигнат през първите пет години, и един-двама, които ще се довлекат след десет, но ще ги изгледат лошо. Всеки, който се появи по-късно, или ще трябва предварително да е предупредил, че ще закъснее, или е по-добре да има желязно извинение.

— С каквото не разполагаме — уточни Пърслейн.

— Надали сте могли да очаквате предателството на Атешга — предположи Хесперъс.

— Не, но Атешга не ни костваше чак толкова много време. Грешката беше, че вложихме прекалено много вяра в кентавряните —

Пърслейн ме изглежда мрачно, докато го казваше.

Вдигнах ръце в преструвка, че се предавам.

— Признавам го, ясно? Кончетата бяха лоша идея. Но не сме тук да се заяждаме за грешките ми, а да видим как да извлечем най-доброто от лошата ситуация. Първо ще се отърва от проблема с доктор Менинкс: нека Фескю и останалите да отхапят своето парче плът. След това ще изкарам на сцената Хесперъс да им покажа какъв добър, изобретателен член на Джентиан съм бил.

— Ами аз? — попита Пърслейн. — Аз получавам ли своя дял от твоята слава?

— Само ако си готова да признаеш, че сме се сдушили. Иначе нещата стават доста сложни.

— Когато и двамата изникнем толкова късно, другите ще се сетят, че сме се сприятелили. Няма смисъл дори да си помисляме да го прикриваме.

— Предполагам, че си права!

Пърслейн скръсти ръце.

— Права съм. Така че двамата си делим точките за Хесперъс.

— От моя страна — обади се роботът — аз ще кажа добра дума за вас и за всичко, което сте сторили за мен!

— Добрата ти дума няма да има грам значение, понеже от тях няма да е останало нищо по времето, когато ще съм свършил с излагането на основните си недоволства — заяви доктор Менинкс.

— Разполагаш само с хиляда дни и нощи — казах, — така че на твое място ще гледам да започна по-раничко.

Ако съдим по изражението, аватарът побесня от злоба:

— Ще сториш добре да не ми се подиграваш, дяловек!

— Не съм си и помислял да се подигравам, докторе! — плеснах весело с ръце. — А сега да се заемем с практическата част на нещата. Ние с Пърслейн ще влезем в суспендиране веднага щом завършим с редакцията на записите си, което няма да изисква повече от ден или два. Доктор Менинкс, предполагам, че ти ще потънеш в сън, докато стигнем системата за сбирката?

— Какво правя в цистерната си е изцяло моя работа.

— Това, което исках да попитам, е дали имаш желание Хесперъс да наглежда нещо, докато ние всички сме в безсъзнание?

— Да *наглежда* ли? — попита аватарът, незабавно преизпълнен с подозрения.

— Аз няма да влизам в суспендиране — съобщи му нашият златен гост. — Вече заявих готовност да съдействам на Кемпиън в наглеждането на другите спящи, като следя да не им се случва нищо необичайно. Ще бъде удоволствие да проявя същата любезност и към теб, доктор Менинкс!

— Нищо подобно няма да правиш! — аватарът погледна Кемпиън със смес от възмущение и истински страх. — Той не трябва да се приближава до оборудването ми, дяловек! Има планове за него!

— Нямам планове за теб или оборудването ти! — възрази Хесперъс. — Ако ти желаех зло, доктор Менинкс, вече щеше да знаеш за това. Просто ти предложих любезност!

Вдигнах успокоително ръка:

— Полека, Хесперъс! Знам, че му мислиш добро, но от гледната точка на доктора вероятно е по-разумно да не му се месиш.

— Както желаеш.

— Държиш се много глупаво! — каза Пърслейн на аватара.

— Глупостта ми се състои в това, че се отдадох в ръцете на линията Джентиан. Всички ме уверяваха, че ще съм по-добре при Марселин.

Хесперъс внезапно доби заинтересуван вид:

— Какво всъщност си търсил при Бдящите?

— Много и различни неща, никое от които не те интересува ни най-малко!

— Няма причина да не ни кажеш! — намесих се.

— Никога преди не си ме питал — защо сега?

— Не знам. Защото Хесперъс прояви любопитство. Защото преди не ми е хрумвало да те питам. Наситих се на Бдящите през миналата обиколка — исках само да те метна там и да се махна от онези гиганти колкото се може по-бързо.

— Не трябва да притискаме доктор Менинкс — намеси се Пърслейн. — Той е учен и има право на уединение и тайни!

Тя използваше реверсивна психология, наясно, че нашият интелектуално суетен гост няма да успее да устои на примамката.

— Е, ако *настоявате* да знаете — обади се аватарът, изчаквайки секунда, за да се убеди, че разполага с цялото ни внимание, —

принципният фокус на проучванията ми са Предшествениците от Андромеда. И аз — също като Бдящите — смятам, че Липсата е резултат от организираната дейност на извънземен разум. Съзнателно или не, те са предизвикали случването на нещо в тяхната галактика. Като разумно същество, обитател на сходна спирална галактика, естествено имам поне преходен интерес, касаещ въпросното събитие. Ако Предшествениците от Андромеда са сторили нещо глупаво, то тогава е в наш интерес да не повтаряме тази грешка. Мое твърдо убеждение е, че Бдящите са се увлекли твърде много по събиране и каталогизиране на данни и че не са в състояние да направят крачка назад и да видят какво в действителност разкриват тези данни. Самотен учен, посветен на работата си, би могъл да съзре общото — взаимодействията, които убягват на Бдящите. Такава надежда тая. И все още я имам, при все намаляващата вероятност някога да стигна до целта си.

— Споделям загрижеността ти — каза Хесперъс.

— Наистина ли? — попита аватарът незаинтересувано.

— Наистина. Не мога да отрека, че усетих искрица на съпричастие от мига, когато се спомена за първи път за Бдящите. Убеждението ми само нарастваше оттогава насам. Дали не е възможно да съм пратен в този сектор със задача, сходна на твоята?

— Да събираш информация за Предшествениците? — попита Пърслейн.

— Може би. Или да науча нещо друго от Бдящите — Хесперъс замълча. — Може ли да попитам нещо, доктор Менинкс, като един изгубен учен към друг?

— Питай — отвърна безразлично аватарът.

— Дали фразата „Домът на слънцата“ ти говори нещо?

Нещо премина по хартиеното лице, бързо като сянка на облак през слънчев ден.

— И ако ми говори? — попита фигурката.

— Тогава бих попитал какво точно означават тези думи за теб.

— Те не означават нищо. А ако имаха значение, щях да съм ги чувал.

— Къде си чувал за Дома на слънцата? — попита Пърслейн. — Звучи ми като име на линия, също като Дома на цветята или Дома на пеперудите. Но не съществува подобна линия като Дом на слънцата.

Златното лице се извърна, за да ѝ заговори.

— Вероятно е значело нещо за мен навремето, но сега нямам представа. Сигурен съм само, че тази фраза по някакъв начин е свързана с Бдящите: двете отекват в съзвучие, сякаш навремето са споделяли очевидна взаимовръзка.

— А какво казва съкровищницата? — попитах.

— Нищо. Кое то идва да каже, че фразата се среща много пъти в най-различни общества, но никой от случаите не е онзи, който търся. Според мен щях да го позная, щях да имам усещането за повторно откритие.

— Фразата не означава нищо! — натърти доктор Менинкс.

— Просто защото не си я чувал? — попита Пърслейн.

— Не е съществена. Бдящите и бездруго не биха допуснали един робот. Те никога не биха приели да работят с машини, които носят машинните си зарази: свойствените си инфекции и паразити, които се инфилтрират и развалят архивите целенасочено или не. Ето защо Машинните хора винаги са били принудени да използват човешки прокситата при взаимоотношенията си с Бдящите. Не е ли така, Хесперъс?

— Именно, доктор Менинкс.

— Така че надали има смисъл да посочвам колко безсмислено е пътуването ти. Те никога не биха допуснали такъв като теб в светилищата си за данни. Щеше да е най-добре да си беше стоял в пръстена Моносеръс!

— Освен ако това възражение не е било вече предпочаквано — каза Хесперъс, сякаш мисълта му се оформя точно докато я изрича.

— Дали не е възможно, докторе, Машинните хора да са искали да получат директен достъп до Бдящите, без посредничеството на човеци? Дали не е възможно мисията ми да е била толкова специална, че само аз да съм способен да разгледам архивите?

— Въпреки това си щял да бъдеш отпратен — или разглобен.

— Може би не... — Хесперъс вдигна лявата си ръка и свали златната броня, разголвайки органичната си китка, която вече бе причинила на Менинкс толкова притеснения. — Може да се окаже, че именно ти разгада загатката, докторе! Когато съм напуснал пръстена Моносеръс, основната ми цел може да не ми е била известна — както и ти да не си знаел точно какво ще правиш, когато в началото си

напуснал своя роден свят. По-късно обаче е станало ясно, че се налага да се консултирам с Бдящите. Тогава съм започнал да се маскирам, да приемам формата на биологичен човек. Сигурно съм поставил началото с този крайник като упражнение за доказателство — начин да се убедя, че тази задача може да бъде изпълнена задоволително, преди да продължа с пълната трансформация.

— Убедително предположение — каза доктор Менинкс, но не прозвуча напълно уверен.

— На мен също ми се стори смислено — съгласих се. — Хесперъс е направил едната ръка, после е бил заварден от Атешга, преди да успее да промени остатъка от себе си. Не се е маскирал, за да може да се слее с остатъка от човечеството, а просто за да го пропуснат Бдящите и да стигне до архивите им. Смяташ ли, че е щяло да проработи, Хесперъс?

— Предполагам, че съм бил убеден в успеха си.

— Но е трябвало да скриеш толкова голяма част от себе си! — възкликна Пърслейн. — Налагало се е да изглеждаш точно като човек, но не виждам как си щял да можеш да минеш през щателен преглед.

Хесперъс отново постави бронята на ръката си.

— Мога само да си представям, че вече съм бил обмислил този проблем. Очевидно повечето от съществуващия ми когнитивен обем е щял да бъде прехвърлен в биологични компоненти — мускули и сухожилия, което изисква да компресирам или отхвърля определени способности за времетраенето на операцията. Скелетът ми е щял да бъде механичен и гъсто натоварен с процесори, но същевременно е могло да бъде и щампован с различни устройства, способни да подмамат сканиращите системи да смятат, че виждат кости и костен мозък. Вярно е, че в това състояние съм щял да бъда извънредно уязвим както на нараняване, така и на разкриване. Рискът не би могъл да бъде поет, освен ако не е било извънредно важно да получа тази информация.

— Ако те бяха разкрили — каза Пърслейн, — то тогава Бдящите никога повече не биха приели да си взаимодействат с Машините, дори и с човешко посредничество. Сигурно си го знаел, но въпреки това си решил, че си струва риска!

— Трябва да е ставало дума за нещо много, много важно — каза Хесперъс и прозвуча едновременно изумен и изпълнен със съмнение,

сякаш не вярваше напълно, че изобщо би тръгнал на толкова опасна мисия.

— Танцувате му по свирката — взмути се доктор Менинкс. — Не виждате ли? Той се е хванал за Бдящите, понеже те му позволяват да обясни наличието на ръката — няма друга причина.

— Ако нямах интерес към Бдящите — отвърна търпеливо Хесперъс, — тогава какво правя в този регион от ръкава Щит-Кръст?

— Това е добър довод — съгласих се.

— Чух достатъчно — заяви аватарът и се въртна на пети с хартиено шумолене. — Дяловеци, манипулират ви — и при това ви лъжат! Най-разумното нещо, което може да сторите в момента, е да върнете този *предмет* в клетката му. Дайте на Хесперъс право да се разхожда свободно из кораба и много се съмнявам, че който и да е от нас някога ще се събуди след суспендиране. Аз поне определено не оценявам високо шансовете си.

Когато аватарът се оттегли, Хесперъс каза:

— Съжалявам, че съм причина за толкова дисхармония. Може би докторът е прав: извънредно много неща ще се опростят, ако се върна в клетката!

— Няма да сториш нищо подобно — заявих.

— Абсолютно не — съгласи се Пърслейн. — Менинкс да изгние в цистерната си, ако ще — не ме е грижа. Започва да ми се ще, когато докторът отиде да поплува, кентавряните да бяха изтървали няколко хищника да се пропъхнат през бариерата си.

Два дни по-късно ние с Пърслейн правихме любов, а после се разделихме. Тя се прехвърли обратно на „Сребърни крила на утрото“, стрелна се през Космоса за един удар на сърцето. Влезе в криофага си, а аз се прибрах в стаза контейнера си, настроих циферблата на времевата компресия и капнах две очни капки синхромрежа. Моята другарка щеше да сънува, докато машината охлажда тялото ѝ до ръба на смъртта, аз — да прескоча през годините за няколко мига субективна мисъл.

Съзнанието ми беше изумително спокойно. Бяхме фалшифицирали записите си, създавайки две последователни повествования. Щяхме да закъснеем с по петдесет и пет години, но бяхме оцелели още една обиколка и имахме гост, с който щяхме да уредим всичките си проблеми.

Мислех си за притиснатата към мен Пърслейн и си мечтаех да е все още до мен. Правенето на любов беше игра на ехота. Бяхме споделяли спомени толкова пъти, че когато я любех, знаех точно какво е усещането да бъдеш Пърслейн. Можех да вкуся и усетя другите ѝ любовници и тя можеше да вкуси и усети моите, и всяко преживяване се простираше назад като отражение в коридор с огледала, връщаше се във времето като пищно фоново излъчване, море от чувствени изживявания. Навремето съм бил момиченце, а после хиляда мъже и жени и всички техни любовници.

Стаза полето се включи. Синхромрежата подейства. Бях запратен към собственото си бъдеще, докато корабът ми поглъщаше пространството и времето.

ЧАСТ ВТОРА

Един ден малкото момченце се завърна. Качих се в белведера и гледах пристигането на совалката му. Знаех със сигурност, че този път ще прекараме целия следобед в „Придворие“ — другите ми играчки вече бяха маловажни. Предвкушването пораждаше топъл, пърхаш гъдел в стомаха ми. Беше минала почти година, откакто за първи път показах на госта си онзи таен свят, и по време на посещенията си оттогава насам той бе превзел въображенията и на двама ни като нищо друго на света.

Към този момент вече бях научила малко повече за момчето и откъде идва то. Също като моя и неговият род бе забогатял по време на Пожарището, както възрастните бяха нарекли кратката, яростна война, обгърнала Златния час в единадесетата година на новия век. Беше се състояла преди почти тридесет години, но понеже благодарение на инхибиторите на развитието детството ми се бе проточило над три десетилетия, пазех някои спомени от нея. Била съм прекалено малка да разбирам естеството на самото събитие, но си спомнях моменти, когато възрастните говореха необичайно тихо и с напрегнати гласове и когато често можех да ги срещна из коридорите с разказвачки в ръце, да ги прегръщат като черепите на скъпи приятели, изгарящи от нетърпение да чуят последните новини или слухове.

Семейството ми беше специализирано в биологията, със специфичен уклон в тънкостите на човешкото клониране. Клонирането е вид технология, също като производството на хартия: не е трудно, ако човек знае как да го прави, но е извънредно пипкаво да се начене от нулата и е производство, пълно с капани, които могат да бъдат заобиколени само посредством хитроумен арсенал от номера и стратегии, до голяма степен напомнящи шамански ритуали от народната медицина. Изкуството на клонирането е на над хиляда години, но само шепа от практикуващите го са в състояние да го разбират в дълбочина — и семейството ми е сред тях. Преди Пожарището, когато противопоставящите се сили се превъоръжавали,

ние сме произвеждали армии от войници, ескадрони от пилоти. Клонингите ни били известни с лоялността си, но се славели също и с тактическата си интелигентност и независимо мислене. Те могли да функционират като самостоятелни единици, в прикритие на ръба на бойната зона, да бъдат активирани според нуждата, без пряк контрол от централната власт. След войната много от оцелелите получили пълни граждански права.

По същото време родът на малкото момче снабдявал армиите и ескадрите на противника не с органични същества, а с машини. Понякога те били контролирани от човешки умове, но достатъчно често получавали достатъчно интелигентност да функционират самостоятелно. Съществували и други големи концерни за създаване на бойни машини, както и други специалисти по клониране. Но ние бяхме най-добрите в своята област, а родът на приятеля ми — най-добрият в производството на военни роботи. Макар че в годините след Пожарището имаше трибунали, разследвания и санкции, и двата рода преминаха през тях относително незасегнати и останаха в бизнеса. Колесатите роботи, които слизаха по рампата след момчето, не бяха просто негови бодигардове — те бяха изработени от неговото собствено семейство. Техните машини сега бяха навсякъде, по-често срещани, отколкото когато и да било преди войната.

Моят род, застанал от другата страна на идеологическата схизма между органичното и механичното, бе запазил здравословно недоверие към машините. Както вече споменах, при все огромната му площ в имението ни имаше малко такива. Повечето присъстващи роботи бяха тук, за да съдействат при постоянното разрастване и преоформяне на базовата архитектура на къщата. Почти всичко останало се вършеше от човешки слуги или клонирани бавачки.

— Знам вече защо се нарича Златен час — споделих с малкото момче, докато си проправяхме път през къщата към стаята за игра и очакващото ни очарование на „Придворие“.

— Всички го знаят!

— Обзалагам се, че ти не си наясно!

Понеже той не каза нищо, приех мълчанието му като разрешение да продължа:

— Името идва от светлината. Нищо не може да се движи по-бързо от нея, включително съобщенията, които изпращаме. Няма нищо

лошо в това, ако се намираш на планета или луна. Но след като сме се преместили в Космоса, сме се разселвали все по-далеч и по-далеч. Вече не можело да се водят нормални разговори — отнемало прекалено много време думите да стигнат дотам и да се върнат. Ето защо ние с теб не можем да си говорим спокойно, освен ако не сме заедно, в една и съща къща. Твоят дом в момента е от другата страна на слънцето — ако ти кажа „здрасти“, ще трябва да чакам с часове, преди твоят поздрав да дойде при мен. В крайна сметка хората осъзнали, че не им харесва да са толкова раздалечени един от друг — така се чувствали самотни и дистанцирани. Те искали да живеят в Космоса, понеже това означавало, че могат да си правят каквото пожелаят, но не им се щяло да са толкова разпръснати, че да отнема часове да си говорят един с друг. Затова измислили Златния час, където живеят повечето от нас. Разказвателят твърди, че той представлява тор около слънцето — досущ като поничка. Широк е един час, толкова отнема на светлината да го прекоси. В него са включени планети, както и някои луни, но има и милиони „малки“ планети като тази, на която се намираме. Ако си в рамките на Златния час, най-дългият период, който би ти се наложило да чакаш за отговор, като цяло е два часа, а често е много по-кратък. Разказвателят казва, че на човешката цивилизация са й трябвали близо десет века, за да се разположи в тази конфигурация... — харесвах ми дълги думи, особено онези, на които ме учеше кубът разказвател, — но сега, когато сме я открили, ще ни служи хилядолетия наред, може би дори десетки хилядолетия. Не се ли вълнуваш да си част от подобно нещо? Бихме могли да останем приятели до края на вечността!

— Силно се съмнявам — отвърна момчето пренебрежително. — Татко казва, че няма да изтрае толкова.

— Кое няма да изтрае?

— Златният час, естествено. Татко казва, че е временно явление. Казва, че в крайна сметка ще ни омръзне и ще има нова война или ще намерим начин да се движим по-бързо от светлината. Така или иначе часът ще изгуби значението си.

Бях убедена, че в тази област съм изпреварила приятеля си:

— Няма да го напуснем. Разказвателят казва, че не би имало смисъл. Отвъд Слънчевата система няма нищо, за което вече да не знаем, така че какъв смисъл би имало да ходим там? Вече си имаме

планети и луни за живеене и достатъчно малки светове за всички... — стараех се да го кажа искрено, макар че рецитирах доводи, които ми бяха подадени готови, а не бях измислила самостоятелно. — За нас междузвездното пътуване ще е лишено от смисъл, дори ако бяхме способни да го извършим. А ние не можем!

— Правено е — посочи момчето. — Хората вече са ходили до Епсилон Инди и са се върнали.

— Това е било просто пробна експедиция — не е сериозно доказателство. А и хората, които са го направили, са се побъркали след завръщането си. Не са могли да се приспособят към промените, настъпили след заминаването им.

— Значи не са се движили достатъчно бързо. Но ние можем. Рано или късно ще надхвърлим скоростта на светлината. Татко казва, че е въпрос само на време — с всички изследвания, които се правят.

— Много се съмнявам.

— Пробвай да помъчиш разказвателя по тази тема, Абигейл, ставали?

— Не може да надхвърлиш скоростта на светлината — просто е невъзможно.

— Защото ти го казваш, така ли?

Отвърнах намусено:

— Защото кубът го казва, а разказвателят винаги е прав!

— Както беше права за черната дупка под къщата? В крайна сметка провери за нея, нали?

— Няма защо да се плашим от дупката.

— Да бе, ха-ха!

Проблемът беше, че — все едно колко вярвах в правотата си — не можех да предложа довод, с който да подсиля аргументите си. Бях прочела в разказвателния куб, че скоростта на светлината е универсална граница; че за хиляда години експерименти — при все множеството фалшиви пробиви — никой не бе успял да я заобиколи. Това ме бе довело до потиснатост и клаустрофобия — все едно ми бяха забранили да тичам или да се пързалям по дългите, мрачни коридори на къщата, а вместо това ми бяха наредили да вървя с изправен гръб и стиснати зад гърба ръце. Чувствах се предизвикана, сякаш скоростта на светлината бе лично посегателство върху свободата ми. Защо няха право да се движа колкото бързо си пожелаея? Защо не мога да търча и

да хвърча? Но не бях в състояние да обясня защо съществува граница, както не можех да обясня защо две и две не прави пет. Просто нещата стояха така и това беше едно от онези правила — като забраната да посещавам определени части от къщата, — което нямаше смисъл да се разчепква.

Но усещах, че това не е довод, с който мога да закова момчето.

— Ще ти кажа защо не може да се пътува по-бързо от светлината — заяви приятелят ми, извличайки злостна наслада от това, че знае по темата повече от мен самата. — Заради каузалността.

Тази дума я нямаше в речника ми. Набелязах си да я проверя по-късно.

— Значи и ти така вярваш — казах с надеждата, че ще се подведе.

— Татко не мисли така. Казва, че каузалността е само временен препъникамък. Тя е причината за затрудненията с пътуването със свръхсветлинна скорост, но не го прави непременно невъзможно. Един ден ще намерим начин да я заобиколим и тогава ще оставим всички да ни дишат праха. Да си задържат Златния час — на нас той няма да ни трябва!

Макар че момчето не се държеше мило и всъщност ми се подиграваше, все пак беше единственият ми приятел и единственият, с когото наистина ми харесваше да си играя. Клонираните компаньони, които домакинството понякога ми пращаше, бяха прекалено кротки, прекалено покорни и изобщо не можеха да се сравняват с истинско момче. Когато печелех срещу тях, винаги знаех, че става така, понеже са се предали. С моя приятел от другата страна на Златния час не беше така — биех ли го, значи съм успяла да се представя по-добре от него.

По принцип колкото повече се приближавахме към стаята за игри, толкова той ставаше по-приятелски настроен към мен и по-малко склонен да спори. Чисто и просто „Придворие“ заемаше все по-голяма част от мислите му. Без моето съгласие нямаше да влезем вътре. Той щеше да ми каже колко съм хубава и че му харесват черните панделки в косите ми.

„Придворие“ обитаваше свое собствено помещение, разположено в по-голямата обща зона на стаята за игри. Беше доставен и инсталиран от техници в зелени гащеризони. От време на време някой от тях идваше да го провери, понякога донасяше кутия, пълна с

лъскави, подобни на лабиринт панели, които пъхаше и вадеше от слотове във външната облицовка на „Придворие“. По това време знаех, че не съм единственото момиче на света с такъв подарък, а моят е просто един от ограничен брой прототипове. Бях уведомена, че върху някои проблеми по играта все още се работи, което е причината — въпреки че на мен ми е дадена още преди година — „Придворие“ все още да не е получила право на масово производство.

Беше почти толкова голяма, колкото и стаята, която заемаше. От външната страна представляваше зелен куб, покрит с фрески, изобразяващи дворци и замъци, рицари и принцеси, понита и дракони, и морски змейове. От едната страна имаше вход, водещ през дебелостенния куб към вътрешността му, където имаше друго помещение. Първия път, когато минах през тази врата, ми се зави свят и за един халюцинаторен миг мислите ми се гонеха в епицикли на дежа вю. Втория път не беше толкова зле, а щом за трети път прекосих отвора, не усетих нищо. По-късно научих, че дебелите стени са пълни със сканираща мозъка апаратура, която е преравяла ума ми с невидими пръсти. Момчето усети същото първия път — гледах със садистична наслада как странното усещане нанася удара си, — но той също биваше засегнат все по-слабо и по-слабо с всеки следващ път. Получаваше се така, понеже „Придворие“ пазеше карта на мозъците ни в паметта си и прецизираше сканиращите си пътища съобразно с нея.

Стаята беше празна, но беше също и претъпкана с чудеса и благини. В средата на зеленостенното пространство — изтъкан там чрез директна манипулация на съзнанията ни — се появяваше дворец. Беше кацнал на върха на невъзможно стръмна планина, с опасна пътека, виеща се по планинските склонове, пресичаща пропасти и мостове, криволичеща през тунели, водеща по зловеци скални ръбове, преди накрая да влезе в двореца по бляскав мост, който можеше да се вдига. Този замък стърчеше практически в облаците, бледорозов и светлосин като глазурата на торта за рожден ден, обкичен с бойници и кули, остри върхове и зъбери. Беше разкошен вертикален вариант на собствения ми дом и от мига, в който го видях, копнеех да знам какво има вътре.

„Придворие“ ми даваше тази възможност. Всъщност нямаше начин да я избегнеш. Зад прозорците, по площадките и на стените

имаше щъкащи човечета. Всяко едно изглеждаше извънредно пълнокръвно, направо сияеше с ярък, живописен интензитет, сякаш всички те бяха оцветени илюстрации в книга, през чиито страници струи дневна светлина. Бях гледала анимирани картинки в разказвателя, но „Придворие“ превръщаше и най-добрите сред тях в мътни, плоски мъртви изображения. Мъничките хорица в двореца бяха живи; те се движеха така, сякаш имаха животи, които течаха и се развиваха точно в момента.

По време на първото си посещение забелязах принцесата — седеше самичка на най-високата тераса, носеше рокля от син плат, обсипан с жълти звезди, и решише дългата си златна коса. По-късно — както например днес — я заварвах да се труди с игла и конец над бродерия в скута си. Макар и да не беше по-голяма от нокът на пръст и да се намираше толкова далеч от мен, че ако представляваше илюстрация от книга, то нямаше да мога да различа изражението ѝ, тук виждах всеки детайл от лицето ѝ. Принцесата имаше особено тъжно излъчване, някакъв неизразим копнеж, но при все това не бях в състояние да разбера как е възможно някой да живее в такъв дворец и да не пращи от радост. „Придворие“ сигурно бе доловил това — бе доловил интереса ми към нея, — понеже внезапно открих, че съм се превърнала в самата принцеса. Аз седях на терасата, носех нейната рокля, взех с иглата и конеца, взряна в приказния пейзаж. При това не ставаше дума възприятията ми просто да бъдат пренаписани да съответстват на тези на малката седнала картинка. Аз наистина се намирах вътре в главата на момичето, мислех нейните мисли. За миг, също като в секундата преди да се събудиш, когато успяваме да пресъздадем фабулата на цял един сън, имах достъп до всички спомени от живота на принцесата — чак до мига, когато се беше родила в най-високата, най-светла стая на двореца, в ранен пролетен ден, в който гъските пресичаха небето по пътя си от север. Осъзнавах историята на кралството ѝ, обществото, в което беше родена, трудния път, по който се налагаше да върви след възкачването на престола. Знаех, че баща ѝ, кралят, е бил убит по време на битка със съседна провинция. Макар че не го бях забелязала до момента, сега видях на хоризонта тъмната противоположност на този дворец — отстоящ на много лиги и обгърнат в трептящи еманации на аномална магия.

Бях се превърнала в принцесата, бях се плъзнала в нейния свят, но бях все още и Абигейл Джентиан, надничаща отвън. Носех спомените на момичето, но и моите си бяха налични и точни. Беше въпрос на настройка на умствения фокус да се прехвърлям между двата комплекта и да избирам да бъда принцесата или Абигейл. „Придворие“ несъмнено ми помагаше, понеже скоро да го правя стана лесно досущ като примигване.

На вратата се почука — бронирана ръкавица по тежък дъб. Шиех ъгълчето на бродираната рисунка, безценният ми комплект за бродиране стоеше разтворен в скута ми. Оставих шевицата си и се огледах. Влезе един от дворцовите стражи, тропна с шпорите на петите си по каменния под и отдаде чест.

— Моля за извинение, милейди, но пристигна съобщение. Икономът рече да ви го донеса направо!

— Много добре, Ланиъс — кимнах. — Дай ми го. Ще го прочета на терасата, навън още е светло.

Изпитах необходимост да отговоря, сякаш съм била принудена да изляза на сцената наред с пиеса и не ми се ще да подвеждам публиката. Но беше трудно да се каже дали думите, излезли от устата ми, са били измислени от мен самата или оформени от „Придворие“. Знаех със сигурност името на мъжа — дори имах смътна представа, че преди време заедно сме преживели някакво приключение, макар че в момента няхах идея какво точно е било то.

Взех написаната на ръка бележка, разчупих восъчния печат и я отворих широко. Беше от заварения ми брат, херцог Мордакс от Черния замък. Ръцете ми се разтрепериха, когато прочетох съсипващите вести. Разбойнически отряд на Мордакс бе заловил моята придворна дама; той я държеше в плен в Тъмницата на писъците. В замяна на освобождението ѝ желаше аз да му издам под каква тайна самоличност се крие чичо ми, имперският магьосник Калидрис, който, отказал се преди време от магията, сега живееше като обикновен поданик, прост налбантин в едно от селцата около кралството.

— Той желае да използва магията на Калидрис за собствените си зли планове — заявих. — Тази същата магия, която, макар и използвана от човек с добро сърце, за малко да разкъса кралството на две. Няма да издам прикритието на чичо ми. Или си на мнение, че трябва да спася придворната си дама?

Докато го казвах, затварях сандъчето за шиене. Бях използвала в бродерията си всички игли освен една. В джобчето си бе останала една-единствена, най-малката, обвързаната с кръв.

— Моля за вашето снизхождение, милейди, но оръжейникът помоли за разрешение да излезе тази нощ, за да организира нападение в сърцевината на територията на херцога. Има вероятност на поляна в Гората на сенките да лагерира отряд на принц. С помощта на хората му бихме имали шанс да превземем Черния замък.

— Хората на принц Аранеус надали ще пожелаят да участват в дразгите ни с херцог Мордакс. Принцът си има собствени неприятности.

— Той помни доброто, което му сторихме при битката за Седемте блата. Ако принцът е забравил, то хората му не са!

— Това ми намирава на капан, Ланиъс. Или аз единствена смятам така?

— Право е да сме внимателни. Но ако ще действаме, то трябва да е бързо. Оръжейникът смята, че трябва да стигнем до Гората на сенките по залез, иначе хората му ще паднат жертва на Заклинателката при Змийската порта.

— Предполагам, трябва да говоря с Кирлъс.

— Той е при хората си, приготвят се за поход. Да го призова ли, милейди?

— Не, не бива да прекъсвам ненужно подготовката му. Ти ще ме съпроводиш до оръжейната, Ланиъс. Повикай Добентън. По пътя ще поговорим още за херцог Мордакс. Боя се, че няма друг, по-добре подготвен от теб да проумее плановете на доведения ми брат.

Макар да се бях превърнала в принцесата, макар да се чувствах напълно потопена в нейния живот, все още си спомнях коя съм всъщност. Все едно се намирах в жив сън, с допълнението, че можех да се събудя по всяко време, когато поискам. Поради това, макар да изпитвах възбуда и напрежение, всъщност същинско притеснение липсваше. Знаех, че участвам в обикновена игра и че нищо, което се случва в този зелен куб, не може в действителност да ме нарани.

Малкото момче незабавно беше харесало този свят. По времето, когато му показах „Придворие“, бях започнала да се чувствам много удобно в чехличките на принцесата. Можех да се настаня в личността

на всеки един от героите в двореца, но оставах вярна на русокосата си сестра.

— Аз съм принцесата — казах, посочвайки фигурките. — Ти може да си избереш всеки друг, но не и нея.

— Че защо бих искал да съм принцесата и бездруго?

— Просто казвам.

— Можеш ли да се смениш с някой друг, щом веднъж си станал някой от тях?

Кимнах.

— Просто трябва здравата да се съсредоточиш, да пожелаеш да се озовеш в главата на другия. Но трябва да сте в една и съща стая. Ако си в тъмницата, не можеш просто да станеш един от пазачите отвън и да ги накараш да отворят вратата...

Бях прескачала от глава в глава, изпробвайки правилата на „Придворие“, докато не се върнах в ума на принцесата.

— А и не можеш да се сменяш постоянно — трябва да останеш в дадения човек, докато играта не реши, че си стоял достатъчно.

— Какъв е онзи другият замък, в далечината?

— Черният замък, където живее херцог Мордакс. Той е доведеният ми брат в Придворие.

— Искам да стана Мордакс!

— Не можеш. Трябва да си герой от Облачния дворец.

— Откъде знаеш?

— Трябва да виждаш този, с когото играеш. Граф Мордакс винаги е прекалено далеч.

Въпреки няколко опита хората на оръжейника така и не бяха успели да стигнат до Черния замък. В първата нощ от играта онези, които лагеруваха в Гората на сенките, се оказаха войници на херцог Мордакс, облечени в униформи на армията на принц Аранеус. Устроиха засада на нашите войници и избиха мнозина. Оръжейникът Кирлърс отстъпи, нападателният му отряд беше разбит. Макар че направи още два опита да щурмува замъка и да освободи придворната ми дама, той бе отблъснат и двата пъти с цената на големи загуби на хора и коне. Междувременно агенти на херцог Мордакс обхождаха селцата и махалите в търсене на скрития магьосник Калидрис. Скоро на чичо ми щеше да му се наложи да използва магия, за да се прикрие.

— Трябва да има начин да мога да стана херцог Мордакс — запъна се момчето.

— Той е от лошите — заявих озадачена. — Защо би искал да влезеш именно в неговата роля?

— За теб е от лошите. Обзалагам се, че самият той не мисли така за себе си.

— Отвлече моята придворна дама. Не иска да я пусне, докато не открие къде е Калидрис.

Момчето ме попита какво съм предприела, за да освободя придворната си. Разказах му за Калидрис и напразните опити да превзема Черния замък.

— Значи трябва да опиташ нещо различно. Ако аз стана Мордакс, мога да я пусна на свобода, нали?

Опитах се да му обясня как „Придворие“ може да изкриви мисленето му, щом веднъж се озове вътре, да го накара да разсъждава и мисли като Мордакс, но беше трудно да го формулираш. Във всеки случай той с престорено безразличие отхвърли доводите ми:

— Въпреки това искам да вляза в главата му.

— Не можеш — той няма да дойде близо до Облачния дворец, а и няма да допусне никой от нас близо до Черния замък.

— И пратеник ли?

— Ще те убие.

— Ще яздя като шпионин и ще твърдя, че знам къде е магьосникът. Тогава няма да ме убие, поне не и преди да говори с мен. Така ще се видя с него.

— Може да не те приеме лично.

— Е, тогава ще се прехвърля в инквизитора му и ще си проправя постепенно път към него.

— Не знам... — проточих със съмнение.

Поне до момента „Придворие“ беше само мой и ничий друг. Когато играех с него, единственото друго съзнание, което оформяше развитието на действието, беше смътният, но лукав интелект на самата машина, която си проправяше път през безконечни схеми. Ако малкото момче влезеше в играта и се настанеше в личността на херцог Мордакс, пейзажът на въображението ми щеше да се промени. Щеше да има друг човешки мозък, който да влияе на крайния резултат. Едно

нещо беше да те надвие машината, но не бях сигурна как щях да приема да ме победи друго дете.

Но пък толкова силно исках приятелят ми да сподели с мен тайния свят!

— Можем да влезем вътре сега — казах, — но в „Придворие“ всичко отнема много дълго време. Няма да ти стигне времето да яздиш до Черния замък, преди да се наложи да си тръгнеш.

— Все пак мога да разгледам — каза малкото момче. — Да планирам разни неща, нали?

— Разбира се — казах. — Крой каквито щеш планове. Но няма да постигнеш никакъв краен резултат.

— И защо?

— Накрая все пак ще спечеля!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Кемпиън не се справяше добре с прикриването на страха си. Личеше си по стегнатите мускули около устата му, в стиснатите челюсти, протичаше през очите и порите му.

— Какво има? — попитах, заваляйки като пияна. — Канех се да прескоча при теб, а не обратното...

Но преди да имам шанс да отговоря, „Сребърни крила“ ми каза сам, нашепвайки сведения право в главата ми: нашите два кораба се бяха натъкнали на аварийен сигнал на Джентиан — събитие, достатъчно зловещо, че и двата кораба поотделно да вземат решение да събудят обитателите си. Все още се движехме с максимална скорост, все още на поне дузина години от крайната си цел.

— Събудих се първи — обясни Кемпиън. — Предимството да си просто в стаза.

— Не обичам стазата — казах сърдито, макар, разбира се, той да го знаеше.

Той ми помогна да изляза от наклонената кутия на хладилния ми саркофаг и ме взе в силните си, топли обятия. Чувствах се изстинала и крехка, досущ като цвете, което е било потопено в течен водород и при най-лек удар е готово да се разбие на многоцветни остри късчета.

— Как си? — прошепна Кемпиън в ухото ми, потривайки буза в моята.

— Искам само да заспя отново. И наистина предпочитам това да се окаже просто лош сън!

— „Сребърни крила“ те събуди така набързо само защото случаят е спешен. Нормално е да не си съвсем на себе си!

Притиснах се плътно към приятеля си. Усещах го здрав и солиден — като котва, към която да се закача.

Хесперъс, който стоеше до Кемпиън, каза:

— Били сте разделени за известно време. Ако искате да копулирате, мога да се оттегля в друга част на кораба или просто да изключа наблюдателните си средства за определено време.

Нямах желание да копулирам. Просто исках да прегръщам Кемпиън силно и така животът да се прелее отново в костите, мускулите и нервните ми влакна.

Но „Сребърни крила“ все още говореше в черепа ми.

— Вграденото съдържание — попитах. — Какво се казва в съобщението?

Кемпиън лекичко се отдръпна.

— Какво вградено съдържание?

— Не си ли погледнал?

— Това е аварийен сигнал, нищо повече. Не е предвидено да има вградено съдържание.

— „Сребърни крила“ твърди, че има. Може „Дребен флирт“ да не е забелязал, но го има.

— Това не съответства на протокола. От нас се очаква да се свържем с частната мрежа, за да открием за какво е тревогата.

— Нещо очевидно се е променило... — по-скоро възбудена, отколкото стресната, добавих: — Не мога да повярвам, че си пропуснал съдържанието, Кемпиън, какво щеше да стане, ако не бях тук? — след това се намръщих. — Не ми обръщай внимание — просто светът ми е крив!

— Да се оттегля ли, докато проучвате съобщението? — попита тактично Хесперъс.

Поклатих глава.

— Каквото и да е то, вече всички сме замесени — включително гостите ни. По-добре се пригответи за някакви лоши новини. За каквото и да става дума, вероятно ще доведе до забавяне на завръщането ти при твоите приятели.

— Благодаря, че мислиш за добруването ми, когато има толкова други грижи на раменете ви. С ваше разрешение, ще сметна за привилегия, че ме запознавате с кодираното съдържание. Може ли да го проучим тук?

— Смятам, че първо ще имам нужда от едно питие — заяви Кемпиън, поглеждайки ме въпросително. Чувствах се по същия начин, разкъсвана между желанието да узная новината, колкото и лоша да е, и в същото време копнеейки да сторя всичко възможно да отложa мига на разкритието ѝ.

— Ще изслушаме съобщението на мостика — казах, затваряйки вратата на криофага си.

— Има и още нещо, което трябва да научиш — каза ми тихо Кемпиън, докато се придвижвахме към най-близката точка за прехвърляне.

Стиснах го за ръката и попитах:

— Какво?

— С един пътник по-малко сме.

Мозъкът ми все още беше на пюрے.

— Един от спящите, които прибрахме от Атешга ли?

— Не — за доктор Менинкс става дума. Няма да можем да се наслаждаваме повече на компанията му.

— *Какво?* — попитах отново, наясно, че Хесперъс върви само на няколко крачки зад нас.

— Умрял е. Цистерната му се счупила. Хесперъс казва, че се е опитал да я поправи, когато видял, че нещо не е наред, но доктор Менинкс бил сложил твърде много предпазни устройства — Кемпиън наблегна на „казва“, осведомявайки ме, че разполага само с думите на госта ни по отношение на това какво наистина се е случило.

— Мили Боже!

— При всеки друг случай това би било най-важното нещо за мен. Но точно сега е... — Кемпиън замлъкна.

— Не мога да кажа, че дъртият двучичник ще ми липсва, но...

— Но все пак предпочиташ да не беше умирал. Да, горе-долу така се чувствам и аз. Нашите ще ни се нахвърлят като акули, нали?

— Дай им само половин възможност. Но ако наистина не е по твоя вина... — неустоим импулс ме накара да погледна през рамо към Хесперъс, макар че правех всичко по силите си да не се държа странно.

— Той казва, че не го е сторил — промърмори Кемпиън под нос. — Засега смятам да му повярвам.

Когато се прехвърлихме на мостика на „Сребърни крила“, мислите ми се стрелкаха между притеснение за съдържанието на съобщението и мрачни размисли за невинността на Хесперъс. Бях все още изтръпнала и напрегната, когато мостикът се озари и ме приветства на влизане. В очакване на пристигането ни корабът бе приготвил три места около стъпилата на цокъл стъклена полусфера,

която играеше ролята на главен показвател. Макар че „Сребърни крила“ можеше да побере малкия кораб на Кемпиън поне петдесет пъти, онова, което минаваше за мостик на собственото ми летало, беше около една двадесета от размера на неговия, с конфигурируеми стени, които винаги бяха подредени в скучен полукръг, нисък и извит таван с мрежа от лампи и само с възможния минимум по отношение на видим инструментариум и контролни интерфейси.

— Надявам се, че беше сериозен за онова питие — казах и се спрях пред създателя на мостика да изчакам да сътвори и напълни две чаши. В тази на Кемпиън напитката беше алкохолна, в моята — коктейл от неврални освежители, които да подпомогнат възстановяването ми след излизането от криофага.

Кемпиън взе чашата си.

— Благодаря ти!

Посочих на Хесперъс, че следва да заеме най-стабилното кресло, а ние с приятеля ми се настанихме в другите две.

— Няма смисъл да отлагаме повече, нали? — попитах с нервна тръпка в гласа. — Съобщи ни естеството на вграденото съдържание, „Сребърен“ — на всеослушание.

Корабът заговори на глас:

— Вграденото съдържание е неинтерактивен аудио-визуален запис с продължителност общо сто тридесет и пет секунди. Ако има по-дълбоки пластове съдържание, аз не мога да ги засека.

— Можем ли да предположим, че е безопасен?

— Проучих съобщението до границата на възможностите си и не намерих нищо опасно в него.

Прокарах език по сухото ръбче на устната си.

— В такъв случай по-добре го пусни. Всички ли сме готови?

— По-готов няма да стана — отвърна Кемпиън.

Избра този момент да се пресегне към ръката ми, пръстите ни просто леко се докоснаха.

В полусферата се появи горната половина от тялото на мъж, предаден в реален размер. Отне ми само миг да го разпозная като дяловек от линията Джентиан и да съпоставя име с лицето му.

— Фескю — казах тихо.

— Какво би искал пък той... — поде Кемпиън, преди Фескю да изрече словата си.

— Ако получаваш това съобщение, следователно приемам, че си закъснял за сбирката. По принцип заслужаваш сериозно наказание... но сега случаят е различен. Днес си заслужил нашата благословия, нашите благодарности и най-вече нашите сърдечни пожелания да продължиш да оцеляваш. Може да си последният жив от линията Джентиан! — образът кимна мрачно, без да оставя място за съмнение, че правилно сме разбрали посланието му.

Това определено беше Фескю, но не изглеждаше така, както бяхме свикнали да го виждаме. От високомерното му, надменно поведение бе останала само призрачна следа. Лицето му беше изпито, косата му — разрошена, с полепнали по челото влажни къдрици, очите му представляваха уморени, уплашени цепки. На бузата му дори имаше нещо, наподобяващо изгаряне или синина, или може би петно мазна мръсотия.

— Устроиха ни засада — продължи той, разтягайки сричките на думата с отвращение. — Хилядата нощи не бяха започнали — все още очаквахме пристигането на около дузина кораби, макар че вече се бавехме повече от петнайсет години. Бяха дошли стотици, разбира се — повече от осемстотин от нас бяха в орбита. Повечето дори бяхме слезли на планетата, будни в карнавалните градове или суспендирани в очакване на началото на празненствата. Когато оръдията откриха огън, практически няхме защита: импасорите на планетата бяха твърде слаби да се противопоставят на нападението, а корабите ни бяха аниhilирани, преди да успеят да се съберат в ефективна контрагрупа. Срещу нас бяха използвани оръжия тип „хомункулус“: кошмар, за който не смея да говоря, изваден от най-дълбоките и най-ужасяващи дълбини на историята. След като превърнаха корабите ни в облаци йонизиран газ — дори най-големите и най-силните сред тях, — враговете обърнаха оръдията срещу планетата и в течение на сто часа напompваха енергия в нея. Беше въпрос на минути — просто увертюрата — да кипнат атмосферата и океаните и да стерилизират света така, както е бил преди пристигането ни. Но нападателите не спряха дотам. Те продължиха да наливат енергия в планетата, стапайки първо кората, а после и мантията... превръщайки целия свят във втечнена топка, която засия първо в оранжево и после в яростно златно, а накрая започна да се разпада, собствената ѝ гравитация бе недостатъчна да я задържи цяла. Над четири дни и половина

енергийният поток на тези оръжия надхвърляше дори този на слънцето, около който се въртеше планетата. И когато враговете ни приключиха, не остана нищо. По мои сметки това се случи преди осем години — когато прихванете този сигнал, оттогава ще е минало още време. Съсредоточете сензорите си върху системата мишена и скоро ще видите не звездата и семейството ѝ от планети, а нова мъглявина, кипнал черен облак от отпадъци и прах, и измъчен газ, сега свързан само чрез гравитационното притегляне на самата звезда. Ще оцелее с векове, хиляди години, значителна част от обиколка. Планети и луни се търтят през този облак, но не и онзи свят, който се надявахме да направим свой временен дом. Изчезнал е, както и повечето от членовете на линията...

Фескю поспря и прокара пръст по подпухналата торбичка под едното си притворено око. В този момент ме осени мисълта — не ми беше хрумнала преди, — че е напълно възможно да е сляп, защото в нито един момент не бях усетила, че вниманието му се съсредоточава в някаква конкретна посока.

— Неколцина се измъкнаха — додаде той. — Тези с най-бързите кораби, най-добрия камуфлаж или защитни мерки... но малцина имаха такъв късмет. Надали ще се изненадате да чуете, че съм инициирал протокола „Беладона“. Трябва незабавно да се отклоните от настоящия си маршрут. При никакви обстоятелства не се опитвайте да се приближавате до системата за сбирката, защото дори сега — осем години след засадата — нашите нападатели все още се навъртат там и изчакват да заловят всеки новодошъл. Дори когато изпълнявате протокола „Беладона“, трябва да сте нащрек за преследвачи — направете завоя си потайно и използвайте каквито мерки за прикриване на следи намерите за добре. Ако усетите, че ви преследват, трябва да се жертвате, но в никой случай не отвеждайте враговете ни до убежището Беладона!

Фескю отново замълча, обръщайки се на една страна, сякаш беше видял — или може би чул — нещо, което заслужаваше вниманието му. Когато заговори отново, вече бързаше значително повече.

— Прецених да кодирам това съобщение, понеже е твърде рисковано да предавам тази информация по частната мрежа: естеството на засадата намеква, че сигурността ни не е така стабилна,

както сме си въобразявали, и всеки опит да се включим в мрежата може да бъде засечен и проследен от онези, които искат да елиминират нашата линия. Що се отнася до естеството на нападателите ни и техните причини да ни посегнат... със съжаление ще кажа, че не разполагам с информация — Фескю поклати недоволно глава. — Нищо — дори най-малката троха сведения. Но знам едно. Освен ако не е възникнала през последната обиколка, никоя галактическа цивилизация — дори Преродителите или Машинните хора — не се смята за способна на технологиите за вакуумни манипулации, нужни да се възпроизведе технология на нивото на „хомункулус“. Следователно използваните при нападението оръдия трябва да са оригиналните инструменти, при все факта, че още преди четири и половина милиона години линията Марселин беше натоварена с унищожаването им. Въпросът се повдига сам: дали линията Марселин е нарушила клетвата си пред Гражданството и е скрила оръжията, когато е трябвало да се отърве от тях? Не мога да повярвам, че биха сторили такова нещо... но не мога да повярвам и че линията Джентриан има врагове, способни да й сторят подобно нещо. Така че действайте предпазливо, защото ако не може да се вярва на Марселин, тогава не може да се вярва на никоя друга линия в Гражданството. След трийсет и две обиколки и шест милиона години може би най-накрая приятелите ни се изчерпиха.

Фескю замълча и за момент ми се стори, че е приключил. След това вдигна брадичка, заемайки решителна поза, и продължи:

— Ще ми се да знаех колко от нас са останали. Ще ми се да мисля, че все още има закъснели на път за дома, но няма да се учудя и последните от нас да са потънали в небитието. Ще кажа следното обаче с напразната надежда, че ще достигне до някакви останки от линията. Сега ти и шепа оцелели носите запалената свещ на Абигейл. Това е огромна отговорност: по-голям товар, отколкото някога се е изисквало да нарамиш. Не трябва да се провалите пред нас, останалите!

Фескю сведе глава. Изображението застина и след това примигна в началната си позиция, готово за преиграване на речта.

Изглеждахме я още веднъж, в случай че има някакъв нюанс, който ни е убягнал първия път.

Когато куриерът ни изчезна, Кемпиън каза:

— Това не може да е истина. Някой го е подправил. Някой е открил как да изпрати сигнал за тревога и се е престорил на Фескю!

— Че защо му е да прави подобно нещо? — попитах.

Постепенно ме обземаше студенина — резултат от осъзнаването, че бъдещето ни току-що бе станало по-странно и по-страховито, отколкото само преди няколко минути, но засега все още бях способна на разумни разсъждения.

— За да ни спипа, разбира се! Да ни накара напълно да пропуснем сбирката. Бог знае, че имаме достатъчно врагове, много хора искат да ни видят да изтървем кораба.

— Не биха посмели да използват името на Фескю, освен ако не разполагат с разрешението му. Лично той е пратил това съобщение или го е поверил на някой, комуто вярва.

— Фескю ни мрази! Съвсем спокойно самият той би могъл да ни подлъже с номер от рода на това съобщение!

— И да рискува екскомуникация? Ако прати подобна вест чрез омнипосочно излъчване, тогава то може да бъде прихванато от всеки един дяловек, който още не е стигнал до сбирката. Фескю може и да ни точи брадвата, но не е отмъстителен и определено не е глупав... — прочистих си гърлото. — Аз също внимателно оцених съобщението, Кемпиън. Ще ми се да вярвам, че е номер, насочен точно към нас. Но не ми се струва вероятно. Според мен е истинско. Смятам, че се е случило нещо ужасно и ни предупреждават да се махаме от сбирката, докато можем.

— Моето заключение би било същото — обади се Хесперъс.

— Някой да те е питал? — отрязва Кемпиън.

— Моите извинения. Не трябваше да се намесвам!

— Не — отвърнах. — Трябваше, понеже си прав. Предупреждението е истинско и трябва да го вземем насериозно. Вслушай се в думите на Хесперъс, Кемпиън. Той има основателни причини да иска да стигне до сбирката: там сме му обещали да намери други Машинни хора. А сега това съобщение го известява, че партито се отменя и Хесперъс все пак му вярва. Поведението му не ти ли подсказва нещо?

Кемпиън вдигна длани пред лицето си, сякаш копнееше да се скрие зад тях.

— Не мога да го понеса. Трябва да е някаква грешка — недоразумение, раздухано до безумие!

— Или пък се е случило точно каквото Фескю казва — реална засада с огромни загуби. Скоро ще разберем какъв е случаят. Сега, когато имаме причина, можем да насочим сензорите си върху системата пред нас. С два кораба можем да установим наблюдателна основа, достатъчно голяма да фокусира мъглявина — ако наистина има такава.

— Може да се използва и още по-лесен подход — обади се Хесперъс. — Ако системата е обвита в прах, спектралните качества на звездата ще са променени. Ще изглежда по-червена и ще съдържа абсорбционни линии, характерни за елементите, които съставят планетата.

— „Сребърен“ — повиках колебливо, понеже знаех, че съм на ръба да превърна вероятността в реалност, — кажи ми дали получаваш необичайни за целевата звезда данни в сравнение със записа в съкровищницата.

Не отне много време. „Сребърни крила“ ни съобщи, че звездата наистина е по-червена от очакваното и че атмосферата ѝ съдържа необичайно силни спектрални следи от никел и желязо, доказващи, че слънцето е обвито в облак от отпадъци, които някога са представлявали света за сбирката ни. Нещо повече, дори от настоящото разстояние от тринайсет светлика се забелязваха ясни следи за наличие на мъглявина — топла, сияеща елипса като отпечатък от палец, притиснат над твърдата точка на звездата.

Така че вече със сигурност знаехме, че не са ни въртнали номер, че всичко от сега нататък ще бъде различно. Първите шест милиона години от живота ни бяха прекарани само в забавления и игрички.

Сега се налагаше да пораснем.

— Ами ако все още има оцелели, които се крият в облака? — попита Кемпиън. — Не сме ли длъжни пред тях поне да огледаме по-отблизо?

— Фескю каза, че по времето, когато е записал съобщението, вече са минали осем години. Добави още тринайсет, за да ни достигне сигналът. Това са двама и една години. Сложи и още тринайсет, докато пристигнем там, и стават трийсет и четири.

— Фескю е оживял през първите осем, иначе нямаше да успее да ни прати вест.

— Не твърдеше, че е все още там. Очевидната точка на подаване на съобщението не ни подсказва нищо. Може да е било предадено от кораб на път към убежището.

— Чети между редовете. Той беше ранен. Ако се е намирал някъде другаде, а не във вътрешността на системата, щеше да е в състояние да се лекува. Корабът му навярно е бил повреден и има шанс все още да е вътре в този облак. Фескю сигурно се крие там от самото нападение насам. Това означава, че трябва да обмислим възможността да има и други оцелели... — гласът на Кемпиън се покачи с един тон. — Ако сме там, в онази система, осакатени, но живи, и ние бихме разчитали на външна помощ!

— Оцеляването на линията надделява над оцеляването на отделните дяловеци.

— Запитай се какво би сторил самият Фескю — каза тихо Кемпиън.

— Какво?

— Сложи се на мястото на Фескю — представи си, че той се натъква на предаването, не ние. Ако ние сме го пратили, а той е човекът, който трябва да реши как да постъпи. Фескю е бил прав да ни предупреди, но знае прекрасно, че няма да го послушаме. Може хич да не ме е грижа за този арогантен задник хипокрит, но нима смяташ, че е особено вероятно той да ни послуша? Нямам представа дали предлагам правилен ход или нещо по-лошо от глупава постъпка, но знам, че не може просто да махнем с ръка и да отлетим. Там се намират наши братя и сестри, другари дяловеци. Те са части от нас, късчета от онова, което сме и ние, парченца от нещото, което ни прави хора. Ако ги изоставим, тогава по-добре направо да забравим, че сме дялове от линия. Няма да имаме право да се наричаме повече Джентиан!

Отидохме да видим доктора.

Цистерната бе все така тъмна, но сега отвътре нещо се опираше в стъклото, показваха се приплескани бели острови, прекъсвани от реки и делти от по-тъмни участъци. Взирах се известно време, опитвайки се

да си обясня как тази бледа, тестена маса може да е проникнала в цистерната, без доктор Менинкс да го осъзнае. След това различни сплескания, пръснат овал на нещо, което някога е било око, и полака-лека започнах да осъзнавам с все по-голяма яснота, че бледата плът принадлежи на самия ни космически гост и че той се е раздул до поне двоен спрямо предишния си обем, и просто не е имало място да се разраства повече.

Покатерих се по стълбата до тавана на цистерната. Сгънах секцията от пътеката с пантите и започнах да развъртам кръглия капак. Разхлабих го и дори тръгнах да го вдигам назад, но го бях отворил едва един пръст, когато ме блъсна в носа отвратителна, кисела смрад.

С трясък затворих отново капака.

— Разкажи ми какво се случи!

— Нямам представа — отвърна Хесперъс.

С треперещи ръце се спуснах по стената на цистерната и обратно на безопасния под. Никога не бях харесвал доктор Менинкс и той ми се нравеше все по-малко и по-малко, щом същинските му предубеждения започнаха да изплуват на повърхността. Но той беше мой спътник сред звездите, същество, пропътувало далеч, плувало в океани от памет и опит, а сега всички тези спомени и преживявания бяха изтрити от лицето на живота.

Гневът ме удари със студената сила на взривната вълна на супернова.

— Какво искаш да кажеш с това, че нямаш *представа*? Ти си бил буден, мамка ти, Хесперъс! Беше и единственият, от когото той имаше защо да се страхува. Единственият, който той смяташе, че има причина да го убие! А сега е мъртъв!

Хесперъс стоеше на входа на кабината си, с отпуснати покрай хълбоците ръце и сведена леко глава — като учениче, привикано да бъде наказано.

— Разбирам реакцията ти, Пърслейн, но както вече обясних на Кемпиън, това не е мое дело.

— Защо не се опита да му помогнеш? — попита Кемпиън.

— Опитах се, въпреки настояването ви да стоя далеч от него. Когато засякох сигнали, че химическият състав в цистерната на доктор Менинкс се е променил — сигнали, които — наблягам на това — в никой случай не бяха очевидни, — се опитах да настроя оборудването

по такъв начин, че да облекча възникналия дисбаланс. Бързо открих, че оборудването не се отнася дружелюбно към външна намеса.

Все още не бях готов да се откажа от подозренията си, но исках да чуя остатъка от защитата му.

— И?

— Стана ясно, че самите ми опити да променя настройките са вдигнали доктор Менинкс от предизвикания му чрез упойка сън. При завръщането му в частично съзнание се опитах да му обясня същността на случващото се. За нещастие докторът отказа да повярва, че намеренията ми не са били нечестни. Настоя незабавно да спра да си играя с цистерната му.

— А ти спря ли?

— Разбира се, че не — продължих заниманията си въпреки твърде яростните възражения на доктор Менинкс. Но при все опитите ми да му помогна докторът успя да задейства определени устройства, вградени в цистерната му, целта на които беше да отхвърлят външно въздействие. Тези контрамерки, макар че не представляваха сериозна заплаха за собственото ми съществуване, направиха извънредно трудно за мен да достигна до определени механизми, които исках да разгледам и настроя. Със съжаление бях принуден да изоставя усилията си, не можех да спася доктора и бях принуден просто да стана свидетел на неизбежния му упадък. В този момент се опитах да ви събудя от суспендиране, но не постигнах успех.

— И тогава?

— Направих многобройни последващи опити да се разбера с доктора и да поправа химическия дисбаланс, но при всички тези случаи бивах принуден да се оттегля. В крайна сметка настъпи момент, когато докторът изгуби съзнание и скоро след това заключих, че е мъртъв. След това, освен да следя целостта на цистерната, в случай че се счупи и съдържанието ѝ се излее в кораба ти, нямах какво друго да сторя за обитателя ѝ.

— Отливане и затваряне, с други думи — уточни Кемпиън.

— Способен съм да казвам само истината — отвърна Хесперъс.

Бяхме тримата заедно, докато пресмятахме алгоритъма „Беладона“. Претърсвахме част от Млечния път, разчертана уголемена

на показвателя на Кемпиън. Гледката беше вече зуумната върху позицията на „Дребен флирт“ със само хиляда светлика видими във всяка посока — горе-долу дебелината на самия диск. Червената линия, която белязваше бъдещия курс на „Дребен флирт“ се стрелкаше към краищата на галактиката. Пред кораба се разтваряше конус, показващ търсещия обем на алгоритъма.

— От нас се изисква да гледаме в посока, обратна на центъра на галактиката — обясних. — Гледаме по радиалната линия, която минава през позицията на системата за сбирката. Както се оказва, това е сравнително близо до настоящия ни вектор.

— В този обем е включена и системата, към която вече се приближавате — уточни Хесперъс. — Това няма ли да доведе до двузначност?

— „Беладона“ старателно ни инструктира да не обръщаме внимание на системата за сбирка, както и на всички подходящи системи, които се намират близо до галактическия център — уточних. — Тя ни задължава да търсим отвъд, докато не намерим звезда от подходящия спектрален тип и с подходящата формация планети. Трябва да се намира на поне петдесет години от определения за сбирката свят, за да ни даде възможност да стигнем до там, без да ни проследят — ако сме по-близо, могат да ни прихванат прекалено лесно. В системата ще намерим камениста планета в кръгова орбита на подходящо разстояние от звездата.

— Планетата трябва ли да е способна да поддържа живот?

— Не е задължително, но не трябва да е толкова негостоприемна, че да не може да бъде приспособена. Трябва лесно да можем да прекараме няколко хиляди години в околностите на убежището си. Това е достатъчно да модифицираме климата, та дори да прехвърлим граничен случай към същинската обитаемост.

— А ако светът е вече населен?

— Тогава ще бъдем гости на който е собственик на мястото. Повечето цивилизации знаят достатъчно за линиите, за да не им откажат в час на нужда.

— А ако ви откажат гостоприемство?

— Не е нещо, което някой би повторил.

След малко Кемпиън се обади:

— Струва ми се, че имаме кандидат.

Образът с главомайваща скорост се прехвърли и зуумна върху самотна жълта звезда, разположена на деветдесет светлика отвъд системата за сбирки — практически на прага ѝ в галактически мащаб, но на безопасно разстояние отвъд предписаната граница от петдесет светлика. Като се вземе предвид, че нямаше да отидем право там, а щяхме тръгнем във фалшива посока и да завием, щом веднъж излезем от обсега за засичане, би трябвало да успеем да стигнем до системата, без никой да ни проследи.

Премислих данните от съкровищницата, скролващи в съседство до звездата. Обобщението по всяка вероятност представляваше само най-горният слой от девствен лед върху планината от данни, известна на линията Джентиан. Като се има предвид тясната граница на възприятие на човешката централна нервна система, като нищо за този свят бе възможно да имаше повече известни факти, отколкото могат да се възприемат за цял един нормален човешки живот.

— Невма^[1] — каза Кемпиън, — струва ми се познато — макар че, предполагам, в Космоса има хиляди Невми.

— Не, и на мен ми е познато, а ми се струва и че споменът е специфичен за точно този сектор. Един от нас навярно е ходил там. Не ние с теб, иначе споменът щеше да е по-ясен. Трябва да е било преди няколко обиколки — достатъчно, че мястото да се попромени.

Според съкровищницата планетата бе отглеждала много местни цивилизации. Нямаше записана живееща там към момента, което не беше гаранция, че ще заварим света необитаем. Последното обновяване на данните беше отпреди дванадесет килогодини.

— Името на планетата буди позната нотка и в мен — обади се Хесперъс.

— Бил си на Невма, така ли? — поинтересувах се аз.

— Не мисля, че съм ходил там. Нищо в костите ми не подсказва, че съм стъпвал на повърхността ѝ. Но може да съм възнамерявал да ида там като част от по-подробните ми проучвания.

— На Невма живее същество, наречено „Духът на въздуха“ — каза Кемпиън, прочел няколко реда по-надолу в обобщението. — Някакъв вид постчовешки машинен интелект, доколкото разбирам, макар че е доста неясно написано. Възможно ли е да си се интересувал от това?

— Имаш предвид като една машина от друга?

— Ти може да си по-наясно.

Кемпиън все още хранеше подозрения към Хесперъс, макар че се бяхме споразумели, що се отнася до случая с доктор Менинкс, да му признаем правото на невинност до доказване на противното.

— Определено е възможно. Нищо чудно и да греша сериозно по повод на Невма. Както казваш, може да има и други светове с това име!

— Предполагам, ще разберем, като отидем там — заключих.

— Може само да се надяваме — каза Хесперъс. — Разбира се, съществува и малкият проблем със засадата, който трябва да се реши първи. Питам се дали мога да съм ви от полза в това отношение.

— Не можем да му вярваме — каза Кемпиън, облегнат на мен. — Дори да ни се ще да му се доверим, ще допуснем голяма грешка!

— Той сам предложи да ни помогне. Казах, че ще му позволя да си избере кораб от товарния ми трюм, който да е в състояние да използва.

— Може да е капан.

— Имаш предвид да вземе кораба и да не се върне?

— Има и такава вероятност.

— Да, но съществува и вероятност да ни казва истината — надигнах се на лакът. — А и какво, ако ни изостави? Ще сме изгубили един гост и кораб, с който вероятно не си спомням как съм се сдобила. Надали е най-лошото нещо, с което ще трябва да се разправяме.

— Ще ти го напомня, когато обърне оръжията му срещу нас.

— Той е разумно същество, Кемпиън, не е побъркан за отмъщение психопат — прокарах пръст по тънките косъмчета на гръдния му кош, по корема му и по заспалия му пенис. Преди да направя грешката да подема разговор, двамата лежахме заедно в топла посткоитална омая. — Лудият ни гост беше доктор Менинкс. Хесперъс просто се е озовал на погрешното място в неподходящия момент.

— Така твърди той.

— Нима наистина вярваш, че е убил водоплаващия?

Кемпиън поумува над отговора си, но накрая отвърна:

— Не. Мисля, че докторът просто си е позволил един риск в повече по отношение на оборудването си. Но трябва да се държа така,

все едно приемам случилото се насериозно. Не мога да изглеждам небрежен там, където става дума за смъртта на мой гост.

— Дори когато друг гост се е писал доброволец да жертва живота си за нас?

— Не го прави по-трудно, отколкото вече е. Казвам просто, че Хесперъс има да си навакса доста. Трябва отново да завоюва доверието ни. Да спечели *нашето* доверие.

Продължих да го галя, докато той не започна да показва слаби признаци на живот.

— Той вече е спечелил моето доверие. Ти си онзи, който трябва да навакса, Кемпиън!

Хесперъс прокара златната си ръка по златния хълбок на малкото корабче, което бе открил свряно в единия ъгъл на просторното помещение. Надали беше по-голямо от кит, представляваше по-скоро дрънкулка, а не кораб.

— Нарича се „Вечерник“ — уточних. — Това е горе-долу всичко, което помня за него. Май някой ми го беше дал като подарък. Не си спомням последния път, когато ми се е налагало да ползвам совалка между корабите, вместо просто да се прехвърлям на тях. Минало е доста време, откакто съм се занимавала с цивилизация от входно ниво.

— Това не е просто совалка — възрази Хесперъс, все още галейки кожата на малкото леталце.

— С какво си имаме работа тогава?

— Истински междузвезден кораб, Пърслейн. Смятам, че латералният издатък скрива част от малък параметричен двигател или машина на подобна основа.

Свих рамене:

— Няма особено значение. Тук има и други междузвездни кораби. Държа ги за търговия.

Намирахме се в основния товарен трюм на „Сребърни крила“, в кърмовата третина на кораба ми. Трюмът представляваше правоъгълно пространство под налягане, дълго осем километра, широко три и почти два високо. Бяхме влезли през подобно на скала издатъче в предната стена и бяхме следвали поредица окачени пътеки през залата, които се виеха между личната ми колекция, съставена от множество кораби и

артефакти с подобни размери. Те се издигаха огромни, повечето от тях — обвити в сенки или мрак, като изключим някой и друг странен чист или неравен ръб, гладка или назъбена повърхност, очертани от ясното синьо сияние на далечните провесени от тавана прожектори.

Напоследък прекарвах в основния трюм колкото се може по-малко време. Претъпканото пространство и неподредената колекция от кораби и артефакти представляваха неудобно напомняне за безпорядъка в собствената ми глава. Черепът ми приличаше на тенджерата под налягане, в която бе напъхана твърде много история. И двете места се нуждаеха от подреждане, но колкото повече отлагах и двете задачи, толкова по-малко ентусиазъм успявах да събера.

Кемпиън винаги е бил по-малко сантиментален от мен. Можеше без колебание да изхвърли древно съкровище или да се подложи на консолидация на спомените. Движеше се през живота с по-малко багаж, който да го тегли надолу — с по-малко, което да го закотвя към собственото му минало. Винаги съм му се възхищавала за готовността да захвърля собствената си история, защото да я помним е едно от нещата, които ни прави различни — мост, който никога не бих могла да прекося, ако искам да си остана Пърслейн.

И го правех, разбира се.

Понякога си представях как Абигейл ни прави като глинени кукли — както момиченце се забавлява в дъждовен следобед, без да си представя какво ще се случи с куклите, когато ги пусне по света. Колко тривиално трябва да е било за нея да наглася параметрите на личността си, преди да излее по една доза от себе си във всеки един от нейните дяловеци. Дали ѝ е минало през ум дори за миг, че може да има нерадостни последствия? Че в някакъв немислимо далечен ден един от дяловеците ѝ ще стои в огромна зала някъде далеч наред галактиката, дърпан към дълбините от меланхоличното усещане, че е неволен куратор в някакъв пращен, слабо посещаван музей на собственото си съществуване?

Хесперъс ме гледаше в очакване да продължа.

— Дяловеците имат склонност да трупат вещи, както сигурно си забелязал. Никога не съм ползвала и половината от нещата тук, но не мога да се насиля да се отърва от тях. Бих се притеснявала да не би да изхвърля нещо наистина безценно, без да се усетя.

— Разбирам те донякъде. Но нищо чудно този кораб да има скрити възможности. Ще ми се да получа разрешение да се кача на борда, ако няма да те затрудня!

„Вечерник“ се рееше в безтегловна люлка точно на ръба на гравитационния мехур, който обгръщаше пътеката ни. За да докосне кожата му, Хесперъс трябваше да се надвесва над перилата. Корабът беше построен с византийски дизайн, с лабиринти и шеврони, и преплитачи се подобни на цветя форми, смаляващи се до фрактална мъгла от микроскопични детайли, заради които ръбовете му губеха фокус. Предполагах, че дизайнът служи за някакъв модифициращ полето ефект, точно както грубата кожа на акулата ѝ помага при плуването.

— Има ли някаква конкретна причина този кораб толкова да те интересува?

— Ще ми се да видя дали е в работно състояние и дали би ме приел за свой пилот.

— Не те обвинявам, че искаш да ни напуснеш, Хесперъс.

— Нямам подобно намерение. Но обмислям как да съм ви от практическа помощ през предстоящия сблъсък.

— Но това е само малка лодчица!

— Тук размерът може да е ключов, но не в смисъла, който влагаш. Подобен малък кораб е ограничен в подвижността си не от изходната мощност на двигателя, а от силата на приглушителното си поле. Но аз не съм човек. Неовладени сили, които биха ви превърнали в червено желе — съжалявам, че съм толкова графичен, но е нужно да обясня довода си, — биха ми се отразили само като леко ограничение на свободата на движенията.

— Способността за бързо движение няма да те защити от всичко, което може да се крие в този облак.

— Мисията ми трябва да е била оценена като високорисково мероприятие от момента, в който напуснах Машинното пространство. Несъмнено съм тръгнал на нея със знанието, че ще има мигове на криза и несигурност. В това отношение нищо не се е променило.

— Кемпиън показва ли ти структурите?

— Да, направи го.

Докато провеждаше подробни наблюдения над системата за сбирка, „Сребърни крила“ бе засякъл внедрени в облака ярки обекти.

Представляваха огромни, блестящи структури с неравна форма, разклоняващи се в назъбени като замръзнали светкавици израстъци. Те бяха вече обвити в прах и трудни за проучване, но щяхме да бъдем в състояние да ги разгледаме отблизо, когато се гмурнехме в облака.

Нямахме представа какво представляват — дълбинното претърсване на съкровищниците продължаваше — но присъствието им с нищо не подобри настроението ни.

— Не те ли притесняват?

— Със сигурност са озадачаващи. Може би дори знам какво представляват на ниво на паметта, което в момента не мога да достигна. Убеден съм също така, че мога да навигирам около тях, без да си навредя.

Въпреки случилото се досега и смазващата тежест на наученото, смелостта му ме трогна.

— Казаното по-рано все още е валидно. Ако желаш да ни напуснеш, можеш да вземеш всеки един кораб. Няма да ти се разсърдя, нито пък Кемпиън!

— Все още съм ви задължен. Нямам намерение да ви изоставям, преди да уредя този дълг. А сега ще може ли да ми позволиш да разгледам кораба? Ако ще го използвам по най-добрия възможен начин, ми се ще да модифицирам част от системата за управление. Знам, че все още има време, но колкото по-рано започна, толкова по-добре!

— Ние с Кемпиън скоро ще влезем в суспендиране. Ще излезем, когато сме по-близо и започнем да забавяме.

Казах на „Сребърни крила“ да свали ограничителните мерки върху златния кораб и да позволи на Хесперъс да се качи на борда. Част от парапета изчезна и участък от пода се огъна напред, за да се съедини с бароковия вход, който току-що се бе образувал в корпуса на кораба. От вътрешността се лееше бледа синя светлина, която озаряваше хромираните страни на лицето на Хесперъс. Той пристъпи през озарения в синьо вход — една златна машина влизаше в друга. След миг вратата се пренастрои до непроходимост — все едно отворът се замрази със златно листо — и след това изчезна отново в бароковите шарки на обшивката, без следа от досегашното си съществуване. Перилото се самовъзстанови. Косата по челото ми се размърда под порива на лек бриз, предизвикан от промяната в миниатюрната

климатична система, съществуваща в трюма. Не бях идвала тук толкова отдавна, че появата ми бе нарушила равновесието на пленената атмосфера.

Има моменти, когато влизаш в суспендиране с тежестта на света на раменете си и излизаш с усещането, че всичките ти проблеми внезапно са се смалили — все още са там, все още заслужават вниманието ти, но не са надвиснали като канари, както преди.

Този път не се случи така. Излязох от криофага със същото ужасно усещане, с което бях влязла в него.

Натискахме спирачките силно и намалявахме скоростта рязко, насилвайки двигателите си до крайност. Бяхме го предвидили да се получи така, че да не дадем никакви или почти никакви предупредителни знаци за пристигането си до момента, когато започнем да спираме и забием нокти в пространство-времето като котки, пързаящи се по стена.

Два процента от скоростта на светлината е почти пълна неподвижност по стандартите на линията Джентриан — скорост толкова недоловимо малка, че е по-добре да се измерва в километри в секунда, единица по-често свързвана с пътувания в планетарната атмосфера. Но все пак беше скорост, по-висока от орбиталното движение на телата, съставляващи системата, независимо дали става дума за оцелелите в нея планети и луни или прах, чакъл и търкалящите се канари от разбития ни бивш дом. Кемпиън вече се беше изтеглил напред на разстояние две минути — трийсет и шест милиона километра, — понеже беше започнал отделянето си преди много часове. Сега двата ни кораба се движеха по паралелни траектории, като куршуми, изстреляни от пушка с две дула, и щяхме да останем в тази конфигурация, докато се носехме през облака, пронизвайки го малко или много в най-широката му точка и преминавайки от двете страни на слънцето. Двата кораба щяха да надничат из околното пространство, търсейки следи от технологична дейност. Вземайки предвид ефективността на сензорите ни, би трябвало да сме способни да пресеем двайсет процента от облака с чувствителност, достатъчно висока да засечем типичните за кораби следи. В мъглявината имаше годни за скривалища места като топлите възли и вихри, предизвикани

от приливните и отливните влияния на останалите планети. Там един кораб спокойно можеше да се сгуши и да се замаскира за очи, работещи посредством гравитация и топлина.

През цялото време щяхме да правим всичко възможно да не бъдем видени самите ние. Това означаваше да не поддържаме връзка, освен ако не е абсолютно необходимо: докато се намирахме дълбоко навътре в облака, щеше да има твърде голям шанс попаднал на пътя на тясно насочен лъч да го разпилее във всички посоки и най-малкото да направи частните ни разговори доловими за всяко ухо, ако не и дешифрируеми. Означаваше също, че трябва да използваме двигателите си колкото се може по-рядко и да не вдигаме импасорите си до пълна ефективност, освен когато сблъсъкът е неминуем. С други думи — да караме без защита и разчитайки изцяло на пасивни сензорни техники.

Проследих тръгването на Хесперъс. Стиснахме си ръцете, преди да влезе във „Вечерник“. Неговата длан беше много студена, много метална, но някак еластична в начина, по който се поддаваше на докосването ми. Изплъзна се от хватката ми и той се оттегли през озарения в синьо вход на златния кораб. Вратата се затвори и изчезна в неясната повърхност на обшивката. Разнесе се и набра мощ напевно бръмчене. Няколко секунди по-късно обшивката се замъгли още по-силно, сякаш виждах златния кораб през воал от сълзи. „Вечерник“ се отдалечи от пътеката, измъквайки се от силовата люлка. Перилото възстанови първоначалната си форма. Стиснах го и гледах как Хесперъс навигира между много по-големите и тъмни кораби, увиснали в трюма ми. Постепенно лодчицата му се смали до малка, неясна мушица от самоосветяващо се злато. Вратите на трюма се отвориха широко. Роботът проникна през атмосферната завеса и излезе в открития Космос. В течение на няколко секунди се рееше отвън, после задейства двигателя и сякаш изчезна от лицето на света, щом мощното ускорение го грабна в лапите си.

Проследих как се затваря вратата и след това се прехвърлих на мостика. Съобщих на Кемпиън:

— „Вечерник“ излетя!

Отговорът му пристигна след няколко минути:

— Не забелязах нищо, а се вирах много внимателно. Надявам се, че ще ни е от полза, ако и когато се натъкнем на неприятности!

Образът му бе построен въз основа на собствените спомени на „Сребърни крила“ за Кемпиън, не на визуална информация, пристигаща по разговорния лъч. Щеше да бъде безполезно и опасно да се прашат повече данни от най-необходимото, така че размяната ни на сигнали се състоеше само от изговорените думи, съпроводени с няколко улики за жестове, намеци и натъртване, предадени в убедителна симулация на реч.

Мина час, след което моят кораб имаше да ми съобщи новини.

— Съкровищницата ми извади информация — докладвах на Кемпиън. — Изглежда, ярките формации в облака ще могат да потвърдят още един аспект от историята на Фескю. Съкровищницата смята, че е вероятно да се окажат лезии — вид остатък след използването на оръжия тип „хомункулус“. Това очевидно не е добра новина; не само защото означава, че наистина си имаме работа с Х-оръжия — но и понеже показва, че са влизали в действие преди по-малко от трийсет и четири години. Дори в чист вакуум лезиите имат кратък период на полуразпад. Няма да оцелеят дълго в околна среда от този тип.

Отговорът на Кемпиън пристигна:

— Прието — новината не е добра. Но поне значи, че относително скоро е имало причина за стрелба с тези оръдия. Освен ако не са ги прострелвали за едното забавление, това може да значи, че враговете са се опитвали да елиминират оцелели, които се крият в облака.

— Или да застрелят закъснели пришълци, които са имали хромираните топки все пак да наминат насам въпреки предупреждението на Фескю.

Кемпиън отвърна мрачно:

— И това е възможно... — след това погледна към някакъв показател. — Поне при мен прахът започва да се сгъстява. Ще трябва да поувелича ефективността на импасора си, преди положението да се влоши. Предлагам и ти да сториш същото.

Подадох на „Сребърни крила“ нужната команда.

— Готово. Чуваш ли ме все още?

Образът трепна, нашарен с розови и бели смущения.

— Да — отвърна Кемпиън с гърлен глас. — Засега сигналът минава. Обаче виждам мехура ти — започваш да сцинтилираш. Помага

това, че знам къде точно да гледам, но си по-видима, отколкото преди минута.

Имаше предвид минута по негови сметки — на светлината все още ѝ трябваха две, за да пропълзи между нас.

Можех да видя как импасът на „Дребен флирт“ присветва и гасне, когато пресреща връхлитащата го материя, макар че усилието напрягаше сензорите ми докрай. Понякога бях порицавала приятеля си, задето използва толкова малък кораб, но сега самият размер му даваше предимство пред мен. Повърхността, обхваната от мехура му, беше сто и двайсет пъти по-малка от тази, обвиваща „Сребърни крила“ и правеше много по-малка вероятността да се натъкне на съответното количество отпадъци.

Два часа по-навътре в облака вече можех и да усетя ефекта от сблъсъците. Разсеяният прах се сгъсти с напредването ни все по-навътре и по-навътре в облака от планетарен прах и „Сребърни крила“ започна да регистрира всеки един сблъсък с ясно доловима тръпка в момента, когато импасорът поглъщаше инерцията на идващата частица и след това чрез генераторите предаваше импулса на кораба. Омекотителите вършеха всичко възможно да премахнат възможните изменения в местната гравитация, но понеже не разполагаха с време да се подготвят, налагаше се да въздействат рязко, с доловим лаг между ефекта и реакцията.

Чувствах се като капитан на презокеански кораб, който се отърква в айсберг и всяко подскачане е удар по обшивката, от която се откъсва парче.

— Пътуването е по-грубичко, отколкото очаквах — каза ми Кемпиън, накъсаният му образ и металическият тембър на гласа му бяха начинът „Сребърни крила“ да ми подсказе, че трансферът на данни става проблематичен. — Ще се изглади обаче, щом веднъж сблъсъците започнат да следват плътно един сред друг.

Това отне още час. Сега вече „Сребърни крила“ се носеше сред поток от отпадъци и инерционният трансфер се бе превърнал първо в барабанен тътен, след това в рев, а сега просто в слаба, постоянно присъстваща вибрация. Недостатъкът беше, че сблъсъците убиват скоростта ми: налагаше се да включавам двигателя, просто за да запазя своите два процента от светлика, а можех да го пускам само в моментите, когато импасорът е свален. От време на време все пак

имаше по някое голямо, почти несмекчено разтърсване, когато се натъквахме на нещо с порядък по-голямо от обичайните частици, но нервите ми вече и бездруго бяха толкова силно опънати, че нямаше накъде повече.

Три часа и половина по-навътре получихме първата възможност да огледаме лезия отблизо. Тя изникна от покривалото си от прах като ярък пейзаж, видян през вдигаща се мъгла. Беше с неравна форма, приплесната и надигната в единия край, огъната в средата и разперила огромни, закривени пръсти в другия. Сияеше с меко, млечно излъчване.

Изкара ми ангелите.

Стиснах по-здраво металното перило на мостика, сякаш очаквах корабът всеки момент да бъде принуден да се залюлее яростно.

Лезията се носеше по орбита с общата маса на облака, подчинявайки се на гравитационното влияние на звездата, но имаше безброй прахови частици, които се движеха по собствени орбити, със собствена скорост. Рано или късно един от тези сблъсъци щеше да освободи достатъчно енергия да прати трансформационен удар през лезията. Беше въпрос само на предположения кога ще се случи това и какво ще последва. Образуването би могло просто да изчезне, цялата му енергия — погълната безобидно обратно в плътта на пространство-времето, откъдето бе дошла; или пък можеше да експлодира, освобождавайки на мига достатъчно разрушителни сили да обели кората на цяла планета.

Най-безопасно беше да си стоиш надалеч от всякакви лезии.

— Оттук насетне трябва да я караме на тъмно — заяви Кемпиън. — Твърде голям шанс има за отклонения на лъча. Ще ти дам сигнал, когато минем слънцето и гъстотата на местния облак отново падне до безопасно ниво!

Предстояха ми още пет или шест часа преход — имах чувството, че пред мен се простира половината от досегашния ми живот. Аз бях дяловок, с ум поначало програмиран да толерира невероятни отрязъци самота. Но това вътрешно програмиране бе дало на късо още преди много време.

Сега имах нужда от друго човешко същество близо до себе си просто за да се чувствам човек самата аз.

Не можех да видя Хесперъс, но знаех откъде минава предвидената му траектория. Той не беше влизал в контакт с нас от напускането на „Сребърни крила“, което не беше причина за тревога. Щеше да премине покрай лезията преди нас двамата, но малкото му пъргаво корабче надали щеше да задейства нежелани промени в аномалната структура. Повече се притеснявах от собствения си преход: щях да заобиколя лезията доста по-отдалеч, но силовите ми полета се простираха по-нашироко от тези на „Вечерник“. Дали стотици хиляди километри чисто пространство бяха достатъчни да освободят лезията от влиянието на импасора и двигателя ми?

Съкровищницата не беше в състояние да ме успокои.

Имах чувството, че не съм посмеля дори да дишам, преди да се измъкна оттам и докато и последният от огънатите пръсти не остана зад кораба ми. Бях оцеляла, но все още ми предстоеше да мина покрай други лезии, скрити навътре в облака. Останах нащрек, все още наясно, че оживяването ми зависи от безупречното функциониране на мехура ми — ако той се повредеше, „Сребърни крила“ щеше да бъде разкъсан на парчета от натрупаната инерция, а аз вероятно дори няма да усетя. От време на време по-силен удар служеше за напомняне, че карам през чакъл и канари, а не просто през зрънца прах.

Втората лезия се оказа по-голяма от първата, но се намираше по-далеч и планираните ни траектории минаваха на шестстотин хиляди километра от нея. Беше подобна на първата, но раздвоена посредством разкривеното си, болнаво тяло. Протегнатите ѝ пръсти бяха възлести и с начупени нокти. Колкото по-привични ми ставаха лезиите, толкова повече започваха да ми напомнят на рога, отчупени по време на титаничен сблъсък между животни, достатъчно големи да яхнат звездна система.

На шестия час от проникването достигнах точката на най-близкото си преминаване до обвитото в прах слънце. От другата му страна „Сребърни крила“ започна да регистрира бавно и постепенно намаляване на гъстотата на облака.

Щеше да мине още време, преди да рискувам да сигнализирам на Кемпиън. Тъкмо се бях подготвила за дълго чакане, когато той се появи пред мен.

— Получавам нещо — каза той с неуверен глас. — Много слаб сигнал, но се движи независимо от целия боклук. Според мен може да

е кораб.

— Джентиански ли е?

— Засега не ми изглежда така. Протоколите са много стари.

— Тогава не тръгвай след него. Ние търсим оцелели от линията, не други, достатъчно тъпи да нагазят в тази супа.

— Съгласен съм — прие Кемпиън. — Но не е невъзможно да има оцелели джентианци, останали без средства, да пратят правилния вид сигнал. Ако корабът им е повреден или се крият на борда на друг...

— Ще ми се да не беше толкова добър в измислянето на оправдания, Кемпиън!

„Сребърни крила“ все още не забелязваше нищо, но „Дребен флирт“ може би беше по-близо и способен да надуши сигнал точно под прага на моите детектори. Докато корабът на спътника ми си обменяше данни с моя, потвърдих, че случаят е такъв. Обектът — какъвто и да беше — щеше да мине точно в рамките на ефективния сензорен пакет на Кемпиън, но напълно да пропусне моя.

— Добре, съгласна съм, че си струва да се провери, но, моля те, бъди внимателен. Игнорирахме едно предупреждение от Фескю, а сега поемаме риск, който щяхме да сметнем за неприемлив само преди няколко часа!

— Ние сме гъвкави — възрази Кемпиън. — Това е цената, която плащаме, задето сме разумни. Тръгвам; ще се видим след малко.

Хесперъс беше следващият, който се свърза с мен.

— Виждам, че Кемпиън се движи, Пърслейн. Той примигва с мехура си, за да изпълни промяна в курса. Случило ли се е нещо?

Притесняваше ме, че действията на Кемпиън са видими, но нямаше какво да се направи по въпроса.

— Той е доловил зов — смята, че може да е сигнал, може би от оцелели.

— Може да е и нещо много по-неприятно.

— Да — отсякох рязко. — Наясно е с това. Но все пак смята, че е длъжен да проучи!

— Ако нямаш възражения, ще се помъча да последвам Кемпиън и да открия същия сигнал. Ще се наложи да жертвам донякъде прикритието си, но който и да наблюдава системата, вече ще е забелязал пристигането ни.

— Внимавай, моля те!

— Непременно. Ако можеш, ще бъдеш ли така любезна да информираш Кемпиън за намеренията ми? Не искам да го стресна.

— Ще го сторя, Хесперъс. И благодаря. Не исках да си го изкарвам на теб.

— При дадените обстоятелства смятам, че може да ти се прости.

Роботът изключи връзката и ме остави насаме. Обадих се на Кемпиън и му казах, че машинният човек е тръгнал след него, но че няма нужда да отговаря на съобщението ми. Нямах никакво желание да се чувствам самотна, но колкото по-малко говорехме, толкова по-добре.

И преди съм била уплашена — твърде много пъти, че да си спомням. Но винаги е имало допълнителен фактор, който да омекоти страховете ми. Винаги съм могла да се утеша с мисълта, че ако оцелея, ще мога да вложа в записи си някакво изумително приключение, което ще ми гарантира ден или два мечтана известност, дори ако изобщо нямам интерес да печеля Хилядата нощи. И че дори ако умра по такъв начин, че записът да не достигне линията, все пак събратята ми ще ме помнят. Когато смъртта ми бъде потвърдена със сигурност, ще бъдат изготвени планове за възпоменание на живота ми, което да отрази шестте милиона години съществуване. Може да гравират лицето ми на повърхността на планета или да продухат образа ми в газовите пластове на мъглявина, или дори да оформят супернова така, че да прилича на мен. Всичко това е правено. А на следващата сбирка и на по-следващата — и на онези по-нататък, чак до онази, на която сме сведени до последния останал жив дяловек, последен блед спомен от Абигейл Джентиан, по време на Хилядата нощи ще има вечер, по време на която ще ме почитат, все едно още крача сред живите. Ще ме сънуват като жива, пък дори и да е само до сутринта.

Сега обаче вече нямаше да има Хиляда нощи, нито нова сбирка. Някои от нас може и да бяха оцелели — закъснелите, — но никога нямаше да се чувстваме в достатъчна безопасност, за да си устроим ново събиране. Най-доброто, на което щяхме да сме способни, за да опазим спомените, които така и така носим, щеше да е да се разпръснем в различни посоки и да намерим къде да се скрием, да живеем като отшелници, докато времето не смели враговете ни на прах.

Фактът е, че в мига, когато най-много имах нужда от утеха, не разполагах с нея.

[1] Невма — нотопис, който се използва при изпълнението на религиозен богослужебен текст. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Не смятам, че останах съвсем изненадан, когато ме връхлетя нападението. Още преди дори да навлезем в тази система, бяхме наясно, че е много вероятно тук да ни чака засада, и още докато се носех насам, хранех съмнения относно достоверността на сигнала за тревога. Но въпреки това не забелязах нищо нередно, преди по мен да открият огън.

Късметът обаче ми се усмихна, понеже току-що бях изключил двигателя, използвайки триенето от облака с прах, за да изпълня финалното си забавяне в отправната система на сигнала. Ако извършвах в момента промяна на курса, щях да бъда фатално обезсилен в онези мигове, когато полето е намалено. Вместо да изпържи „Дребен флирт“ за броени секунди, нападението просто изпита защитата му докрай. В мехура му за секунда бе напомпана повече енергия, отколкото бе погълната през всички сблъсъци, понесени от навлизането в облака досега. Спешни мерки незабавно влязоха в сила, преди дори да си помисля да дам нареждания. По протежение на целия кораб импасорите започнаха да създават вторични мехури, с които да обвият жизненоважни системи и товар, включително и мен самия. Дори ако главният мехур поддадеше и корабът бъдеше разкъсан на части, част от тези вътрешни мехури имаха шанс да оцелеят. Щеше да е като риба, която разпилява яйцата от вътрешностите си, докато я изкормват жива.

Прекарах няколко замаяни секунди, по време на които се чудех колко ли ще бъде в състояние да понесе основният мехур, преди да поддаде. На рееция се пред мен пулт червената линия пълзеше неотвратимо надясно. Ако лъчът запазеше силата си, „Дребен флирт“ нямаше да издържи повече от още тридесет секунди. Всеки мой инстинкт крещеше да се отклоня от обхвата на лъча, но това беше невъзможно.

После всичко свърши, а аз бях още жив. Можех само да предположа, че оръжието се е изтощило и сега или презарежда, или се е изключило, докато друго се подготвя да продължи атаката. В главата

ми се появи заповед, но „Дребен флирт“ вече я беше предвидил. Докато мехурът му още беше вдигнат, в обшивката се отвориша шлюзове, които освободиха няколко дузини миноги: малки, автономни летала, екипирани с оръжия и маневрени двигатели с ограничен обсег. Миногите се групираха в ескади и се стрелнаха към границите на мехура. Твърдостта му намаля достатъчно, за да се измъкнат те в открития Космос и след това импасът се възстанови до пълна оперативна мощност. По време на този интервал от достъпност в защитата попаднаха дребни отпадъци, които затрополиха по обшивката като ноктите на хиляди вещици.

Миногите изпълняваха две функции. Три ескадри от по четири броя останаха близо до мехура, като държаха ръба му между себе си и вероятното местонахождение на източника на лъча. Другите шест отряда се отдалечиха от „Дребен флирт“ в различни посоки, усилили максимално маневрените си двигатели. Всяка минога си прогаряше тунел в полето от отпадъци, използвайки гама-лъчи да йонизира частиците до плазма, която изтласкваше електростатично. Това ги правеше ужасяващо видими, но надали видимостта представляваше проблем в момента.

Групираните около мехура на кораба ми миноги упражняваха натиск върху втвърденото отново поле и със синхронизирани двигатели избутаха „Дребен флирт“ на нов курс. След няколко секунди го промениха така, че не даваха на врага и минимална възможност да предскаже движенията ми. Ефектът от действията на миногите не можеше да бъде така силен като от главния двигател, но ускорението все пак бе достатъчно голямо, та да принуди омекотителното поле да се задейства.

След това оръжието ме откри отново. Мехурът едва бе имал време да се възстанови от последното нападение и сега онази червена линия отново запълзя надясно. В друга част на пулта наблюдавах смъртта на две от тласкащите ме миноги, заловени в потока енергия, връщана навън от повърхността на защитата ми. Останалите десет все още бяха в състояние да бутат „Дребен флирт“, но спасителните ми маневри и завои щяха да бъдат по-тромави от преди.

Към този момент другите двадесет и четири единици бяха открили огън към източника на лъча, използвайки същите гама-оръдия, с които си прочистваха пътя през облака от отпадъци. На

главния екран — онзи, който заемаше цялата ширина на мостика — дори виждах лъчите им, гравирани ярко с отразена и омекотена светлина, докато пробиваха пътя си през облака. Те образуваха шарка като спиците на колело, които се събираха върху скрития ми нападател. Взирах се в напредващата червена линия на пулта, наясно, че спиците няма да затруднят много врага ми. Той беше достатъчно близо, така че забавянето от скоростта на светлината да бъде пренебрежимо или дори напълно игнорирано при оръжейните му калкулации.

Внезапно лъчът отскочи от мен и съсредоточи вниманието си върху двайсет и четирите миноги, избирайки три от тях в бърза последователност. Сега на колелото му липсваха три спици. В мига преди лъчът да се върне, накарах „Дребен флирт“ да отслаби мехура си и да избълва четири нови миноги, изтощавайки целия си арсенал, поне докато не успее да изработи още няколко. Лъчът отново се спря върху мен, както и си знаех, че ще стане, но червената линия бе успяла да се върне значително наляво, а известна част от ужасната енергия се бе разсеяла в околното пространство.

Две от новите миноги останаха с кораба ми, подпомагайки другите влекачи, а втората двойка се стрелна в противоположни посоки, за да подсили вече разположените в колелоподобна формация. Лъчът остана съсредоточен върху мен през повечето време, като само на моменти отскачаше да унищожи още един или два елемента от колелото. В Космоса имаше само един обстрелващ ме противник, което си беше чиста благословия. Ако бяха два, съмнявам се, че „Дребен флирт“ щеше да оцелее толкова дълго. Аз или щях да съм мъртъв, или да се рея в мехурче с всички основания да очаквам смърт в недалечно бъдеще.

Когато оръжието се взриви, бях останал само с осем миноги, разделени поравно между ролите на влекачи и на стрелкови отряд срещу врага. Експлозията проби в облака отпадъци дупка с размерите на луна — кухня, с която бързо се разминахме заради взаимните си ускорения по отношение един на друг. Когато секундите се проточиха, а нападението върху мен не се възобнови, реших да си позволя секунда самодоволство. Но при това бях наясно, че все още не съм в положение да свалям гарда.

Наредих на останалите осем миноги да се строят пред „Дребен флирт“, след това включих двигателя. Този път позволих на мехура да спадне напълно, така че двигателят да може да действа с максимална ефикасност. Реших да заменя скоростта за броня, за да оставя колкото се може повече разстояние между мен и врага, ако успея. Бях разрушил оръжието им, но призрачният сигнал все още бе на място.

Точно тогава се обади Хесперъс.

— Кемпиън — каза, а образът му трепкаше в зърнистата нереалност пред мен, — струва ми се, че бе нападат. Понесъл ли си щети? Обездвижен ли си?

— Тук съм все още — казах; налагаше се да повиша глас. Насилвах двигателя повече, отколкото ми се нравеше. Вдигаше такъв шум, все едно някаква адска вършачка се канеше да си разпилее зъбчатките. Вълни от неовладяно ускорение подсказваха, че омекотителите се борят да компенсират. Добавих:

— Благодаря, че попита. Както изглежда, сигналят е бил капан. Не трябваше да хуквам след него, след като не е чисто джентиански.

Хесперъс беше приближил на минута от мен.

— Но си относително невредим?

— Напълно невредим съм. Както и корабът ми. Но мисля, че доказахме нужното — Фескю беше прав да ни предупреждава да стоим далеч от системата. Тя е като змийско гнездо. Колкото по-скоро изчезнем оттук, толкова по-добре.

— Разполагам със затруднена линия на видимост към Пърслейн. Ще я информирам за измъкването ти на косъм. Междувременно мога ли да ти предложа съдействие?

— Ще се оправя, щом се измъкна от облака. Съсредоточи усилията си да се убедиш, че и Пърслейн ще е в безопасност. Кажи й да игнорира всички сигнали.

— Сигурен ли си, че няма оцелели?

— Погледни това място, Хесперъс! От самото начало надеждите ни бяха безпочвени!

Но още докато му отговарях, от конзолата ми се разнесе звън. Погледнах накриво показателите, не бях в настроение за други новини.

„Дребен флирт“ беше засякъл още по-нов сигнал. Той идваше от местоположение, различно от това на предишния. Беше и по-силен —

достатъчно, за да се предположи, че някой ни следи и насочва сигнализиращо устройство.

Беше също така и недвусмислено джентиански.

Задържах длан над пулта. Здравият разум ме призоваваше да пренебрегна този нов сигнал, особено предвид казаното току-що на Хесперъс. Но не можех да се насиля да му обърна гръб.

— Кемпиън?

— Засичам нов сигнал. Джентиански е, използва най-новите протоколи.

— Зов за помощ?

— Да.

— Ако тук е имало засада, може да не е неразумно да се приеме, че зов за помощ ще е бил пратен от много кораби. Може ли да си сигурен, че враговете не са прихванали такъв сигнал и просто не го копират?

— Ако могат да го направят, защо не започнаха с истински джентиански сигнал?

— Нямам отговор на въпроса — каза тихо Хесперъс. — Но все пак призовавам към повишена предпазливост. Да информирам ли Пърслейн за развитието на ситуацията?

— Чакай — казах с пръсти, все още вдигнати над пулта.

В момента „Дребен флирт“ ми съобщаваше, че е засякъл втори слой вградено в сигнала съдържание: не просто зов за помощ, а модулация на това предаване, която може да бъде интерпретирана като аудио-визуално съобщение.

Продължавах да се колебая. Ако отворех съобщението, можеше да се окаже убедително.

А аз може би не исках да бъда убеден.

В момента бях в положение да обърна гръб и да твърдя, че чисто и просто съм пренебрегнал втори капан, макар и по-добре измайсторен от първия. Вероятно врагът бе превключил на джентиански формат едва след като е заключил, че е вероятно да съм дяловек от тази линия.

— Кемпиън — обади се Хесперъс, — прости ми, задето си позволих тази свобода, но реших да съобщя на Пърслейн за съобщението.

Бях по-скоро изумен, отколкото ядосан.

— Казах ти да не го правиш!

— Почувствах, че информацията е твърде важна, за да я пропусна. Пърслейн вече знае, че в тази система има някой, способен да имитира джентилански сигнали. Този някой може да се окаже джентиланец, но е също толкова вероятно и да не е. Сега, когато тя разполага с тази информация, това може да ѝ е от помощ, дори ако ние бъдем разрушени.

Нямах енергията, нужна да споря с Хесперъс, особено когато сърдиткото в мен знаеше, че той е прав.

— Тя каза ли нещо?

— Пърслейн беше на мнение, че ще е най-разумно съобщението да се пренебрегне. Подкрепяше тази гледна точка извънредно активно.

Усмяхнах се — нямах съмнения, че Хесперъс омокотява изказването ѝ. В същото време наредих на „Дребен флирт“ да пусне аудио-визуалното предаване и да го прожектира във въздуха, върху плоската повърхност точно зад облия диск на контролната платформа.

Появи се лице.

Познавах я. Наричаше се Мъзириън^[1]. Беше една от нас.

— Надявам се, че говоря на Кемпиън — каза тя. — Поне си мисля, че си ти. Този твой кораб — бих го познала навсякъде. Поне дузина пъти съм ти казвала да го разкараш, но много се радвам, че не си го направил. Съжалявам, че те нападнаха, но дотогава не те бях забелязала. Моля те, не ми отговаряй все още; не и докато не се сблизим повече. Вече те виждам от половин система разстояние, но аз още съм с камуфлаж и се надявам, че никой не ни подслушва на тази честота... — Мъзириън облиза сухите си, безцветни устни, сякаш беше жадна. На вид изглеждаше като обикновена жена — по стандартите на линията. Най-привлекателните джентилански черти: скулите, разноцветните очи, формата на устата — бяха смекчени практически до максималната възможна степен, при която не биха изчезнали напълно. Косата ѝ беше вързана на тила в проста прическа, издърпвайки силно чак кожата на челото ѝ. Носеше пурпурна рокля или блуза, която разголваше едното рамо, и претрупаната с показания стена зад нея ми подсказваше, че ми говори от вътрешността на кораб. — Предполагам, че вече си научил едно-друго за засадата. Бях в суспендиране, с настройка да ме будят, ако нещо се случи. Когато откриха огън с „Плюещата кобра“ разбрах, че има новопристигнал... — внезапен, варварски гняв разкриви чертите ѝ. — Не са ни изтребили

до крак! С мен тук са и други дяловеци, шепа, които успях да събера, докато адът се разтваряше около нас, и съм сигурна, че из системата се крият и още. Не можем да си тръгнем. Вече нямам двигатели. Мога да пълзя из този облак, но рано или късно ще ме спипат.

Изрекох беззвучен, полупрошепнат въпрос:

— Какво искаш да направя по въпроса?

Мъзириън дишаше тежко.

— Времето ни изтича. Свършихме синхромрежата и вече съм изхабила девет живота в стаза саркофага. Корабът ми умира. Вече не може да се саморемонтира и импасорът е, общо взето, последният действащ механизъм... — тя ме погледна с пронизваща настоятелност, сякаш ако очите ни се срещаха, тя ме предизвикваше пръв да отклоня поглед. — Дай ми знак, че си получил това съобщение — дори ако решиш да не сториш нищо. Промени курса си само колкото да ми пратиш сигнал. Искam просто да знам, че някой го е получил. Понеже има нещо, което трябва да знаеш, което трябва да занесеш на останалите от линията, дори ако ни оставиш тук да умрем. Казах ти за затворниците. Фескю не знаеше за тях, така че не смятам, че има начин и ти да си научил. Успяхме да измъкнем нещичко от единия. Нарича се Грилс^[2] — той е дяловец, беглец от линията на Марселин. Ето така са се сдобили с Х-оръжията. Но не почвай да виниш Марселин засега — смятаме, че Грилс и дружките му са действали самостоятелно. Ако наистина говоря с Кемпиън, не знам как ще го понесеш, но Грилс ни заяви, че случилото се е по някакъв начин по *твоя вина*... — Мъзириън поклати разочаровано глава. — Не, нямам предвид „вина“. Имам предвид, че нещо, което си сторил, като цяло невинно, е довело до тези събития. Ти си бил катализаторът. Ти си послужил за спусък на засадата — независимо дали си го знаел или не.

— Че как мога да я задействам? — попитах изумен. — Как мога да я задействам, като дори не съм бил тук?

Предадох съобщението на Мъзириън на Пърслейн, така че и тя да чуе онази част за Марселин и предполагаемото ми участие в засадата. Не изчаках да ми отговори, за да започна да завивам. Няколко секунди по-късно Хесперъс повтори промяната в курса ми, ускорявайки здраво, за да ме изпревари с кораба си. Сигурно караше с близо пет хиляди g, много над възможностите на всеки един съществуващ омекотител.

Мъзириън не се забави с отговора.

— Благодаря ти, Кемпиън! Надявах се, че може да завиеш, но не смеех да разчитам на това. Каквото и да стане... имаш благодарностите ми до края на света. Знам, че за теб се говорят лоши неща... включително и от хора като мен, които е трябвало да си затварят устата. Не си заслужил нищо подобно. Ти си съкровище за линията, човек, с когото можем да се гордеем!

— Почакай първо да те спася — отвърнах.

— Изпращам ти позицията ни — продължи Мъзириън. — Не е точна, но не мога да я определя с по-голяма акуратност от тази. Когато се приближиш, ще си в състояние да ни надушиш по разсейките от мехура ни. Ще направя всичко по силите си и да говоря с теб. Все още смятам, че не би било разумно да ми сигнализираш пряко!

На пулта се появиха числа. Съответстващата им икона разцъфна на главния екран, на фона на кафявата мацаница на облака. Мъзириън се намираше на петнадесет градуса северно от оригиналния сигнал, малко по-навътре в мъглявината. С настоящото ми ускорение щях да се озова на позицията ѝ в течение на час. Взирах се настоятелно в мъглата от пулверизираната планета с абсурдна надежда, че очите ми може да различат някаква погребана заплаха преди многократно почувствителните сензори на кораба ми.

Хесперъс, който все още можеше да говори, каза:

— Тя спомена „Плюещата кобра“. Признавам, че не намирам нищо по темата в паметта си.

— Знаеш ли нещо за червейните дупки, Хесперъс?

— Малко. Преродителите ги използват да подмладяват звезди.

— Така е, понеже нямат кой знае какви други възможни приложения. Те са шегичка от Господа. Може би Предшествениците са намерили начин да пращат по тях кораби и информация, но ако е така, ние си нямаме и идея как се прави. Най-доброто, което сме постигнали, е да цедим по тях материя. Стават за сифониране на вещество от една звезда в друга, но не са подходящи за почти нищо друго. Може би Машинните хора са измислили начин да влагат информация в потока от тази материя, но ние така и не сме успели. Модулираме ли потока в единия край, сигналът все пак се размазва, докато материята излезе.

— И ние се сблъскахме със същото затруднение — призна Хесперъс.

— Е, за наш късмет можем да използваме червейните дупки да убиваме разни неща. Взимаш една преродителска дупка, но закотвяш само единия ѝ край в звезда. Оставяш горивото да се излива от другия ѝ край в празния Космос. Обкръжаваш гърлото с машинарии за отваряне и прекъсване на потока вещество и го прицелваш в онова, което имаш желание да претрепеш. Ето ти огнепръскачка.

— Другият край в тази система ли е?

— Не е наложително. Може да се намира на стотици години разстояние. В една звезда може да има и по няколко кранчета, водещи до множество гърла.

— Смяташ ли, че и тук има няколко гърла?

— Няма начин да отгатнем, боя се. Може дори да не сме повредили онова, което улучихме. Може да сме обезвредили механизмите на гърлото, но се съмнявам, че сме постигнали нещо, което да не може да се поправи, стига противниците ни да разполагат с време.

— И защо биха използвали това оръжие вместо Х-оръдията?

— Най-вече заради обсега. Кобрата има по-голям обseg, макар че не е толкова разрушителна. За да стреля с хомункулусните оръдия, човек трябва доста да се приближи. За да разбият планетата за сбирката, преди да стрелят по нея, нападателите е трябвало да се озоват наистина близо.

— А как са могли да скрият Х-оръдията?

— Само вътре в кораби.

— Корабите са щели да бъдат забелязани — заключи Хесперъс.

— Но никой не би заподозрял нищо нередно, ако са използвали кораби на линията, пристигащи с джентлиански опознавателни сигнали.

Роботът не отговори веднага. Не смятам, че е бил шокиран от предположението ми, по-скоро му се искаше да запази почтително мълчание. Предвид доказателствата, не хранех особени съмнения, че и той самият си е извадил подобни заключения.

Осъществяването на засадата е било невъзможно без съдействието на джентлианци.

Пултът звънна, за да ме уведоми, че Мъзириън отново ми сигнализира. Съобщението ѝ беше кратко, просто низ координати.

„Дребен флирт“ леко пренастрои курса си и ми даде точен час за срещата. Имайки предвид намаляването на скоростта, щяхме да стигнем позицията на Мъзириън след дванайсет минути.

— Кемпиън — обади се след малко Хесперъс, — не искам да те стряскам, но виждам нещо зад Мъзириън. Нямаше го преди секунди. Каквото и да е, изглежда голямо и се движи право към нас.

„Дребен флирт“ напрягаше сетива до крайност, сваляйки праговете на детекторите си така, че вече имах независими доказателства, че наистина в облака се крие и нещо друго. След няколко секунди то се появи на показвателя — мъглива топка, оградена в кутия и съпроводена от изумително редки данни, каквито корабът ми бе успял да изтръгне. Предметът бе добре прикрит, но голям — пет или шест километра широк — и Хесперъс беше прав, че се приближава.

— Може да е голям кораб или да е голям кораб, натоварен с оръдие хомункулус, или просто да е едно от оръжията в самостоятелен полет — заключих.

— Виждам по-малки сигнали, групирани около него — може би други кораби.

В този момент Мъзириън се появи отново. Бяхме вече достатъчно близо, за да може тя без риск от прихващане да ми прати имаго. Силуетът се появи пред мен, отдясно на Хесперъс. Тя се опитваше да бъде твърда, но не успяваше напълно да прикрие потреперването на гласа си.

— Веднага обръщай курса, Кемпиън! Местят към теб едно от Х-оръдията. Ако побегнеш и дадеш пълна газ, може и да останеш извън обсега му. Въпреки всичко ще те подгонят, но може би ще успееш да се задържиш на безопасно разстояние!

Този път протоколът на съобщението на Мъзириън позволяваше да ѝ отговарям.

— Сигурно са разчитали да ме убият с „Плюещата кобра“, но аз я повредих.

— Браво на теб — възкликна събеседничката ми с блеснали от възхита очи. — Това няма да ги спре, но поне си им показал, че линията все още таи искрица съпротива.

— Надявам се.

— А сега бягай. Даде всичко от себе си, Кемпиън, но няма смисъл да умираш, за да се докажеш! Казах ти каквото можах. Щеше ми се да мога да ти предам затворниците, но...

— Въпреки това ще дойда — отвърнах.

— Ако си решен на тази спасителна акция — намеси се Хесперъс, — тогава ще направя всичко възможно да привлека огъня на хомункулусното оръдие. Ще подмина позицията на Мъзириън с висока скорост и ще повиша видимостта си.

— Наистина ли искаш да го направиш?

— Вече съм се посветил на каузата. Ще съм в най-голямо приближение до позицията на Мъзириън след три минути. След това ще наглася емисиите на импаса и излъчването на двигателя, за да примамя хомункулусното оръдие. Дори и да е в състояние да те вижда, съмнявам се, че ще успее да устои на по-близка мишена.

— Каквото и да се случи, Хесперъс... благодаря ти!

— Навлизам в радиомълчание. Ще се видим в междוזвездното пространство, когато оставим това нещастно място зад гърба си!

Имагото му се надипли и изчезна, оставяйки ме насаме с Мъзириън.

— Ти току-що говори с машинен човек, нали? Как, в името на Бога, си въртнал този номер?

— Пълен съм с изненади.

Следващите три минути отминаха като цяла вечност, през която следих как Хесперъс се стрелва напред и след това прелита край позицията на Мъзириън, прескачайки я на едва половин милион километра. По това време видимостта ми към приближаващия обект и ескорта му от кораби се беше подобрила значително. Безспорно беше, че това е хомункулусно оръдие: виждах го от странична перспектива, но „Дребен флирт“ беше в състояние да екстраполира формата му в деликатната, подобна на цветче форма с тънко стебло, пастта му — корона от прозрачни листенца, прошарени с жилки като крила на водно конче, неприятно съвпадение с данните на съкровищницата. Сигурно беше пристигнало скрито в корема на някой от нашите кораби, но вече нямаше нужда да го крият; изящният му силует може и да изглеждаше уязвим, но крехкостта му бе измамна. Подсиленото с полета и бронирано с тях оръдие се задвижваше от шлепове досущ

като собствените ми миноги: те бяха прилепнали към стеблото като тръни и оставяха остри следи с маневрените си двигатели.

Щом подмина Мъзириън, Хесперъс започна да настройва обшивката си, за да се направи по-видим. Стреля със собствените си оръжия срещу хомункулуса и ескортиращите го летала не с някакво очевидно намерение да причини щети, а с надеждата да предизвика отговор. Емисиите на двигателя му станаха по-шумни: вече можеше да бъде проследен на практика през цялата система. Пърслейн сигурно виждаше действията му, макар и да не беше в състояние да осъзнае важността им.

Минута по-късно започнах собственото си забавяне. „Дребен флирт“ пренебрегна всичките си обичайни предпазни мерки. Двигателите пищяха в ушите ми, омекотителите предупреждаваха, че не могат да гарантират неутрализирането на хилядите g, опитващи се да продължат движението ми по права линия.

Направих гримаса и потънах по-дълбоко в креслото си, стиснал здраво подлакътниците, сякаш това щеше да има и най-малко значение, ако омекотителите се проваляха.

Щом разстоянието между „Дребен флирт“ и кораба на Мъзириън се смали до хиляди километри, а после и до стотици, за първи път ясно видях леталото, което бях дошъл да спасявам. Сестра ми беше сторила всичко възможно да се маскира, но не беше успяла да сътвори чудеса. Корабът ѝ беше развалина, повреден отвъд всяка надежда за възможен ремонт. Представляваше черупка с капковидна форма, дълга по-малко от километър от край до край и около една петдесета от километъра в диаметър. Там, където се беше намирал двигателят, имаше идеално сферична дупка, все едно гигант е отхапал хрускава хапка от корпуса.

В предния край носът беше разцепен като разбит семенник. Обшивката бе обсипана със сребристи кратери — следи от обстрел с по-малки оръжия или сблъсъци — като зловещи хромирани цветя на фона на среднощно черното на недокоснатите участъци.

Но Мъзириън бе действала изобретателно. Тя все пак имаше действащ импасор и бе събрала няколко милиона тона отпадъци в мехура заедно с кораба си, обвинявайки ги около останките му, за да образуват тънък екран, който би ѝ осигурил известно прикритие, ако мехурът се разпадне. Отвъд мехура още няколко големи парчета скала бяха аранжирани така, че да осигуряват допълнителен камуфлаж.

Гледани отблизо, изглеждаха неестествено — големи камъни, сближени в нещо като бебе астероид, с лъскав мрамор в сърцевината на този орляк от канари, — но тя сигурно бе разчитала да не попада под пряк оглед.

— Много близо съм до теб — казах. — Товарният отсек вече е отворен — има достатъчно място да влезеш вътре. Но ще трябва да свалиш мехура и да се отървеш от прикритието.

— Страх ме е. Достатъчно близо са вече и ако махна мехура сега, няма да имат проблем да ме открият отново!

— Каза ми, че мехурът ти е на път и бездруго да предаде богу дух. Нямах какво да губиш!

Докато завършвах финалната фаза от доближаването си, ускорението ми спадна до броени g скорост, а вниманието ми се стрелкаше обратно към Хесперъс. Той беше започнал да маневрира, без същевременно да прекратява непрестанното нападение върху хомункулусното оръдие. Явно беше успял да постигне някакъв ефект, понеже два от ескортиращите кораби бяха тръгнали да се придвижват по-близо към него. Но самото оръдие не даваше признаци да захапва примамката. Двата ескортиращи кораба ускоряваха зверски по време на завоя си — почти толкова силно, колкото и самият Хесперъс.

„Дребен флирт“ спря точно отвъд външния пласт камуфлажни скали на Мъзириън. Мехурът ѝ присветна и корабът ѝ започна да припълзва напред чрез тласкачите си, измъквайки се от боклуците, които бяха задържани вътре в импаса. Камънаците оставяха сребърни драскотини по обшивката, когато се удряха в нея, цепеха се и се разпадаха. Тласкачите започнаха да светят в живописно розово, давайки знак за притеснително заболяване дълбоко в механизмите си. То нямаше значение — от тях се изискваше само да избутат кораба няколкостотин метра и след това можеха да бъдат изхвърлени.

Пратих две от миногите да пренаредят канарите в самоделна преграда между нас и хомункулусното оръдие. С достатъчно интелект да не се нуждаят от постоянен надзор, те се захванаха за работа с такова бясно стрелкане, че се носеха напред-назад твърде бързо да ги проследи човешкото око.

Докато миногите бяха заети, аз обърнах „Дребен флирт“ така, че трюмът да дойде на права линия и свалих собственото си защитно поле. Миногите бръмчаха около мен като трудолюбиви пчелички,

давайки всичко от себе си да подкарат по-големите канари, обезпокоени от появата на Мъзириън. Внезапно дори останките от кораба ѝ ми се сториха твърде големи да паснат, сякаш не бях преценил добре капацитета на товарния си трюм.

— Откачи тласкачите си — наредих на Мъзириън. — Вече имаш достатъчно инерция. Аз ще се погрижа за останалото!

В този миг някой сякаш обели половина небе, за да разкрие ослепителна белота отдолу, все едно чернотата на нощта е просто тънък като яйчена черупка пласт, прикриващ невъобразимо ослепителна яркост. На реещия се пред мен пулт „Дребен флирт“ ми изписа литания от оплаквания: голям участък от обшивката бе понесъл умерени щети, една от светулките бе излязла от строя.

Имагото на Мъзириън примигна и се появи отново.

— Току-що използвах оръдието!

Кимнах — и аз така бях предположил.

— Пострада ли?

— Мисля, че скалите си го отнесоха. Все още сме извън ефективния смъртоносен обхват. Удари ли те?

— Нищо непоправимо и нищо, което да ни попречи да се измъкнем.

Не ми се щеше и да си помисля какво би станало, когато оръдието се озове по-близо. Технически то дори не ни беше докоснало. С треперещи ръце проследих как съсипаният кораб на Мъзириън започна да навлиза в товарния ми трюм със — както ми се стори — само ангстръоми оставащо от всички страни разстояние. „Дребен флирт“ издрънча, когато нещо се удари в него. Но бавното дрейфване продължи. Превключих на вътрешни камери и видях, че руината си проправя път в трюма, все едно някакво отвратително същество се мъчи да обладае тясната бърлога на друго животно. Парчета от кораба на Мъзириън, особено около вече съществуващите ядра на поражения, направо се отчупваха от корпуса.

Небето отвъд небето отново побеля, този път по-ярко, превръщайки трюма и кораба в очертани в розово силуети, и „Дребен флирт“ ме осведоми, че е понесъл още щети. Една от скалите се изтърколи встрани от изградената от миногите стена — страната, обърната към оръдието, сияеше нагорещена до червено.

Мъзириън се пропъхна през шлюза.

Пресегнаха се хващачи, които да закрепят кораба ѝ неподвижен. Вдигнах импаса си и дадох команда за движение. С по-малко свободни да ме бутат миноги „Дребен флирт“ не можеше да поддържа предишното си темпо на ускорение. Реших, че ще рискувам да прекъсвам мехура, позволявайки на двигателя да допринесе за усилието. На хиляда g стената от канари се отдели зад мен с обезоръжаваща лекота. Беше съблазнително да си мисля, че вече съм оставил достатъчно безопасно разстояние между себе си и хомункулусното оръдие, но случаят не беше такъв.

Когато отново открих „Вечерник“, Хесперъс го насочваше към оръдието, изпълнил завъртане на място, което би смазало повечето кораби, да не говорим за човешките им обитатели.

— Хесперъс — прошепнах, — не го прави! Измъкваме се успешно!

Сякаш той би могъл да ме чуе и би ме послушал, дори ако можеше.

Оръдието стреля отново. Този път в пороя от светлина, който разреза небесата, имаше зъбата асиметричност. Когато светлината отслабна, остана нещо брахиформно и ярко. Оръдието бе създадо лезия — враговете сигурно го използваха на границата на мощността му в стремежа си да ме убият.

Нямаше какво повече да сторя, за да подобря шансовете си. „Дребен флирт“ даваше всичко от себе си, за да се измъкне колкото се може по-бързо, а както и да кърших ръце, нямаше да променя ситуацията. Но не можех да обърна гръб, преди да видя какво се е случило с Хесперъс.

[1] Мъзириън (от англ. Mezereon) — бясно дърво. ↑

[2] Грилс (от англ. Grilse) — млада съомга. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Видя ли го да умира? — попитах.

— Да — отвърна Кемпиън.

— Съжалявам. За теб и за него!

Бяхме на борда на „Дребен флирт“, гушнати заедно.

Излязохме от облака и сега се намирахме в междувъзвездното пространство, набирайки круизна скорост. Бях се прехвърлила на борда веднага щом корабът на Кемпиън стигна в обхвата на моя. Прегърнахме се и се притиснахме толкова здраво в обятията си, сякаш се бяхме събрали отново само временно — ситуация, която можеше да бъде променена всеки момент, ако Вселената си променеше намеренията.

Целунахме се и след това целувката ни се превърна в упражнение по трескаво взаимно опознаване, сякаш часовете, които бяхме прекарвали разделени, стигаха да изтрият спомените ни един за друг. Отървахме се от дрехите си и правихме любов, задрямвайки до полусън, преди да подемем отново, докато и двамата не изпаднахме в онова благословено безсъзнание, изтощени, но щастливи, задето сме оцелели. Сега бяхме будни отново, притискахме се един към друг като двама изтощени плувци, всеки използващ другия за опора.

— Трябва да те представя на новите гости — каза Кемпиън след дълго мълчание, през което почти бях пропаднала отново в съня.

— Те добре ли са?

— Проверих ги, разбира се. Само Акънайт^[1] и Мъзириън са будни в момента. Но реших, че ще оставя голямото приветствие за момента, когато и ти ще можеш да го споделиш. Предложих да изчакат в градините, докато си готова.

— Ами затворникът — или затворниците? Научи ли нещо повече за тях?

— Нищо освен това, което Мъзириън вече ми каза — че случилото се по някакъв начин е предизвикано от мен.

— Доколкото знаем, е възможно Мъзириън да разправя небивалици или пък затворникът да ѝ е наговорил лъжи.

— Лъжа, която просто случайно включва мен като подробност?

Нямах какво да отговоря по въпроса.

Измихме се, облякохме се и след това се прехвърлихме през кораба до градините на „Дребен флирт“. Направих всичко възможно да скрия загрижеността си за Кемпиън, но през цялото време в мислите ми се въртяха възможните варианти. Как би могло засадата да има нещо общо с партньора ми, ако той беше толкова подозрително закъснял за събирането?

Нямаше никакъв смисъл, освен ако „причината“ не беше нещо, случило се по време на предишната ни сбирка. Нещо в записа на Кемпиън, с други думи. Но ако случаят беше такъв, то тогава бяхме изправени пред организация, която нямаше нищо против да планира изстреблението ни по време на цяла обиколка, което си е по-дълго от живота на цели планетарни цивилизации.

С други думи — организация, подготвена да е търпелива като змия.

— Всичко се свежда единствено до Бдящите — казах.

Кемпиън отвори вратата в каменната стена, която обикаляше градините.

— Какво общо имат Бдящите с каквото и да било?

— Помисли си само. Ако не беше ги посетил по време на предишната обиколка, нямаше да те натоварят да мъкнеш доктор Менинкс при тях. Ако не ти бяха натресли него, нямаше да се озовем отново в онзи сектор на ръкава Щит-Кръст. Нямаше да срещнем нито кентавряните, нито Атешга — и най-вероятно нямаше да закъснеем за сбирката.

— Да, но освен това нямаше да се натъкнем и на Хесперъс — той щеше да си остане пленник на Атешга.

— Нали виждаш накъде бия?

— Все още не съм сигурен какво общо има това с казаното от Мъзириън.

— Може и да няма — но ако всички тези събития са свързани с посещението ти при Бдящите, то как да знаем, че нещо друго не е? Все пак централната част на записа ти от миналата обиколка се върти около него. Ами ако в спомените ти е имало подробност — нещо, свързано с Бдящите, което не се е харесало на някого?

— Каква подробност например?

Понякога Кемпиън успяваше да бъде направо свръхчовешки изнервящ.

— Нямам представа. Но при липсата на по-добра идея не е ли разумно поне да обмислим такава възможност?

— Това ще означава да прегледаме отново записа ми — промърмори Кемпиън, сякаш ставаше дума за някакво непреодолимо препятствие. — Може все пак първо да проверим какво имат да кажат затворниците.

От всички обособени в кораба на приятеля ми пространства най-много харесвах градините. Влязохме в тях през порта във висока, покрита с бръшлян стена. От нея тръгнахме по криволичеща пътека надолу по полегата ливада, осеяна със скулптури, слънчеви и водни часовници, вятърни чанове, елегантни подвижни статуи и пенещи се железни фонтани, и стигнахме до долчинка, заобиколена с дървета. В средата на долчинката имаше малка лятна беседка, обла дървена постройка с коничен покрив, обкръжена от воден ров, който на свой ред бе свързан с по-голямо езеро, а ровът бе прекрачен от боядисан в червено мост с китайски дизайн.

Видимото небе беше безоблачно, емайлово синьо като на стотици хиляди светове. Структурата на градините и приятният климат на този вечен слънчев следобед никога не се променяха. В небесата се въртяха звезди, които не са съществували по времето, когато тук е била насипана първата шепа пръст. По онова време са сияли звезди, които днес са воали от мъртъв газ, стрелнали се в мрака. Безброй цивилизации се бяха издигали от тъмнината, бяха се смятали за господари на сътворението и бяха пропадали отново в бележките под линия на историята.

Мъзириън и Акънайт ни чакаха на една от пейките в лятната беседка, а помежду им имаше поднос с храна и вино.

— Здравей, Пърслейн! — казаха почти в унисон, когато се гмурнах в тъмната вътрешност, следвана по петите от Кемпиън.

— Радвам се, че и двамата се измъкнахте! — казах.

— Измъкваме се, нали? — попита Мъзириън, насочвайки въпроса си към Кемпиън. Късата ѝ руса коса беше с цвета на изсушена от слънцето слама, а кожата ѝ беше бледа, почти прозрачна, с деликатни шарки от лунички с цвят на мед, посипани по бузите.

— Боя се, че е твърде рано да се каже — отвърна Кемпиън. — Увеличаваме разстоянието между нас и врага, но няма да се чувствам наистина в безопасност, преди тази система да остане само лош спомен!

— Канех се да питам — обади се Акънайт, поспирайки се да отпие от бокала, който държеше. Беше мускулист и мургав, с черна брада, вулгарно прошарена със сребро и с шепа звънтящи пръстени, увиснали от едното ухо. — Да сте чули вести от някой друг? Ясно, че за себе си бяхме сигурни, но нямаше как да рискуваме да огласим присъствието си из целия облак.

— Ако там е имало и други — отвърна Кемпиън, — то не ни се обадиха. Съжалявам — ще ми се новините да бяха по-добри!

— Не е твоя вината, старче!

— Единственият друг оцелял, за който знаем, беше Фескю — казах, намествайки се на срещнатата пейка. Събух обувките си, подгънах крака и обгърнах глезените с ръце. — Натъкнахме се на съобщението му. Той се опита да ни разубеди да влизаме в облака, но решихме да си пробваме късмета.

Мъзириън изгледа Акънайт изпод вежди, след това се обърна към мен:

— В такъв случай явно не знаете за Фескю?

— Той е мъртъв — обясни спътникът й. — Остана тук, когато повечето оцелели вече бяха успели да напуснат системата. Това съобщение трябва да беше сред последните му постижения.

Новината ме удари лошо. Бях приела за даденост, че Фескю е сред живите — как иначе щеше да е в положение да изпрати предупреждението си, ако не е успял да преживее засадата?

— Какво се случи? — попитах. — Проблем с двигателите?

Мъзириън уморено поклати малката си руса главица.

— Фескю се опитваше да отвлече вниманието, да държи нападателите заети, докато неколцина от нас успеят да се измъкнат. Той самият можеше да избяга, ако беше избрал да го стори, но мислеше за доброто на линията.

— Недооценила съм го — казах.

— Не си единствена — призна Кемпиън, свел засрамено глава.

— Нека не се натъжаваме — ободри ни Акънайт. — Достатъчно е, че сме оцелели да го помним. Да почитаме името му и тъй нататък.

Нека накараме старото копеле да се гордее с нас! — той ръгна окуражително Кемпиън. — Нали така, старче?

— Точно така — съгласи се приятелят ми.

Мъзириън си наля още вино, докато Акънайт дъвчеше крайшник хляб. Навън птичките чуруликаха и бризът люлееше тръстиките около плиткия ров на беседката.

— Само вие двамата ли сте? — попитах.

— Ние сме единствените будни в момента — каза Акънайт. — Има още трима в суспендиране — Лусърн, Мълилот и Валериан^[2] — и затворниците, разбира се.

Кемпиън се наведе да си вземе зърно грозде от подноса.

— Нуждаете ли се от нещо специално? Медицински преглед или нещо подобно?

Двамата ни нови гости се спогледаха за момент, преди Мъзириън да отговори от името и на двама им:

— Всичко е наред. Преживяването беше стресиращо, но корабът се грижеше добре за нас. Ако е имало проблем с дажбите ни или с животоподдържащите системи, един или повече от нас щяха да влязат в постоянно суспендиране. За щастие така и не се стигна до това.

— Били сте будни от засадата насам? — попитах.

— Щяхме да се побъркаме от напрежение, ако не разполагахме с възможност за суспендиране — отвърна Мъзириън. — Редувахме се. Корабът беше инструктиран да събужда един или двама от нас, ако засече нещо аномално. Можеше да попаднете на Лусърн или някой от другите двама, но сега беше наш ред.

— Може моментът да не е най-подходящият — обади се Кемпиън, — но ще да е било трудно да се докара някое от тези оръдия близо до планетата за срещи, ако не е било скрито...

— В някой от нашите кораби? — попита Акънайт.

— Не ми харесва тази мисъл, но...

— Прав си. Оръдията бяха общо три, добави и „Плюещата кобра“, и се намираха в корабите на Съфрън, Скейбиъс и Тиър^[3]. Но те самите не участваха в заговора. Предполагам, че враговете са заловили леталата им и са разбили протоколите на линията... — Акънайт продължаваше да се взира в Кемпиън, сякаш не можеше да има никакво друго обяснение — сякаш да си помислиш нещо друго беше ерес. — Няма начин да са били *съучастници*, ако това намекваш.

— В този момент не бива да изключваме нищо — отвърна Кемпиън.

Мъзириън изсумтя през нос:

— Време е да приемем възможността за участие на линията, Акънайт! Дори Фескю хранеше подозрения! Не можеше да разбере как са разбили частната мрежа, освен ако някой от нас не е участвал!

— Участието не означава непременно доброволно съучастие! — възрази Акънайт. След това вдигна едрите си длани в защита. — Нека не се караме за това. Ще има време да си задаваме неприятни въпроси, когато стигнем до убежището. Няма да се поколебая да ги задам, щом доказателствата се насочат натам.

Аз също си взех парче хляб.

— Нито пък аз!

Мъзириън прокара длан по желязносивия обков на криофага на Мълилот:

— Би трябвало да ги събудим. Така се споразумяхме да сторим, ако има промяна в положението ни.

— По-мило би било да не го правим — възрази Акънайт. — Поне докато не стане ясно, че със сигурност сме се измъкнали.

— Можем поне да ги преместим на „Дребен флирт“ — предложи Кемпиън. — На борда има вече достатъчно спящи, още няколко няма да са проблем. По-лесно ще е да ги наблюдаваме, ако са всички заедно.

— Не те имах за загрижен за гостите тип — сподели Мъзириън с развеселена усмивка.

— Просто така се случи — отвърна Кемпиън.

Затворниците се намираха в помещение, различно от това на джентлианските дяловеци. Мъзириън се отправи към първия саркофаг, разкопча тежките скоби и широко отвори гравираниите месингови врати. Вътре бе издигнато скеле с древна апаратура — рамката, крепяща набора импасори, хранващи ограничителния мехур. Той беше почти прозрачен и приличаше на сфера от издухано стъкло, достатъчно голяма да погълне трон. Вътре в мехура плуваше още една рамка, на която бяха закрепени механизмите за времева компресия. Те създаваха вторичен мехур, прошарен с червено, сякаш стъклото е било

оцветено. Във вътрешността му се рееше кресло с ръбове, извити така, че да пасне вътре в полето. На този трон с висока облегалка, добре закрепен, за да не прави неволни движения, седеше човек. Мъртвешки неподвижен като холограма, той не беше нито мъртъв, нито прожекция.

— Това Грилс ли е? — попитах, спомняйки си какво вече е споделила Мъзириън с Кемпиън.

— Така ни се представи — отвърна тя. — В линията Марселин действително е имало Грилс допреди няколко обиколки. И, разбира се, на Марселин беше поверена отговорността за Х-оръдията. Но няма как да се убедим дали казва истината, докато не проникнем в черепа му.

— Как ги заловихте? — попита Кемпиън.

— Няколко дяловека свалиха прикритията си и побягнаха към междувездното пространство — обясни Мъзириън. — Враговете се опитаха да ги спрат, те наистина не искат никой от нас да напусне системата и са готови на всичко да ни спрат. Фескю прихвана един от корабите на нападателите и го повреди лошо, а останалите джентианци успяха да избягат. Според мен Фескю така и не разбра, че на борда на вражеското летало имаше останали оцелели — той беше мъртъв по времето, когато ги прибрахме.

Кемпиън се намръщи:

— Какво искаш да кажеш?

— Повреденият враг издрейфува в обсега на моя кораб. Надявахме се, че носи оръжия или запаси, които да сме в състояние да използваме, и решихме да рискуваме да свалим импасора и да пратим совалка. Беше си риск — не мисли, че не се скарахме за това... — Мъзириън изгледа изпод вежди Акънайт. — Аз не одобрих решението, признавам си. Но в края на краищата това се оказа правилният ход. На борда на руината нямаше кой знае какво полезно, но се сдобихме с четирима затворници... — тя се ухили. — Страхливци: ако имаха и един шибан атом смелост, щяха да се самоубият, вместо да допуснат възможността да ни паднат в ръцете!

— Почти веднага ги поставихме в стаза — допълни Акънайт. — Саркофазите са стари, но разполагахме само с тях; ако ги бяхме оставили по корабно време, щяха да имат възможност да избягат, да предупредят другите ни противници или да осъществят самоубийство.

— А преди да ги заключите? — попитах.

— Разпитахме ги, колкото ни беше по силите — обясни той. — Не научихме обаче нищо полезно.

— Освен от Грилс.

— Това стана, след като го поставихме в стаза — Мъзириън докосна част от уреда отляво на вратата и отвори скрит панел в корпуса му. Беше оборудван с тежки пиринчени ръчки, сложно гравирани скали и циферблати. Главният контролен орган представляваше ръчка, въртяща се по градуирана скала от ляво на дясно. В момента беше бутната на четири пети надясно и нагласена на сто хиляди. Това беше достатъчно да подсигури, че една секунда време, преживяно в стазисния саркофаг, е равна на един ден, както се измерва извън него. Логаритмичното управление можеше да бъде включено докрай надясно, давайки времево съотношение едно към милион, но дори с най-доброто оборудване това беше стойност, предназначена да се използва само при извънредни обстоятелства.

— Сега е в относителна безопасност — обясни Мъзириън, стрелвайки с поглед пленника Марселин, — но когато го намалихме доста, започнахме да наблюдаваме признаци за нестабилен колапс на полето. Държахме го достатъчно ниско, за да го достигнем със синхромрежа и да можем да говорим с него, но не искахме да си насилваме късмета.

— Не те обвинявам — казах. — А другите?

— В също толкова лошо състояние са, да не кажем повече. Апаратурата на Грилс е най-добрата от четирите — другите три са дори по-нестабилни... — Мъзириън затвори контролния панел, след това хлопна и гравирани врати. — Не бих препоръчала да опитваме да го вадим, преди да стигнем планетата Беладона. Там поне ще бъдем в състояние да се възползваме от техническата помощ на останалите от линията.

— Каквото е останало от нея — уточних.

— В убежището ще сме доста — заяви Мъзириън. — Наречи го въпрос на вяра, ако щеш. Но ако не вярвах, че... бих сложила край. Доброволно ще ида в небитието.

— Всички се чувстваме така — увери я Кемпиън.

Акънайт се обърна към него:

— Ти каза ли на Пърслейн какво ни съобщи Грилс?

— Тя знае.

— И какво мислите двамата по въпроса?

— Умирам си да разпитам Грилс лично.

Усмивката на Акънайт беше мрачна:

— Ще имаш тази възможност, не се безпокой!

— Вярвам на Грилс — казах. — Не е приятно, но защо да си измисля подобно нещо, освен ако има някаква почва? То не прави Кемпиън съучастник в събитията.

— А доктор Менинкс — той какво има да каже? — поинтересува се Мъзириън.

— Напоследък не е разговорлив — отвърна Кемпиън.

— Умря — обясних. — Повреда в цистерната.

Акънайт се намръщи.

— Страхотен избор на момент, старче!

Кемпиън вдигна ръце:

— Не беше по моя вина! Имах стриктни инструкции да не докосвам цистерната му и не съм я пипал!

Акънайт го тупна по гърба съвсем дружески:

— Ако ще се почувстваш по-добре, ще хвърля едно око на цистерната. Но отсега мога да ти кажа какво ще намеря, като се имат предвид всички акватични, които съм срещал: ръждиво парче тенекия, дето няма чарк на по-малко от милион години и е готово да се разпадне на момента.

— Благодаря — отвърна Кемпиън с изненада в гласа.

— Виждаш ли, и той си има положителните черти — каза Мъзириън.

Точно в този момент „Сребърни крила“ зашепна в главата ми и ми каза, че има нещо жизненоважно, което трябваше да знам.

Образът беше квадратен обем, разделен на кубични клетки от скеле фини зелени линии. В единия край на дълбината му бяха изобразени нашите два кораба, достатъчно близо един до друг, че да изглеждат почти като един слят корпус. В другия край се намираше хало от размазана светлина, показващо хелиопаузата на системата, която току-що бяхме напуснали; границата, където влиянието на звездата ставаше пренебрежимо и отвъд което можехме да се смятаме наистина в междוזвездното пространство. На средата на

правоъгълника бяха разположени три икони, изобразяващи трите кораба, които преследваха Кемпиън още откакто беше спасил Мъзириън и останалите.

— Вече знаем за тези кораби — отбеляза Акънайт. — Може да съм тъп, но не ми е съвсем ясно за какво е цялата суетня!

Бяхме се прехвърлили на моя кораб. И четиримата стояхме на мостика на „Сребърни крила“, строени около централния показвател.

— Един от трите кораба изпреварва другите два — казах. — Заради това е цялата суетня.

Акънайт се почеса по брадата.

— Да, като го споменаващ, малко странно изглежда.

Триото икони образуваха разтегнат триъгълник, на чийто връх се намираше самотният кораб. Ние всички ускорявахме здравата; беше нужно само да се погледа изображението за няколко минути, за да се забележи постоянното движение на мрежата от ляво на дясно и как магнитопаузата бавно изчезва от рамката.

— Ако имаха мощност в резерв, вече щяха да са я използвали — казах. — Има само едно обяснение. Знам, че смяташ, че си видял да го разрушават, Кемпиън, но този трети кораб може да бъде единствено „Вечерник“. Сигурно в крайна сметка е преживял нападението.

— Директно попадение от Х-оръждие? — усъмни се Кемпиън.

— Не твърдя, че е невредим.

— Но със самия Хесперъс няма пряка връзка? — поинтересува се Мъзириън.

— Нищо — само позивните, които по взаимно съгласие инсталира на кораба си. Предполага се, че Хесперъс е единственият, способен да излъчва този сигнал.

— А може ли някой да се е качил на борда и да е разбил предпазителите? — попита Акънайт.

— Теоретично да, но нападателите му би трябвало да са много умни и много бързи, а и по някаква причина Хесперъс да не е разрушил сигналната апаратура, въпреки че е знаел, че проникват на борда му.

— Значи вероятно е той, но няма как да провериш — уточни Мъзириън.

— Не и докато не отворим „Вечерник“ и не надникнем вътре.

Акънайт видимо се притесни.

— С други думи, да го оставим да ни догони и да видим какво ще стане?

— Няма да стане. По-бързи сме от него и освен ако не ни се повреди двигателят, положението няма да се промени. Той може и да има някакви резерви от псевдотяга, но предвид обстоятелствата, силно се съмнявам.

Мъзириън прехапа устна.

— Значи каузата е изгубена.

— Освен ако не се върнем за него — обясни Кемпиън.

Кимнах.

— Той изпраща сигнала, понеже иска помощ от нас. Помогна на линията Джентиан в миг на нужда. Не можем да му обърнем гръб точно сега.

— Сигурно пропускам нещо — намеси се Акънайт, — но ако сега обърнем или дори забавим, няма ли опасност да попаднем отново в обхвата на убийците?

— Има и други възможности — обясних. — В трюма си разполагам с много кораби. Някои от тях са способни на много голямо ускорение, отколкото „Дребен флирт“ или „Сребърни крила“. Не завинаги — но достатъчно задълго, че да стигнат до Хесперъс и да се върнат.

Мъзириън все още не изглеждаше убедена.

— Това наистина ли е осъществимо? Така де, идеята на теория е добра... но на практика ще режеш косъма на две.

— Изпълнимо е — уверих я.

Вече бях настроила показвателя и сега на него имаше икона, която напуска „Сребърни крила“ и се стрелва назад към „Вечерник“. Наложих овоидните образи, които показваха вероятния обхват на вражеските оръжия, ако приемем, че корабите не носеха нищо от мащаба на хомункулусните устройства или „Плюеща кобра“. Продължих:

— Ако Хесперъс поддържа настоящата си скорост, ще можем да го стигнем, дори без да попаднем в обсега на оръжията им. След това тръгваме обратно към „Сребърни крила“ и се прибираме отново на максимално ускорение. И при това пак ще се отървем от враговете и ще успеем да завием навреме към убежището, без да могат да ни проследят.

— Има обаче елемент на риск — обади се Мизъриън.

Свих рамене:

— И в дишането има рисков елемент.

— Не че съм против да го спасяваме — обади се Акънайт, — но отсега нататък всяко действие, което предприемаме, ще трябва да се преценява спрямо съществуването на цялата линия. Просто вече няма място за храбри жестове!

— И аз се чувствам по същия начин — уверих го, — но знам също и че ако не сторим това за Хесперъс, няма да имаме право да се наричаме джентилци.

— Във всеки случай линията — такава, каквата е — няма да бъде заплашена — увери ни Кемпиън, кимвайки към другите двама. — Ние с Пърслейн се споразумяхме, че вие ще останете на борда на „Дребен флирт“, а ние двамата ще вземем един от корабите в трюма на „Сребърни крила“. Самият той ще трябва да забави малко, за да може леталото ни да го догони, но е в състояние да навакса отново, когато се върнем на борда.

— И вие и двамата ще се качите на онзи кораб, който ще спасява Хесперъс? — попита Мъзириън.

— Обсъдихме го. И на двамата не ни харесва идеята единият да продължава без другия, така че определено има смисъл.

— Има и друг начин — каза Акънайт, сякаш идеята се оформяше в главата му, докато изричаше думите. — Ако този Хесперъс е сторил толкова много за линията, както казвате... то тогава спасяването му става и наша отговорност, не само ваша. Аз трябва да се кача на онзи кораб.

— Немислимо — отвърна Кемпиън.

— След всичко, което сторихте за нас? Не мисля така, старче!

Понечих да се обадя, но Акънайт решително вдигна длан.

— Няма смисъл, Пърслейн — вече взех решение.

— Сигурен ли си? — попита Мъзириън тихо.

— Убеден съм — той кимна решително. — Наистина. Какъв точно кораб имаш наум Пърслейн?

— Разполагам с яхта на ръбобегачите.

— Много изискано.

— Не е пускана от около три милиона години, планетарни. Устройва ли те?

— Строили са ги за вечността. Просто ми покажи как да подкарам това чудо!

Акънайт се върна почти толкова бързо, колкото и изчезна. Преди миг стоях в трюма, вирайки се в оловно черното небе, обсипано с изкривена от доплеровите ефекти звездна светлина, в следващия миг — ето ти я ръбобегаческата яхта в хром и златно, готви се за финален заход, сякаш е изникнала от небитието зад кърмата ми. Ние с Кемпиън и Мъзириън се озовахме на борда ѝ практически преди задържащото поле да я е закачило на мястото ѝ.

Тогава научихме и какво се е случило с Хесперъс.

— Беше жив, когато се добрах до него — обясни Акънайт. — Помръдна леко. Осъзнаваше присъствието ми!

Но не разполагахме с никакви доказателства, че Хесперъс осъзнава каквото и да било в момента. Главата му не мръдна, изражението на лицето му не се промени. Очите му, които бяха примигвали между тюркоазно и изумрудено, сега бяха лишени от интелект. Единствен признак, че все още е жив в определен загадъчен смисъл, беше продължаващото движение на светлинките в замрежените прозорчета в черепа му. Но тези светлинки мърдаха леко, а цветовете им бяха приглушени, като последните въгленчета в огнище.

И все пак изпращането на опознавателния сигнал бе изисквало упражняването на определена съзнателна воля.

Липсата на признаци на живот не беше най-притеснителното нещо у Хесперъс обаче — дори ако светлинките бяха угаснали, щях да си кажа, че се е поставил в машинния еквивалент на дълбока кома, за да може да съхрани по-добре функциите си, докато изчаква да го спасим. Пред нас обаче не се намираше роботът в цялост. Лявата му половина липсваше почти изцяло или по-скоро беше скрита — или погълната — в изкривена сплав от черен и златен метал, която очевидно представляваше отчасти негово продължение и отчасти израстък от тъканта на кораба, която се беше инфилтрирала и комбинирала със собственото тяло на Хесперъс. Корабът бе изчезнал, но ясно виждахме сребристите повърхности, където Акънайт е бил принуден да реже през масата, за да освободи робота.

— Нямах време да го обмисля както трябва — каза той, сякаш действията му се нуждаеха от обяснения. — Едва имах време да го освободя.

— Имаше ли някаква промяна? — попитах.

— Може и да съм прав, че светлинките помръкнаха леко, но те и поначало не бяха особено ярки. Не знам дали тази допълнителна маса го поддържа жив, или го убива бавно.

— Когато корабът е бил повреден — каза Кемпиън, — ремонтните му системи сигурно са се побъркали. Смятам, че Хесперъс е попаднал в цикъла им — изглежда, че корабът се е опитвал да го впише в собствената си матрица, сбъркал го е с някакъв повреден компонент.

— Тогава е било грешка да го отделям от кораба.

— Хесперъс е пратил сигнала с причина — възразих. — Вероятно е знаел, че не може задълго да запази преднина пред враговете ни. Каквото и да стане, дал си му по-добър шанс, отколкото е имал там!

— Надявам се.

— Не знам как ще го извадим от това състояние обаче — каза Кемпиън, застанал с ръце на хълбоците, като градинар, оглеждащ парцел в градината си.

— Поне според мен — заявих — най-доброто, което можем да сторим за него, е да го поставим в суспендиране и да го върнем възможно най-бързо под грижите на други Машинни хора.

— Не съм дори убеден, че разполагаме с достатъчно голямо помещение за стаза — отвърна Кемпиън. — А и не е много разумно да започнем да го кълцаме на парчета, докато се събере в някое.

Вгледах се в бавния танц на помръкналите светлини.

— Не може просто да го оставим в това състояние!

— Няма да го направим — каза Кемпиън. — Ще го сканираме, както ти предложи, и ако има очевиден начин да му помогнем — нещо, за което да сме сигурни, че няма да го нарани, ще го направим. Но ако не видим такъв вариант, ще почакаме да стигнем до Беладона. Просто ще стискаме палци да се появят други Машинни хора — гости на някой от оцелелите — и те да знаят какво да сторят.

— А ако няма такива?

— Е ние не сме чудотворци — заяви приятелят ми тихо. — Ще сторим най-доброто по силите си. Това е, на което може да се надява всеки.

Сканирането не донесе по-добри новини. Структурите под споената черно-златна външна плоча бяха сложни и преплетени, части от Хесперъс навлизаха дълбоко в масата и обратното. От лявата му страна нищо — включително живата ръка — или почти нищо не бе запазило анатомична цялост. В комбинираната структура се наблюдаваше активност, имаше артериален поток от енергия и материя, който посочваше наличие на съществуващи процеси. Акънайт бе имал късмета да не прекъсне никой от онези токове, докато бе освобождавал Хесперъс, но очевидно бе възможно последващи опити за премахване на спойките да нанесат повече вреда, отколкото полза.

Несъмнено там вътре още имаше мисъл и роботът намери начин да комуникира с нас, макар и за кратко. Случи се малко след като вече бяхме завили към Невма, убежището Беладона, уверени, че преследващите ни кораби вече са изостанали твърде много, за да проследят движенията ни. Именно аз го забелязах по време на един от периодичните и все по-редки опити да извлека някакви признаци, че Хесперъс ме разпознава. Взирах се в очите му и в трепкащите прозорчета, когато вниманието ми привлече тремор на ръба на полезрението ми. Погледнах надолу и видях, че палецът на дясната му ръка — единствената видима — потръпва при най-горната си става, сякаш този пръст е засегнат от гърчове, докато останалите са парализирани до тотална неподвижност.

До този момент палецът не бе помръдвал.

В течение на няколко секунди се взирах в дланта, преди да си спомня какво бе направил Хесперъс с бокала за вино. С нарастващото чувство, че явлението навярно е краткотрайно — прозорец на изумителна комуникация, който може да се затвори всеки момент, — изхвърчах от стаята към най-близкия правач и го накарах да въртне на бял свят нов бокал. Притиснах го в дланта така, че палецът да се облегне в стъклото, сякаш това щеше да е всичко, което е необходимо

да направя. Но палецът просто издраска вертикална бяла линия в стъклото, задълбавайки прореза с всяко следващо движение.

Взрях се в лицето на госта ни с надежда за улика, за нюанс на изражение, което да ми проясни ситуацията. След това си спомних как той въртеше бокала в пръстите си, докато палецът му работеше нагоре-надолу, извайвайки образа линия по линия, имитирайки метода на действие на сканиращ лъч. Деликатно стиснах чашата, докато палецът на робота още се движеше, и започнах да я въртя толкова бавно и гладко, колкото бях способна, а на повърхността ѝ нещо започна да придобива форма — не линия, а правоъгълник с образ, твърде блед и неясен, за да различа съдържанието му, преди Хесперъс да го завърши.

Разбрах кога е приключил, понеже палецът спря да се движи; когато взех чашата от ръката му и докоснах пръста, той беше скован и мъртъв като цялото тяло. Но доказателството, че се е движил, бе в мен, надраскано неоспоримо върху бокала. Вдигнах го към светлината, но в началото наборът щрихи нямаше никакъв смисъл и се зачудих дали видяното не е просто рефлексивно потрепване. Боях се, че толкова отчаяно ми се иска Хесперъс да се върне при нас, че съм се вкопчила в безсмислено трепкане на труп.

Но в нанесените драскотини имаше смисъл. Изображението беше почти неразлично бледо, на практика почти изгубено сред неравностите, но Хесперъс все пак бе гравирал явен дизайн върху чашата. Беше кръгла картинка, обрамчен със спици ръб — като колело на каруца с дебела ос.

— Не знам дали можеш да ме чуеш — казах, обръщайки се към нямото тяло, — но каквото и да е това, каквото и да се опитваш да ми кажеш, ще го открия и ще изпълня волята ти. Обещавам ти!

Не очаквах реакция и не получих такава.

[1] Акънайт (от англ. Aconite) — вълче биле, самакитка. ↑

[2] Лусърн, Мълилот и Валериан (от англ. Lucerne, Melilot, Valerian): люцерна (алфалфа), комунига, диянка (валериан). ↑

[3] Съфрън, Скейбиъс, Тиър (от англ. Saffron, Scabious, Tare): шафран, самогриска, фий. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

Дойде ден, в който научих истинската и ужасна тайна на майка ми и причината къщата ни да е в това състояние. Случи се след поредното посещение на малкото момче. Бях започнала и да го ценя, и да го мразя, досущ тъмна половина от собственото ми съзнание. Беше минала поне година и половина — а може и повече, — откакто го бях посветила в тайните на „Придворие“.

Той бе успял да се всели в херцог Мордакс. Упражнението изискваше уреждането на серии умствени стъпки, всяка от които отнемаше поне по една следобедна сесия от играта. В началото приятелят ми се възцари в съзнанието на придворен конник, който стана шпионин с твърдението, че знае къде точно се крие магьосникът Калидрис. Ездачът стигна до Черния замък, където го спряха, но му позволиха да влезе, понеже беше невъоръжен и притежаваше (или така твърдеше) жизненоважни сведения. Херцог Мордакс го прие, но момчето откри, че не може да се премести в съзнанието му. Правилата на играта бяха подли и се налагаше да ги изучи чрез метода на пробата и грешката. Едно от започналите да се изясняват точно по онова време правила беше, че човек може да се мести от герой в герой само ако преходът не изисква прекалено голям социален скок. Селянинът не можеше да се смени с крал, дори ако господарят коленичи да целуне крепостния си. Но нископоставеният можеше да стигне до вишестоящия, ако прескочи в главата на ковача, после на оръжейника, а след това на офицер от кралската стража и тъй нататък — да измине пътя чрез по-малки крачки. Понякога не беше възможно да се смени героят между една сесия и следващата, но това беше част от богатата, разгърната текстура на играта. Тя беше трудна и бавна, но понеже на всяка стъпка човек имаше достъп до спомените и личността на обитавания от него герой, рядко биваше скучна. Твърде често се оказваше, че наложената личност е толкова доминантна, че трябва да се концентрираш, за да запазиш плана, който си си начертал три-четири героя надолу по веригата. Лично аз само рядко напусках

главата на принцесата: от време на време прескачах в умовете на придворните ѝ, за да се убедя, че никой от тях не крои планове срещу нея. Когато откривах потенциален предател — камериерка, чийто брат е бил заловен да краде на територията на двореца и е бил екзекутиран — я подлагах на разпит в ръцете на главния си инквизитор. Тя загина, преди да признае намеренията си да ме убие, но си останах убедена във вината ѝ.

По това време беше станало ясно, че „Придворие“ никога няма да бъде пуснат за масово производство. Дузината прототипове, един от които беше и моят, щяха да си останат единствените на света. Макар подробностите да бяха неясни и да стигаха до мен основно посредством малкото момче, твърдеше се, че игрите са започнали да оказват противоречив и продължителен ефект върху умственото състояние на децата, които играели с тях. Те пренасяли част от спомените и личностните черти на героите си в реалния свят извън зеления куб — макар че се предполагаше, че машината изтрива тези преходни неутрални състояния, докато играчите излизат навън през портала. При мен това важеше с пълна сила; в „Придворие“ принцесата беше истинска като всеки един от познатите ми — дори по-истинска в определени отношения, понеже се бях превърнала в нея, — но в мига, когато прекрачех навън в голямата си стая за игри, тя сякаш избледняваше, ставаше не по-обемна от рисунка в книга. Спомените ѝ, с които разполагах и можех да прелиствам, докато се намирах в играта, се стапяха като сън, чиито детайли не можех да си припомня при пробуждане. Спомнях си удоволствията и разочарованията от играта, припомнях си целите и статуса на мисията, но извън зелената стая тя все едно представляваше обикновена къщичка за кукли.

Компанията беше защитена от съдебни дела, свързани с прототипните версии на „Придворие“ — семействата бяха подписали съгласието си, преди да бъдат допуснати да вземат участие в изпитанията, — но игра, влязла в масово производство и пусната в милиони домове в Златния час, не би имала такава защита. Дори ако само част от децата пострадаха от халюцинационни пристъпи, компанията щеше да е съсипана.

Така че развитието на играта бе изоставено. Компанията се опита да си вземе прототиповете, но имаше само частичен успех. Децата,

които ги бяха използвали, вече бяха вманиачени по „Придворие“ и нямаха желание да се откажат от правото си на достъп до фантастичното царство. Няколко семейства допуснаха техниците да разглобят прототиповете, но повечето — подпомогнати от факта, че компанията не копнееше за публичност — съумяха да съхранят копията си от играта.

— Измислили са я за войната — каза малкото момченце, когато излязохме от зеления портал и се върнахме в стаята за игри. — Знаеш го, нали?

— Кое са измислили за война?

— Играта — „Придворие“...

Той все още пазеше някои черти от херцог Мордакс — в гласа му се долавяше високомерно пренебрежение, надминаващо обичайната му склонност към подигравателно превъзходство.

— Направили са я за войниците, същите, които семейството ти помагало да клонират. Те влизали в „Придворие“ и получавали спомени, че са ходили на война, макар че току-що ги били отгледали. Докато наистина влязат в битка, вече били натрупали толкова много опит и знания, все едно са се били от години!

Нямах особено много познания за Пожарището — това беше една от темите, за които разказвателят не се разпростираше много, — но знаех достатъчно, та да съм сигурна, че магьосниците и камериерките не са играли съществена роля в него.

— Пожарището е било в Космоса — възразих. — Там не е имало замъци и дворци!

Момчето завъртя очи:

— Това са дреболии, просто подробности, които са сменили накрая. „Придворие“ не се е наричал така, когато са го използвали войниците. Когато са влизали вътре, са попадали в слънчевата система, в Златния час, имало е кораби и малки планети. Всичките тези приказни дивотии са се появили, откакто симулаторът е бил преработен след войната, така че да могат да изкарват пари от него. Не е подействал както трябва обаче, казват — войниците продължавали да забравят кои са в реалния свят, засядали вътре в играта. Предполагам, че сега са оправили този проблем.

— Не ти вярвам. Войната е била нещо ужасно! Затова никой не говори за нея.

— Не говорят за войната, но това не значи, че хората не изкарват пари от нея. Виждала си роботите, които слизат по рампата с мен. Ако надникнеш под броните им, няма да намериш много разлики с военните машини, с които сме снабдявали нашата страна във войната.

Роботите все още ме притесняваха. В сънищата си понякога се виждах да тичам по някой от криволиचेщите, облицовани с огледала коридори на къщата, а някой от онези едноколесни чудовища с остри щипки и цепнатини на лицата се носи след мен и бавно, но сигурно скъсява разстоянието. Копнеех Пожарището да принадлежи на миналото, да си остане погребано на сигурно на задните страници на историята. Не ми харесваше идеята все още да оказва влияние върху настоящето, почуквайки с кокалче по прозорците и настоявайки да го пуснем отново в стаята.

— Вече не се правят клонинги — казах. — Ако не броим бавачките, де!

— Робски труд, който не можеш да изнесеш в Златния час. Но татко казва, че домакинството ти не си е забравило номерата по времето на примирието. Ако твоята страна — или чиято и да е — има отново нужда от клонинги, няма да отнеме много време да раздвижите конвейерите си... — херцог Мордакс все още надничаше лукаво иззад очите на момчето, което добави лукаво: — Това е прехвърлило майка ти през ръба, цялата тази работа. Това я е побъркало. Или не знаеше, а?

— Представа си нямам за какво говориш — каза принцесата с моя глас.

— Майка ти е още жива, но е доста ненормална. Или не са ти казали?

— Тя не е добре.

— Но никога не си я виждала, нали? Никога не си я виждала и не сте говорили лице в лице.

— Говоря с майка си през цялото време!

— Говориш на образи като онзи, който ми каза здрасти, когато слязох от совалката. Това в стъкления екран не е майка ти. Това е предположение за нея, направено от машина, която я наблюдава, откакто е била момиченце — машина, която си мисли, че знае какво би направила и казала тя, ако беше тук лично.

— Просто изгадняваш!

— Нямах такова намерение — просто си помислих, че следва да знаеш истината. Ето защо къщата ти е такава — нейна е идеята постоянно да я руши и да я престроява. Така е, понеже е луда, понеже смята, че я преследват заради онова, което е сторила. Разбира се, ако не си сигурна, че ти казвам истината, трябва само да попиташ някой от хората, които се грижат за теб!

— Станал си различен — казах. — Откакто влезе в „Придворие“, ти се държиш все повече като херцога и по-малко като... — сигурно съм казала името му в този момент, но нямам спомен какво е било то.

От белведера проследих как излита совалката му, сгъва крачетата си и се понася в медната мъгла на Златния час към сиянието на десетте милиона малки планети.

След това се запътих да задам трудните въпроси.

Винаги бях смятала, че майка ми е твърде болна да приема гости, дори собствената си дъщеря. Това беше дотолкова установен факт от живота ми, че никога не го бях подлагала на съмнение — все едно да взема да се питам защо съм родена Абигейл Джентиан, а не някакво друго момиченце от друг род някъде другаде около слънцето. Майка ми говореше с мен още откакто бях малка и винаги бе демонстрирала гордост и привързаност.

— Ти си много специална млада дама, Абигейл Джентиан. Ще постигнеш велики неща през живота си!

Винаги ме бе карала да се чувствам специална, сякаш всички изумителни и прекрасни неща във Вселената са поставени там лично заради мен. Другите хора биха могли да се опитват да ги достигнат, но ще си останат с опитите там, където аз ще успея. Макар и да нямах физически контакт с майка си, винаги я бях смятала за мъдра и нежна жена, която би ми дала цялата любов и доброта на света, стига това да ѝ беше по силите.

Днес обаче беше денят, когато открих, че майка ми е луда и единственото, за което я е грижа, е бягството от призраците, които смяташе, че я преследват — или поне временното им надхитряване в безкрайната битка. Ако за нея съществувах, то бях просто точица, възелче с данни в огромния пъзел на самовглъбяването ѝ.

След този ден всичко се промени.

Отидох да се видя с мадам Клейнфелтър. Заварих я зад бюрото ѝ, заобиколена от висящи във въздуха таблици, показващи разпределението на задачите сред прислугата в къщата и клонираните бавачки. Когато влязох, тя използваше светеща показалка да мести блокчетата със задължения насам-натам, почуквайки с писалката по устните си, докато умуваше върху някое по-сложно преустройство на графици и работни разписания.

— Какво има, Абигейл? — попита с очевидната надежда, че след прекарания в „Придворие“ следобед ще съм уморена.

— Майка ми луда ли е?

Мадам Клейнфелтър затвори таблиците и остави писалката.

— Момченцето е виновно, нали? — Тя спомена името му, разбира се, или може би назова фамилията на рода му. — Той ти е приказвал разни работи.

— Вярно ли е?

— Нали знаеш, че майка ти не е добре. Но говориш ежедневно с нея по екраните. Аз също. Тя изглежда ли ти луда?

— Ами не съвсем...

— Тя не те ли обича и не ти ли казва колко си важна за нея?

— Да, но...

— „Да, но“ какво, Абигейл?

— Дали стъклата показват наистина майка ми? — Думите на малкото момче продължаваха да отекват в главата ми. — Или това е просто машина, която мисли какво би казала мама и как би постъпила?

Мадам Клейнфелтър придоби искрено изненадан вид:

— Защо стъклата биха показвали каквото и да е освен майка ти?

— Нямам представа. Но защо не можем просто да идем да я посетим?

— Понеже тя наистина не е добре. Трябва да бъде държана настрана от други хора, докато не се излекува — което все някога ще се случи. Но дотогава изолацията трябва да остане в сила, а екраните са нашият единствен начин за връзка.

— Не ти вярвам. Майка ми е луда. Нещо я е прехвърлило през ръба!

— Това не са твои думи, Абигейл. Това са словата на онова малко гнусно... — мадам Клейнфелтър си прехапа езика, преди да изрече

нещо недостойно. — Нищо не е прехвърляло майка ти през ръба. Тя си има... проблеми, това е всичко.

— Мама ли е причината къщата да е в това състояние?

Може би мадам Клейнфелтър се надяваше, че ще приема убежденията ѝ и ще си тръгна — до момента, в който зададох този въпрос. Видях как изражението ѝ се промени. Бях пресякла някакъв умствен рубикон — не между детството и юношеството, понеже все още не бях достатъчно голяма за това, — но между нивата на детството. Децата могат да познават смъртта и болката, и лудостта, и все пак да си останат деца.

— Надявах се да изчакаш година-две, преди да попиташ за това — каза настойницата ми.

— Искам да науча сега — казах с упоритост, която ме изуми.

— Тогава най-добре ме последвай! Но ще дойде време да съжаляваш за това, Абигейл. Няма да е като спомените, които изчезват в небитието, когато излезеш от онази игра. Този ще остави леке! Ще го носиш в паметта си завинаги и ще знаеш, че си могла да имаш още няколко години блажена невинност. Сигурна ли си, че го искаш?

— Да. Съвсем, съвсем сигурна съм.

Мадам Клейнфелтър ме отведе в забраненото сърце на къщата, където държаха майка ми, и там научих всичко, което тя и другите възрастни биха предпочели да запазят в тайна от мен, докато не порасна. Майка ми наистина беше луда, точно както малкото момче ми беше казало. Тя беше побъркана от вината и срама: от теглото да знае какво са направили прекрасните ѝ клонинги и какво на свой ред им е било причинено.

Без семейния опит в клонирането Пожарището би могло да се развие доста по-различно. Страната, която бяхме „спонсорирали“, щеше или да прегърне същия тип оръжия като враговете си — автономни машини за убиване, — или да капитулира, да се предаде при унижителните условия на другата фракция. Вместо това бяха получили неограничени по размер армии, които да изпращат в мелето всеки прясно излязъл от колбата войник или пилот — снабден с бойна мъдрост колкото от цял един оперативен живот. Пожарището бе продължило кратко; то едва бе засегнало живота на стотиците милиарди жители, които съставяха масата на населението на Златния час, но все пак бе коствало огромен брой животи. По време на

напрегнатите седмици на войната беше лесно да се забрави, че клонингите не са просто органично базиран изкуствен интелект, поставян в празни кораби и скафандри така, както хиляди години по-рано гълъбите са били обучавани да насочват бомби към техните цели.

По време на войната майка ми бе запазила фасата на умствено равновесие, но след нея — когато броят на жертвите бе станал очевиден — угризенията започнали да пропукват крехката повърхност на здравия ѝ разум. Тя се замислила за всички животи, първоначално сътворени, а после погубени благодарение на семейната ни изобретателност. Някои от клонингите ѝ живели само седмици или месеци, но били влезли в битка със спомени, простиращи се субективни години назад. Те смятали себе си за напълно оформени човешки същества.

Вината на майка ми придобила особен и зловещ уклон. Тя започнала да твърди, че душите на мъртвите я преследват, твърдо решени да търсят отмъщение за пародията на живот, която им е навлякла. Това било лудост, но щом веднъж се вкоренила в главата ѝ, нищо не можело да я изтръгне оттам. Довели най-добрите психохирурги на Златния час, за да се опитат да излекуват майка ми, но всяка намеса сякаш само я тласкала по-дълбоко в тресавището на умствената несигурност. Докторите разглобили мозъка ѝ като луксозен, труден пъзел, полирали всеки елемент и после го сглобили част по част. Снабдили я с удобна присадка на фалшива памет. Опитали се да изтрият всички спомени за войната.

Нищо не подействало.

Мадам Клейнфелтър ме заведе в помещение със стена, която беше наклонена навън. На прозорците имаше кепенци. Тя завъртя една ръчка и ме накара да застана до нея и да погледна надолу към стаята, където държаха майка ми.

Тя плуваше в цистерна, окачена в изправено положение в противна розова течност. Вече ми беше обяснено, че няма да можем да слезем в самата стая, в която поддържаха стриктна хирургическа стерилност. Виждах защо се налага да го правят — горната част на главата на майка ми липсваше, разкривайки втрисащото чудо на лъскава розово-сива мозъчна тъкан. Набръчканата маса бе набучкана с толкова сонди и жички, че напомняше на игленик. Сноп кабели се спускаше по стената на цистерната и влизаше в продълговата тъмна

машина, поставена на количка. Обслужваха я трима техници в зелени гащеризони, много приличаха на онези, дошли да инсталират „Придворие“. Стояха на платформа на средата на височината на цистерната, така че да могат да стигнат до устройствата, ако потрѣбва. Изучаваха плаващите екрани, говореха си един с друг с тихи, професионални гласове — виждах как се движат устните им под тънката марля на маските. От време на време крайниците на майка ми се сгърчваха в розовата течност, но техниците не обръщаха внимание на движенията ѝ.

— В това състояние е от трийсет години — каза мадам Клейнфелтър. — Може да изглежда неприятно, но не изпитва болка. Единственото ѝ притеснение идва от нещата, които сама си въобразява. Има добри и лоши дни. В добрите дни може да ни говори повече или по-малко нормално. Дори тогава поддържа вратата си, но може да се фокусира и съсредоточи достатъчно, че да обсъжда семейните дела, да допринася за съществените решения и да прави допълнителни планове за къщата.

— Днес добър или лош ден е?

— Горѣ-долу в средата. Тя е някъде там, бори се или бяга от нещо, което никой друг не вижда. Но не може да ни говори — прекалено е заета.

— Разкажи ми за къщата!

— Майка ти се е самоубедила, че съществува начин да сдържа набезите на призраците. Чувства се в относителна безопасност тук, в сърцевината на дома си. Не би си и представила да се разходи до периферните крила, дори ако беше способна на това. Твърде са уязвими от нейна гледна точка. Докато психозата ѝ се развиваше, тя се местеше все по-навътре и по-навътре в къщата, оставяйки все по-голямо и по-голямо разстояние между себе си и външния свят. Това се превърна в нейния свят. Като начало стаите бяха няколко. После пространството се сви само до тази, а после до цистерната ѝ. Дори това не беше достатъчно. Тя изграждаше препятствия, които да излъжат и объркат призраците. Коридори, които не водят наникъде или се връщат обратно към себе си. Скрити стълбища, които те да не виждат. Огледала навсякъде, да озадачават и объркват мъчителите ѝ. Врати, които се отварят към стени. Разбира се, дори това не беше достатъчно само по себе си. Призраците са хитри и изобретателни, и

продължават да се опитват да проникнат в дома ни. Ето защо къщата постоянно трябва да се променя, така че те да не привикнат към определена нейна конфигурация. Вечно да се вдигат нови крила и нови кули, тя винаги да се разраства навън. А онова, което съществува, през цялото време да се преоформя, да се създават лабиринти и капани. Процесът никога не бива да спира, Абигейл! Докато къщата остава в строеж, майка ти успява да се крепи на частица здрав разум, пък дори и само в добрите си дни. Ако тя спре да се променя, ако майка ти повярва, че няма препятствия пред призраците и те ще я стигнат, не мисля, че ще успее да задържи този остатък. Ще сме я изгубили завинаги... — мадам Клейнфелтър спря и взе дланта ми в своята, която беше голяма и със загрубяла кожа. — В състоянието, в което е, все още има надежда. Специалистите все още вярват, че могат да я върнат. Ето защо се съобразяваме с желанията ѝ и къщата е в състоянието, в което е. Това означава, че ти растеше в странна обстановка, такава, че много деца биха я сметнали за страховита или объркваща. Но ти се справи много добре, Абигейл. Всички ние се гордеем с теб — всеки един от нас, включително майка ти.

— Тя дали знае, че вече съм я виждала?

— Тя знае всичко. Навсякъде в къщата има камери, които следят всяка врата, всеки коридор. Те подават образите в мозъка ѝ. По този начин следи всеки от нас.

— Призраците — досетих се аз.

— Да. Майка ти следи и най-малките промени в сенките и светлините. Когато се възбуди, причината като цяло е, защото смята, че е видяла нещо.

— Тя току-що видя нещо!

— Призраци не съществуват, Абигейл. Те всичките са в главата ѝ. Запомни го добре!

— Не съм глупачка...

Но пък в такъв случай, запитях се, защо прислугата харесваше повече някои части на къщата, отколкото други?

Защо имаше тихи, спокойни стаи, където никой не обичаше да се задържа повече, отколкото се налага? Ако не е заради призраците, дали е защото обезпокоеното въображение на майка ми се изливаше през камерите като тих, невидим нервен газ?

— Видях достатъчно — казах.

— Ако нямаш против да говоря с момчето...

— Вината не е негова. Той просто ми съобщи нещо, което трябваше да науча и бездруго!

Мадам Клейнфелтър кимна мило и затвори металните щори към майка ми. Почудих се какво ли изумително облекчение изпитва; колко ли време се е тревожила от тази среща, а теглото ѝ я е притискало като железен шип през всичките десетилетия, откакто съм се родила...

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Сдобихме се с компания веднага щом влязохме в системата Беладона. Един кораб ни намери и ни проследи, настръхнал от нервна заплаха. Беше „Синият Адонис^[1]“, пъпчиво зелено жабоподобно хвъркало, принадлежащо на дяловец на име Бетъни^[2]. От момента, в който ни прихвана, той се държеше извънредно предпазливо, проучваше ни със сензорите си за дълбоко проникване и настоя за няколко допълнителни пласта за автентикация, преди да бъде готов да приеме, че не съм непременно враг.

— Не го приемай по грешен начин, Кемпиън — каза имагото на Бетъни, — но трябва да залагаме на сигурно... — той ме проучи с пронизващ поглед, сякаш в изражението ми можеше да има някаква жизненоважна, издайническа улика. — Определено си ти — заключи и кимна полека. — Успял си в крайна сметка! Другият кораб — той ще да е на Пърслеин, нали? „Сребърни крила на утрото“. Вие сте като две стотинки, които все изникват по едно и също време... — преди да потърся злонамереност в забележката му, добави:

— Днес не бих могъл да се радвам повече да те видя!

— И двамата сме живи. Но има и още. Водим петима други оцелели: Акънайт, Мъзириън, Лусърн, Мълилот и Валериан. Те са всички все още в суспендиране, но иначе са живи и здрави.

— Вие сте седмина? — Бетъни почти се изсмя от радост. — Това е прекрасна новина — мина толкова време, откакто изобщо е идвал някой, че спряхме да се надяваме. Носите ли новини за някой друг?

— Не мога да твърдя със сигурност, но съдейки по видяното в системата за срещи, е слабо вероятно... — внезапно усетих прилив на чувства. Сред останалите дяловеци Бетъни никога не ми е бил любимец. Твърде често го бях смятал за двойник на Фескю, който крои заговори и манипулира за влияние в линията. Но ако бях грешал за Фескю, тогава бе напълно възможно да греша и за Бетъни. Всички стари недоволства и подозрения ми се сториха като багаж, който вече не можех да си позволя да нося.

— Колко се радвам да те видя, Бетъни! — възкликнах. — Почти съм твърде ужасен да попитам колцина други са с теб!

— Общо сме четиридесет и петима. С вас седмината ставаме петдесет и двама. Може и да има още, все още на път, но не съм голям оптимист.

— Петдесет и двама... — казах, поразен по начин, който не бях очаквал. Бях обмислял и по-лоши сценарии от този, включително и до възможността да сме останали само ние седмината. Но в сърцето си бях затаил надеждата, че може да наброяваме и над стотина.

— Знам — каза Бетъни, признавайки мислите ми, сякаш бе способен да ги прочете. — Не сме много. Но трябва да се считаме за късметлии, че изобщо има оцелели. И сме над петдесет, което означава, че имаме валиден кворум. Не че това би ни спряло, ако се наложи да се взимат решения, но е хубаво да знаем, че все пак можем да действаме по правилата!

Абигейл никога не бе уточнявала какво ще стане, ако останат по-малко от петдесет членове на линията *общо*: сигурно е смятала подобно развитие на нещата за толкова слабо вероятно, че да не изисква специфични указания, също както не ни бе обяснявала и какво да правим, ако Вселената изпадне в колапс или Предшествениците се вдигнат от мъртвите и тръгнат да си връщат галактиката.

Но ето ни тук само с двама членове над позволения минимум. Виждах колко облекчен е от това Бетъни, който винаги се е държал с нокти и зъби за свещените разпоредби на Абигейл.

— Ще се срещнете с останалите, като му дойде времето — каза той. — Те всички са на Невма, като изключим онези от нас, които са на патрулно дежурство. Всеки един кораб, навлизащ в системата, се проучва с изключителна подозрителност — съжалявам да го кажа, но вече се наложи да разбием три входящи летала, които не можах да докажат, че са добронамерени. И трите се оказаха проучвателни сонди на местните, но нали разбираш причините за нервността ни?

— Не смятам, че са ни проследили — обобщих. — Имахме преследвачи, но им се изплъзнахме. Бетъни, трябва да ти споделя нещо друго съществено. Водим затворници. Акънайт и останалите са успели да ги заловят горе-долу по времето, когато е загинал Фескю.

— Да, чухме за Фескю. Ужасна новина. Но е загинал с чест, нали? Достоен за линията си до края! — събеседникът ми кимна и

помълча няколко секунди, потънал в почит, сякаш за първи път се замисляше за съдбата на мъртвеца. След това продължи: — Разкажи ми за затворниците.

— Общо четирима са. Знаем името само на един — Грилс, дяловек от Марселин... — предусетил реакцията му, добавих: — Знам, никога досега не сме имали проблеми с линията им. Може би Грилс е действал самостоятелно. За него се смята, че е изчезнал в небитието преди десет или единадесет обиколки.

— Разпитвали ли сте го?

— Акънайт и Мъзириън са измъкнали каквото могат от него, но не са искали да го убиват. Преценили са, че е най-добре да изчакат, докато се приземим на Невма, преди да го притискат повече.

— Правилно са постъпили. Ако тези затворници са единствената ни връзка с враговете, трябва да се отнасяме с тях, сякаш са най-ценното нещо във Вселената. В нашия случай нищо чудно наистина да е така. Но няма да кацаме никъде, съжалявам да го кажа.

— И защо?

— Местни обичаи. Съкровищниците ни са малко остарели: по времето, когато пристигнахме, на Невма вече имаше цивилизация.

— А местните не искат да кацаме?

— О, *те* не биха имали нищо против. Нямаат против линиите или корабите ни. Всъщност сме повече от добре дошли. Усложняващият фактор е Фракто-коагулацията, позната още като Духа на въздуха.

— Постчовешкият интелект? — попитах, припомняйки си обобщението на съкровищницата, което бях осигурил, когато за първи път научихме идентичността на убежището Беладона.

Бетъни ми се стори доволен.

— Написал си си домашното. Духът е тук от милиони години — по-дълго от всяка една цивилизация. Местните го закрилят всячески — и имат право на това, като се има предвид, че той е единствената причина някой някога да ги посещава. Те го изучават и му се кланят и понякога разликата не е забележима с просто око. Но от самото начало е ясно, че те нямаат желание никой да го разстройва — а нахлуването на дълги петдесет километра космически кораби в атмосферата, общо взето, е на челно място в тази категория.

— Тогава просто се прехвърляме долу, така ли?

— Там няма вакуумни кули, Кемпиън. Боя се, че ще трябва да ползвате совалки — надявам се, че това няма да ви затрудни чак толкова много.

— Ще го преживеем.

— Не се съмнявам. Пърслейн също ли е будна?

— Вече би трябвало да се е свестила. Във всеки случай „Сребърни крила“ е програмиран да следва „Дребен флирт“ освен ако не предприема някакъв наистина глупав ход.

— Тогава карай след мен, а аз ще намеря подходящо място да паркирате корабите си. Не мога да ти обещаю кой знае какво парти за добре дошли — общото ни настроение е доста поочукано напоследък. Но ще направим всичко по силите си!

— Разчитам на това — отвърнах.

Зеленият пъпчив корабожабок на Бетъни се завъртя и изрита пространство-времето в лицето ми.

— И си сигурен, че е той, а не номер на враговете?

— Да — отвърнах с крайно търпение, защото Пърслейн вече ми беше задала въпроса пет или шест пъти от излизането си от криофага насам, всеки път изслушваше отговора ми и решаваше, че я удовлетворява. — Ако това не е Бетъни, то някой е проникнал толкова дълбоко в джентиланските тайни, че спокойно можем още отсега да се предадем.

— Да — отвърна тя, — звучи ми разумно!

Пърслейн все още имаше сънен вид, сковани движения и нефокусиран поглед. Беше се прехвърлила на „Дребен флирт“ веднага щом криофагът я освободи. След малко погледът ѝ се изясни и умствените ѝ скорости се наместиха на обичайните си зъбци. Щом мъглата се проясни, ѝ разказах какво съм научил от Бетъни.

— Трябва да видя Хесперъс — каза тя внезапно. — Трябва да зная дали светлинките още работят!

Светлинките още пламтяха, но не можех да се закълна, че след като бяхме влезли в суспендиране, не са помръкнали и не са се забавили още повече. Прехапах си езика — не исках да казвам нищо в присъствието на Пърслейн. Зад шарените прозорчета от бронирано стъкло в черепа на робота светлинките орбитиращаха като планети и

луни с часовников механизъм, чиито пружини се бяха развъртели почти докрай.

— Там все още има искрица — казах, опитвайки се да постигна баланс между оптимизъм и прагматизъм, — може да не е много, но...

— Не се опитвай да ме развеселиш, Кемпиън — знам, че е по-зле от преди! Но все още е там. Каквото и да е направило онази гравюра на стъклото, все още е вътре!

Бях пропуснал да попитам Бетъни дали оцелелите дяловеци бяха довели със себе си гости и дали сред тези гости има Машинни хора. Внезапно подобна възможност ми се стори слабо вероятна.

— Ще намерим помощ за него на Невма. Там долу има култура. Може да знаят неща, за които ние нямаме представа. Те изучават машинно базиран постчовешки интелект...

— Това е все едно да кажеш, че „човекът изучава водните лилии, значи може да оправи счупения ми крак“...

— Казвам просто, че не сме изчерпали всички възможности...

След известно мълчание Пърслейн каза:

— Слизал ли си вече на Невма?

— Бетъни ни води към орбита. Реших да изчакам, докато си будна, преди да разгледам отблизо.

— Няма да кацаме, така ли?

— Има проблеми. Най-добре да не се караме с местните, ако можем да го избегнем.

— Не очаквах да има местни.

— Винаги съществува шанс да се появят. От казаното от Бетъни съдя, че няма да ни създават проблеми, ако се държим прилично... — подадох ѝ ръка. — Ще посетим ли мостика?

Пърслейн си беше възвърнала част от топлината по времето, когато се прехвърлихме през кораба и застанахме пред показвателя. Прегърнахме се и приятелката ми положи глава на рамото ми, сякаш се намираше само на една прозявка от повторно заспиване. Радвах се, че бях изчакал досега. „Дребен флирт“ можеше да ме снабди с увеличен образ на планетата още преди часове, но предпочитах да отложам, докато не се озовем на броени секунди от планетата, забавяйки с все сили в подготовка за навлизане в полярна орбита. Когато активирахме показвателя, тъкмо минавахме през екваториалната равнина на планетата, която нарастваше видимо с всяка секунда. Корабът на

Бетъни представляваше зелена точка в средата на замъглен кръг на няколко хиляди километра пред нас.

Невма беше сух свят, горе-долу в противоположния край на спектъра спрямо водния дом на кентавряните. Лед сковаваше полюсите на планетата, но останалата ѝ част беше пустинна и сребристосива като пемза. Дневната ѝ страна сияеше обърната към нас, но това беше отражението на слънчевата светлина върху дюни от кристал, обещаващи само изсушената празнота на пустинята. И все пак присъствието на атмосфера вече бе очевидно — тънко като марля хало, завито около хоризонта на планетата. В атмосферата имаше дори облаци — рошави и изтънели като призраци, но бяха достатъчно реални.

— Можем ли да оцелеем там долу? — попита Пърслейн.

— Хората си живеят нормално, поне според Бетъни.

— Там има кислород. Сеячите несъмнено са минали оттук. Но не забелязвам никакви организми, няма растителност или животински свят.

— Вероятно последните обитатели са променили атмосферата и все още има достатъчно въздух в системата, макар че не се възстановява.

Пърслейн вдигна глава от рамото ми — с всяка минута се пробуждаше все повече.

— Каква е тази черта през екватора? Пръстенова система?

— Не са пръстени — отвърнах. — Според мен е някаква орбитална структура.

— Прилича ми на руина — сподели Пърслейн, когато ъгълът се промени и линията се превърна в разбит, назъбен по ръбовете пръстен, пристегнат около планетата. Вече беше очевидно, че преди обиколки е бил част от голяма структура. Преди време е имало може би дузина асансьори, свързващи екватора на планетата с Космоса, щръкнали от Невма като спици, срещащи се с големия външен пръстен, намиращ се на десет или единадесет хиляди километра над повърхността. Макар че никой от асансьорите днес не стигаше до земята, някои от тях все още протягаха пръст надолу през атмосферата или се издигаха нагоре към Космоса. Счупените спици бяха обрасли и разрошени, досуц мустакати израстъци на леден кристал. Те или бяха подложени на

разлагащо ги гниене, или бяха застроени от някаква друга, следваща цивилизация.

— Хесперъс е знаел за това място! — възкликна Пърслейн.

— Какво?

Тя стегна хватка около ръката ми.

— Не го ли виждаш?

— Кое?

— Картината му — колелото. Именно него гледаме. Това е рисунка на Невма, гледана от Космоса.

Осени ме заслепяващото прозрение, че тя е права, но все още не можех да разбера значението на гравюрата.

— Защо Невма? — попитах.

— Защото е знаел, че идваме тук. Защото знае нещо за този свят, скрито дълбоко в паметта му. Защото е имал време и енергия само да ни прати едно съобщение, преди да потъне в дълбоко изключване на системите.

— Все още не разбирам. Защо да ни праща рисунка на Невма? Вече знаем, че идваме тук.

— Това не е просто рисунка. Това е нещо друго — послание. Той ни казва какво иска да направим.

Оставихме корабите си в полярна орбита. Дори без да се напъвам, разпознах някои от другите: „Жълтия палячо“, „Среднощната кралица“, „Хартиената куртизанка“, „Стоманен бриз“... всеки кораб гарантираше оцеляването на определен дяловец. Сърцето ми се стопли, когато зърнах „Огнена вещица“ на Сайфъл^[3]. Наистина копнеех тя да е сред живите.

Всички заедно споделихме една совалка към повърхността. По това време Акънайт и Мъзириън бяха излезли от суспендиране, а тримата други джентилански дяловеца щяха да бъдат върнати към живота, щом стъпехме на Невма. Совалката пренасяше също и четиримата държани в стаза затворници, съхранявани в кърмовия отсек. Пърслейн засега беше преценила да не мести Хесперъс, в случай че това му причини повече вреда, отколкото полза. Следвахме совалката на Бетъни в сините небеса на планетата. Неговата

представляваше хромирана сълза, стесняваща се в задната си част до невъзможно тънка игла.

Нашата совалка, която принадлежеше на Пърслейн, беше оформена като колода с карти с наклонена предница, идеална за въздушни наблюдения. Обзорната зала имаше прозорец, обърнат под такъв ъгъл, че предлагаше ненарушаван от нищо изглед към земята. Наоколо бяха разположени маси и столове, но никой от нас не държеше особено да сяда. Бяхме се облегнали на полирания дървен парапет пред прозореца, изпънали шии да зърнем за първи път местната цивилизация.

— Най-добре да ви разкажа накратко — обяви имагото на Бетъни, излъчвано от сълзата. Той носеше дълга зелена роба, пурпурни панталони и тежки черни ботуши, отстрани нашарени с платинови ленти. — Невма е стар свят и е свидетел на много исторически събития — само на четири хиляди години сме от Старото място. Основателите са дошли тук едва двацет и две килогодини от началото на космическите пътешествия. Спомняте ли си Сдружението на бляскавата експанзия?

Пърслейн кимна:

— Смътно.

— Имам чувството, че би трябвало — обадох се.

— Е, никога не си си падал по древната история — дори по онези части, които си преживял — отвърна Бетъни. През прозореца безбрежно море от сребърни дюни се простираше до бледия хоризонт, все още извито заради височината. — Но това не е престъпление! И аз трябваше да се поровя за Сдружението. Не ми помогна, че е приключило и изчезнало по време на трийсетото хилядолетие и никога не се е разпростряло отвъд петдесет или шейсет обитаеми системи, зависи на чия съкровищница вярваш. От сведенията, които събрах, явно никой не е идвал тук *преди* тях — намерили са шепа артефакти на Предшествениците из кометния облак, но по-далеч от това не са стигнали.

— От Сдружението били ли са Сеячи? — попита Пърслейн. — За атмосферата ми беше мисълта.

— Пробвали са се, но екосистемата се е срутила, преди да завършат работата. Трябва да превъртиш трийсет хиляди години напред, докато някой друг стъпи на Невма, а по това време планетата

се е върнала към началното си състояние. Ярките сиятелства са били следващите обитатели — те са се справили доста добре. Издържали са четирийсет и пет хилядарки и са успели да засеят не само Невма, но и четири или пет други тела от планетен клас в системата. Невма е единствената, която оцеляла обаче — още по-жалко. Ако не бяха влезли в микровойна с Империята на червената звезда, може би са щели да постигнат нещо.

— А след Ярките сиятелства? — попитах.

— Превърти още четвърт милион години и стигаме до Високите благородия.

— Най-сетне — рекох облекчен. — Галактическа суперсила, за която действително да съм чувал.

— Е, ще трябва много да се постарая, за да не си чул и за Благородията — в крайна сметка те все пак са оцелели единайсет обиколки — повече от два милиона години. Благородията измислили много от основните принципи, използвани и досега от Сеячите: трансмутационните машини, атмосферните помпи „свят-към-свят“ и другите подобни уреди. За известно време Невма била класически земен тип. Точно по това време Благородията построили техните величествени градове — останките им още са най-големите съществуващи структури на планетата... — Бетъни погледна към хоризонта с присвити очи. — Сега ще стигнем до един от тях. Щели сте да го видите и от Космоса, ако се бяхте вгледали внимателно.

В полезрението ни започна да се промъква тъмен правоъгълен пръст. Представляваше кула, източена като обелиск, висока много километри, очевидно непокътната, но наклонена под опасен ъгъл. Имаше вид, сякаш всеки момент ще се катурне сред дюните.

— Те така ли са строили? — попита Акънайт.

— Не — отвърна Бетъни. — Но кулата е в това състояние от поне милион години и сигурно ще изкара още милион. Няма да се счупи и е закотвена толкова дълбоко в кората, че никога няма да падне.

— Ние бихме могли да построим такива градове, ако пожелаем — обяви Мъзириън сприхава.

— Да, но не го правим, а Благородията са го сторили и сега са оставили следата си в дълбокото време — а ние ще имаме късмет да ни помнят и след една обиколка дори.

Совалките ни продължиха да се спускат все по-ниско, докато накрая започнахме да забърсваме дюните на височина само няколко километра — достатъчно ниско, че да виждаме хора, ако там имаше някого. Но безконечните бляскави дюни бяха безжизнени. Бетъни насочи леталото си под сянката на надвисналия обелиск, сякаш ни предизвикваше да го последваме. Пърслейн инструктира совалката си да се превърти с корема нагоре, така че се озовахме обърнати наопаки.

Постройката на Благородията беше чисто черна, липсваха ѝ прозорци, входове или площадки за кацане. Не беше идеално гладка: имаше огромни, подобни на плаки шарки, гравирани в надвисналите ѝ структури, ръбовете им блестяха със синята чернота на отчасти отразеното небе. Не знам дали тези шарки бяха абстрактни форми, или служеха за някаква странна практическа цел, или пък представляваха надписи на мъртвия език на Благородията.

— Защо са измрели? — попитах, решил, че няма смисъл да крия невежеството си.

— Всички умират в крайна сметка — каза Бетъни, — това е смисълът на прехода.

— Ние сме още тук.

— Само защото сме разтеглили същия този неизбежен процес в течение на шест милиона години. Това не означава, че сме имунизирани срещу него, а само че сме намерили начин да го удължим.

— Ти си в изумително весело настроение — отбеляза Пърслейн.

— На ръба на изчезването е весело — не ѝ остана дължен Бетъни. Летяхме още половин час и подминахме още няколко постройки на Благородията — тъмни шипове, щръкнали от земята под странни, притеснителни ъгли, сами или на назъбени, прилични на кактуси снопове — и след това през очните орбити на човешки череп с размерите на планина, с увенчано със сняг теме. След още двадесет минути в полет пред погледа ни изникна един от по-големите градове на местната цивилизация. Слънцето на Невма вече бе започнало да залязва на запад, хвърляйки по дюните дълбоки, вълнисти сенки. Градът изпъкваше черен на нашареното от огън небе.

— Това е Имир — представи ни го Бетъни. — Не е най-големият град на Невма, но е един от най-подходящите за нуждите ни —

предоставен ни е като цяло пълен достъп до големи части от него и е най-добре да не се оплакваме.

— Там ли са всички? — попита Акънайт.

— Общо взето. По всяко едно време един-двама от дяловеците може да са някъде на проучвания — патрулират системата за входящи кораби, посещават другите градове или се връщат на орбита за период в суспендиране или за подмладяващи процедури, — но по-голямата част от нас са доволни да си стоят в Имир. Тук има всичко, от което имаме нужда, включително уединение.

— Цялата планета под една администрация ли е? — попитах.

— Не — има поне три основни сили, както и дузина или някъде там второстепенни държави. Те дори не говорят един и същ диалект. Но за нашите цели това няма нужда да ни притеснява. Невманците нямат нищо против да ни се представят като монокултура. Това е в техен колективен интерес толкова, колкото и в наш.

— Тогава с кого точно си имаме работа — и какво е станало с Благородията?

— Наистина си длъжен да го помниш! — изсъска ми Пърслейн.

— Кемпиън може да бъде извинен — каза Бетъни. — Високите Благородия са изчезнали преди два милиона години — няма ги от толкова време, колкото са и съществували. Кое е отрезвяващо, като се има предвид, че все още помня времето, когато бяха възникваща местна цивилизация с едва стотина системи на тяхно име.

— Как приоритизираш спомените си си е твоя работа — казах. — Аз предпочитам да държа скорошните събития на върха на колодата.

Бетъни се усмихна сухо:

— А аз пък вървя от долу на горе. За всеки влак си има пътници, мило момче. Както и да е, Благородията... е, те просто си *отишли*. Твърди се, че влезли в спор с една акватична клиентска култура, Третофазните нереиди, за цената на оводнителното засяване. Спорът се разраствал, докато не обхванал множество системи. Друга цивилизация — Пластмасовите — видяла шанса си и завзела голяма част от териториите на Благородията. Но Пластмасовите не останали задълго с нас.

— А с тях какво се случило? — поинтересува се Акънайт.

— Не били никак гъвкави — обясни Бетъни. — След като изчезнали, от Благородията ни били останали само техните руини.

— Пластмасовите ли са построили космическите асансьори и орбиталния пръстен? — попитах.

— Не, те са се появили *много* по-късно — строителите им търси към шест-седем цивилизации нататък по веригата. Строици са ги Доставчиците. Прекарали са тук поне четиристотин и двайсет килогодини, преди ситуацията да се скофти за тях.

— А сегашните местни? — поинтересува се Кемпиън.

— Наричат расата си Свидетелите. Доволни са просто да си живеят тук и да изучават и/или боготворят Духа, зависи как тълкуваш фактите. Строят градовете и селищата си на основите, оставени от Благородията — много по-лесно е, отколкото да пускат шахти чак до повърхността, и е много по-малко вероятно да подразни Духа.

Сега, когато наближихме Имир, ясно се виждаше какво има предвид. От дюнците стърчаха четири корави черни пръста, всеки от тях представляваше наклонен под ъгъл спрямо хоризонтала обелиск на Благородията. Най-късият от пръстите трябва да беше към четири или пет километра от край до край, а най-дългият — един от двата средни пръста — беше поне осем. Отдалеч, хванат в бляскавата светлина на снижаващото се слънце, изглеждаше все едно са инкрустирани с бижута от сини камъни и скъпоценни метали. Но накитите представляваха *самия* Имир: свидетелите бяха конструирали града си на повърхността на пръстите, с най-гъсто струпване на постройките около средните им участъци. Гъстата маса филигранни кули се издигаше от наклонените основи на реликвите на Благородията, извиваха се и се нахъдряха като черупките на изумителни морски същества, блестяха със златни и сребърни украси. Омара от деликатни дантелени пътеки и мостове се усукваше около кулите на Имир, по-дълги линии се пресягаха от пръст към пръст. Във въздуха гъмжеше от ярките подвижни искрици на превозни средства и летящи хора, които се стрелкаха от кула към кула.

Когато совалките приближиха Имир, три подвижни точки се устремиха да ни посрещнат и да ни осигурят ескорт към една от най-големите кули на най-дългия пръст. Съпровождащите ни летящи машини представляваха сложни устройства в златно и рубинено, имитиращи дизайна на орнитоптери или водни кончета със

златоперести или нашарени със златни вени механични крила, те обаче се движеха твърде бързо и бяха прекалено подвижни, за да са крилата техният единствен начин на задвижване. В предната част на всяко летало имаше отделение, подобно на гигантско, стиснато в ноктестата лапа око, в които лежеше изтегнат пилотът с очила и шлем и боравеше с набор контролни ръчки. Ескортът ни на свой ред бе съпроводен от крилати, подвижни самолетчета с размер на птици, а те — с орляк още по-малки машини с размер на бижута.

Навигирахме из пренаселеното въздушно пространство на Имир и ескортът ни въведе в гъсталака от кули, под скелетоподобните ленти на свързаните помежду си мостове и пътеки. Още летала се отклониха от курсовете си да ни пресрещнат — поддържаха дистанция, но ни следяха по целия път навътре. Летящите хора носеха трепкащи крила с разнообразен дизайн. Но крилете определено не биха могли да ги крепят във въздуха — те несъмнено разполагаха и с леваторни колани или раници, а крилете осигуряваха финия контрол.

— Боя се, че ще се наложи за кратко време да сте в центъра на вниманието — каза Бетъни. — Невма не посреща много междузвезден трафик и вече минаха шест години, откакто дойде последният дялонец.

— Ще се справим — увери го Пърслейн.

Под нас черните пръсти на реликвите на Благоволителите скриваха от полезрението реалната повърхност, на свой ред намираща се километри по-долу. Беше лесно да се забрави, че този град е кацнал на склона на наклонените кули на рухнала цивилизация, която не е дишала въздуха на Имир от два милиона години. Случваше ми се понякога да ме застигне такова съзнателно прозрение, породено от осъзнаването колко древен съм самият аз и колко път съм изминал от мига на раждането си като самостоятелно човешко бебе, момиченце в налудничаво, обладано от призраци имение.

В момента приближавахме една от най-големите кули, постройка с натруфена луковица на покрива. На средата на накичените ѝ с балкони, извити като тирбушон стени се разтваряше в полукръг наблюдателна тераса, напълно достатъчна на размери да поеме ескортиращите ни машини и двете ни совалки. Крилатите летала останаха във въздуха, но возилото на Бетъни се наклони върху заострения си край, който се удебели, сгъна се и се раздели, за да образува тринога, а след това се спусна полека на терасата. Совалката

на Пърслейн изящно се приземи до него по корем. Миг по-късно истинският Бетъни излезе от долната страна на капката, спускайки се между трите крака на леваторен диск. Щом дискът докосна пода, той слезе от него и го върна в тялото на сълзата, с което я запечата.

В хълбока на совалката на Пърслейн се отвори врата, спусна се и образува стълби и перила. Студеният, пръхкав въздух на Имир ме лъхна почти веднага. Вдишах нежните аромати на новия свят, усещайки първите замайващи намеци за световъртеж. Не беше неприятно, по-скоро напомняше на опияняване от първата глътка силно вино. Пърслейн ме хвана за ръка и слязохме по стълбите, а Акънайт и Мъзириън ни следваха.

На площадката за кацане имаше много хора — поне стотина. Бяха разделени на три групи. Пред нас стояха множество джентиански дяловеци — поне четиридесет, вероятно всички, които се намираха на Невма, с изключение на шепата, в момента излезли на патрулно дежурство. Отдясно на по-малка група се бяха събрали дванадесетина индивида, за които предположих, че са оцелелите след сбирката ни гости. Сред тях разпознах неколцина дяловеци от други линии и два индивида, които почти със сигурност бяха Машинни хора, както и няколко високо еволюирали постчовеци с небазова анатомия. Отляво, на брой четиридесет или петдесет, стояха група цивилни посрещачи от местните невманци, облечени за полет, но елегантно сгънали изкуствените крила зад гърба си. От въздуха и в летателните им машини ми се бяха сторили с нормален човешки ръст, но сега, скупчени заедно, можех да определя, че са горе-долу с една глава повисоки от повечето от нас и са с изключително крехко телосложение, имат тъмни, косо поставени очи и изящни, елфически черти. Кожата им с цвят на мед се оказа всъщност много фина козина.

Една от тях — женска — пристъпи напред. Като останалите невмански граждани и тя носеше плътно прилепнала цяла дреха от съшити черни парчета с текстура на кожа, пристегната през гърдите с метални връзки. Те се преплитаха и по дължината им имаше пришити оцветени копчета, може би контролните уреди за крилата или символи на властта. Жената носеше дебел черен колан, за който предположих, че съдържа леваторните механизми, а над него стомахът ѝ бе пристегнат със син пояс. Под брадичката на съществото висеше прозрачна маска с мундщук и очила, готова да бъде поставена на място

(както предположих), ако се наложи полет в разрежения въздух над Имир. Нахлузените на краката ѝ ботуши бяха разделени на пръстите, а лишените от ръкавици ръце завършваха с дълги елегантни пръсти. Над веждите козината беше по-тъмна и образуваше твърда грива, която се разтваряше ветрилообразно надолу по опакото на шията ѝ. Повечето от невманските местни демонстрираха подобни фризури, но с леки вариации. Никой от останалите присъстващи не носеше син пояс; десетина имаха пурпурни, а другите бяха с червени или черни.

— Поздрави на почитаемите дяловеци от линията Джентиан — каза жената на гладък транс. Държеше се като политик, с политически тип авторитет. Гласът ѝ бе дрезгав, но иначе напълно разбираем и се разнасяше ясно в редкия, спокоен въздух на площадката за кацане. — Аз съм Джиндабайн, магистрат на Имир и Шестте провинции. Делегирани са ми права да ви приветствам с добре дошли на Невма. Първо бих желала да ви изкажа сърдечните си съболезнования за зверствата, сполетели линията ви. И макар да е трудно да се говори за удоволствия в такъв момент, все пак се надяваме, че престоят ви на Невма ще бъде задоволителен. Бъдете спокойни, че ние, Свидетелите — гражданите на Имир и останалата част на планетата, — ще сторим всичко по силите си, за да направим посещението ви колкото се може по-приятно! Ако имате нужда от нещо, което е по силите ни да ви осигурим, само го пожелайте!

Погледнах към Пърслейн, която ми кимна да заговоря.

— Благодаря ви, магистрате — много мило от ваша страна да ни приветствате така. Аз съм Кемпиън от Джентианците, а това са другарите ми дяловеци Пърслейн — бавно се обърнах, вдигайки ръка, — Акънайт и Мъзириън — също от линията Джентиан. На борда на совалката носим още трима дяловеци от нашата линия, все още в суспендиране... — не бях забравил за затворниците, но приветствената церемония не ми се стори подходящото място да споменавам подобен неприятен детайл.

— Бетъни разказа ли ви за нашия свят, Кемпиън?

— Малко — и, разбира се, разполагаме с информацията от съкровищниците ни. Това не означава, че няма да се радваме да научим повече за вашия дом.

— Сигурна съм, че вече знаете всичко, което си струва да се научава. При все това, чувствайте се свободни да задавате всякакви

въпроси: нашето общество е открито и нямаме тайни. В момента човек от екипа ми е готов да ви покаже квартирите ви — ако не ви допаднат, кажете го веднага и ще ви преместим. Междувременно обаче съм сигурна, че нямате търпение да поговорите с другарите си дяловеци. Няма да ви забавям нито миг повече!

— Благодаря, магистрате! — обади се Пърслейн.

— Може да бъде уреден уединителен екран, ако предпочитате. Във всеки случай ние с екипа ми ще изключим разбирането си на транс за известно време. Няма нужда да се притеснявате от подслушване.

— Съмнявам се, че имаме тайни, които не бихме желали да споделим с вас — казах, — но оценяваме жеста — много сте любезни.

Джиндабайн махна към чакащите дяловеци:

— Вървете! Не отлагайте тази среща, колкото и горчива да е сладостта ѝ!

— Магистрате — каза Пърслейн малко преди да прекосим площадката и да поемем към чакащите ни джентианци, — имаме един въпрос... преди да изключите разбирането си. Може да не е подходящият момент да го споменавам...

Настръхнах, осъзнал накъде бие тя.

— Пърслейн — казах под нос, — това може да почака!

— Какво има, дяловец?

— Още откакто чух за Невма, ми е много любопитен Духът на въздуха.

— Както и за повечето ни посетители — каза Джиндабайн с прокраднала се в гласа ѝ острота. — Без тяхното любопитство икономиката ни нямаше да съществува.

— Чудех се дали ще е възможно да... ами, да се срещнем. Или поне да комуникираме с него.

Надали бях успял да разчета и една емоция на лицето на Джиндабайн, но сега видях дипломатическата маска да се разпада за момент, разкривайки напрежението, което кипеше под повърхността.

— Бъдете сигурни, че отделът по обществени записи разполага с голям архив от наблюдения и анализи, които се простират чак до последните дни на Благодетелите. Сигурна съм, че ще намерите в тези архиви всичко, което ви интересува, и, разбира се, по време на престоя

си на Невма ще имате възможност да се срещнете както с учените, така и с поклонниците на Духа.

— Интересувам се от самото същество — каза Пърслейн, — не от документацията.

— Въпреки че междувременно — казах — ние с другарите ми дяловеци с удоволствие ще се възползваме от този архив. Много мило от ваша страна да ни го предоставите, магистрате! Сигурен съм, че ще сторим всичко по силите си да ви се отблагодарим за любезността.

Пърслейн ме стрелна изпод вежди за момент.

— По принцип взимаме такса за достъп до архивите си — каза Джиндабайн. — Подаръците и енергиите поддържат света ни в движение. Но за нас е чест да осигурим убежище за приятелите ни от линията Джентиан и дума не може да става за заплащане.

— Благодаря — каза Акънайт, заговорил за първи път, откакто напуснахме совалката. Те с Мъзириън поддържаха уважителна дистанция помежду си — нямаше опасност да бъдат сметени за двойка.

Това явно бе знак за Бетъни да повиши глас:

— С разрешението на магистрата нека приветстваме четирите ни загубени дяловека обратно в букета! Кемпиън и Пърслейн, Мъзириън и Акънайт — и Лусърн, Мълилот и Валериан на борда на совалката! Това е много повече, отколкото сме смеели да се надяваме!

Дяловеците се развикаха, приветстваха ни и ръкопляскаха. Вдигнах ръка за поздрав. Изобщо не се чувствах като завърнал се у дома победител, но трябваше да отвърна по някакъв начин на поздравите им.

Пърслейн се усмихна престорено и вдигна ръка.

— Много се радвам, че толкова много от нас са живи — каза тя. — Имаше мигове, когато се боях, че никой друг няма да е стигнал дотук! Много се радвам да ви видя всички!

Като изключим Бетъни, на Невма имаше още четиридесет и четири дяловека. Не можех да ги обхвана всички с един поглед, но скоро се снабдих с имена някои от другарите ни дяловеци. Ето я нежната Сайфъл, все тъй прекрасна както винаги, косата ѝ — синьо-бяла като озарен от лунна светлина сняг. Ето го мургавия Чарлък^[4], когото никога не съм смятал за свой съюзник, но който сега срещна погледа ми и кимна по начин, подсказващ, че враждата остава зад гърба ни. Ето го и вечно усмихнатия Уелд^[5], издокаран в обичайната

си шкембеста анатомия за сбирки. Тук бяха също и Сейнфейн, Медик, Хенбейн, Барция и Тънзи^[6].

Ние с Пърслейн отидохме при оцелелите и се ръкувахме с колкото от тях ни стигнаха силите, а Акънайт и Мъзириън ни следваха по петите.

— Винаги съм съдил грешно за теб, Кемпиън — сподели ми Галингейл^[7], мъжки дяловек, който не бях забелязал досега, но който се пресягаше през рамото на Тънзи да се ръкува с мен. — Да знаеш, че няма да си го простя! Не съм си представял, че ще го кажа, но да пренебрегнеш заповедта на Фескю е било най-хубавото, което си могъл да сториш!

— Решението да влезем в системата беше колкото мое, толкова и на Пърслейн! — казах.

— Разбира се — съгласи се Галингейл. Беше с моя ръст, с изострени черти, червеникава кожа с цвят на месо и късо подстригана бяла коса. Имаше изкуствено око, заменило зеленото, което му бе право по рождение. Беше изгубил истинското — и по-голямата част от лявата страна на лицето си, — когато си играел на турист по време на брутална микровойна и станал жертва на кръстосан огън. Ранен, той паднал — или си позволил да падне — в ръцете на едни от онези местни междузвездни цивилизации. Техните хирурзи го сглобили като нов и го снабдили с око — върхът на техните кибертехнологии. По стандартите на линията беше смешно грубо, като дървен крак или дървена ръка, сгънати в едно положение. След завръщането му под грижите на джентианците Галингейл беше позволил лицевото му увреждане да бъде излекувано напълно, но запази изкуственото око. През онази обиколка записът му беше популярен, а зловещата подмяна остана мило напомняне за минала слава. С все още свити около моята длан пръсти той допълни:

— Трябва да почетем Фескю както следва, нали? Нещо подходящо за статута му!

— Ще се погрижим за това — казах с желанието да сменя темата.

— Нещо изумително. Да показва, че джентианците не се предават така лесно!

— Няма нужда — отвърнах. — Не смятам, че някой има нужда от напомняне за това.

Бетъни ме потупа топло по рамото:

— Точно това са правилните думи, Кемпиън! Още не сме свършени. И, *мамка му*, някой ще плати за това!

— Ако е виновна друга линия — обади се Акънайт, — казвам да ги сведем до петдесет и двама оцелели дяловека, да видим как ще им хареса!

— Защо да спираме дотам? — попита Галингейл. — Те са искали да ни изтрият напълно. Само въпрос на късмет е, че някои от нас се измъкнаха. Казвам да ги докараме до терминалната граница — пълно изстребление на линията.

— Ако виновникът изобщо е линия — отвърнах. — Грилс може да действа без знанието на Марселин!

— Естествените съюзници на една линия са себеподобните ѝ — обади се Мъзириън. — Това е основата на Гражданството. Разумно е да се смята, че единствените ни врагове би следвало да са именно другите линии.

— Може би трябва да си спестим съжденията, преди да поговорим със затворниците — каза Пърслейн.

Стиснах я за ръката. За първи път от пристигането на Имир се чувствах солидарен с нея, с усещането, че никой от нас не е готов да се хвърля към заключения, преди да са постъпили факти.

— Нека ви представя на нашите гости — смени темата Бетъни.

Гостите бяха от кол и въже, както вече бях заключил. Имаше дяловеци от други линии — нямаше Марселин, но срещнахме Торквата, Ектобиус и няколко Джуртина, както и може би един или двама от линии, които още не бях разпознал. Видях също и масивен слоноподобен постчовек, загърнат в кожата червена бронирана черупка — не ръбобегач, но с подобна анатомия. Имаше двойка вретеновидни статуи, привидно изработени от изсъхнали клонки, които всъщност се оказаха живи хора, както и един-двама човеци с базова анатомия, които може и да бяха членове на линии, но може и да се окажеха представители на нововъзникнали местни цивилизации, както и двама роботски индивиди. Единият беше сребрист, а другият — с високоотразително бял цвят, като слонова кост или повърхността на излято мляко. Сребристият се оказа с женски форми, а белият —

мъж. Като Хесперъс и двамата имаха прозорчета отстрани на черепите си, през които се виждаха танците и подскоците на цветните светлинки.

— Нека ви представя Каденца и Каскада, нашите гости от машинния народ — каза Бетъни, правилно решавайки, че те трябва да предхождат по ред останалите. — Те дойдоха със Сейнфейн — тя ги е срещнала на сбирката на линията Доркъс, само на десет хиляди светлика от вътрешния ръб на пръстена Моносеръс.

— Удоволствие е да се запознаем с вас — каза Каденца, женската. Тя имаше най-прекрасния, примамлив глас, който бях чувал — звучеше като песен на ангели, надпяващи се в изумителна хармония.

— И за мен — обади се Каскада, накланяйки за поздрав млечнобялата си глава. — Споделяме ужаса ви пред зверствата, сполетели линията ви!

Неговият глас беше дълбок, звучен и безконечно успокоителен — нещо в него сякаш достигаше чак до дъното на душата ми и ме уверяваше, че докато съм в негово присъствие, зло няма да сполети нито мен, нито онези, за които ме е грижа. Той добави: — Бъдете уверени, че Машинните хора ще сторят всичко по силите си да ви помогнат да донесете справедливост за виновниците. Това е моето обещание за вас!

— Благодаря! — казах.

— Вие ли сте единствените Машинни хора, стигнали до сбирката? — попита Пърслейн.

— Доколкото ми е известно — каза милата Каденца. — Разбира се, някои може да са издъхнали по пътя към сбирката, след като засадата вече се бе случила. Смятам го обаче за слабо вероятно. Ние имаме силно чувство за самосъхранение!

Помислих си за начина, по който Хесперъс се бе хвърлил на пътя на опасността, за да помогне на нас, останалите, но се въздържах от коментар.

— Чухте ли за нашия гост? — попита Пърслейн.

— Хесперъс? — попита Каскада. — Да, разбира се. Неговото добруване е въпрос на най-сериозна загриженост от наша страна. Бихме желали да го прегледаме при най-ранна възможност.

— Благодарни сме за всичко, което сте сторили за него — добави Каденца. — Къде се намира сега?

— На борда на кораба ми, „Сребърни крила на утрото“ — каза Пърслейн. — Той е в орбита — трябваше да го оставим там.

— Може би е редно да говорим за това по-късно — казах. — Хесперъс е оцелял досега — още ден или два няма да имат особено значение.

Каденца и Каскада кимнаха като един.

— Тогава ще обсъдим ситуацията утре — каза женският робот.

Сребърното й лице беше съставено само от прецизни ръбове и плоски повърхности, но все пак успяваше да изглежда сърцераздирателно женствено. Чудех се дали Пърслейн изпитва същото привличане към мъжественото съответствие на Каденца.

Бетъни протегна длан към слоноподобния постчовек.

— Нека ви представя също посланика на разположение Угарит-Пант от Споразумението на Хилядата свята, многоуважаема и стабилна суперцивилизация от средно ниво, разположена в ръкава Персей.

Посланикът вдигна хобота си. Връхчето му завършваше с петопръста длан с розов отвор в средата. Посегнах и се ръкувах с отвратителния крайник, усмихнат симпатизиращо.

— Наистина съжалявам, посланик!

Тъмните му очи бяха разположени от двете страни на масивно, изпъкнало чело.

— Съжалявате за какво, дяловек?

— За случилото се, очевидно...

— А какво се е случило по-точно?

— Ами звездният бент... — не довърших — Бетъни ме подхвана подръка и ме понесе нататък.

— Според мен обърка цивилизациите, посланик — мисли си за Пантропичния нексус, нали, Кемпиън?

— Ами естествено — казах притеснен.

— Кое то дори *не е* в ръкава Персей. Но Кемпиън си е такъв — галактическата геополитика не му е силната страна, нали?

— Явно не — казах, озадачен.

— За какъв проблем със звезден бент става дума? — попита посланикът.

— Носи се слух за проблем със звезден бент — наведе се между мен и него Пърслейн. — Но го проверих и се оказа само предварително обявена детонация. Понякога на звездите им се позволява да стигнат до супернова, особено ако някоя звездоформираща мъглявина наблизко се нуждае от обогатяване с метали или катализиращ старт, преди да започне да колабира.

— А какво общо има Пантропичният нексус?

— Били са предупредени да ограничат експанзията си в опасната зона. Когато звездата се взривила, някои от системите им били облъчени с животопречистваща мощност. Вероятно за това си мисли Кемпиън.

— Така е — казах, кимайки яростно. — Пантропичният нексус. Какви глупаци!

— Ще си поговорим повече по темата — обеща посланикът в посока на Бетъни.

Той се усмихна сухо.

— А това е почитаемият дяловек Джапджи от линията Торквата...

Когато се озовахме извън обхвата на слуха на слоноподобния посланик, спътникът ми изсъска:

— Той не знае!

— Схванах вече. Кога смятате да му кажете?

— Не смятаме.

— Не е ли доста безотговорно?

— Всъщност не. Посланикът и бездруго е на ръба на самоубийството. Нали знаеш какво става, когато са готови да се самоубият?

— Сигурен съм, че ще ми кажеш.

— Отиват в пустинята и се взривяват. В гръдния му кош има напъхано малко устройство с антима́терия.

— Аха! И смяташ, че...

— Докато не сме абсолютно сигурни, че няма да детонира близо до нас и че ако го стори, ще можем да ограничим взрива... трябва да го поддържа́ме в състояние на просветено незнание. Вече настроихме местните съкровищници така, че да не споменават и дума за факта, че пукнал се звезден бент е изтрил Съдру́жието от лицето на Вселената.

Сега ще трябва да повторим номера и да променим записа за Пантропичния нексус.

— И аз щях да съм депресиран, ако всички ме лъжеха!

— Всичко си беше наред, преди ти да се дотътриш и да започнеш да му съчувстваш.

— Може би първо трябваше да ми кажеш, вместо да разчиташ на телепатия!

— Доста голям намек ти спуснах, когато първо ти го представих. Нали се сещаш, самият факт, че не говорех за цивилизацията му в *минало свършено време*! Или не го забеляза? — след това Бетъни кимна на Пърслейн: — Ти обаче се справи прекрасно! И как само го измисли за нексуса — поне на един от нас мозъкът му не е в краката!

— На тази планета съм само от десет минути — обадох се, — и вече имам чувството, че съм останал прекалено дълго!

Пърслейн ме изгледа с ледено снизхождение:

— Ако наистина се постараяш както трябва, следващия път и пет ще са ти достатъчни!

[1] Син Адонис (Adonis Blue) — народното название на пеперудата *Polyommatus bellargus*. ↑

[2] Бетъни (от англ. Betony) — въшливче, ранилист. ↑

[3] Сайфъл (от англ. Cyphel) — *Minuartia sedoides*, средиземноморска минуарция. ↑

[4] Чарлък (от англ. Charlock) — див синап. ↑

[5] Уелд (от англ. Weld) — резеда. ↑

[6] Сейнфейн, Медик, Хенбейн, Барция, Тънзи (от англ. Sainfoin, Medick, Henbane, Bartsia, Tansy) — еспарзета, люцерна, буника, язовка, вратига. ↑

[7] Галингейл (от англ. Galingale) — джинджифил, кисела трева.

↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Останахме на площадката за кацане, докато вечерният въздух не захладня — дяловеци, гости и имирски функционери се въртяха сред летящи подноси, отрупани с питиета и хапки. Повечето от другите дяловеци бяха в Имир от години, но ние с Кемпиън бяхме само на дни субективно време от системата за сбирки. За нас раната в мислите бе още ярка и агонизираща, твърде прясна, за да бъде успокоена от празни приказки и глупави уверения. В неспокоен миг се оттеглих от тълпата и си проправих път към края на терасата, където спрях, стъпила на крайчеца на лишения от парапет ръб. Дълго падане предстоеше до основата на наклонения пръст на Благородията и още по-дълго до блещукащите, вечно променливи дюни под него.

— Ако се вслушаш внимателно, можеш да ги чуеш да пеят — каза тихо Кемпиън, който се присъедини към мен на ръба.

— Не мога да чуя нищо, не и с този купон зад гърба ни.

— Полека-лека хората влизат вътре. След малко на открито ще останат само неколцина закъснели като мен и теб.

— Заглади ли нещата с Бетъни?

Кемпиън побърза да се ухили:

— Така мисля. Казва, че ще гледа слонът да има достъп само до съкровищници, които са подправени да съответстват на историята, но и бездруго така правят, откакто е пристигнал. Ще се наложи да спретнат още няколко промени, за да поизлъскат онази работа с пропускания звезден бент, но не би трябвало да е проблем.

— Просто е редно да му кажат. Не е любезно да го държат на тъмно по този начин.

— Да, но виж го от тяхната гледна точка.

— Той няма да се взриви!

— Не може да си сигурна. Такива работи са се случвали и преди.

— Всичко в галактическата история си има прецеденти. Всяко значимо събитие вече се е повторило поне веднъж. Но това не прави по-вероятно да се случи отново точно тук и сега.

— Добре, тогава иди и му кажи. Аз ще се кача горе на орбита и оттам ще гледам фойерверките.

— И ще ме изоставиш тук долу?

Кемпиън ме прегърна:

— В никакъв случай.

След малко казах:

— Как ти се сториха роботите?

— Радвам се, че са тук. Сега, когато Каденца и Каскада са въввлечени, това означава, че е атакувана не просто линията Джентиан. Ако Машинните хора се чувстват заплашени, те ще ни подкрепят докрай. А аз определено предпочитам да са на моя страна, не срещу мен.

— Мислех си по-скоро за отношението им към Хесперъс.

— В смисъл?

— Смяташ ли, че наистина искат да му помогнат?

— Така твърдят, нали?

Увих се по-плътно в наметката си, ставаше студено.

— Не знам. Как може да си сигурен, че не искат просто да го разглобят, вместо да го излекуват?

— Ако излекуването му не е вариант, разглобяването му може да се окаже единствената алтернатива. Поне така ще имат достъп до информацията, която е събрал преди амнезията си.

— Но той ни е приятел, Кемпиън! Не може просто да им го връчим като износена вещ, за да го демонтират и рециклират!

— Той е машина. Това им се случва, когато се счупят.

— Не помня да си се изказвал някога по-студено!

— Не че не ме е грижа за него — побърза да обясни Кемпиън, — но нека бъдем реалисти. Кой има по-добър шанс да го поправи — Машинните хора, цивилизацията, от която идва, или някакво мистично същество, наречено Дух на въздуха, за което не знаем почти нищо? — той поклати глава. — Както и да е — не се ли държим малко детински? Те дори не са го виждали все още. Не трябва ли да изчакаме да чуем какво ще кажат, след като го видят?

— Каденца и Каскада са просто два робота. Те може и да знаят как да го поправят, но това не означава, че ще имат ресурсите за това така далече от пръстена Моносеръс.

— Тогава нека ги оставим да го заведат у дома.

— Кемпиън, той ни прати послание! Беше много ясен за Невма. Няма как да е знаел, че Каденца и Каскада ще са тук, значи е искал да се срещне с Духа!

— Ако е предполагал за другите работи, щеше да ни каже да им се доверим. Те са други работи, точно като Хесперъс. Несъмнено знаят какво е най-добро за него. Той ни каза да се убедим, че неговите хора ще получат бележките и рисунките му!

— Това не е същото като да каже да им доверим самия него!

— Можем да го обсъждаме цяла нощ и пак да не постигнем и намек за съгласие! Освен това безполезно е да гадаем за Духа на въздуха, преди да сме говорили отново с магистратката. Не ми се стори особено щастлива от идеята да ни даде пряк достъп до него.

— Ние сме линия — казах. — Ще я помолим мило първия път. Но ако не получим каквото желаем, ще си го вземем. Винаги така сме вършили нещата. Така се очаква от нас да постъпваме.

— Тоест да обикаляме и да принуждаваме по-дребните цивилизации да се подчиняват, така ли?

— Достатъчно отдавна сме наоколо, за да заслужим правото — простенах наум, като се слушах какви ги дрънкам. Точно такива неща мразех да чувам от устите на другите дяловеци: представата, че трябва да използваме сила в момента, щом дипломацията и убеждението не ни свършат работа. Да използваме принуда, с други думи, точно както Кемпиън го беше казал. Но си мислех само за Хесперъс. Не исках някой или нещо да застане на пътя на връщането му към живота.

— Чуй — каза Кемпиън, — започва се.

— Какво?

— Музиката. Песента на дюнците!

И тогава я чух, макар че звукът сигурно бе нараствал по сила от няколко минути, бе навлизал в сферата на чуваемост. Кемпиън бе прав, че повечето празнуващи са се прибрали в кулата, а на площадката бяха останали само към дузина души, които не вдигаха много шум. Звукът бе нисък и чужд, скръбен, басов и наситен — бръмчене, което се надигаше и заглъхваше като извънредно бавна сирена.

— Това вятърът ли е? — прошепнах, едва смеейки да говоря.

— Не, не е вятърът. Ефектът се получава най-добре, когато въздухът е почти напълно неподвижен.

— Не си идвал тук преди!

— Не, но и друг път съм бил на планети с дюни. Също и ти, но вероятно никога в подходящото време. Признай си, че има още купища преживявания, които и двамата все още не сме изпитали. Ето затова все още живеем!

— Но ако не го причинява вятърът...

— Песента е резултат от поредица свличания — обясни Кемпиън със същия почтителен шепот. — Пясъчните зрънца се свличат по склона точно под най-външния пласт на дюните. Всъщност техническият термин е „бархани“ — това са дъговидни дюни, при които се получават подходящите условия за пеене. Свличащите се зрънца предизвикват нещо като резонанс в най-външния пласт. Той започва да осцилира, вибрирайки като огромен барабан. Осцилациите се захранват обратно в свличащите се зрънца и ги принуждават да се синхронизират. Мембраните вибрират още по-силно и захранват движенията на околните въздушни маси. Така че получаващ нещо като музика... — след известна пауза приятелят ми добави. — Прекрасно, нали?

— Прекрасно и малко страшничко.

— Като всички чудесни неща във Вселената... — След известно време той смени темата: — Преди малко говорих със Сайфъл.

— Винаги си имал слабост към нея.

— Слабост да, но никога не съм я докосвал и с пръст. В случая имах предвид, че тя спомена нещо, което ме накара да се замисля. В момента имаме доста проблеми — Хесперъс, другите роботи, Грилс и затворниците, по каква причина някой би искал да изтреби линията и какво ще стане, ако ни намерят отново. Достатъчно грижи за цял един живот дори по стандартите на линията. Но при все това ние сме все още живи. Все още сме живи, имаме приятели и не сме бездомни, и вечерта е прекрасна, а дюните на Невма ни пеят. Това не са просто някакви си стари дюни, нали се сещаш? Под нас са разбитите останки от мегаструктурите на Доставчиците, чиято цивилизация е паднала от небесата. Изнасят ни серенада бляскавите реликви от мъртва суперцивилизация — хора, които са се мислили за богове, пък дори и само за няколко мига по галактическото време. Как те кара да се чувстваш това, а?

— Сякаш живея твърде късно — отвърнах.

На закуска линията проведе и закрито събрание на тераса близо до върха на сградата с луковицата на върха. Половината тераса беше открита, над другата половина висеше куполообразен покрив. Имир се ширеше във всички посоки, с гмеж превозни средства и граждани, прелитащи между кулите в безкрайни, главозамайващи танци. По мостовете и въздушните променади се вееха ярки цветни флагове. Въздухът беше студен, но живителен, а нощният отдых ме бе освежил. Преди стотици хиляди години въртенето на планетата бе нагласено да съвпада със стандартния за линиите ден и тъй като наближаваше пролетното равноденствие, Имир се бе насладил на почти дванадесет часа непрекъснат мрак.

Ние с Кемпиън пристигнахме заедно на закуска. Беше ни сервирано на квадратна маса, с по петнайсетина места от всяка страна. В средата на квадрата имаше място за обемен екран, изпълнен с въртящ се образ на галактиката. Храните и напитките бяха в изобилие. Нас с Пърслейн ни бяха осведомили кога да слезем, но останалите очевидно вече бяха прекарали известно време на терасата. Когато пристигнахме, имаше само две свободни места — от двете противоположни страни на квадрата. Постояхме озадачено за момент ръка за ръка.

— Ще се преместя — предложи Барция, която седеше до едното от двете свободни места. Надигна се да се изправи, повдигайки крайчеца на роклята си.

— Няма нужда — обади се Медик с насмешлива нотка в гласа. — Сигурен съм, че Кемпиън и Пърслейн нямат против да седнат разделени — не повече, отколкото и останалите сред нас. Или пропускам нещо?

— Не се притеснявай! — уверих Барция. — Няма нужда да ставаш. Но благодаря за предложението!

Седнах до нея, а Кемпиън се настани до Хенбейн и Тийзъл^[1].

Бетъни, който седеше на равно разстояние между двама ни, вдигна чаша портокалов сок към устните си.

— Добре ли спяхте, дяловеци? — попита. — Според вашите вкусове ли бяхте настанени?

— Нямаме оплаквания — отвърна Кемпиън.

Всеки от нас имаше на разположение за удовлетворяване на нуждите си по цял етаж от кулата, разделен на няколко стаи с високи тавани, с панорамни прозорци и извити, подобни на пещери стени.

— Предполагам, говориш и от името на Пърслейн? — попита Бетъни с преувеличена любезност.

— Кемпиън познава вкусовете ми — отвърнах. — И е прав да говори от мое име. Тъй или иначе — спяхме заедно. Знаете го всички или поне го подозирате, така че защо да се преструваме?

— Когато линията е в най-тежкия си час, бихте могли поне да се опитате да се покорите на традициите! — изсумтя Бетъни.

— Значи никога не си чукал друг дяловек? — попитах.

— Точно на закуска ли, Пърслейн? Моля те!

— Ти повдигна въпроса, Бетъни, не съм аз!

Акънайт вдигна успокоително ръка:

— Нека бъдем по-милостиви към тях, може ли? Може да не одобряваме подробностите на връзката им, но линията все пак им дължи много!

Бетъни ми се стори разочарован, но не се обади.

— Ако ще ни наказвате, сега е моментът — обади се Кемпиън. Безгрижно посегна към филия хляб и откъсна ъгълчето ѝ. Беше толкова хладнокръвен, че чак потрепери от незаслужена гордост. — Аз обаче смятам, че всички сте твърде разумни за подобно нещо. Да, нарушили сме правилата. Но те не значат нищо в момента. Линията Джентиан не съществува в познатата ни форма. Можем да изградим нещо ново от руините, но нека не се преструваме, че ще има много общо с институцията, която Абигейл е създала преди шест милиона години!

— Линията все още е легитимна — каза Галингейл, без да влага особена убедителност, — но разбирам гледната ти точка. Кемпиън и Пърслейн не са единствените дяловеци, които са флиртували с идеята да се ухажват през обиколките. Те може да са довели изкривяването на правилата по-далеч от повечето от нас, но винаги е имало и други.

— Никой от седящите около тази маса! — обади се Бетъни.

Галингейл се почеса по металния ръб на изкуственото си око. То наподобяваше залепена за лицето му желязна значка с малко червено скъпоценно камъче в средата.

— Може да си прав. Но, от друга страна, като че е дошло времето да сложим черта на миналото. Какво толкова вредно има в малко чукане между приятели?

— Не това е желала Абигейл — отвърна Бетъни. — Безобидно чукане тук-там по време на Хилядата нощи — това е друго нещо. Някоя и друга оргия — да. Но не и сериозно сприятеляваме. Не и влюбване, раждане на деца, щастливо съвместно бъдеще. Не за това ни е създала Абигейл!

— Абигейл вярваше и в гъвкавостта — възрази Галингейл. — Ако тя седеше на тази маса, като нищо щеше да се съгласи с начина на мислене на Пърслейн и Кемпиън.

— Ти така си мислиш! — озъби се Бетъни.

— Ако не се бяхме сприятелили — казах, — нямаше да закъснеем за сбирката и двамата. Най-вероятно щяхме да попаднем в засадата и да загинем заедно с останалите.

— Тя има право — съгласи се Галингейл. — Вероятно най-разумно е да оставим това дребно неразбирателство зад гърба си и да продължим нататък. Без участието на Пърслейн и Кемпиън нямаше да имаме петима други дяловеци или затворниците... — той бръсна трохи от устните си. — Като стана дума за което, решихме ли как ще постъпим оттук нататък? Логично е да изведем тримата джентлианци от стаза, но ще трябва да сме по-предпазливи, що се отнася до затворниците. Освен това съществува и въпросът какво ще правим с тях, щом веднъж видят бял свят... — той се вгледа настоятелно в Мъзириън, която седеше на срещуположната страна на масата спрямо Акънайт, сякаш те двамата почти не си говореха.

— С разрешението на линията бих искала да ръководя разпита — обади се Мъзириън. — Естествено, не без да бъда наблюдавана изкъсо. Но затворниците са наши — заловихме ги и ги държахме невредими, докато се появи Кемпиън. Право или не, имам усещането за недовършена работа!

— Не смятам, че някой от нас има проблем да ти позволи да проведеш разпита — увери я Бетъни. — Под надзора на линията, както сама каза. Имаш ли план?

— Ще оставя Грилс последен — смятам, че от него може да се измъкне най-много и е най-вероятно да оцелее при завръщането си в

нормално време. Ако успея да го извадя цял, бих желала да получа разрешение за извънредни мерки за разпит.

— Разслояване? — обади се Чарлък отвратен.

— Това е просто инструмент в набора — обясни Мъзириън, свивайки небрежно рамене.

— Който не сме използвали от обиколки — възрази Чарлък. — И който в множество просветени цивилизации се смята за варварско завръщане към тъмните векове.

— Да, но не и от Гражданството, чието мнение единствено важи сред нас. Няма да нарушаваме никакви важни закони... — диви искрици пламнаха в очите на Мъзириън. — Ние сме онези, които попаднаха в засада и бяха докарани до ръба на терминалното изтриване, не някоя друга линия или цивилизация. Нека и те опитат от лекарството на изчезването и да видим колко ще изтраят принципите им. Нима се съмняваш, че Марселините ще се поколебаят и за миг, преди да използват същите техники върху някой от нас, ако се стигне дотам?

— Измъчването на Грилс няма непременно да ти донесе отговорите, които търсиш — предупреди Чарлък.

— Не става дума за мъчения. Мъченията включват болка. Ние изобщо няма да го нараним.

— Като изключим етичните проблеми, разполагаме ли изобщо с нужните инструменти? — попита Бетъни, облягайки брадичка на свитите си пръсти.

— Апаратурата може да бъде конструирана много лесно — каза Мъзириън. — Във всяка една от съкровищниците ни би трябвало да има подходящи за създателите чертежи. Съдейки по видяното на Имир, бихме могли да разчитаме дори на местни ресурси... — тя поръси захар върху парче плод на чинията си. Вече го беше нарязала на прозрачни парченца, сякаш се упражняваше в разслояване.

— Нека се съгласим, че Мъзириън ще ръководи разпита — каза Бетъни, оглеждайки масата за признаци на несъгласие. — Акънайт, приемам, че би желал да се включиш. Веднага щом стане възможно, ще изведем останалите трима дяловеци от суспендиране и ще им дадем възможност да участват в групата за разпит. Ние, останалите, ще изпълняваме междувременно необходимите надзор и наблюдение. Но няма да налагаме ненужни ограничения на правата на Мъзириън.

Повечето от нас или са избегнали засадата изцяло, или са се изплъзнали по време на нападението. Мъзириън и другите оцелели са били там с години, държейки се за живота с нокти и зъби. Имат право да размахат камшика!

Нетърпелива да отклоня разговора от темите за мъчения и разпити, казах:

— Имайки предвид наученото от пристигането ви на Невма, стигнали ли сте вече до някакви заключения защо сме били нападнати?

— Каква може да е причината, освен проста злоба? — попита Бетъни. — Ние не сме най-силната линия в Гражданството и за разлика от други линии имаме много по-малко средства за въздействие върху доминантни цивилизации, тъй че надали са ни нападнали от завист или поради някакъв потаен политически мотив. В течение на шест милиона години сме били доволни да си гледаме собствената работа, справяли сме се добре там, където е било възможно, строили сме по някой звезден бент тук и там, но като цяло сме стояли далеч от дребнавите дразги на преходните култури. Рядко сме си цапали ръцете с галактическите дела, предпочитали сме да наблюдаваме и записваме, а не да се месим. И враговете, които може да сме си спечелили, най-вероятно са изчезнали от обиколки.

— Чувам само куп причини хората да не ни мислят злото — отбеляза Кемпиън.

Бетъни го погледна със съчувствие:

— Значи не разбираш човешката природа, скъпи приятелю. Хората ни мразят просто заради това, което сме: сила на доброто, добродетелна намеса. Самият факт, че не си цапаме ръцете, че сме опазили неопетнена репутацията си — това е достатъчно да накара някои да ни ненавиждат.

— Друга линия? — попитах.

Бетъни кимна.

— Нищо чудно и така да е, Пърслейн. Несъмнено една линия може да разполага със средствата да сглоби оръжията, които бяха използвани срещу нас. Марселин например...

— Марселин са ни съдружници още от Златния час — казах. — Ние сме им помогнали с клонирането, а те са ни дали кораби. През цялото това време никога не е имало и намек, че ни мислят злото.

— Често близкият приятел е първият, който ти забива ножа — възрази Бетъни.

— Ами ако са ни нападнали по съвсем друга причина? — попита Кемпиън.

— Да не би да имаш теория?

Приятелят ми се спогледа с Акънайт.

— Може би ти трябва да им кажеш, ако смяташ все още, че е важно.

Спътникът на Мъзириън се окашля и пийна глътка вода:

— Единственото конкретно сведение, което измъкнахме от Грилс, преди да го върнем на високите цифри, беше твърдението, че засадата има нещо общо с Кемпиън.

Бетъни присви очи:

— С Кемпиън ли?

— Така каза.

— Може да е излъгал.

Кемпиън се наведе напред:

— Обмислихме твърдението отвсякъде. Единственото, което има смисъл — предвид факта, че не присъствах на сбирката, когато се случи, — е, че в записа ми е имало нещо, в онзи от предишната обиколка.

Мъзириън се обади:

— Никой не смята, че Кемпиън е отговорен — ако наистина го мислите, да го обсъдим след закуска. Но е напълно възможно той да е задействал събитията неволно. Ако в записа му има нещо, довело до засада на следващата сбирка, непременно трябва да открием какво е то.

Бетъни изпепели Кемпиън с поглед:

— И си нямаш представа каква е била тази... причина?

Приятелят ми обясни теорията си, че посещението при Бдящите може да е предизвикало засадата, посочвайки, че и двамата ни гости — Хесперъс и покойният доктор Менинкс — са проявявали любопитство към галактическите архивари.

— Внезапно възникна голям интерес към Бдящите — заключи Кемпиън. — Машинните хора са решили да пратят посланик там — но преди да стигне целта, паметта му е била изтрита. Нещо е възбудило и

любопитството на доктор Менинкс. А вероятно и някакво разкритие от посещението ми при Бдящите е стигнало да задейства засадата.

— Открил си нещо с потресаващо значение, но не помниш какво е то? — попита Бетъни.

— Някой може да е видял в записа ми нещо, което аз съм пропуснал да оценя — обясни Кемпиън, необезпокоен от развеселения скептицизъм на събеседника си. — Трябва да прегледаме записа ми в подробности, всички ние. В разкритията ми има нещо увреждащо или опасно за някого — достатъчно, че да сметат за разумно да се опитат да ни анихилират.

Галингейл се обади:

— Някой, който е бил на сбирката, имаш предвид? Някой от нас?

— Х-оръдията са пристигнали в кораби на линията — казах. — Няма друг начин да се озоват на разстояние за стрелба по отношение на планетата за сбирки и да не бъдат забелязани. Акънайт и Мъзириън ще ме подкрепят в случая... — погледнах към Акънайт и той вдигна ръка в жест на доброволно предаване. Мъзириън кимна рязко.

— Някой е знаел къде ще се проведе сбирката — отвърна Кемпиън. — Това вече подсказва за достъп до привилегирована информация. А Фескю беше убеден, че семейната мрежа е разбита. Четейки между редовете, сигурен съм, че вече е подозирал, че някой от нас е виновен. Ако седеше тук сега, не се съмнявам, че щеше да задава тежки въпроси.

Сайфъл заговори за първи път, бръсвайки кичур синкавобяла коса от тъмните си замечтани очи. Виждах я през погледа си, но ми се пречкаха спомените на Кемпиън.

— Повечето от нас пристигнаха на сбирката навреме да попаднат на засадата. Но не бяхме започнали празненствата — все още чакахме последните закъснели, преди да подедем Хилядата нощи, което означава, че записите са умрели с дяловеците. Никога няма да разберем какво са правили през последните си обиколки.

Всички я гледахме, без да сме наясно какво точно се опитва да ни каже.

— Знаем обаче какви са били намеренията им — допълни Сайфъл. Гласът ѝ беше като тъмен шоколад. — Преди да се отправят сред звездите, след последната сбирка, всички попълвахме летателните си дневници. Никой от нас не е длъжен да ги спазва до буква — всички

имаме намерение да променяме плановите си при постъпването на интересни данни. Но все пак знаем какво са се канили да правят повечето.

— Не виждам какво... — поде Бетъни.

— Ако летателните дневници все още съществуват, можем да ги прегледаме и да видим дали някой от нас се е канел да проучва елементи от записа от Кемпиън.

— Щях да си спомням, ако някой друг се е канел да посети Бдящите — обади се Кемпиън.

— Надали е било толкова ясно казано — възрази Сайфъл. — Но Бдящите събират и изучават информация от цялата галактика, от много системи. Може да си докладвал подробност, която е накарала някой от нас да проведе допълнително разследване, без изобщо да приближава самите Бдящи.

Акънайт се обади:

— Струва си да се провери!

— Много добре — съгласи се Бетъни, все още нацупен. — Сайфъл, може ли да ти поверим тази задача?

— Нямам нищо против. Стига да разполагам с обичайните привилегии за достъп, аз съм в състояние да го сторя не по-зле от всеки друг. Ще се нуждая от чисто копие от записа на Кемпиън, естествено... — тя извърна грейналото си лице към него. — Това ще бъде ли проблем?

— Може и да се окаже — отвърна тихо Кемпиън.

— Не разбрах — обади се Бетъни. — Всички ние имаме свободен достъп до записа ти преди обиколка. Защо сега да е проблем?

— Понеже не съществува. Изтрих го.

Акънайт зина.

— Но на кораба ни каза...

— Сбъркал съм, ясно? Смятах, че може би има годно копие някъде в съкровищницата. Но няма. Издъних се!

— Че защо някой ще изтрие собствения си запис? — попита Тънзи изумена.

— Признавам, сбърках.

— Невинна грешка. Случва се на всички — обобщи Чарлък.

— Нямах предвид този тип грешки — отвърна Кемпиън. — По-скоро кофти преценка. Отървах се от записа, понеже ми писна да влача

цялото това минало заедно с мен. Чувствах се като човек, който мъкне безконечна верига чували след себе си, всеки — натъпкан с достатъчно преживелици за цял един живот... — сблъсквайки се с изразенията на лицата на мнозина от дяловеците, той се изчерви. — Това си бяха моите спомени — постъпих с тях както намерих за добре! Това си е мое човешко право, преди и над всичко, което линията ми нарежда да правя!

— О, Кемпиън! — промърморих под нос, понеже, колкото и да ми се искаше да съм на негова страна, знаех, че стореното от него е почти непроситимо.

— Не мислех, че изобщо имат значение — продължи той. — Знаех, че записващият апарат ще запази чисто копие, което все още ще е в паметта му, когато се съберем на следващата сбирка.

— Записващият апарат беше разрушен от Х-оръдията — обади се Бетъни.

— Нямало е как да го знам.

— Но постъпката ти ни поставя в позиция, в която онова копие е било единственото съществуващо.

— Прозрение със задна дата — какво прекрасно нещо.

— Ти и бездруго си на ръба на наказанието. С тази постъпка прекращваш далеч отвъд границата.

— Вчера беше изтъкан от любезност, Бетъни — какво се промени?

— Дължахме ти сърдечно посрещане, както на всички други оцелели. Но това не променя факта, че си играеш с традициите на линията, поемаш ненужни рискове и си се отнесъл към записа си с ненужно неуважение. Това не са твоите спомени, че да ги триеш, Кемпиън — те просто са ти дадени на отговорно пазене от името на линията Джентиан.

— Е, каквото и да си си наумил да ми направиш, имаш пълното ми разрешение. Но може ли да ти предложи наказанието — каквото и да е то — да изчака, докато открием кой има намерение да ни убие?

— Преди да окачим Кемпиън на въжето — обади се и Сайфъл, — нека имаме предвид и това, че всички сме получили записа му. Което означава, че помежду ни се събират общо над петдесет копия, всички до едно мнемонично обозначени.

— Но размити с хода на времето и погребани под нови спомени — отвърна Мъзириън с тон, подсказващ, че се опитва да въведе разумен довод, а не просто да забие по-дълбоко ножа.

Сайфъл кимна.

— Знам, но това не е невъзстановима щета. Не казвам, че можем да съберем чисто копие, но съм сигурна, че ще го докараме до приличен вариант, ако успеем да съберем умовете си. Ако всички сме склонни да се подложим на извличане на паметта и ако успея да събера индивидуалните версии на записа на Кемпиън, ще мога да ги сравня една с друга така, че дупките да се запълнят и грешките да се поправят.

— Струва си да опитаме — съгласи се Акънайт.

— Това полага доста отговорност на раменете ти, Сайфъл! — каза Бетъни.

— Ще се справя.

Бетъни чукна с комат хляб по брадичката си като съдия, който се кани да произнесе присъда.

— Така да бъде! Мъзириън ще ръководи разпита на затворниците. Сайфъл ще се занимава с възстановяването на записа на Кемпиън, поне доколкото може да бъде възстановен. Тънзи — доколкото си спомням, днес си дежурен патрул. А това според мен си е предостатъчно работа като за закуска!

— Може ли да кажа нещо? — попитах.

Бетъни ми се усмихна.

— Естествено, Пърслейн!

— Ще ни наказвате ли или не? Ще ми се да го изкараме на светло тук и сега.

— Току-що пристигнахте. Естеството на наказанието ви е сложно, с много фактори. Не може да бъде решено незабавно!

— Що се отнася до мен, има само един фактор. Ние сме двойка. Фактът, че закъсняхме, няма нищо общо — можеше да се случи на всеки друг. Донесохме на линията петима оцелели, които иначе нямаше да си върне, както и затворници, а също и Хесперъс.

— Към което следва да добавим и недостойното отношение на Кемпиън към записа му.

— Накажете ме за което, нямам против, но не намесвайте Пърслейн! — обади се Кемпиън.

— За нещастие, като сте се събрали и с пристигането си заедно, като заварите в лицата ни чувствата си един към друг, демонстрирате и готовността си да бъдете наказани като двойка. Така да бъде!

— Дяловеци са изтривали записите си и преди — казах. — Никой не ги е наказвал тогава, защо се нахвърляте върху нас с Кемпиън точно сега?

Бетъни ми се стори притеснен:

— Успокойте се, моля. Ако има наказание, то ще е леко, а и досегашното ви добро поведение ще се вземе предвид. И дума не може да става за екскомуникация от линията — нищо сторено от вас дори не *започва* да се доближава до подобно решение. Но трябва да има дисциплина, Пърслейн! Сега повече от всякога!

Отпуснах се отново на стола си с усещането, че съм отнесла тежък шамар. Ръцете ми трепереха, така че ги скрих в скута си. Най-лошото беше, че почти се съгласявах с него. Трябваше да има дисциплина, особено предвид опасното ни положение. Дяловеците разполагат със свободна воля през повечето време. Но какво ще стане, ако някой от нас се прехвърли на борда на кораба ни и се насочи обратно към системата за срещи, с което издаде пред враговете скривалището ни? Няма да изпитам угризения да преследвам и екзекутирам този дяловец, който го стори, дори ако е Джентиан. Дори лично ще стрелям с гама-оръдието, ако вярвам, че съществуването на линията зависи от това.

— Може ли да помоля за нещо? — попитах, когато цветът се върна на лицето ми.

— Давай — отвърна Бетъни.

— Преди да пристигнем на Невма, Хесперъс се свърза с нас с Кемпиън. Беше ясно, че иска да бъде свален на планетата в присъствието на Духа на въздуха.

— Ясно ли го показва?

— Толкова, доколкото беше възможно, предвид обстоятелствата — гърлото ми беше пресъхнало.

Имах чувството, че ако не представя убедително случая си сега, няма да имам втора възможност.

— Говорих вече с магистрата, но моментът не беше подходящ да я убеждавам. Сега бих искала линията да ме подкрепи, за да я притисна за връзка с Духа.

— Споменала ли си това на Каденца и Каскада?

— Не исках да споменавам Духа отново в присъствието на магистрата.

— Те ще имат своя собствена идея как следва да се постъпи — каза Бетъни. — Хесперъс е един от техните, най-простото би било да им се предаде и да сметнем случая за приключен.

— Най-простото, но не непременно най-правилното нещо — намеси се Акънайт. — Ако Хесперъс е предал определено желание на Пърслейн, трябва да го уважим!

— Съгласен съм! — кимна Хенбейн.

— Но не можем да си позволим и да гневим Машинните хора — намеси се Уин^[2], мъжки дяловец, който досега бе запазвал мълчание. — Ако желаят да огледат Хесперъс, какво право имаме да настояваме за друго?

— Това ни налага дипломатически задължения — обади се замислено Сейнфейн. — Но като линия нашите задължения винаги са били преди всичко към гостите ни. Ако Хесперъс е отправил молба към Пърслейн, трябва да уважим желанията му. Това не означава непременно конфронтация с Машинните хора. Каденца и Каскада до момента са били повече от разбрани и не очаквам това да се промени, като им обясним намеренията си.

— Познаваш ги по-добре от всички ни — каза му Бетъни, понеже Сейнфейн беше дяловецът, довел роботите на сбирката.

— Те са разумни — отвърна тя. — Ще видят нашата гледна точка. Кое то не означава, че трябва да пренебрегваме направени от тях предположения.

Акънайт се намеси:

— Подкрепям те безусловно, Пърслейн, колкото и малко да значи това.

— Аз също — добави Мъзириън. — Можеш да включиш също Валериан, Лусърн и Мълилот. Те ще те подкрепят изцяло, когато научат какво е направил Хесперъс за нас.

— Благодаря! — казах.

— Бройте и мен — включи се Хенбейн.

Преди одобрителното мърморене да се превърне в буря, Бетъни кимна рязко.

— Много добре, Пърслейн има съгласието на линията да моли администрацията на Невма за достъп до Духа на въздуха. Но преди да продължиш да се занимаваш с този въпрос, Пърслейн... имаш ли и най-малка представа с какво си имаш работа?

Кемпиън дойде в стаята ми по-късно сутринта, докато чаках магистратката да ми върне обаждането по повод молбата за аудиенция. Отстрани на стаята ми беше пристроена малка тераса с нисък парапет, на която се излизаше през проходим за материя прозорец. Стоях там навън и си подреждах мислите, опитвайки се да строя фактите по случая си в нещо, напomniaщо убедителен, логично обоснован довод. Бетъни ме беше разтърсил, отваряйки процеп на съмнение там, където преди бе имало само гъста като неутрон увереност. Бях поровила в съкровищницата и научих, че недоволството на Духа е събаряло цели цивилизации. Но прочетох също, че на Духа трябва да се благодари, че Невма изобщо е годна за живот. В отсъствието на по-едри организми именно той поддържа атмосферата в настоящото й динамично нестабилно състояние, абсорбирайки въглеродния диоксид от въздуха и възстановявайки кислорода. Нямаше начин машинният интелект да прави такова нещо просто за собственото си благо.

Тъй че той толерираше хората и дори може би окуражаваше присъствието ни. Но това не означаваше, че ще ме пощади, ако ме сметне за дразнител. Погледнах към надничащите между златните кули на Имир ивици синьо небе и се зачудих дали ще имам сили да сторя онова, което трябва да бъде направено.

— Донесох ти подарък!

Извърнах се към гласа на Кемпиън и го проследих как излиза на терасата. Носеше ми парче шоколадов хляб, увит в хартия.

— Благодаря!

— Нямах повече апетит от теб, но предположих, че ще си възвърнеш част от твоя с напредването на сутринта.

Взех шоколадовия хляб и отхапах ъгълчето му.

— Прав си, както винаги. Стомахът ме е свил, но все пак съм гладна. Според теб как се справихме долу в трапезарията?

— Ужасна работа. Но не мисля, че някой би се справил по-добре, имайки предвид какъв е материалът, с който се работи.

— Бетъни ме изненада.

— Мен не. Той е интригант, зърнал възможността си да упражни реално влияние върху линията. Не е имал подобен шанс, докато бяха живи Фескю и останалите алфа-мъжкари, но сега разполага с почти цялото поле само за себе си.

— Не забравяй алфа-женските.

— А ти видя ли как царстваше над онази маса, сякаш вече са го провъзгласили за император? И имаше наглостта да обвинява мен за нарушаване на традициите на линията! Та ние се предполага да сме егалитарианци, без лидери!

— По време на криза на линията се позволява да образува кворум за взимане на решения.

— Да, но сме успели да се справяме без такъв през по-голямата част от историята си. Може да си сигурен, че Бетъни е бил начело на редицата, когато се е зародила идеята за формиране на нов кворум. Няма да се изненадам да я е предложил той. Защо и бездруго ни трябва кворум? Прекрасно се справяме с взимането на решения *en masse* — сега повече от всякога.

— Другите ще го държат под око. Все още имаме приятели. Видя ли как се обединиха, когато поисках разрешение да посетя магистрата? Половината маса застана зад гърба ми.

— Хм.

— Това пък какво ще рече?

— Всъщност нищо. Просто се чудех дали този вот на подкрепа беше толкова добронамерен, колкото изглежда.

— Как може да е друго освен добронамерен?

— Някои от подкрепиците те се надяват да се изложиш грозно, като ти откажат достъп. Не бих се изненадал, ако един-двама копнеят и да ти разрешат среща, а после да се издъниш пред Духа.

— Никой обаче не желае да умра.

— Не — каза Кемпиън. — Не са толкова лоши. Може и да не ни харесват, но все пак са роднини. Не бих пожелал смъртта на никой джентилански дялонец и не смятам, че останалите са по-различни от нас.

— И аз не мисля така. Но все още се притеснявам от номера с наказанието. Имам чувството, че над главата ми е надвиснал меч.

— Ако фокусът с Хесперъс стане, всичките ни проблеми може да приключат.

— Всичките?

— Добре де — поправи се Кемпиън, — някои от тях. Но поне ще се изкаже в наша полза. Кой ще се усъмни в думите на машинен човек?

— С други думи, ето ти още една причина да рискуваме всичко с Духа.

— Това, както и фактът, че роботът ни е приятел и ще е чудесно да си го върнем.

— Понаваках с четенето. Бетъни не преувеличаваше — вероятно срещата с Духа означава да поемем сериозен риск.

— Ние се подлагаме на риск още откакто са ни извадили от цистерните.

— Така е — довърших шоколадовия хляб и започнах да сгъвам салфетката в оригами гълъб. — Благодаря, че мислиш за мен. Без значение какво стане тук и без значение какво се случи с нас след Невма, радвам се, че сме заедно!

— Никъде не отивам без теб!

— Поне връзката ни вече е извадена на открито. Няма нужда да се крием.

Кемпиън помрачня:

— По един или друг начин ще ни накарат да си платим. Надявам се, че го осъзнаваш.

Завърших гълъба. Той се сдоби с чифт бадемовокафяви очи и оцветени с водни бои пера и започна да пляска с крила. Пуснах го във въздуха и проследих как отлита в далечината, насочвайки се за рециклиране. Двамата с Кемпиън се хванахме за ръце, след това се сгушихме един в друг.

— Нека сторят най-лошото, на което са способни! Готова съм!

В конкретния случай откъм стаята ми се разнесе звън.

Кабинетът на джиндабайн се намираше на самия връх на сградата ѝ, четиристранен купол, разкриващ разкошна гледка във всички посоки. Стените между прозорците украсяваха крила, окачени като церемониални саби. Лъскавите им фасети бяха оцветени в

рубиново, зелено и синьо, с надписи с вълнисти линии на имирски език. Имаше също и снимки, а и няколко странни, подобни на ребуси невмански картини, всички напомнящи схеми на ужасно трудни за минаване градински лабиринти. Три от изпъкналите, лупообразни прозореца разкриваха само наситен градски пейзаж от златни върхове, но през четвъртия, обърнат на запад, се виждаше сребърната пустиня, където безконечно сипещите се бархани стигаха на змиевидни вълни чак до хоризонта. Денят беше ясен и спокоен и можех да различа самотната бяла кула на ръба на видимостта.

— Искането ви е изключително необичайно — съобщи ни Джиндабайн, когато се настанихме в столовете си, обърнати с лице към бюрото й. — Трябва да разберете естествения ми скептицизъм. Линията Джентиан никога не е показвала особен интерес към този свят, но внезапно пожелавете достъп до най-големите ни загадки...

На бюрото на магистратката имаше поставен сложен, подобен на наргиле апарат — цветен чайник, който съскаше и кипеше, целият окичен в тръби и дюзи. От време на време покритата с фина козина чиновничка вдишваше от мундщук в края на сегментиран маркуч. Ние с Кемпиън получихме две чаши воднист чай с вкус на джинджирил — посудата постоянно подрънкваше в ръцете ни.

— Ласкаете ни с вниманието си — продължи Джиндабайн, — но започвам да се чувствам като жена, която получава неискрени комплименти, понеже притежава нещо, което някой желае да вземе. Какво ви разказват съкровищниците за Духа?

— Че е известен също като Фракто-коагулация — отвърнах. — Че е въздушно същество, съставено от множество индивидуални елементи, че някога е представлявал човешко съзнание — човешко същество, мъж, наречен навремето Валмик, живял по времето на Златния час.

— Тогава ми се струва, че просто си губите времето.

Беше ред на Кемпиън да заговори:

— Съкровищниците ни разкриват също, че Духът на въздуха от време на време се намесва при съживяване на мъртъвци — както биологични, така и машинни.

— И също така е убил множество индивиди, които не са били мъртви, преди да общуват с него.

— Да, но съкровищниците съобщават и че вината за много от инцидентите може да бъде приписана на самите участници в тях — отвърна приятелят ми, — тъй като са действали по начин, за който е било ясно, че ще раздразни Духа.

— Никой не отива при Духа с намерението да го провокира, дяловек! Всеки смята, че ще се държи по-умно от предишните му посетители.

— Не и ние — отвърнах. — Ние сме напълно наясно с рисковете и че може да не преживеем среща лице в лице. Но все пак трябва да го сторим. Дължим го на нашия приятел!

Джиндабайн смукна от мундщука. Чайникът забълбука усилено.

— Машинният човек. Не следва ли да бъде поверен на Каденца и Каскада?

— Несъмнено ще се консултираме с тях — казах, — но Хесперъс със сигурност е знаел, че не събратята му машини дават най-добрия шанс за оцеляване, а Духът.

Джиндабайн почеса медната козина от страни на слепоочието си. Докато светлината не попаднеше на нея под определен ъгъл, козината можеше да бъде сбъркана с човешка кожа.

— Поставете ме в много трудно положение!

— Молим само за същите привилегии за достъп, каквито вече са били давани на безброй пътешественици в миналото — казах.

— Тогава времената са били други. Духът беше по-предвидим. Напоследък... говоря за последните векове, не години — е станал по-капризен. Станаха някои неприятни инциденти. Научният съвет убеди сборните власти, че не трябва да има повече случайни срещи. Засега Духът е ограничавал недоволството си до индивиди или малки групи от индивиди, но какво ще стане, ако се умори от човешкото присъствие на Невма? Твърди се, че е унищожил Пластмасовите, а впоследствие и Доставчиците.

— Ако не желае компанията ви, предполагам, че щеше да се е отървал от вас досега — каза Кемпиън.

— Лесно ти е да го кажеш. Вие сте само гости — можете да си тръгнете по всяко време. Не зависите от Духа за въздуха, който дишате.

— Разбираме ви — казах успокоително. — Ние отправяме необичайна молба и вие, естествено, сте в състояние да ни откажете.

Но ви обещавам, че няма да сторим нищо без ръководството на научния съвет. Ако има някакъв намек, че Духът е недоволен, ще спрем незабавно!

— Знаете, че не мога да ви откажа — обади се Джиндабайн.

— Разбира се, че можете — възразих.

— Така ли? При условие че всички чифтове очи на линията Джентиан следят всеки мой ход? Може на орбита около Невма да има по-малко от петдесет кораба, но всички знаем какво са способни да сторят на планетата, ако откажем да съдействаме. Можете да превърнете тези кули в прах, да изпепелите всичко чак до последните реликви от Благородията.

— Нещата изобщо не стоят така — каза Кемпиън. — Не сме дошли тук да ви насилваме да правите каквото и да било!

— Може би наистина не го мислите. На личностно ниво ситуацията вероятно наистина не е такава. Но вие сте част от линия, член на Гражданството. Линиите винаги получават онова, което желаят. Никога не се стига до изключения.

— Но ние ви *помолихме* — казах умолително.

— С пълното и ясно убеждение, че в крайна сметка ще се подчиня.

— Джентианската линия не е такава — възрази Кемпиън. — Ние никога не постъпваме по този начин!

— Значи ако ви откажа, няма да има никакви последствия?

Двамата с Кемпиън си разменихме предпазливи погледи.

— Да — отвърнах. — Абсолютно. Тук разполагате със суверенитет. Ние — не.

— Дяловек Бетъни е целеустремен човек. Ако му съобщите новината за моя отказ, как според вас ще реагира? Подозирам, че няма да е добронамерен. Вие може и да си имате принципи, дяловеци, но в колективните си действия сте чудовища. Виждала съм го при други линии.

— Ние не сме чудовища — възразих. — И ако не ми вярвате, то — откажете ни. Кълна се, че няма да ви се случи нищо лошо!

— А след хиляда години? След десет хиляди? За вас са нищо!

— Сега всичко е различно! — обади се Кемпиън. — Дори ако сме се държали така в миналото, вече не сме същите.

Джиндабайн окачи мундщука си на закривената кука на малахитовата поставка на бюрото. Вдигна от плота лист хартия и каза:
— Вървете си. По-късно днес ще ви пратя вест за решението си.

Срещнах се с Каденца и Каскада на една от терасите на кулата, където се намираха стаите ни. Беше по обед. Кемпиън се излежаваше на нисък шезлонг с ябълка в ръка и се обаждаше само когато нямаше как да се размине без реплика.

— Благодаря, че се съгласихте да дойдете — казах, кимайки на двете безупречни създания.

Каденца, сребърният робот с женска анатомия, кимна:

— Това е най-малкото, което можем да сторим, Пърслейн! Ние с Каскада сме извънредно нетърпеливи да навестим Хесперъс и да видим какво може да се направи за него. Може да ви изненада, че изпитваме чувство на състрадание към нашите събратя машини, но наистина сме такива. Просълзява ни мисълта, че Хесперъс би могъл да страда!

— Умирате ли? — попитах.

— Разбира се, че умираме — отвърна Каскада. — Ние не сме неунищожими. Когато сме далеч от дома и системите за съпорт на собствената ни цивилизация, ние не сме по-малко уязвими от нараняване, отколкото човешките същества... — той докосна гърдите си с бял пръст. — Можеш да ме убиеш в момента, ако разполагаш с подходящо оръжие.

— Но преживяванията ти са записани на друго място някъде в пръстена Моносеръс.

— Най-близката част на пръстена е на десетки хиляди светлика оттук. От заминаването ми насам съм преживял доста и само малка част от случилото се с мен е предадено обратно у дома. Ако умра сега, ще минат десетки хиляди години, преди новината за смъртта ми да стигне до пръстена. Тогава там може да активират мое копие, което да носи последния пълен комплект спомени. Но аз няма да го смятам за моя същност, а само за същество, с което имам определени общи черти... — той сведе прекрасната си глава. — Сигурно ме разбираш, след като си дяловек. Всеки от вас носи твърде сходен комплект

спомени, но това не означава, че с лека ръка приемате мисълта за смъртта.

— Не — съгласих се. — Нищо подобно. Ами Хесперъс? Той наистина ли може да умре?

— Без съмнение. Докато го огледаме, можем само да спекулираме за естеството на нараняванията му. Сигурно е само, че шансовете му за ремонт са най-големи, ако бъде върнат в пръстена.

— За тази цел ще ни трябва кораб — обади се Каденца.

— Нямате ли такъв?

— Сейнфейн ни доведе тук. Ние не разполагаме със собствено превозно средство.

Кемпиън шумно отхапа от ябълката си — древният човешки звук подчерта мислите ми. Той наблюдаваше случващото се много внимателно, макар че излъчваше отлична имитация на престорено безразличие.

— Сигурно до някакъв момент сте имали кораб — казах.

— Навремето — избегна прекия отговор Каденца. — Беше разрушен много преди да стигнем до сбирката на Доркъс. Оттогава насам сме се оставили на милостта на човешката доброжелателност... — роботът махна с ръка като че да отметне проблема. — Това е без значение. Корабите са неми машини със съзнание колкото едно камъче. Те нямат съществена ценност за нас.

— Хубаво би било, ако е възможно да прегледате Хесперъс — казах. — Най-малкото да ми помогнете да го свалим на Невма в добро състояние. Вече се боя да го местя!

— Няма нужда той да стига тук — отвърна Каскада. — Всичко, което можем да сторим за него, може да бъде направено на кораба ти.

— Не се ли нуждаете от ресурсите на Имир?

Каденца издаде тих цъкащ звук, който приех за еквивалента на презрително изсумтяване при Машинните хора.

— Гражданите на Невма са добронамерени, но използването на техните машини за ремонт на Хесперъс би било все едно да изпълним мозъчна операция върху теб с няколко парчета кремък.

— Ако разполагате само с кремък, то ще се наложи с него и да работите.

Бялата маска на Каскада се раздели от тънка усмивка.

— Да, но разполагаме с нещо по-добро. Ние сме гъвкави машини. Хуманоидната форма, която сме приели в момента, е просто за удобство. За нас би било много лесно да образуваме нужния интерфейс, за да помогнем на Хесперъс. Но първо трябва да се качим на кораба ти.

— Това може да се уреди. Но все пак искам да го сваля на Невма.

— Няма нужда от това — повтори Каскада.

— За мен има. Сложно е, но Хесперъс ни помоли да направим нещо за него... — поех си дълбоко дъх. — Вече сте прекарали известно време на Невма — без съмнение знаете за Духа на въздуха.

— Да — каза Каденца предпазливо.

— Влизали ли сте в контакт с него след пристигането си?

Тя — не можех да не мисля за машината в женски род — поклати кацналата си на тънка шия безупречна глава.

— Нищо подобно. Не е имало нужда. Това не е същински машинен интелект, следователно за нас представлява само незначителен интерес.

— Това отнася ли се и за хората?

— Точно обратното. Ние смятаме органичните интелекти за безконечно изумителни. Всичкото това лигаво сиво месо, емулиращо съзнание — как може да не си изумен от него?

— Духът — обади се Каскада — представлява междинен етап на преход между човешкото и същинското машинно съзнание. Има твърде много променливи, за да стане благоприятен за обект за проучвания.

И — добавих наум — *нищо чудно и да се боите донякъде от него*. Ако той плашеше хората, тогава вероятно предизвикваше подобен ужас и у Машинните хора. Кемпиън улови погледа ми от другата страна на терасата и ми смигна.

— Е, аз се интересувам от него — казах. — Хесперъс беше напълно наясно с крайната ни цел. Според нас той имаше желание да бъде доведен в присъствието на Духа.

— На каква цел би очаквала да послужи това? — попита Каскада.

— Има документирани случаи, в които Духът се е намесвал, за да излекува ранени пилигрими или да ремонтира повредени машини. Не е извън рамките на възможното Духът да стори нещо подобно за Хесперъс.

— Или да го разглоби на части.

— В който случай той ще е предал част от себе си в паметта на Духа. Сигурно е имал желание да се възползва от тази възможност!

— Това е извънредно необичайно — отбеляза Каденца.

— Присъствието ни тук е необичайно. Наличието на ранен машинен човек за гост е необичайно.

— При все това.

Последва мълчание. Машините стояха неподвижни, но светлинките в главите им проблясваха и танцуваха като побъркани светулки. Имах чувството, че пред мен се развива огромен, неразбираем разговор със скорост, която едва успях да проследя. Тези секунди мълчание като нищо съдържаха субективни години трескав спор в ускорената времева рамка на машинното съзнание.

„Те са по-умни от нас — помислих си. — По-умни и по-силни, и по-бързи, и скоро ще се стигне до противопоставяне помежду ни!“

— Ще отидем до кораба ти и ще огледаме Хесперъс — съгласи се Каденца.

Каскада добави:

— Ще направим опит да установим комуникационна връзка с него. Ако не успеем, можеш да го доведеш тук долу, на повърхността, и да го представиш на Духа!

Чувствах се в равни пропорции замаяна и възбудена. Не можех да им се сърдя за възможността да се опитат първо да се свържат с робота. Най-малкото това би позволило на Хесперъс да изясни желанията си.

— Благодаря! — казах, когато успях да си събера отново мислите. — Изключително много съм ви благодарна!

— Очакваше възпрепятстване ли? — попита меко Каскада.

— Нямаше да се обидя, ако ми бяхте отказали. Той е наш гост, но е ваш събрат. Ако имате чувството, че притежавате повече права над него... не бих била в състояние да го оспоря.

— Но щеше да се натъжиш — намекна Каденца.

— Да, щях да остана с усещането, че съм го провалила.

— Не бихме желали да се случи подобно нещо. Досега си се грижила за него и сме благодарни за това — Каскада се обърна към сребърната си спътница, след което погледна отново към мен. — Кога можем да посетим кораба ти, Пърслейн?

— Веднага щом получа разрешение от линията да кача совалката си отново на орбита. Това не би следвало да е проблем, но може да отнеме няколко часа.

Каденца се поклони.

— Тогава ще чакаме инструкциите ти.

[1] Тийзъл (от англ. Teasel) — лугачка. ↑

[2] Уин (от англ. Whin) — прещип. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

В ранния следобед на първия ни пълен ден на Невма от суспендиране бяха освободени другите три дяловека, които докарахме с нас. По времето, когато излязоха на дневна светлина на голямата площадка за кацане, където се бяхме събрали и предишната вечер, те имаха сащисания, притеснен вид на хора, които още не могат да повярват напълно на обрата на съдбата си. Сякаш се бяха събудили от сън и още не можеха да се отърсят от усещането, че се намират в друг, от който също могат да ги вдигнат във всеки момент.

След като се срещнаха с привичните групи дяловеци, гости и местни високопоставени лица — по-малко на брой от предишната вечер, не че Лусърн, Мълилот и Валериан щяха да го узнаят, — те дойдоха да говорят с нас с Пърслейн.

— Акънайт ни осветли как се е развила ситуацията, Кемпиън — обясни ми Мълилот. — Никога не бихме могли да се отплатим за онова, което си сторил за нас!

— И вие щяхте да направите същото! — възразих.

— Ще ми се да се надявам, но няма как да сме сигурни. Важното е, че ти си го сторил, знаейки какви са рисковете. Благодаря ви, Кемпиън и Пърслейн! Карате ме да се гордея, че съм Джентиан!

— Говори се за наказание — казах, поглеждайки през рамо да проверя дали Бетъни все още може да ни чуе. — Ние с Пърслейн имаме нужда от всички приятели, които можем да съберем, ако се стигне до гласуване как следва да бъдем наказани.

— Не може да са го намислили наистина! — възмути се мургавият красавец Валериан.

— Сериозни са, за съжаление — отвърна Пърслейн. — Но ми става по-добре от мисълта, че имаме и приятели.

— О, имате повече приятели, отколкото си представяте! — обади се Лусърн. След това се вгледа остро в другите двама. — Грилс и останалите... какво стана с тях?

— Тук са — казах. — Все още в стаза. Мъзириън е натоварена с измъкването на информация от тях.

— Тя ще се справи със задачата — промърмори Валериан.

— От устата ти прозвуча като нещо лошо.

Мълилот понижи глас:

— Мъзириън беше... старателна, когато разпитваше Грилс.

— И аз самата щях да съм доста старателна — увери я Пърслейн.

— Но не и колкото Мъзириън. Почти се наложи да я вържем. Не искахме някой от затворниците ни да умре, преди да научим нещо от него. А сега тя отговаря за всичките?

— Ще бъде наблюдавана внимателно — заявих.

— Дано да е така — кимна Лусърн. — На никой от нас не му пука какво ще стане с Грилс — ако искат, да го хвърлят на вълците. Но не и преди да ни е казал каквото знае.

Следобедът се оказа много напрегнат. Сайфъл беше уредила график за възстановяване на записи ми от главите на оцелелите дяловеци, което означаваше всеки от нас да мине през деликатен, времепоглъщащ прочит на паметта. Трудното беше не да се подготви оборудването, защото машината лесно се изработваше от стандартните файлове на създателя, а да се организираме всички, за да бъде изпълнена задачата за дни, а не за седмици. Като знак на добра воля и да покажа, че не крия целенасочено нищо, предложих да съм първият ѝ обект.

— Мога да те прескоча, Кемпиън — каза Сайфъл, когато останахме насаме в стаята, отделена за работата ѝ. — Много мило да се пишеш доброволец, но ще има интерференция между записи и собствените ти спомени за същите преживявания. Така и не разбрах защо линията настоява всеки от нас да получава собствените си записи.

— По традиция — отвърнах. — И като защита срещу саботаж. Ако реша да вложа нещо гадничко в главата на всеки друг дяловец, няма начин да го направя, без да заразя и себе си.

— Може да вземеш предпазни мерки, ако това си намислил.

— Да, но ще стане по-сложно и следователно има по-голяма вероятност нещо да се обърка. И все пак предполагам традицията е по-скоро символика, отколкото практически смисъл. Искаш ли все пак да ме сканираш или не?

— Да, в случай че нямаш нищо по-добро за вършене. Не предпочиташ ли вместо това да гледаш как се забавлява Мъзириън?

— Долавям лека нотка на неодобрение.

Сайфъл сбръчка нос, сякаш бе доловила неприятна миризма в стаята.

— Нека да опитаме. Ако пропорциите шум спрямо сигнал са твърде ниски, за да има смисъл, ще те изхвърля от набора.

— Прозвуча ми болезнено.

— Легни ето тук — нареди ми тя с преувеличена строгост.

Сайфъл знаеше, че я харесвам, и във всичките ни разговори имаше приятно напрежение. Мисля, че и тя мъничко ме харесваше.

Легнах на кушетката и издишах, когато сестра ми се захвана за работа. Тя взе нещо като тубичка с боя и изстиска съдържанието му на лявата си ръка и китка чак до лакътя, образувайки дебела паяжина от мазни линии, които стигаха от сгъвката на лакътя до връхчетата на пръстите. Имаше много пръстени на лявата ръка, но нито един на дясната, въпреки това обаче не позволи на мазните линии да изцапат накитите ѝ. За секунди машинният гел се сплете в гъвкава мрежа. Сайфъл поднесе ръка близо до черепа ми, сякаш се топлеше на нагрят камък. Плъзгаше дланта си полека, изпънала пръсти като танцьорка, от време на време поглеждаше встрани към резюмето, което се обновяваше на стената на стаята. Докато сензорите за проникване в черепа ровеха през спомените ми, идентифицирайки онези мотиви, маркирани като част от записа, усещах в съзнанието ми да се зараждат кратки, подпрагови проблясъци на призрочни спомени — като образи, които мъгляво се прожектират на екран. Беше като влизането в „Придворие“ и усещането играта да се рови в мислите ти.

— Успя ли да откриеш нещо в дневниците на полетите?

— Не мърдай. Ще свършим много по-бързо, ако не шаваш и не говориш!

— Съжалявам.

— В отговор на въпроса ти: не съм преглеждала още дневниците. Ще го сторя, след като разполагам с достатъчно прочетени записи, за да започна корелативни сравнения. От дневниците вероятно няма да изскочи нищо полезно, но все пак ще ги преровим. Длъжник си ми, нали осъзнаваш? Спасих ти кожата в трапезарията.

Промърморих в съгласие.

— Сигурна съм, че ще намериш начин да ми се отплатиш. Някой ден и аз може да сторя такава идиотска глупост като да изтрия

собствените си записи — кой знае? — със свободната си ръка Сайфъл бръсна кичур от синьо-бялата си коса. — Ти си *вбесяващ*, Кемпиън! На моменти си мисля, че въплъщаваш най-доброто, което представлява линията, а на моменти смятам, че е трябвало да те екскомуникираме още преди няколко обиколки. Проблемът ти е, че не взимаш нищо достатъчно насериозно. Което понякога е хубаво — не може всички да сме като Фескю или Бетъни, — но друг път... е, няма да се повтарям, убедена съм, че ще чуваш същото доста често и занапред. Поне си имаш Пърслейн да те държи в правия път и да те пази да не кривваш настрани. Може да захранваш империи с търпението на тази жена. Ако бях на нейно място, вече щях да съм ти построила паметник, да знаеш!

С което имаше предвид, че щеше да ме е убила със собствените си ръце.

Сайфъл скоро приключи и ме покани да се преместя от кушетката.

— Чиста екстракция ли се получи?

— Не по-лоша, отколкото очаквах... — тя обели мазните линии на машинния гел от ръката и дланта си, смачка ги на топка и тя изтече обратно в тубичката, откъдето беше дошла. — Материалът още не е годен за обработка, но по времето, когато добавя и всички останали, ще можем да получим резултат. Да си остане между нас двамата — понеже ще излезе на бял свят и бездруго, — нали не се опитваш да скриеш нещо? Така де, не това е причината да изтриеш записа?

— Ако имам нещо за криене, справил съм се толкова добре, че дори аз не знам за него.

— И това може да е вярно. Страхотни номера можем да въртим с паметта си. Но... — Сайфъл замълча за момент. — В крайна сметка аз ти вярвам. Вярно, пълен си с недостатъци, дори ти не можеш да го отречеш, но не смятам, че имаш нещо общо със засадата. Ти си като хлапе, което търси красиви черупки по плажа. Взимаш нещо, което ти е привлякло погледа, домъкваш го вкъщи и го показваш на всички, но дори ти си нямаш представа за истинското му значение... — тя замлъкна многозначително. — Някой обаче го е осъзнал. Някой е видял какво си донесъл у дома и е решил, че трябва всички да умрем заради него. А сега трябва само да намерим тази черупка.

— Радвам се, че си тук, Сайфъл!

— С теб ставаме двама — каза тя.

Четири саркофага бяха подредени заедно на повдигнат подиум, обкръжен от гол под. За разпитите на Мъзириън беше отделено голямо помещение. Пред открития участък амфитеатрално бяха разположени пейки, от които интересувашите се зрители можеха да наблюдават развоя на събитията. Зад местата за публиката в стените имаше прозорци като тесни процепи, през които влизаха тънки като моливи лъчи ярка дневна светлина. Имаше предостатъчно място за всички дяловеци, както и за нашите гости и малка групичка местни. След като проследих как совалката на Пърслейн се издига обратно в небесата и транспортът ме свали отвън, повечето зрители вече бяха пристигнали. Изгарях от любопитство, отчаяно ми се щеше да чуя какво имат да кажат за участието си в престъплението тези замразени пленници.

Преценката и актьорското майсторство на Мъзириън бяха безупречни. По времето, когато тя се появи, атмосферата бе нажежена и разговорите начаса затихнаха до настръхнала, изпълнена с предпочакване тишина.

Мъзириън отиде до подиума и застана пред него, а саркофазите заплашително надвисваха над изящното ѝ, облечено в черно тяло. Завъртя се на пети, за да се обърне към публиката, и каза:

— Благодаря ви, дяловеци и гости! За да стигна до затворниците, ще използвам синхромрежа... — вдигна високо ръка, така че ръкавът ѝ се вдигна и разкри обемистия бял хронометър, защипан около бледата клечка на китката ѝ с часовник, обкичен с перлени циферблати и множество изпъкнали копчета. — Тъй като бяхте известени предварително, предполагам, че повечето от вас си носят собствена мрежа или еквивалентни средства за намаляване на субективното течение на времето. Моля, пригответе се да въведете ниво на забавяне от сто, но само по моя команда!

Тя се обърна и се качи на подиума, като се насочи към най-десния уред. Също като другите три вратите му бяха отворени. Затворникът седеше на трона вътре в червения мехур от забавено време.

— Знаем името само на човека в най-лявата кутия. Затворът на Грилс е в по-добро състояние от тези на другите трима — той има

значително по-добри шансове да оцелее при връщане в нормално време. Що се отнася до другите трима, смятам шансовете им за доста по-лоши — голяма е вероятността да се разпаднат. Поради това няма да рискувам да ги изваждам от стаза, докато не се убедя, че съм научила всичко възможно без външна принуда. Но те не го знаят... — Мъзириън отвори контролното табло на най-десния апарат, разкривайки същия тип градуиран циферблат, какъвто бях видял и на саркофага на Грилс, когато ми го показва на борда на „Дребен флирт“. Ръчката също бе завъртяна надясно почти докрай, показател за стаза фактор от близо сто хиляди: приблизително секунда за всеки ден, отминаващ във външната Вселена. През времето, изминало откакто се бях срещнал с другите дяловеци за закуска, затворникът бе имал възможност горе-долу да мигне веднъж. Щеше да са нужни два-три дни от моето време, за да завърши жест или да изкаже просто изречение.

Мъзириън изтегли ръчката наляво, докато стаза факторът не спадна на сто. Затворникът все още ни се струваше неподвижен от секунда до секунда, но в течение на минута повдигането и отпускането на гърдите му можеше да се различи. Той дишаше — беше жив. Мехурът вече беше по-скоро розов, отколкото червен.

— Той ще вижда и чува само мен — Мъзириън погледна през рамо към публиката си. — Между мен и вас има изолиращ екран. Понататък може да има смисъл да проведем кръстосан разпит на затворниците, но за момента предпочитам да си имат работа само с мен. Разбира се, разполагам с кворумно разрешение да водя това разследване... — тя докосна хронометъра си със заострения нокът на единия си пръст. — Готова съм да се забавя. Предлагам да се настроите на шестчасов период, времето ще ни стигне за няколко минути разговор.

Щом препаратът забави умствените ѝ процеси, Мъзириън застина, изпадайки в псевдопарализа. На практика явлението представляваше само забавяне на телесните функции, не пълното им прекратяване, но нашата сестра щеше да падне от подиума, ако дрехите ѝ не се бяха втвърдили, за да осигурят необходимата опора. Сега скоростта на субективното ѝ съзнание съвпаднаше с тази на затворника, а ритъмът на сърцето и дишането ѝ се бяха понижили до

съответното ниво. Устата ѝ се отвори много бавно и между устните ѝ се изтръгна звук.

Беше невъзможно да се говори под влиянието на синхромрежа: физиологията на човешките гласни струни просто не позволява звукът да бъде генериран в течение на минути реално време. Но дрехите бяха способни да разчитат намеренията ѝ и сега захранваха симулация на гласа на Мъзириън както в тези на затворника, така и в тонколониите, разположени из цялото помещение. Това, което чухме, звучеше ниско и скръбно като песен на китове, пулсираща с ултразвукови тонове.

Извадих от джоба си черно шишенце и капнах две студени капки синхромрежа върху очните си ябълки. След секунди препаратът поразил нервната ми система, засягайки рефлексите ми за мигане. С помощта на хронометъра нагласих шестчасовия период и завъртях циферблата, който щеше да инструктира лекарството колко точно желая да се забавя. Усетих обичайното придърпване и замайване, когато мрежата действа. След това единственото доказателство, че съм под влиянието на препарата, беше вихреното движение на нормалната минутна стрелка на хронометъра ми, която се въртеше като центрофуга. Повечето присъстващи се бяха забавили по същото време като мен; само неколцина още живеяха в нормално време, издавани от техните трескави, потръпващи движения. Гласът на Мъзириън се прехвърляше през честотите, докато не започна да звучи нормално и напълно разбираемо.

— ... линията Джентиан, Домът на цветята — казваше тя на транс, докато се представяше; бях пропуснал само секунда или две от същинската ѝ реч. — Сега си под наша опека, на свят, чието име и местоположение нямам намерение да разкривам. Не се интересуваме да въздаваме справедливост, а само от хладнокръвно отмъщение.

Затворникът не каза нищо. Но беше в пълно съзнание, изпробваше оковите на трона си и следеше всяко движение на Мъзириън.

— Ние обаче сме склонни да направим отстъпки срещу информация — додаде тя, обръщайки от време на време лице към скритата публика, дрехите ѝ позволяваха да прави „нормални“ движения. — Вие сте общо четирима, а ни е достатъчно да заговори само един. Саркофазите ви са повредени; нямате особено големи шансове да преживеете излизане в нормално време. Ако си готов да ни

кажеш онова, което искаме, ще се погрижа да сторя всичко по силите ни да те опазя жив. Но само ако ни съдействаш. Само ако ни кажеш всичко, без увъртане, без двузначност... — Мъзириън подпря длан на бедрото си. — Какво избираш?

Затворникът се усмихна или направи гримаса — беше трудно да се различи кое от двете.

— Видях какво ви сторихме, Джентиан. Видях колцина убихме.

— Имаше оцелели — повече, отколкото осъзнаваш. Имаше и закъснели.

— Разполагам само с честната ти дума.

— Ако искаш да видиш и другите, ще те изведе от стаза. Това ще се усети достатъчно истинско.

— Няма да рискуваш. Ако се провалиш, рискуваш голямата вероятност да ме загубиш.

— Смяташ ли, че няма да поема този риск? Не си толкова ценен за мен!

— Както казах, разполагам само с думата ти по въпроса.

— Знаеш колцина сте били на кораба.

— Да, но не знам колко сме оцелелите. Можеш да ми покажеш другите трима, но не е задължително да ти повярвам, че виждам друго освен прожекция.

— Кой ви прати?

— Сами дойдохме.

— Грешен отговор. Разкажи ми за участието на Марселин в това зверство.

— Ти ми разкажи.

— На линията Марселин беше възложено да се отърват от Х-оръдията. Ако го бяха сторили, нямаше да водим този разговор. Сблъсъкът на ниво линии ли е, или Грилс действа независимо от другите дяловеци?

— Кой е Грилс?

— Търпението ми не е безконечно — обяви Мъзириън. — Беше положила длан на ръчката на стаза шкафа. — Мога да я дръпна докрай наляво и да те извадя от стаза. Ще ти хареса ли да го направя?

— Прави каквото ти доставя удоволствие!

— Разкажи ми какво общо има записът на Кемпиън със засадата. Какво толкова важно съдържа?

— Питай Кемпиън. Или сме убили и него?

— Ти член ли си на някоя линия? Марселин ли си?

— Да ти *приличам* на Марселин?

— Ако ще се обзалагаме, бих казала, че си Меликта. Не бях забелязала приликата, докато не започна да говориш, но всички вие притежавате тази арогантна извивка на челюстта, тази нагла искрица в очите... — Мъзириън го наблюдаваше много настоятелно, нащрек и за най-малкото разкриване на истинските му чувства. Беше разочароващо да не можеш да надникнеш направо в съзнанието му. Но нито един скенер не беше в състояние да пробие стаза мехура.

— Ако смяташ, че работя за Дома на пеперудите, разправяй се с тях.

Мъзириън кимна мъдро.

— Точно от тази линия си. Звездоплъзгач! — И без предупреждение бутна ръчката до предишното ѝ положение, замразявайки дяловека в пълна неподвижност. Дори под влиянието на синхромрежа пленникът изглеждаше замръзнал, тъй като между времените ни скорости имаше хилядократна пропаст.

— Сега е моментът да науча, ако наистина е Меликта! — заяви Мъзириън.

Зад нея светлината, която проникваше през тесните процепи на стените, видимо бе променила ъгъла си.

Някъде сред публиката се обади Акънайт:

— В съкровищницата трябва да има списък на всички дяловеци от Меликта. Не гарантирам съвпадение — те променят вида си също като нас, но не пречи да проверим.

— Давай! — съгласи се Мъзириън. — И не забравяй да провериш и сред дяловеците, които са потънали в небитието!

Ръката на Акънайт припълзя към хронометъра му. Той се върна обратно в нормално време и се превърна в мъгляв силует, когато се насочи към изхода от стаята за разпит. Вратата се отвори и затвори, разкривайки за миг здрачно небе. Няколко субективни секунди по-късно тя се отвори отново и Акънайт се върна на стола си, настройвайки се към нашия поток на времето.

— Разполагаме с име — каза. — Дяловец от Меликта на име Торн. Отпаднал е от линията си преди десет техни обиколки.

— Също като Грилс, плюс-минус обиколка — кимна Мъзириън.
— С него стават двама — два дяловека, смятани за мъртви, които обаче са живи. Може би си струва да огледаме отблизо и другите двама, нищо чудно да открием същото и за тях.

— Имам въпрос, който искам да му задам — обадох се.

Мъзириън ме прикова с поглед. Ако беше благодарна, задето съм я спасил, в момента не се забелязваше и следа от това й чувство.

— Какъв е този въпрос, Кемпиън?

— Ще ми се да знам дали е чувал за Дома на слънцата.

— Няма такава линия — отсече Мъзириън.

— Въпреки всичко искам да знам как ще реагира!

— Защо? Какво си въобразяваш, че ще каже? Грилс никога не е споменавал нищо подобно.

— Просто имам подозрение, че може да е замесена сила на име Дом на слънцата. Хесперъс спомена нещо подобно, макар че паметта му беше твърде увредена, за да ми каже откъде произхожда названието.

— Как може да съществува линия, за която никой да не е чувал?
— поинтересува се Чарлък. — Знаем какво представляваме — кои са в Гражданството, кои са прогонени. В историята ни няма място за скрита линия!

— Може в последно време да е възникнала нова — намеси се Валериан. — Твърде нова, че да е включена в съкровищниците.

— Нищо не ни пречи да попитаме — каза Мълилот, навеждайки се напред в стола си. — Съгласна съм с Кемпиън. Всичко сочи към връзка с Бдящите, а знаем и че Хесперъс се е интересувал от тях. Ако разполагахме с хиляди години, бихме могли да пратим някого при Бдящите да ги разпита подробно. Но понеже нямаме толкова време, нека се възползваме от наличните на Невма възможности.

Погледнах към хронометъра си и към бясно въртящата се стрелка. Бяхме прекарали във времевата рамка на Мъзириън близо четири пълни минути субективно време. В реалния свят бяха изминали почти шест часа.

— Попитай го — настоях.

По лицето на сестра ни пробяга гримаса; не й харесваше да й нареждат. Но дръпна ръчката обратно към стократното време.

— Забавляваш ли се? — попита затворникът.

— Ти си Торн, дяловек от линията Меликта — заяви Мъзириън.
— Смята се, че си изгубен в небитието. Опитал си да се изстреляш през двойна дегенеративна звезда и си сбъркал изчисленията на притеглянето между звездите. Или поне така твърдят съкровищниците ни.

— Щом така казваш.

— Няма място за съмнение — Мъзириън с недоволство ме стрелна с поглед. — Но кажи ми нещо друго, Торн! Разкажи ми за Дома на слънцата!

— Не съществува такова чудо.

Отговорът му обаче, както всички станахме свидетели, беше твърде прибързан и видимо заучен.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Каденца и Каскада стояха на колене пред останките на Хесперъс. Намираха се на борда на кораба ми, на орбита около Невма. В това положение бяха от поне два часа, редом един до друг, положили сребърна и бяла ръка там, където тялото на робота излизаше от изкривения златен израстък, свързвал го с останките на кораба му. Двата живи робота бяха мълчаливи и неподвижни и само движението на светлинките в черепните им кутии — възбудени и ритмични — подсказваше наличието на машинно съзнание. Що се отнася до Хесперъс, не се забелязваше видима промяна в състоянието му, откакто го бях видяла за последен път. Светлините в главата му бяха приглушени и прилични на въгленчета, а движенията им — почти незабележими. Ръцете на Каденца и Каскада не просто го докосваха, а сякаш се притискаха в тялото му, все едно златната броня на кожата му не беше по-твърда от глина. Но когато изтеглиха длани, бавно и в унисон, не оставиха отпечатыци. Каденца обърна прелестното си сребърно лице към мен.

— Той не е мъртъв, Пърслейн. Под заплахата от тежко нараняване е консолидирал умствените си процеси, свел се е до мъничко, трепкащо пламъче интелект и спомени. Но може да бъде спасен. Тук обаче не сме в състояние да сторим нищо за него.

— А на Невма? — попитах.

— И там също — уточни Каскада, с глас успокоителен и утешителен като винаги, дори когато носеше смазващи новини. — Той трябва да се върне при машинния народ, в пръстена Моносеръс. Там може да бъде възстановен до пълна функционалност и възнаграден за положените за спасението ви усилия!

Помислих си за десетките хиляди години, които щяха да минат, преди да стигне до машинните земи. И още толкова, преди роботът да се завърне отново при нас, ако това изобщо се случи. Дори за един дялоуек, свикнал да мисли в обиколки, тежестта на тези години изглеждаше огромна, непоносима.

— Ще преживее ли пътуването?

— Това ще зависи от кораба — каза Каденца. — Ще ни е нужен бърз, за да минимализираме субективния времеви интервал. Тъй като не можем да го поставим в суспендиране, ще се наложи да преживее всяка секунда от пътуването, както е премерена от корабните часовници.

— Не можем ли да направим достатъчно голям саркофаг за стаза?

— Не и с достъпните на Невма технологии. А и ни липсват инструменти да го произведем самостоятелно.

— Не може ли тогава да разглобим Хесперъс на части, на по-малки парчета? Ако сложим само част от него в саркофаг...

— Той няма да преживее разглобяването — уточни Каскада. — Освен това съзнанието му е разпределено из тялото. Нито една част от него не може да бъде отделена безопасно.

— Нали каза, че се е консолидирал, свил е съзнанието си — напомних на Каденца.

— Говорех метафорично — обясни тя. — Техническите подробности не са в обхвата на способностите ти да ги възприемеш. Бъди уверена, че транспортирането е единственият му шанс.

— А ще преживее ли спускане до Невма?

— Ако с него бъде боравено внимателно — съгласи се женският робот.

— Тогава все пак искам да го изправа пред Духа, както обсъдихме преди това. Може да не допринесе с нищо, но поне ще съм опитала.

— Нямаме възражения — съгласи се Каскада. — Съществуват рискове за транспортирането му до повърхността несъмнено, но съществуват и рискове за връщането му у дома в състоянието, в което е.

— Смятате, че ще умре, каквото и да стане — уточних.

— Винаги съществува и такава възможност — каза Каденца. — Но няма да попречим на изпълнението на желанието ти. Искаш ли да го свалиш на Невма веднага? Можем да помогнем за осъществяването на операцията.

— Все още нямам финално потвърждение от властите...

— Ще се изкажем в твоя полза, ако има нужда от допълнителни убеждения — обеща Каскада. — Ако той е предал това желание на теб,

тогава ние сме задължени да го уважим!

— Нека го преместим сега — заяви Каденца.

Отстъпих.

— Ако смятате, че...

— Ще се погрижим за него с нежност и внимание — увери ме мъжкият робот.

Проследих как пристъпват от двете страни на уродливия корпус на Хесперъс и го хващат за крайниците. Вдигнаха го без усилие, плавно и изящно. Канех се да предложа да изключа гравитацията или да докарам товарна количка, но роботите нямаха нужда от съдействието ми.

Те го пренесоха през кораба и в обширната пещера на главния ми товарен трюм, където бях скачила совалката. Когато пристигнахме, роботите ме разпитаха за съдържанието на трюма, развеселени — или поне любезно заинтригувани — от броя на корабите, които разнасях със себе си, но вниманието им сега бе съсредоточено върху пациента им и дори не погледнаха към колекцията ми.

Кацнахме в Имир след залез-слънце, а изстиващите бархани пееха в нощта. Помолих роботите да доставят Хесперъс до обезопасена стая в кулата, където бяхме настанени всички. Струваше ми се грешно да го заключвам там, на съхранение като някакъв куфар, но помещението щеше да ме осведоми за някакви промени в състоянието му.

Когато се завърнах в собствените си покои, с изненада открих, че Кемпиън не ме чака. Не беше и в своята стая. Почувствах се предадена. Когато потеглих, бях видяла изписаната на лицето му загриженост — или си въобразявах, че съм я зърнала — и предполагах, че ще очаква завръщането ми и ще ми даде да разбере, че се радва, задето отново съм при него.

Нацупена и изпълнена със самосъжаление и наясно, че съм и твърде закъсняла да се присъединя към другите дяловеци за вечеря, наредих на стаята да ми приготви храна по джентлианските стандарти. Хапнах без желание, седнала на леглото със свалени обувки, обърната към отворения прозорец на терасата ми и загледана в полюшваните от топлия бриз завеси. От време на време летящ силует се стрелваше през полезрението ми с цветни крила, сияещи като прозорци от цветно стъкло, отворени в небето.

Повечето от тези меднокожи създания щяха да са мъртви, преди някой джентианец да стъпи на друга планета, но не изглеждаше да имат нещо против. Нито пък ми се струваха по-недоволни от други галактически култури. Летяха, сякаш бяха родени за въздуха, и крилата им бяха прелестни. Какво от това, че не бяха виждали нищо от галактиката отвъд онова, което им показваха гостуващите пътешественици? Какво от това, че тяхната цивилизация (според киселите прогнози на универсалния статистик) даваше всички признаци да е ефимерна, обречена да стане част от безконечния, въртящ се кръг на преходните култури след обиколка или две? Хората на Невма мислеха за днешния ден, не за някакъв век в далечното бъдеще.

Може би линиите гледаха погрешно на нещата, мислех си аз. Събирахме преживявания заради самите тях, разтягахме живота си през милиони години, но дори когато всичко вървеше добре — дори когато не ни устройваха засади и не ни тласкаха към ръба на съществуването, — в дълбините на съзнанията ни цареше невротично напрежение, пискливо гласче ни нареждаше да видим всичко, да надничаме зад всеки ъгъл, да не оставим камък необърнат. Бяхме като деца, които трябва да опитат всеки бонбон в сладкарницата, дори ако от толкова сладко ни се доповръща. Знаехме, че галактиката е толкова голяма, че никога няма да сме в състояние да я обхванем, но все едно гласчето не би ни позволило да приемем това за позволение да се предадем. То само ни натякваше да се *стараем повече*.

И докъде бяхме стигнали в старанието си? След трийсет и две галактически обиколки аз все още нямах усещането, че знам повече, отколкото когато за първи път излязох от цистерната, гола като къртица, разкъсвана от налудничавия глад на Абигейл за пиршество с реалността. Хората живееха и умираха, и вършеха странни, безсмислени неща със себе си. Същото правеха и цивилизациите, независимо дали бяха държави с размера на град или галактически империи, обхващащи хиляди слънчеви системи. Всичко идваше и отминаваше, все някога биваше ново и обещаващо неопетнено, а после — старо и износено, и оставяше малка, смаляваща се следа върху вечността — белег, който времето накрая щеше да изтрие.

— Ти си се върнала! — възкликна Кемпиън, застанал на прага ми. Беше влязъл тихо, стъпките му — прикрити от шумоленето на

завесите и писъците на насечената имирска музика от една от съседните кули. Беше дошъл краят на работната седмица и местните празнуваха, преди да се разотидат по домовете си.

— Да — отвърнах и се обърнах с безизразно лице.

— Бях с Мъзириън — обясни той, почуквайки хронометъра. — Настроихме се на шест часа. Минаха за миг — просто няколко субективни минути. Чак когато излязох в нормално време, осъзнах колко късно е станало. Наистина съжалявам, исках да съм тук, когато се спуснеш!

Чувствах се толкова нещастна, толкова нежелана, че бях готова да му простя всичко. Нуждаех се само от намек, че е възнамерявал да ме чака. Не можех да го виня, че е изгубил връзка с времето под влиянието на мрежата — случвало се е с всички ни.

— Липсваше ми! — казах му. — Горе не мина особено добре!

— Съжалявам! — Кемпиън влезе в стаята, наведе се над леглото и ме целуна. — Разкажи ми какво стана — ако искаш да говориш за това, разбира се!

— Всъщност не стана нищо. Роботите просто се докосваха до Хесперъс в течение на дълго време и после казаха, че не могат да му помогнат с нищо. Не е мъртъв, но не могат да му помогнат. Могат, ако го занесат обратно при другите Машинни хора, но няма гаранция, че ще преживее пътуването.

— Къде е той сега?

— Тук. В друга стая. Позволиха ми да го сваля долу.

— Научила ли си нещо за Духа?

— Нищичко.

— Все още има време. Ако не напреднем до утре заран, ще си насрочим нова среща с магистрата. Тя ще склони накрая. Все така става в крайна сметка!

Не чувствах същия оптимизъм, но бях твърде уморена и смазана, за да споря. Кемпиън накара сътворителя да ни създаде две чаши студено бяло вино. Вместо да донесе моята на леглото, той излезе на терасата с потракващи в ръката бокали. Мрачно се размърдах и го последвах, оставяйки обувките си вътре. Музиката се усилваше и затихваше на приливни, подобни на морска болест вълни, сякаш я изпълняваха с неправилна скорост.

— Разкажи ми какво се случи при Мъзириън!

Приятелят ми сподели с мен всички подробности от следобеда.

— Знаем повече, отколкото сутринта. В саркофага е Торн, дяловек от Меликта. Освен това той самият е по-наясно с Дома на слънцата, отколкото ни каза.

— Чия идея беше да го питате за това?

— Просто хрумване.

Взех чашата си от ръката му.

— Добра идея!

— Все още нямаме представа какво е този Дом. Скрита линия може би, за която Гражданството дори не знае? И къде е мястото на Марселин и Меликта в цялата работа?

— А на Джентиан? Ние също сме въвлечени.

— Защото са ни устроили засада ли?

— Защото засадата е изисквала инфилтрация в линията ни. За това вече се досетихме. Ако не беше така, нямаше да могат да докарат Х-оръдията близо до планетата.

— Опитвам се да не мисля за това — призна Кемпиън. — Достатъчно лошо е да знаем, че там някъде има линия, която ни иска мъртви, няма нужда да търсим змии в тревата.

— Може да е дори някой от нас.

— Нас двамата ли?

— Имам предвид някой от оцелелите — от джентианците, които са стигнали до Невма. Ако някой е знаел за засадата, не е било трудно да се скрие по време на нападението и след това да го представи така, сякаш е оцелял просто на косъм. Откъде да знаем, че змията не слиза за закуска заедно с нас, докато умува как да довърши и останалите? Някои от нас се държат определено странно.

— Имаш предвид като Бетъни ли? — попита Кемпиън, затваряйки си очите за възможността някой да ни шпионира. — Не, надали е той. Просто се е хванал за възможността да отбележи няколко точки за наша сметка, това е всичко. Ще е някой, който се държи пониско от тревата, някой, който дори не сме започнали да подозираме!

— Или пък няма такъв — добавих. — Може и да няма змия в крайна сметка.

— Не, може и да няма. Но докато не сме сигурни, според мен трябва да приемем най-лошото. Бяхме започнали да се отпускаме — ето защо някой успя почти да ни изтрие от лицето на Космоса.

Корабите би трябвало да се проверяват за скрити оръжия, преди да бъдат допуснати на разстояние, от което могат да нападнат планетата за сбирки.

— „Би трябвало“ не се брои. А и можеш ли да си представиш какво време би отнела подобна проверка? Повече от самата среща. Само си представи колко ще отнеме да претърсиш „Сребърни крила на утрото“ — а аз въобще не оглавявам класацията на най-катастрофалните събирачи... — поклатих глава. — Няма смисъл да клатим глави над отминали събития. Подходът ни към нещата вършеше работа трийсет и две обиколки. Надали е имало кой знае колко грешки в него.

След известно мълчание Кемпиън каза:

— Знаеш ли към какво се връщам постоянно? Така и нямаше да посетим този свят, ако с нас не се беше случило нещо лошо. Нямаше никога да чуем тези пеещи пясъци, да видим този красив град... Може би щяхме да пътуваме и дотук най-накрая, знам, но нямаше да видим Невма каквато е днес. Сигурно щяхме да се озовем тук след още половин дузина сменили се цивилизации, когато имиранците са се превърнали само в спомен.

Изпих виното с надеждата то да се качи колкото се може по-бързо в главата ми.

— Ако се опитваш да видиш доброто в случилото се, не съм сигурна, че съм напълно готова за подобен скок.

— Просто казвам... че Вселената е странна. Все още може да ни изненада. Ето защо си струва да се продължава напред, предполагам. Ако имах чувството, че всичко, което правим, е да преживяваме фиксиран набор сцени в различни пермутации...

— Надали би било особено зле, стига тези сцени да бяха всички приятни. Нима залезите биха ти омръзнали някога?

— Не — съгласи се Кемпиън.

— А ще ти омръзнат ли водопадите или плажовете?

— Не.

— Тогава за нас винаги има надежда!

Зад гърба ми прозвуча звън. Връчих на Кемпиън чашата си и се върнах в стаята, като го оставих сам на терасата. Когато се настаних пред конзолата, срещу мен се озова очакващото лице на магистратката Джиндабайн.

— Не очаквах да получа вест от вас точно сега — казах.

— Не ви ли обещах, че ще поддържаме връзка? — попита тя, без да се опита да скрие възмущението си.

— Просто стана доста късно.

— Но все още не е полунощ. Обещах ви, че ще се произнесем с решение до края на днешния ден. Просто отне малко повече време, отколкото очаквах, да направя нужните приготовления. Да не сте си променили намеренията, що се отнася до Духа на въздуха?

— Сега съм дори съм още по-сигурна, че това е единственият начин, по който евентуално можем да помогнем на Хесперъс!

Магистратката присви острите си, интелигентни очи.

— Утре следобед точно в три часа на площадката за кацане на единадесето ниво ще дойде да ви вземе флаер. На борда ще бъде член на съвета по научна дейност, експерт по Духа на въздуха. Ако условията останат благоприятни, той ще уреди да ви заведат на наблюдателна платформа, където може да очаквате среща с Духа.

Осъзнах, че Кемпиън стои зад мен.

— Благодаря ви, магистрате! — казах. — Много мило, че го разрешавате!

— Не е мило. Може би е глупаво.

Сигурно трябваше да усетя, че се задава катастрофа, но едва на следващата сутрин, когато закуската приключваше, осъзнах какво планира Бетъни. Точно преди да започнем да напускаме масата, Каденца и Каскада се появиха на терасата, а Бетъни ги представи с подобаващ на магьосник замах на салфетката си. Неразгадаемите изражения на роботите не издаваха и намек, че знаят какво ще се разиграе оттук насетне.

— Тъй като всички сме тук — каза Бетъни, оглеждайки масата, сякаш да се убеди, че няма вече напуснали я, — моментът е подходящ да уредим един малък проблем, който стигна до вниманието ни. Попадайки в засадата заедно с нас, нашите двама гости от машинния народ имаха неприятния лош късмет да се забъркат с джентлианските проблеми. За щастие са невредими — и за тяхно още по-голямо щастие явно не ни се сърдят, задето не сме успели да ги удържим настрана от проблемите.

— Надали сте могли да предвидите засадата — каза Каденца.

— Предполагам, че е така, но все пак имате право да се чувствате засегнати — отвърна Бетъни.

Каскада отвърна:

— Защитихте ни по възможно най-добрия начин, а след това ни доведохте и на този свят. Ние нямаме вражда с линията Джентиан, нито пък с Гражданството. Но не може да пропуснем факта, че бе осъществено престъпление и сега то включва и машинния народ.

— Трябва да предадем в пръстена Моносеръс вестта за това зверство — намеси се и Каденца. — Машинният народ ще претегли всички доказателства и ще реши какъв е подходящият отговор. Дяловеците от линията Джентиан могат да бъдат сигурни, че ще ги подкрепим безусловно, ако има нужда от наказателни действия. Надяваме се, че нашественикът не е друг, а вражеска линия, обхващаща само няколкостотин или няколко хиляди индивида. Но няма да трепнем, дори ако се окаже, че отговорна за случилото се е цяла друга цивилизация.

— Не бихме могли да желаем по-силни съюзници — увери я Бетъни. — Ето защо ще сторим всичко нужно да подпомогнем завръщането ви при вашия народ!

Напрегнах се, започнала да осъзнавам накъде бие.

— За нещастие нямаме транспортно средство — каза Каскада. — Бихме могли, разбира се, просто да излъчим вестите си обратно към народа си, но тогава ще бъдем оставени на милостта на човешките мрежи, докато сигналът излезе от главния диск. Може да бъде изкривен или да не успее да стигне до целта си. Ако го предадем лично, ще знаем, че информацията е достигнала до дома ни невредима. Ще можем да се убедим също, че по нея се действа с нужната бързина.

— Съществува също и проблемът с Хесперъс — добави Каденца, извърщайки сребърната си глава така, че погледът ѝ да срещне моя. — Като изключим възможно чудо на Невма, единственият му шанс за оцеляване сега зависи от безопасното завръщане у дома с най-бързия възможен кораб.

— Искате кораба ми — казах приглушено.

Каденца кимна:

— Проучихме спецификациите на всички кораби в орбита около Невма. Всички са бързи, но от всички налични твоят е способен да се

приблужи най-много до скоростта на светлината. „Сребърни крила на утрото“ има също най-добри шансове да преживее това дори по стандартите на линията продължително пътуване. Няма да бъде възможно да спира за ремонти или преустройства.

— Те са проверили възможностите и са пресметнали вариантите — каза Бетъни, поглеждайки ме със симпатия, сякаш не ми бе погодил този номер лично. — Твоят кораб има най-голям шанс да ги върне у дома и да го стори, преди нещо лошо да се случи на Хесперъс.

— И *твоят* кораб е бърз — казах.

— Ускорява по-бързо, но „Синият Адонис“ няма твоя круизен таван, а това е от същинско значение.

— Ще сторим всичко по силите си да върнем кораба — увери ме Каскада. — Можеш да го смяташ само за взет назаем, не за подарък.

— Значи ще си го получа след милион години, така ли?

— Притежавала си кораба много по-дълго от милион години, така че дори подобен дълъг интервал не би изглеждал неразумен.

— Много добро постижение, Бетъни! — похвалих събрата си, обръщайки гръб на роботите.

Той вдигна вежди:

— В какъв смисъл?

— Намерил си начин да ме прецакаш, без да изглежда, че ми врътваш личен номер. Това е наказанието, нали? За нас с Кемпиън, за стореното от нас — за това, че сме двойка и че закъсняхме. Няма значение, че върнахме на линията петима оцелели, които иначе нямаше да са тук, забрави, че доведохме затворниците и Хесперъс. Въпреки всичко трябва да си платим, пък ако ще и потайно, без да изглежда като официално наказание.

— Не се дръж така пред гостите ни, Пърслейн, моля те! Ние те молим да направиш доброволен жест, не да понесеш наказание!

Знаех със смазваща увереност, че не бих могла да спечеля — че всеки опит да се измъкна от това положение чрез доводи ще бъде безплоден, но и ще ми коства много повече за в бъдеще.

— Как искаш да постъпим в случая? — попитах. — Можеш да внесеш предложение, но нямаш право да решаващ еднолично политиката на линията. Въпросът все пак подлежи на гласуване.

Бетъни кимна с готовност:

— Ако вие с Кемпиън сте съгласни да ни оставите за малко, можем да гласуваме. Няма нужда да е анонимно — все пак решаваме само прехвърляне на собственост, не нещо сериозно като екскомуникация.

Огледах стаята. Имаше дузина-две дяловеци, които бях сигурна, че мога да считам за съюзници, но те нямаше да стигнат за спечелване на вота. Някои от другите несъмнено щяха да се наредят до Бетъни. Заявих:

— Ще си спестя унижението. Може да вземеш кораба!

— Добре, тогава ще забравим предишния ти изблик. Разбираемо е, че се чувстваш привързана. Сигурен съм, че всички можем да се поставим на твое място!

— Благодаря ти, Пърслейн! — казаха Каденца и Каскада в унисон. — Много щедро от твоя страна! Ще се грижим добре за кораба!

— А аз? — попитах Бетъни. — Какво ще правя аз без кораб? Тук ли ще остана, когато всички други решат да напуснат Невма?

— Сега си сред приятели — увери ме той.

— Не се чувствам по този начин.

— Ще го преодолееш.

— Няма нужда да го прави — намеси се Кемпиън, надигна се от мястото си и разсипа трохи от скута си. — Всъщност ще се разочаровам от нея, ако го стори. Надявам се, че ще можете да спите спокойно след това, нещастници! — стрелна с гневен поглед седналите наоколо. — Знам, че не всички бихте се изправили срещу Пърслейн в тайно гласуване, но не чух никой да се изказва в нейна подкрепа сега. Дори ти, Акънайт. Или ти, Мъзириън!

— Това е просто кораб — подчерта Акънайт. — Няма нужда толкова да се вълнуваш заради него, старче!

— Това е *нейният* кораб. Притежавала го е по-дълго, отколкото датират спомените на повечето от вас.

— Ще съберем ресурсите си и ще й вземем нов — каза Акънайт, поглеждайки нервно наляво и надясно, сякаш измерваше подкрепата за това си предложение.

— Ще го преживея — казах, макар че треперех от гняв и унижение. — Нека го вземат. Ако Бетъни беше имал съвестта да ме

помоли, вместо да настоява да го получи, можеше и просто да му го дам сама.

— Съжаляваме, че сме причина за това неприятно преживяване! — обадиха се роботите.

Усетих как част от раздражението ми се насочва към тях, но го сдържах под контрол.

— Вината не е ваша. Не се гневя на вас, задето искате бърз кораб. Знам, че желаете само да помогнете на Хесперъс!

— Той означава много за нас — увери ме Каденца.

— Повече, отколкото можете да си представите — добави Каскада.

Двамата се държаха за ръце — хром и снежна белота.

След това поне дузина дяловеци дойдоха при мен поединично и по двойки и изразиха в различна степен симпатия и съчувствие. Първият ми порив беше да им се скарам, задето не демонстрираха повече подкрепа, когато имаше значение, но успях да си прехапя езика и да си напомня, че за мнозина от тях всъщност се бях отървала леко в сравнение с наказанието, което — поне на теория — ми се полагаше.

— Не сме съгласни — беше израз, който чух повече от веднъж. — Заслужаваше плясване по ръката, но нищо подобно. И все пак — ако това е най-лошото, което ти стори Бетъни, значи си се отървала невинно. Можеше да бъде много-много по-зле.

— Да, а можеше също и да е много по-добре — казах, намеквайки дебело, че не заслужавах изобщо никакво наказание. — Той нямаше нужда въобще да ме прецаква.

Питаха ме:

— Смяташ ли, че вече е приключил? Или ще преследва и Кемпиън?

— Приключил е. Знае, че ако нарани мен, наранява и Кемпиън. Няма да рискува да изглежда отмъстителен — прекалено добър политик е за подобно нещо.

Говореше се да ми помогнат да се сдобия с нов кораб, имаше въпроси дали някой от онези в трюма на „Сребърни крила“ може да ми послужи за момента, като цяло приятелите демонстрираха добра воля (сред тях и такива, които не бях броила за съюзници, но бяха мили и изказваха симпатия по неочаквано трогателен начин), но ми беше ясно, че при гласуване нещата нямаше да се обърнат в моя полза, ако бях

настоявала за подобно нещо. Чувствах се облекчена, макар и в обезсърчаващ смисъл. Поне бях излязла от стаята с непокътната гордост. Можеше да ми се прости лекото избухване — бях изказала на глас само онова, което мнозина си мислеха, и дори враговете не можеха да отрекат циничния импулс зад наказанието ми. Дори ако не притежавах най-бързия и силен кораб на орбита, Бетъни щеше да намери начин да даде именно моя на роботите.

Тъй като нямаше причина Каденца и Каскада да останат на Невма до безкрайност — те определено нямаха нужда да чакат, докато линията вземе колективното си решение накъде да се придвижи оттук насетне — се стигна до решение, че предаването на кораба ми ще бъде по-скоро рано, отколкото късно. Съкровищниците на „Сребърни крила“ бяха практически копирани на борда на „Дребен флирт“ — процесът по консолидиране на финалното копие изискваше само няколко часа за допълнителен трансфер на данни. Формалното предаване щеше да включва от моя страна авторизиране на „Сребърни крила“ да приема Каденца и Каскада за свои нови господари, но това означаваше просто изказване, направено в присъствието на кораба. След като изпълнихме тази формалност, той щеше да бъде техен.

Оставаше обаче въпросът с Хесперъс. Споразумяхме се роботите да не тръгват, преди да го поставя в присъствието на Духа на въздуха, независимо какъв е изходът от тази среща. Ако бъде излекуван, те ще тръгнат със или без него, според желанията му. Иначе ще вземат останките му (ако има такива) и ще го изпроводят обратно в тяхната част от галактиката. Решено беше роботите да напуснат по траектория, по която ще избегнат всякаква вероятност от засичане от вражески елементи, дори ако това добави векове към времето на пътуването им. Разбира се, след като напуснеха Невма, нямаше начин да ги насилим да спазят споразумението ни.

Напрегната от очакване и ужилена от причинената ми несправедливост, последното, което имах желание да правя, бе да гледам как Мъзириън възобновява разпита на затворниците. Но Кемпиън ме увери, че това ще отклони мислите ми от случилото се на закуска.

— Не мисля така — възразих кисело, но все пак тръгнах с него.

Магистратката ми бе казала да очаквам флаер в три часа, дотогава оставах пет часа, включително възможност за грешка. По

времето, когато с Кемпиън влязохме, повечето присъстващи вече бяха забавили синхромрежата си и дяловеците стояха сковани и неми като статуи. И четирите саркофага бяха на място, но само един от обитателите им — този отдясно — беше намален до нисък стазен фактор. Гласът на Мъзириън тътнеше като басова, зловещо спукана камбана.

Оставих капките да се разтекат в очите ми и след това се забавих, без да забравям да наглася срока на механизма, който да ме изкара навреме за срещата ми. Мъзириън се размърда, внезапно анимирана и оживяла.

— Знаем точно кои сте вие — каза тя, разхождайки се напред-назад по подиума пред шкафовете. — Това, което не ни е ясно, е защо сте се върнали от мъртвите. Торн, имаш ли желание да ми разкажеш какво се е случило всъщност, когато се предполага, че си изчезнал в Космоса? Дали изчезването ти е нагласено, за да можеш да нападаш други линии безнаказано?

— Сама се сети! — отвърна мъжът на трона.

— Грилс също е смятан за мъртъв от линията си. На мен това ми изглежда като обща черта.

— Много остро внимание имаш!

— Готова съм да се обзаложа, че и другите двама също са „мъртви“ дяловеци. Ще идентифицираме линиите им съвсем скоро — Марселин, Меликта или каквито и да са. Междувременно може да ми помогнеш за Дома на слънцата.

— Вече ме пита за тях.

— А ти ми каза, че не знаеш нищо, но не ти вярвам. Това линия ли е, Торн, такава, за която Гражданството не знае нищо?

— Няма такова нещо.

— Това вече го чухме. Само че ако имаше такова нещо, дали не би могло да бъде държано в тайна? — Мъзириън докосна брадичката си. — Защо пък не, стига да има достатъчно добра причина. Кой обаче би имал полза от една скрита линия?

— Обади се, когато откриеш.

— Смятам, че ти знаеш всичко по въпроса. Смятам, че дори може да си част от отговора.

— Вече ме свърза с Меликта.

— Да, но си ги напуснал. Защо пък да не си се присъединил към Дома на слънцата след това?

— Човек не си сменя линията. Системата не работи така.

— Да, но Домът на слънцата е друго нещо. Може да действа по съвсем различни правила. Да се храни от отпадъците на другите линии например. Звучи достоверно. Като нищо ще проработи!

— Щом ти харесва тази версия...

— Разбира се, трябва да има инфилтрация на ниво линии. Дяловете трябва да изфабрикуват собствената си смърт, което включва сложно планиране. Те трябва да знаят предварително, че се включват в Дома на слънцата. И трябва да смятат, че това е по-хубаво, отколкото да останат в собствената си линия, с всичките награди и безгранични възможности, които включва това. Трудна работа, какво ще кажеш? Да си дяловок е съвсем близо до това да си бог... Трябва да предложиш на някого шанса да стане нещо повече от бог, преди да захапне кукичката.

В погледа на Торн се появи искрица на наранено осъзнаване — намек, че Мъзириън бе бръкнала право в раната му. Потреперих при мисълта каква ли дяволска сделка бе подписал той. Мъзириън беше права: наистина разполагахме с почти всичко, за което човек може да мечтае. Живеехме милиони години, пресичахме галактиката безброй пъти, черпехме от богатствата и славата на десетки милиони цивилизации. Материята и енергията бяха наши играчки. Можехме да запалваме звезди или да гасим светлината им; можехме да размятаме наоколо планети, все едно са незначителни пращинки. Цели цивилизации дължаха съществуването си на добрите ни дела, останали без свидетели и без следа в паметта им. Вършехме изумителни, благословени чудеса и никога не се спирахме да потърсим благодарност.

Какво можеше да е *по-добро* от това да си дяловок?

Само едно нещо, казах си наум.

Да бъдеш зъл дяловок. Да си дявол вместо ангел. Да притежаваш цялата тази сила, цялата тази мъдрост, но да си способен да правиш с нея каквото си пожелаеш. Да можеш не само да сътворяваш, но и да рушиш.

— Надявах се доброволно да ми кажеш всичко, което знаеш за Дома на слънцата — заяви Мъзириън. — Щеше да е далеч по-лесно, а

и да ни спести цял куп неприятни преживявания. Но очевидно няма да се получи. Така че ще те изкарам от стаза обратно в реалновременност. Може да преживееш излизането, може и да не успееш. Ако оцелееш, ще бъде, за да продължим с разпита ти. Веднага щом се сдобия с живото ти тяло, ще го разчлenea. Знаеш ли какво означава това, Торн? Разбира се, че знаеш — ти си светски човек. Виждал си ужасяващи, отвратителни неща. Всички сме ги виждали. А сега ще ти се случи едно от тях — освен ако не проговориш!

— Не знам нищо за Дома на слънцата — запъна се той. Но в гласа му се долавяше нотка, която не бях чувал преди. Беше уплашен, маската на безразличие започваше да се пропуква.

Мъзириън посегна към ръчката.

— Сега си на сто. Ще те сваля до десет!

Тя завъртя ръчката наляво, докато не я докара до предпоследното деление. Саркофагът издаде мъчително стенание при намаляването, сякаш огромна турбина внезапно бе срещнала пречка. Уредът се разтърси зловещо. Скалите около главната ръчка се разтрепериха, регистрирайки бясното, неовладяно времево напрежение.

Мъзириън настрои хронометъра си така, че субективното й време да съвпада с това на Торн. В залата скритата й публика стори същото.

— Ще продължа след малко. Това е последната ти възможност да ми кажеш онова, което искам да знам. Защо ни устройхте засада? Какво представлява Домът на слънцата?

— Няма да го направиш! — заяви Торн. — Твърде много ти трябва жив. Докато съм вътре, мога да ти разкажа някои неща, макар че не си в състояние да ги извадиш насила от мен.

— Защо ни устройхте засада?

— Отдавна ви се канехме.

— Какво е Домът на слънцата?

— Нещо, за което и до смъртта си няма да научиш подробности!

Мъзириън завъртя циферблата на хронометъра си, от моя перспектива движенията й се ускориха, когато препаратът я пусна обратно в реално време. Посегнах към собствения си хронометър, но преди да успея да го настроя, ръката на сестра ми се стрелна към ръчката и я тласна докрай наляво. Саркофагът проблесна и издаде остър кашлящ звук.

Веднага осъзнах, че Торн е умрял; безопасното изплуване щеше да е далеч по-малко драматично.

Подробностите на стазната технология никога не са ме интересували. Винаги съм се старала да разбирам само това, че шкафът държи обитателя си вътре в мехур от пространство-време, отделено от онова, което го заобикаля — както жълтъкът от белтъка. И щом мехурът се приближи към нормалното течение на времето, взаимодействието между мехура и външното пространство-време следва да се изпари като квантова неопределеност. В повечето случаи става именно така. Но от време на време, често при стари или зле конструирани уреди, границата се държи по-различно. Тя се настройва към съдържанието на мехура, залепва като лепило. И в конкретния миг на аварията, вътрешността на мехура се разкъсва и се изтласква навън, компресирайки съдържанието по нетрепващата преграда на тази тънка като кожа бариера.

Наричаме го „люспене“.

Това се беше случило с Торн. Натрошените му части заедно с тези на доскорошния му стол се посипаха на твърдия под на подиума. Мъзириън коленичи и ги разрови, докато намери парче от лицето му. Беше като глинен отпечатък на актьор, имитиращ ужас; глина, която е била изпечена, докато е станала твърда.

— Трябваше да изчакаш — каза Чарлък, надигнал се от мястото си. — Не ни беше казал достатъчно!

Мъзириън му отвърна с почти нетрепващ глас:

— Каза ми всичко, което възнамеряваше да сподели с мен. Никакви доводи нямаше да го накарат да сметне, че съм сериозна. Единственият начин да го убедя беше този!

— Изгуби един затворник.

— Имаме още трима. Сега мога да им покажа празния саркофаг и да им дам да разберат, че съм съвсем сериозна... — тя размаха парчето плът като трофей. — Имам и това — другарите му ще разпознаят физиономията.

Все още стиснала парчето и разритвайки остатъците от затворника, Мъзириън се приближи към втория саркофаг. Посегна към ръчката за стаза, готова да въведе пленника в обхвата на синхромрежата.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Един ден момчето и неговите пазачи работи се изкачиха по рампата към совалката и това беше последният път, когато изобщо го видях на живо. Нямах представа, че този миг е настъпил именно сега; знаех само, че сме прекарвали поредния следобед в „Придворие“, още един ден в дългата игра на империя. Но не за последен път срещях херцог Мордакс.

Аз бях на тридесет и пет по обичайното летоброене; по всички обективни мерки бях все още момиченце на около единадесет или дванадесет години — необичайно добре развито умствено и с набор спомени като за възрастна жена (макар и повечето от тях да бяха от живот в една и съща къща), но все пак дете. След три и половина десетилетия моите настойници заявиха, че е време на развитието ми да му бъде разрешено отново да продължи своя ход. Бях извикана в кабинета на мадам Клейнфелтър и тя ме помоли да навия ръкава си. Под кожата, точно на свивката на лакътя, имаше малка бучка. Мадам я докосна със затъпен стилус и усетих гъделичкане, с което всичко приключи. Бучицата изчезна, а биологичната машина, която ме бе задържала на фиксирана възраст, вече не се намираще вътре в мен.

Не се чувствах по-различно, разбира се. Но замлъкналият за години часовник току-що бе започнал да тиктака отново.

— Защо сега? — попитах.

— Когато ти се роди — каза мадам Клейнфелтър, — не сме възнамерявали да те държим в състоянието, в което се намираще досега. Умерена степен на удължаване — да, но... това е нормата в днешно време из целия Златен час. Защо да се бърза през детството, когато разполагаш с няколкостотин години пред себе си? Но да те задържим в предпубертета за тридесет и пет години... това е необичайно дори по съвременните стандарти! — тя остави стилото и сплете дебелите си, сбръчкани пръсти, както често правеше, когато изнасяше лекция. — Бе сторено по молба на майка ти, Абигейл, по времето, когато тя се радваше на продължителни периоди на

просветление. Специалистите бяха убедени, че лудостта ѝ може да бъде излекувана с времето. Те предупреждаваха, че това може да не стане скоро — да отнеме дори десетилетия. Майка ти реши да те задържи в състояние на спряно развитие, така че все още да може да се порадва на детството ти, когато се възстанови. Можеше да те замрази, разбира се... но изборът от нея метод беше този. Искаше да може да те гледа, когато е в настроение — да те вижда как се учиш и играеш. Не искаше да наблюдава кукла в цистерна... — мадам стисна по-силно пръсти. — Само че майка ти не се подобрява. Ако от време на време съм те навеждала на мисълта, че прогнозата ѝ за възстановяване е по-добра, отколкото изглежда, значи ти дължа извинение. Аз обаче не правя нищо с лека ръка. Винаги мисля първо за теб, Абигейл!

— Значи майка ми няма да се излекува.

— Опитите няма да престанат. Но психозата ѝ сега е всепоглъщаща. Всяка мярка, взета от лекарите — а те са най-добрите в Златния час, — е довела до постепенно влошаване на състоянието ѝ. Моментите на просветление се раздалечават все повече и повече. Може би докторите ще се натъкнат на подходящо лечение още утре, но не можем вече да разчитаме на това. Което ме води до трудния проблем със семейния бизнес. Сега, когато вероятността от възстановяване на разума на майка ти е малка, се налага с натежали сърца да се обърнем към бъдещето.

— Към мен — казах. Усещах се олекнала, сякаш съм се изправила твърде бързо.

— Предстои ти да вървиш по нелек път, Абигейл. Сега е дошло време да пораснеш. Ще се превърнеш в жена. А когато настъпи моментът, ще поемеш на раменете си мантията, която носеше майка ти преди това. Ще водиш семейството, както го водеше тя. Всичко, което правеше тя, всичко, което построи, цялото познание и умения, които е събрала, ще бъдат в твои ръце. Ще бъде като невероятно ценен накит, все едно изработен от изящен цветен кристал и редки скъпоценни камъни. В твоите ръце ще бъде в безопасност. Но не бива никога, при никакви обстоятелства да го изпускаш!

Когато свършихме, отидох в стаята си за игри и влязох в онова вътрешно помещение, където се намираше зеленият куб на „Придворие“. Макар че инхибиторът на развитието бе премахнат, беше невъзможно в мен да са се случили някакви измерими промени.

Въпреки това имах чувството, че зеленият куб и омагьосаният пейзаж в него са нещо, което принадлежи на детството ми. Не че за мен играта внезапно бе загубила привлекателността си. Все още усещах магнетизма ѝ. Но щеше да е неудобно, неподходящо, дори грозно да мина отново през портала.

Бе минал може би месец, а може би година след този епизод — не си спомням с точност. Но дойде ден, когато мадам Клейнфелтър ме призова в кабинета си.

— Случи се нещо важно, Абигейл!

Сърцето ми изпърха.

— Майка ми?

Притеснение изкриви лицето ѝ.

— Не точно. По-скоро има връзка със семейния бизнес. Макар че не си в течение с по-конкретните подробности, смятам, не е голяма тайна, че изпитваме затруднения от примирието насам. Златният час няма особена нужда от клонинги, не и когато машините са достатъчно умни да ни робуват вместо тях. Държахме се на повърхността, но само заради намаляващата шепа верни клиенти из дребните планети. Честно казано, от няколко години положението се влошава. А и с вечните разходи по строежа на къщата, да не споменавам и лечението на майка ти, резервите ни стабилно намаляват... — мадам вдигна пръст, преди да съм имала шанс да заговоря. — Ще бъда пряма: от много години се смята, че спасението ни лежи в обединението на два търговски концерна. Малкото момче, с което ти си играеше... определени групи се надяваха от вашата дружба да произлезе брак — корпоративно обединение — по тона ѝ не ми остана капка съмнение, че тези групи никога не са включвали мадам Клейнфелтър. — Сега вече няма начин това да се случи. Родът му е приел да подкрепи друга комбинация и ни заряза да се оправяме сами. Боя се, че никога повече няма да видиш приятелчето си, Абигейл — не и преди да пораснеш достатъчно, за да взимаш сама решения за подобни неща!

Най-сетне ми бе разяснена причината за внезапното прекъсване на изпълнената ми с противопоставяне и проядена от злост дружба с момченцето. Предполагам, не би трябвало да скърбя особено дълбоко,

но все пак не разполагах със стотици други приятели, към които да се обърна.

Не казах нищо, но усетих, че мадам Клейнфелтър има и други неща за казване.

— Но, както ти съобщих, има важен развой на събитията — и потенциално много плодотворен. Чувала ли си за жена на име Людмила Марселин, Абигейл?

— Не мисля.

— Казано най-общо, това е в твоя полза. Людмила Марселин е наследница на един от най-богатите родове в Златния час. За разлика от Джентиан обаче семейното ѝ богатство не почива на познанията върху естествените науки. По време на Пожарището те просто са направили един куп пари чрез боравене с финансови инструменти. Не че това не изисква определени умения, но е нищо в сравнение с нашите знания по клониране. А в случая става въпрос именно за клонинги.

— Не те разбрах.

— Людмила Марселин е решила да се впусне в нов проект. Много е амбициозен и ще ѝ създаде много неприятели — не че това някога я е спирало. Тя смята да навлезе отвъд Слънчевата система и да проучи познатата Вселена. Още от примирieto насам консорциумът Марселин събира познания и материали, за да сбъдне това желание. Сега е време да постави на място последното парче от пъзела и именно тук идва наш ред. Людмила Марселин се нуждае от джентианската мъдрост. Тя се нуждае от клонинги!

— Нашите клонинги?

— Именно, Абигейл! И е готова да плати за услугите ни. Това е спасителният пояс, който чакахме; шанс да оправим финансовата си ситуация. Людмила Марселин е основоположник на модни тенденции — накъдето и да тръгне, повежда тълпата. Но ние трябва да демонстрираме искреността и отдадеността си на каузата. Бордът на директорите смята, че за теб ще е полезно да се срещнеш с тази жена, така че тя самата да види, че Джентиан имат бъдеще.

— Тя ще дойде ли тук?

— Не, ние трябва да идем при нея.

— Никога не съм напускала къщата!

— За всичко си има първи път — заяви мадам Клейнфелтър, преди да ме освободи.

Скоро след това ме ескортираха до площадката за совалки и напуснах дома си за първи път. Докато се отдалечавах от планетоида, видях къщата такава, каквато беше в действителност — същински архитектурен тумор, разпрострял се от хоризонт до хоризонт. Не само представляваше целият мой свят, но съдържаеше и вграждения в него свят на „Придворие“. При все това, докато се смаляваше зад гърба ми, замъглен от облака изгорели газове от совалката, осъзнах колко глупаво миниатюрен и ограничаващ е в действителност.

Совалката ме пренесе през дебелината сърцевина на Златния час, където небето бе покрито с фалшиви звезди и гъсто наблъсканите планетоиди образуваха мимолетни съзвездия. За времето на пътуването си прочетох всичко, което намерих за Людмила Марселин, но макар че разказвателният куб беше много по-открит, отколкото по времето на ранното ми детство, все още не знаех нищо за планетите й да проучи Вселената. Постоянно се връщах към онова, което малкото момче ми беше казало по време на едно от посещенията си — как един ден човечеството ще изскочи от Златния час и ще се разпръсне из галактиката. Това бяха думи на баща му, но то бе вярвало в тях. Аз се бях противопоставила с твърдението, че там отвъд няма нищо за разглеждане и че сондите и телескопите са способни да ни кажат всичко, което някога бихме пожелали да знаем за планетите около други слънца. Сега се чудех дали Людмила Марселин знае нещо, което аз не знам.

Преди аудиенцията при самата наследница първо ме отведоха да разгледам корабостроителницата й. Совалката мина през охранителния кордон на Марселин и навлезе в частното космическо пространство около голям, сферичен астероид. Около него бяха събрани дузина големи, зловещи на вид космически кораби, до един по-големи от всичко, което някога бях виждала или за което бях чела. Около някои от корабите имаше следи от строителни скелета, тук-там проблясваха заваръчни апарати или лазери, виждаха се шепи облечени в скафандри работници, но за неопитното ми око не изглеждаше да е останала

много работа за вършене. Преброих тридесет и пет корпуса, а после забелязах и тридесет и шести поляка да излиза от астероида.

Скалният отрязък беше продупчен през средата като ябълка на пръчка. Поставиха совалката ни на дистанционно управление и преминахме през отвора. Плъзнахме се съвсем близо до излитащия кораб, обшивката му мина на броени метри от прозорците на совалката. Беше същият като новопостроените отвън, като изключим, че приличната на цвете фуния отпред не беше разгъната. За нея нямаше да има място, докато остроносото летало не напуснеше астероида.

Корабите, както ме информираха, бяха бусардови тарани — превозни средства от тип, измислен още преди хиляди години, но построен за първи път едва сега. Единствената предишна междузвездна експедиция бе постигнала едва една пета от скоростта на светлината, но тези кораби щяха да могат да се движат много по-бързо. По времето, когато престанеха да ускоряват — когато триенето на черпалките им се изравнеше с тягата, която генерираха, — то бусардовите тарани щяха да пътуват с осем десети от скоростта на светлината. Щяха да са в състояние да извършат двупосочно пътуване до най-близките звезди за изминаването само на около десетилетие у дома.

Но Людмила Марселин си беше наумила друго. Тя се канеше да иде много по-далеч. Изобщо не възнамеряваше да се връща в Златния час.

Навлязохме в сърцевината на строителния астероид. Изяждаха го отвътре навън. В средата му копаеха сферична пещера, която бавно се разширяваше, а веществото се извлачваше и трансформираше в кораби. Обшивките на отчасти завършените летала — някои от които бяха близо до приключване, а други все още представляваха само скелети — образуваха гора от шипове, обърнати навътре. Бяха стотици, но докато Людмила Марселин приключеше строителството, щяха да бъдат изградени още няколкостотин. Астероидът щеше да бъде практически изтощен, а от него да остане само прозрачна черупка — като крехкия труп, захвърлен, след като паяк е погълнал насекомо.

В средата на празната сфера имаше закотвена в безтегловност станция, на която вече бяха пристанали дузина или повече совалки и лодки. Присъединихме се към тях и слязохме, посрещнаха ни

представители на Марселин. Снабдиха ни с храна и питиета, показаха ни презентации и модели и ни накараха да се чувстваме достатъчно важни. Доста на брой възрастни си дадоха труда да поговорят с мен, повечето се мъчеха да балансират между снизхождението и елементарните реплики. Всички знаеха, че съм на тридесет и пет, но им беше трудно да си го спомнят, когато насреща им се изправи някой с вид и глас на дванадесетгодишен. Бавно обаче започнах да схващам какво възнамерява да постигне Людмила Марселин.

Когато приключеше, щеше да притежава хиляда кораба. Щеше да ги изстреля в междузвездното пространство по различни траектории, всеки — към отделна звездна система като своя първа цел. На някои от корабите щеше да им предстои да прелетят само дузина или малко повече светлинни години, преди да стигнат до първата спирка в списъка си. Други щяха да пътуват по двайсет-трийсет и дори повече.

И всеки кораб щеше да носи по една Людмила Марселин на борда си.

Или по-скоро всеки един щеше да носи на борда си дубликат на Людмила Марселин: клонинг със същата личност и спомени като истинската жена. Тя възнамеряваше да се раздели на хиляда дяла и да ги разпилее в космическото пространство.

В крайна сметка се появи и самата тя. Долята на борда на совалка, прибираща се от инспекция на един от новите кораби. Беше висока и ослепителна, с харизма, която озари стаята, сякаш Людмила бе единственият източник на светлина. Имаше дълбок, заповеден глас. Излъчваше крайна увереност, че ще следва упорито плановете си, без значение колко неземни изглеждат.

— Имам вяра в човешкия дух — заяви Людмила Марселин. — Вяра, която подсказва, че няма да останем тук завинаги, в това малко лагерче около огнището на незабележителна жълта звездичка. Ние сме в Космоса от хиляда години — достатъчно време, че Златният час да съществува на белия свят по-дълго от всеки един жив човек. Лесно е да решим, че ще съществува завинаги, че това е стабилна подредба, която ще удовлетворява нуждите ни, докато слънцето угасне. Но спрямо бъдещето, което ни предстои, тези хиляда години са само един миг, поемане на дъх преди началото на същинското приключение. Имам вяра, че това приключение е на път да започне! Възнамерявам

също и да съм сред първите участници. Скоро ще разполагам с корабите си — флота ми от хиляда прекрасни тарана. Клонингите, които ще направя от себе си — дяловеците, ако щете, — ще се качат по един на борда на всеки. Корабите ще се грижат за тях и няма да имат нужда от екипаж, като изключим тези мои копия. Клонингите ми ще бъдат замразени, докато не стигнат първоначалните си местоназначения, където ще се размразят. Там ще проведат наблюдения. Ще напуснат корабите си и ще слязат на нови планети и луни. Ще видят неща, които друго човешко същество не е съзирало никога. Когато видят достатъчно, ще продължат пътванията си. Всеки кораб ще има три предварително определени спирки, всяка все по-навътре и по-навътре в галактиката. След третата дяловеците ще навлизат в територия, за която днес ни липсват данни — ще посещават светове, където планетите са твърде далеч да бъдат различени от телескопите ни или са отвъд обхвата на роботизираните ни сонди. Ще трябва сами да вземат решения накъде да се насочат оттам насетне, базирайки се на познанията, които вече са събрали след напускането на Златния час. След това ще начертаят нови курсове и ще продължат още по-нататък. Междувременно от напускането на дома им ще е изминал повече от век. Мнозина от вас ще са мъртви и погребани, но аз тепърва ще съм поела на път. Дяловеците ще посещават още звезди, ще опитват въздуха и пръстта на планети, които никога не са виждали и едничка молекула човешка ДНК. Ще плуват в извънземни океани, ще трупат съкровищници от спомени. А после — четиристотин или петстотин години след днешния ден, някъде около средата на днешното хилядолетие — те ще обърнат огромните си кораби и ще начертаят курс към дома.

Людмила Марселин замълча. Огледа ни с надменна суровост, преди да продължи:

— Но този дом няма да е нашият. Златният час може и все още да съществува след петстотин или хиляда години, но не разчитам на това. Моите дяловеци ще се съберат в друга система, около свят, за който засега още нямаме име. Убедена съм, че по това време човечеството ще е започнало миграция в междוזвездното пространство. Може би примерът ми дори ще я пришпори и задвижи. По протежение на дългото си завръщане моите хиляда кораба — или колкото са останали от тях дотогава — ще посетят някои от светове, които са проучвали

на отиване. Може би ще открият, че те са били заселени след преминаването им. Ако случаят е такъв, то тогава ще бъдат наистина странни посетители — бегълци от миналото, пратеници от бъдещето. Понеже дори тогава аз ще поставям само началото. След тази обиколка от няколкостотин светлинни години, хиляда човешки, моите дяловеци ще се съберат отново. Те ще се срещнат и ще обменят спомени за онова, което са преживели. А след това ще се разотидат по корабите си и ще отпътуват отново. Този път ще се впуснат в експанзионистична вълна и няма да спират, докато не се озоват на стотици светлинни години далеч. Ще посетят още светове. И границата на обиколката им — по-дълга този път — ще бъде на почти хиляда светлика от Златния час. По онова време ще бъдат в обхвата на някои от аномалните структури, които сме започнали да засичаме в дълбокия Космос. Моите дяловеци ще са първите хора, посегнали да се докоснат до тези странни форми. Те ще са първите, които ще научат със сигурност дали е имало и други преди нас, дали сме първият вид, обявил, че притежава галактиката — или не сме. А може би други хора ще се озоват там първи, подкарали подобни кораби — говоря за време след хиляда години от днешния ден все пак! Но разбирате гледната ми точка. Някой трябва да направи първата крачка. Защо да не бъде именно аз?

— Колко обиколки? — попита някой.

Людмила сви рамене, сякаш въпросът никога не ѝ е хрумвал.

— Колкото потрѣбват, докато спре да бъде забавно. Всяка ще бъде по-голяма от предишната, докато корабите ми не се завъртят около Млечния път. По това време човечеството ще е имало време да се разпростре до всяка обитаема планета в галактиката. Не мисля, че тя ще престане да бъде интересно място за посещения. Защо да не поостанем и да видим какво ще се случи?

Людмила Марселин отговаряше на въпросите един по един, разбивайки всяко възражение или заяждане, което присъстващите имаха наглото непокорство да повдигнат. Технологията за замразяване и размразяване на клонингите? От зората на космическата ера никой не беше замразявал и разтопявал човешки същества. Това нямаше значение: ускорен курс по технология на възкресението щеше да даде на Марселин инструментите, от които родът се нуждаеше. Корабите нямаха нужда да чакат, докато технологията стане идеална; можеха да

тръгнат с клонингите все още будни и да им се изпрати нужната технология, когато вече са на път.

Технология за сливане на спомените от хиляда индивидуални изживявания? Въпрос, който не си струва обсъждането. Вече съществува в зачатъчна форма. Беше достатъчно да се сетя как „Придворие“ бе повлиял на спомените ми, за да се съглася с това. След хиляда години нямаше да си струва да си спомняме за този проблем. Със същата неизбежност дяловеците на Людмила можеха да очакват да се сдобият с инструменти за управление на тези съчетани спомени в течение на силно разраснали се в протежението си животи. Людмила Марселин нямаше намерение да си дава целия този труд само за да умрат клонингите ѝ от старост след едва една-две обиколки. Човешката раса може и да се задоволяваше със сегашната си продължителност на живот, но за дяловеците единствено достойно бе физическо безсмъртие. Те трябваше да могат да живеят хиляди години (или поне да са в състояние да запазват спомените и личностите си непокътнати чрез трансплантиране в нови тела приемници), иначе цялото начинание щеше да е за нищо.

Но всичко това беше преодолимо. С наличие на време и пари във Вселената остават твърде малко неразрешими проблеми.

И точно в този момент се сетих за въпрос, който се свързваше с един отдавнашен разговор с малкото момченце.

— Защо да не се движим по-бързо?

— Не смятам, че проследих мисълта ти, Абигейл — отвърна Людмила Марселин. Държеше се свойски с мен, защото вече ни бяха запознали.

— Ами, защо да се задоволяваме с осем десети от нещо, което и бездруго си е много бавно?

— Всеки път, когато се срещнем, корабите ни ще бъдат подобрявани с помощта на развитата междувременно наука. В рамките на няколко обиколки, не се съмнявам, ще сме излезли отвъд ограничението на тези осемдесет процента и ще сме се приближили много повече до скоростта на светлината. Това ще донесе предимства, разбира се. Ако субективният времеви интервал може да бъде намален, няма да ни се налага да прекарваме толкова време във фризера. Но винаги ще се нуждаем от някаква форма на забавяне на функциите — ако корабите не ни смажат живи, ще има ограничения колко високо

ускорение могат да развиват, което пък означава, че няма да могат да постигат относително високи скорости, преди да им се налага да забавят отново. Важното е, че ще можем да посещаваме разни места — не искаме просто да изстреляме корабите си към края на Вселената и да продължим да ускоряваме през целия път до там.

— Нямах това предвид — все още става дума просто за ограничението, поставено от скоростта на светлината.

— Не се нарича фундаментална константа за нищо, Абигейл! Но все пак може би си права — нищо чудно някоя новопоявила се цивилизация, далечна човешка отцепка от Златния час, да развие инструменти за пътуване със скорост, по-висока от тази на светлината. Ако това се случи, за нас то очевидно ще бъде от голямо значение. Ще го прегърнем чистосърдечно, не бой се. Но няма да промени естеството на това, което представляваме, или причината за съществуването ни. Галактиката въпреки това ще бъде твърде голяма и твърде сложна, за да я обхване един-единствен човек. Дяловек, превърнал се в множество гледни точки, все още ще е единственият начин да изядеш цялата торта. Трябва да кажа обаче, че не смятам, че пътуванията със свръхсветлинна скорост ще са част от нашето бъдеще. Вече хиляда години много целеустремени хора си трошат зъбите с тази задача, Абигейл. Така и не са намерили начин да преместят и един полезен бит с информация суперлуминално — да не говорим за нещо голямо и масивно като кораб. Границата е вградена във фундаменталните правила за действие на Вселената — все едно да се опитваш да играеш го на шахматна дъска. Не е възможно.

— Защо пък не?

— Отвори си разказвателя по пътя към къщи и го помоли да ти разкаже за нарушенията на каузалността. Веднъж го направих, понеже зададох същия въпрос като теб. Защо трябва да бъде ограничавана? Какво право има Вселената да ми диктува какво мога и не мога да правя? Аз съм разумно същество. Вселената е някаква си камара от водород и прахоляк, които се въртят безцелно. Но в този случай последната дума е нейна. Прочети в куба. Мисля, че ще ти бъде много просветляващо!

Имаше още много за виждане и научаване, но останалата част от посещението ни в корабостроителницата мина като миг. Ръкувах се с Людмила Марселин и я уверих в пълната си отдаденост на каузата да я

снабдим с клонираща технология, която да превърне видението ѝ в реалност. През цялото време настойниците ми — мадам Клейнфелтър и членовете на борда на директорите — ме гледаха с добродушни усмивки, сякаш току-що бях изпяла песен на сцената.

Забавното беше, че никой от тях си нямаше и най-малка представа какво си мислех.

В главата ми се беше оформила идея. Можеше да остане малко, трепкащо пламъче, което да угасне почти веднага след запалването си. Но вместо това с времето само се разгоря по-ярко и по-силно.

Людмила Марселин се канеше да изпише името си в небето. Тя щеше да крачи с гигантски стъпки през историята, пространството и времето. Беше страхотно и страховито, прекомерно голямо, за да си го представи сам човек, а и за да го осъществи самичък. Но тя все пак щеше да го стори.

И мисълта, която гореше в съзнанието ми, беше следната:

Ако тя е способна на това, защо аз да не съм?

Докато семейната совалка ни носеше към дома, се случиха две забележителни неща. Казах на мадам Клейнфелтър:

— Те се канят да ни платят много пари за опита ни, нали?

— Нека да кажем, че домът ни няма да има нужда да се безпокои за доста време напред. И това, без да се има предвид дори, че други ще тръгнат по пътя, накъдето се е насочила Людмила. Но те ще поемат натам, помни ми думите. Дори ако тя вземе всичките хиляда кораба и ги забие в слънцето, въпреки всичко ще има имитатори. И всеки един от тях, до последния, ще се нуждае от науката на Джентиан, за да завърши разделянето си.

— Значи добиваме много влиятелно положение.

— За първи път от доста време — да.

— Дали сделката с Марселин е финализирана?

Мадам ме изглежда твърде странно, сякаш бях изтърсила най-срамната простащина.

— Все още има да се договарят подробности, но ключовите елементи на споразумението...

— Трябва да получим корабите им — казах.

— Корабите са на Людмила Марселин. Щом тя построи достатъчно за нуждите на флота си, ще спре да ги произвежда.

— Нямам предвид самите кораби, а чертежите за тях. Можем да си намерим метален астероид, ако потърсим достатъчно старателно. Ако не можем, то нищо не ни пречи да разкъсаме онзи под къщата ни. Но трябва да разполагаме с чертежите ѝ, така че да можем да построим собствен флот.

Все още без да схваща напълно накъде бия, мадам Клейнфелтър възкликна:

— Но ние не се нуждаем от флот!

— Аз се нуждая — отвърнах. — Искам същото, което е тръгнала да прави и тя.

Казаното от Людмила още отекваше в главата ми, когато накарах разказвателния куб да ми обясни за каузалността. В началото той ми даваше само бебешките дефиниции на думата, но не и каква връзка има тя с плановите на Людмила за космическа експанзия. Когато притиснах разказвателя да ми обясни как каузалността може да бъде „нарушена“, той ме обърка и обезкуражи, преценявайки, че проблемът се намира отвъд настоящия ми концептуален хоризонт.

Аз продължих с опитите. Мога да бъда много настоятелна.

Пътувания със скорост, надминаваща тази на светлината, както ме осведоми в крайна сметка разказвателят, бяха проблематични от множество гледни точки. От позиция на масата и енергията светлината беше като планински връх, който винаги е далеч от теб, независимо колко високо се изкачваш. Един кораб може да изхарчи безумно количество енергия и да стигне на един-два процента от тази крайна граница на скоростта. Но ще му струва безконечно повече енергия да прескочи тази последна цепнатина и дори тогава ще пътува само със скоростта на светлината, но не и над нея. При описване на свойствата на пътешествия с по-висока от светлинната скорост математиците изпадат до небивалиците на въображаемите числа от „Алиса в страната на чудесата“. Но и тогава не могат да ти кажат как да преминеш от едната страна на бариерата към другата.

Дори и ако предположим, че няма нужда да се пресича тази преграда и има ефективни кратки пътища през пространство-времето — нещо като червееви дупки, — съществува и по-сериозен, по-фин аргумент против свръхсветлинните пътешествия. Наричат се каузален постулат.

Този постулат твърди, че причината винаги трябва да предхожда следствието. Твърди също, че въвеждането във Вселената на надсветлинни скорости — създаването на онова, което кубът нарече „пространствено подобни каузални връзки“ — ще доведе до ситуации, в които постулатът за причинността и следствието може да бъде нарушен. И не става дума просто за някаква си теоретична врътка, а на практика се отваря вратичка, която би позволила на парадоксите да изтекат в реалността.

При пътувания с надсветлинна скорост бих могла да стана свидетел на последиците от някакво събитие — да речем, появата на дупка в бронята на робот, породена от това, че някой е изстрелял суперлуминален куршум в нея, и да пратя суперлуминално съобщение, нареждащо на стрелеца да не стреля.

Колкото и гладко да беше просветляващото сърдито обяснение на разказвателя, не претендирам да разбрах цялото му изложение отведнъж. Но схванах, че вселената явно не иска да съдейства на човешките мечти за лесна експанзия. Тя твърдеше, че можем да завладеем колкото си искаме голямо парче от нея, но че тази експанзия ще изисква от нас изключително голямо търпение.

Размишлявах по въпроса през останалата част от нощта, чувствах се окована и се задушавах, сякаш съм била вързана прекалено стегнато. Оставяйки настрани хиляда години повече или по-малко, търпението не е нещо, в което ние, хората, като цяло сме особено добри.

По-късно — когато домашният ни планетоид вече се появи на екраните — получих обаждане от далечен доброжелател. Мадам Клейнфелтър, все още с посивяло лице след по-раншния ни разговор (все едно ѝ бях ударила силен шамар), не прие добре опита му да се свърже с мен.

— Не е на хубаво — каза тя, а главата ми още звънтеше от каузалност. — Те съсипаха всички шансове за брак, не ние. Какво право има той да те дразни точно сега?

— Може би не иска да ме дразни. Може ли да говоря с него? Насаме?

Приех обаждането. Забавянето във времето сигурно беше разтегнало разговора ни, бе го провлачило в течение на дълги минути, но нямам никакъв спомен от него.

— Чух, че си се справила добре с Марселин — каза момченцето. Сега изглеждаше по-възрастен, сякаш и на него също му бяха позволили да започне отново да расте. В гласа му долавях суровост, която не си спомнях от следобедите ни в стаята за игри. — Радвам се за теб! Рано или късно някой щеше да има нужда от опита ви в клонирането и съм сигурен, че той влезе в употреба твърде рано!

— Не очаквах някога да ми се обадиш!

— Вече не би било редно да се срещаме. Съжалявам, Абигейл — наистина. Случилото се на корпоративно ниво няма общо с мен, както знаеш. Или с теб, предполагам. Ние бяхме просто пешки, местени по волята на възрастните. Казвам само, че на мен би ми било приятно, ако може да си останем приятели.

— Не можем.

— Казваш го така, сякаш вече ти взимаш решенията. Наистина ли си заела мястото на майка си?

— Не ти влиза в работата.

— Може да не значи много, но съжалявам за начина, по който ти говорих за нея. Изобщо не беше любезно от моя страна. Предполагам обаче, че все трябваше да разбереш отнякъде. Във връзката ни винаги е имало нещо изкривено, тъй като знаех за теб много повече, отколкото ти за мен.

— Недей си губи съня заради това!

— О, няма. Ако ролите ни бяха разменени, не се съмнявам, че ти щеше да си също толкова жестока, колкото и аз. Но помежду ни остана недовършена работа, не е ли така?

Главата ми се въртеше от фантазии за междузвездни походи, за това как се разделям на хиляда подобни на скъпоценни камъни отломъка и вдъхвам във всеки от тях жизнената искра на собствената си личност. Малкото момче бе почукване на вратата от минало, за което вече не ме беше грижа. Искях да се махне и да отнесе детството ми със себе си.

— Не смятам, че имаме недовършени дела.

— Така и не завършихме „Придворие“ — напомни ми той.

За последно се бях сещала за зеления куб преди цяла вечност. Светът в него бе застинал в конфигурацията, в която се намираше при последното ни излизане от портала.

— Играта приключи вече.

— Няма причини за това. Не мога да те посещавам, но съществува и друго решение. Едно от копията на „Придворие“ — един от прототиповете — наскоро стана моя собственост.

— Въпреки това не можем да се срещаме!

— Няма нужда. Игрите могат да бъдат синхронизирани. Мога да влизам в моята версия на „Придворие“ и да споделям едно и също приказно пространство с теб. Мога да бъда в Черния замък, а ти — в Облачния дворец, но и двете ще са част от едно и също игрово поле. Ако аз пратя куриер, той ще пристигне пред твоите порти. Прати към мен армия и аз ще я посрещна с моите бойци. От самото начало „Придворие“ е бил предвиден да работи така, Абигейл! Така е бил програмиран. Ще има забавяне във времето, разбира се, но то няма да е от значение, освен ако не се наложи да водим разговор лице в лице. Всичко останало и бездруго отнема часове в „Придворие“ — нарича се доиндустриална епоха.

— Не можем да го направим.

— Трябва! Не съм положил за нищо всичките усилия да си намеря собствена бройка. Винаги съм мислел за теб... за играта, която не сме завършили.

— Няма да ни позволят.

— Ами накарай ги да ни позволят. Сега имаш власт, Абигейл — или скоро ще имаш! Използвай част от нея. Окажи натиск. Настоявай за правото да свържеш своята версия на „Придворие“ към моята... — той се отдръпна от камерата. — Херцог Мордакс ще те очаква. Моля те, не го разочаровай!

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

В уречения час ние с Пърслейн чакахме в готовност на площадката на осемнадесетия етаж. Бяхме донесли Хесперъс с нас, в открития заден багажник на личен флаер, принадлежащ на линията Джентиан. Вятърът духаше от запад, знамената се вееха и танцуваха по мостовете и променадите между кулите. Прахолякът ме жилеше по бузите и дращеше по присвитите ми заради поривите очи. Малцина имирци бяха във въздуха този следобед, като изключим онези, които се намираха в прикритието на машините. Радвах се, че съм се измъкнал от стаята за разпити на Мъзириън, но злополуките от деня връзваха възли в стомаха ми.

— Ето, идва! — каза Пърслейн и посочи инсектоподобно летало, което се насочваше към нас, крилцата му — вихър от пастелни цветове. Леталото увисна срещу слънцето, принуждавайки ме да вдигна длан заради блясъка. За миг ми се стори, че ще се обърне и ще си отиде.

— Кой е вътре?

— Член на научния съвет, само това ми каза Джиндабайн.

Пътникът в леталото сякаш взе решение, защото то сведе нос и се приближи към летателната площадка. Кацна и от кабината на носа с форма на перла излезе пътник, който се хвана за перилата и се спусна по стълбичката с гръб към нас, и чак накрая се обърна. Оказа се мъж, облечен в подплатен черен костюм с общити с кожа яка и маншети. Костюмът му имаше много джобове, токи и дюзи, и беше нашарен с дебели, наръбени въздушни тръби, водещи към тежка, подобна на муцуна дихателна маска, увесена под увенчаното с очила лице на съществото. То се приближи към нас с нетърпелива, леко куцукаща походка.

— Аз съм Пърслейн — каза съдяловекът ми. — Това е Кемпиън, също дяловек. Много мило, че ще ни помогнете!

— Наредиха ми да ви помогна. Нямах право на решение по въпроса — водачът ни имаше медна на цвят козина, също като магистрат Джиндабайн, но неговата беше прошарена тук-там с пръски

бяло — може би знак за напреднала възраст, стрес или някаква генетична неравност в пигментацията.

— Не одобрявате ли? — попитах.

— Със сигурност не. Ако имах право на решение, на първо място никога не бих ви допуснал в атмосферата ни.

— Това е малко крайно — отбелязах.

— Изучавам Духа през целия си съзнателен живот, дялове! Никога не съм го виждал толкова възбуден и непредсказуем, колкото когато корабите ви започнаха да се появяват около планетата. Не го е грижа за вас. Предпочита да си тръгнете. Така че, честно казано, аз също!

— Много мило да знаем, че сме добре дошли! — казах.

— Не е нищо лично.

— Разбира се, че не е. А вие сте?

— Може да ме наричате мистър Джинкс.

— Съжаляваме, че предизвикваме такива проблеми — намеси се Пърслейн. — Правим го само заради нашия приятел — той е болен и смятаме, че би искал да се срещне с Духа. Всъщност това е последното, което ни каза, преди изобщо да спре да комуникира. Нали разбирате защо бихме искали да сторим каквото е редно за него?

Ако мистър Джинкс бе готов да ни признае дори най-малкото право, единственият външен признак за това беше прокашлянето за прочистване на гърлото. Като се замисля, то би могло също тъй лесно да означава дори още по-голямо нарастване на раздразнението.

— Вече закъсняваме — заяви той, пренебрегвайки факта, че се движим точно навреме съгласно сключеното споразумение. — Бих предпочел вече да съм напуснал своевременно наблюдателната площадка. Но нищо, не може да изменим помотването ви. Готови ли сте да ме следвате?

Кимнах към задната част на зависналия флаер.

— Приятелят ни е с нас. Искате ли да го видите лично?

— Мнението ми за него няма да промени с нищо ситуацията.

— Просто си помислих, че...

— Шансовете ви да постигнете успех са пренебрежимо малки. Много по-малки, отколкото шансовете да бъдете наранени или да умрете, които са прекрасни! — Мистър Джинкс се обърна и се насочи към машината си. Подвикна през рамо: — Последвайте ме,

придържайте се на безопасна дистанция зад мен и *не се отклонявайте* от маршрута на полета ми!

Върнахме се при флаера.

— Голям веселяк е! Много се радвам, като знам, че изцяло ни подкрепя и е от край до край на наша страна!

— На негово място вероятно и аз ще се чувствам също толкова ненужна — каза Пърслейн, заемайки едната от обърнатите напред седалки. — Отвисоко са му наредили какво да прави. Не е чудно, че е малко недоволен.

— Малко.

След няколко секунди мистър Джинкс излетя. Завъртя носа на хвъркатата си машина и се изстреля, завивайки остро, за да се пропъхне между гъсто застроените кули на Имир. Пърслейн накара флаера да го следва, а ускорението ме притисна в седалката, преди омекотителят да изравни полета. Боядисаното в розово летало нямаше навес над кокпита, като изключим две полукръгли екранчета, разположени пред двете предни седалки. Вятърът ни блъскаше през първите няколко секунди, преди около флаера да изскочи и да се стабилизира аеродинамично поле. Внезапно всичко се успокои и се възцари тишина, сякаш се намирахме в балон с горещ въздух.

— Може и да е лудост в крайна сметка — каза Пърслейн. — Все едно да хвърляш счупен часовник в торнадо и да се надяваш да падне обратно, поправен по чудо.

— Само дето торнадото поначало не е живо. А ние знаем, че Духът на въздуха е започнал съществуването си като живо интелигентно същество. Не знаем само каква част от този интелект е останала към момента... — обърнах се да проверя дали Хесперъс е все още обезопасен в багажника отзад. — А и роботът значи за нас повече от счупен часовник. Не сме тръгнали на тази мисия, понеже сме повредили нещо и го искаме ремонтирано. Правим го, понеже е наш приятел и се жертва заради нас!

— И според теб това ни дава право да пробваме невъзможното?

— Не е невъзможно — просто е много слабо вероятно. Не че Духът не се е намесвал преди в подобни случаи.

— Но не при Машинни хора.

— Само защото те не са идвали тук.

— Това може да е причината. А може да са твърде чувствителни или имирците да не са позволявали.

— Или пък да има нещо, което ги плаши — казах. — Механизиран интелект, по-стар от самите тях. Роботите смятат, че сме не по-сложни и изискани от игра на кръстчета и нулички. Може би ни четат точно толкова лесно. Но как биха реагирали, ако се изправят срещу наистина сложно и неразгадаемо същество? Според мен пред него ще се чувстват досущ като хора, прекарващи нощ в обитаван от призраци замък... — усмихнах се. — Странно защо, но внезапно взе да ми се струва, че аз съм онзи, който трябва да те убеждава в правотата ни. Струва ми се, че идеята поначало беше твоя, а не моя.

— Понякога си сменям мнението.

— Е, недей. Постъпваме правилно, без значение какво казват по въпроса Джиндабайн или Джинкс!

Джентианският флаер винаги ще бъде по-бърз от един орнитоптер, дори когато е тежко натоварен, така че не след дълго догонихме леталото на мистър Джинкс. Пърслейн можеше да се изравни с него, но предпочете да се нареди зад опашката му, точно както ѝ беше казано. След десет минути черните пръсти, които подкрепяха Имир, започнаха да изчезват зад източния хоризонт, а след двадесет останаха да се виждат само върховете на най-високите постройки. Под нас се намираше лабиринт от сенчести бели дюни, увити и сплетени като човешки малък мозък.

От кабинета на магистратката бяхме видели наблюдателната кула, но до момента не бях оценил истинското ѝ значение. Тя представляваше щръкнал от дюните костенобял израстък, увенчан с плоска наблюдателна платформа, прихваната към стеблото с филигранни спици. Мистър Джинкс се издигна по-високо и ние го последвахме, докато накрая двете превозни средства не се изравниха с платформата. На вид беше обла чиния с диаметър двеста метра, с наклонени страни, в средата ѝ се издигаше постройка без прозорци. Мистър Джинкс кацна първи, недалеч от сградата. Пърслейн приземи флаера и двамата излязохме от него. Имирецът напусна своята летяща машина.

— Можете да свалите товара си. Виждате ли онова петно на хоризонта, вляво от слънцето?

— Онова, което прилича на буреносен облак или на ято звездоптици? — поинтересува се Пърслейн.

— Това е Духът на въздуха. По-близо е, отколкото очаквах — сигурно се е придвижвал бързо от последното обновяване на наблюденията. По-добре да се захващаме за работа — вече ще знае за присъствието ни на платформата.

Изглеждаше много далеч, като въздушен вихър, за който няма нужда да се притесняваме до утре.

— Приближава ли се? — попита Пърслейн.

— Може да дойде, може и да не дойде. Но фактът, че изобщо се вижда, е показател, че вероятно ще избере да се приближи.

Бяхме прикрепили към Хесперъс стационарни носилки. Хванах се за П-образна дръжка на най-близката и вдигнах тялото му от флаера, усещайки пълния товар на инерцията му, но никаква част от тежестта му. Бутах огромната златна маса странично, докато не го изнесох извън флаера.

— Къде е най-добре да го поставя?

— Колкото се може по-далеч от укритието — заяви мистър Джинкс. — Има малък пиедестал близо до западния ръб — понякога оставяме пробите там.

Не бях видял пиедестала по време на приближаването ни, понеже го скриваше убежището. Вървейки бавно, но уверено, местех Хесперъс пред мен с една ръка. Споменатият от имиреца пиедестал представляваше просто издигнат участък от пода, с плоска повърхност. Спрях Хесперъс над него и спуснах леватора, който държах, така че го чух да изхрусква при спирането.

— Сега махнете леватора — каза мистър Джинкс. — Ако искате да направите дар на Духа, трябва да избягвате всякакви външни усложнения.

— Това не е точно приношение — възрази Пърслейн.

— Това ще реши Духът, не вие.

Кимнах и откачих четирите носача, след това ги събрах така, че да могат да бъдат бутани като едно цяло.

— Така добре ли е? — попитах, отстъпвайки да огледам предмета, който оставихме на пиедестала. Споената част на Хесперъс бе обърната встрани от мен; виждах все още хуманоидното му тяло, а прекрасното му и спокойно лице се взираше в мен, като торсът,

дясната му ръка и кракът бяха свободни от обгръщащата го маса. Светлинките все още танцуваха в прозорчето на черепа му, но никога не ги бях виждал толкова бледи, нито пък толкова бавни.

— Мисля, че е по-близо — обади се Пърслейн, поглеждайки към странния тъмен облак.

— Така е — съгласи се мистър Джинкс. — Ако реши да ни посети, ще ни достигне след трийсет минути... — той тръгна отсечено към флаера си. — Време е да си тръгнете. Сторихте всичко, което е по силите ви.

— Бихме искали да останем тук — отвърна Пърслейн и ме стрелна с поглед. — Аз поне ще остана!

— Не препоръчвам този курс на действие.

— Ако си тръгнем, Духът ще приеме, че Хесперъс е приношение, както казахте. Но той не е просто заклано теле, което му даваме, за да повикаме дъжда. Искаме да бъде излекуван. Духът трябва да разбере, че за нас той има специално значение!

— Ако останете, няма да го постигнете.

— Да, но нищо друго няма да внуши същото послание — отвърна приятелката ми. — Премислила съм го внимателно, мистър Джинкс. Ако се изложи на риск, Духът ще види, че Хесперъс не е просто парче метал, за което не ни е грижа. Той е личност, приятел!

— Надценявате степента, в която може да се приеме, че Духът проявява рационална дедукция.

— Готова съм да поема риска.

— Аз също — намесих се.

— Няма нужда да оставаш, Кемпиън!

— Нито ти.

Истината беше, че не споделях отдадеността на Пърслейн. Колебаех се и това извънземно нещо на хоризонта ме изнервяше. Но не можех да я оставя да мине през това изпитание сама.

— Можем да намерим и сами пътя си към Имир — каза Пърслейн.

— Не и без флаер.

— Разполагаме с такъв — посочи тя.

— Той не може да остане тук. Ако Духът пристигне, ще го разруши. Не харесва други машини — дори най-простите. Ако все още сте тук, когато Духът премине, можете да повикате флаера обратно.

— А леваторите?

— Отпратете и тях. Най-добре ще е да се отървете от всички машини, които носите — сега.

— В главата си имам вложки — съобщи Пърслейн. — Чрез тях разговарям с кораба си.

— Щеше да е разумно да ги бяхте споменали по-рано!

— По принцип не мисля за тях.

— Вече е късно да предприемем нещо. По-добре се надявайте Духът да не им обърне внимание — мистър Джинкс хвърли притеснен поглед на неспокойния, подвижен силует на хоризонта. — Стига машините в главата ви да останат тихи, би трябвало да сте в безопасност.

Пърслейн затвори очи за момент.

— Току-що казах на „Сребърни крила“ да се изключи от ефира.

Пристъпих към флаера, положих носилките в багажното отделение, след това се наведох над пилотското място и му казах да отлети надалеч до сутринта. Което означаваше, че ще прекараме нощта в убежището, но това в момента беше най-малкото ми притеснение.

Мистър Джинкс поспря до летящата си машина и положи длани на перилата от двете страни на вратата.

— Твърдо ли сте решени да предприемете тези действия? Още не е късно да се откажете. Но щом си тръгна, оставате сами. Няма начин да слезете от тази кула, като изключим падането. За нещастие не смятам, че някоя от машините ви ще успее да ви достигне навреме.

— Готови сме — отвърна Пърслейн.

— Трябва да призная, че ми е любопитно как ще се развият нещата. Малка частица от мен желае да остане тук, да стане свидетел на спектакъла от първа ръка.

— Ще ни наблюдавате ли?

— От разстояние. Никакви записващи устройства не са оцелявали при среща с Духа. Към платформата има насочени телескопи, но не виждат особено много, когато той присъства.

— Може да останете — предложих.

— По-голямата и здравомислеща част от мен няма такова намерение.

Без предупреждение вятърът ме зашлеви в лицето.

Мистър Джинкс се усмихна на изумената ми реакция.

— Усети го, нали, дяловок? Микроклиматът се променя. Духът носи собствен климат със себе си. Трябва да тръгвам вече!

— Вървете — казах. — Ще се справим. Сутринта ще ви разкажем как е минало!

Нещо в настроението на мистър Джинкс се промени. Може би беше приел обяснението ни, че нямаме друг изход, освен да помогнем на приятеля си.

— Пожелавам ви късмет! Смятам, че сте получили лош съвет, но ще сбъркам да кажа, че ви липсва смелост!

С тези думи той се качи в леталото си и се отдалечи с трепкане на механичните си крила. Флаерът се издигна от платформата и се насочи в същата обща посока, обратно към града, където щеше да чака до настъпването на зората. Ние с Пърслейн стояхме заедно и гледахме как се смаяват двете точки, докато вече не можехме да ги различим в небето.

Вятърът се усили, връзвайки се в очите ми като бръснач. Вдигнах ръка да се заслоня от него, надничайки през процепите между пръстите ми. Слънцето, което клонеше към западния хоризонт, беше потънало зад подобна на дим, кълбяща се маса. На цвят беше нещо средно между пурпурно и черно, а въртящата се, издута форма сякаш бе съставена от милиарди мънички частици. Трудно ми беше да оценя мащаба — нямаше по какво да съдя за размерите им. Но централната маса на Духа, тъмна пърхаща гъстота в сърцевината му, където плътността на въздушните съсиреци беше най-голяма, сигурно беше широка поне колкото наблюдателната платформа. Бях изпитал трепет преди, но това беше оптимистичен трепет на човек, който обмисля опасно, но изумително начинание като изкачване на връх или създаване на грандиозно художествено платно. Сега този трепет прерасна във възхитителен животински страх. Той ми подсказваше да бягам и да се крия от това приближаващо се чудо. Бе нужна всяка капка от решителността ми, за да остана на мястото си.

Замислих се за онова, което ми беше разказала съкровищницата, а също и за всичко, научено от имирците. Духът на въздуха навремето бил човек, мъж, живял в последните векове на Златния час. Името му било нещо подобно на Ейбрахам Валмик и бил човек с неизмеримо богатство и значително дългожителство, който въпреки това искал от вселената повече, отколкото му била дала до момента. По това време

Абигейл и останалите основатели на линии вече се били разделили на такива като нас и били избрали един от възможните пътища към безсмъртието, и били започнали жадния си за знание поход в една празна галактика. Най-вероятно други пък вече били поели по дългия процес на промяна, който щял да ги превърне в кураторите на Бдящите, избрали различен път. Според Валмик достатъчно гаранции не давали нито разделянето, нито разтягането на времето, нито биологичната трансформация. Вместо това си бил наумил да се превърне в машина, така че съзнанието му да се въплъти в нещо толкова близко до неразрушимостта, колкото физиката позволява. Неврон по неврон позволил мозъкът му да бъде заменен с механични части. Тъй като процесът бил постепенен — близък до постоянното преизграждане на един град, а не внезапно разрушаване и замяна, — той не изпитал промяна в съзнанието си по време на замяната на един неврон и следващия. Но това не означава, че познатите му не започнали да го смятат за странен, докато умът му бавно се преобразявал в бръмчаща мрежа от изкуствени неврони.

Когато процесът приключил, Валмик захвърлил старото си тяло, тъй като то вече не отговаряло на нуждите му. Можел все още да управлява органична нервна система, когато обстоятелствата го налагали, но случаите били малко и нашироко разделени във времето. Предпочитал да си взаимодейства с абстрактния свят и симулираната реалност и само нарядко си давал труда да комуникира с хората, които бил оставил зад гърба си във външния свят. Те вече му били досадни — техните навици на мислене му се стрували болезнено предвидими, все едно умовете им се движели по релси. Чувствал се различен, като риба, която е изскочила на сушата и е открила, че все още може да диша, а всички останали са заседнали в океана. Няма вече нищо общо с човечеството.

В течение на векове изкуственото съзнание на Валмик съществувало във фиксирана архитектура, на фиксирано местоположение. Негови копия били разпръснати из Златния час и отвъд цивилизованите му граници, но те били активирани само в случай на повреда или на разпад на първоначалния му ум. С времето разширявал сложността си — интегрирал все повече и повече изкуствени неврони в ума си, докато те надскочили броя на функционалните клетки в първоначалния му мозък на степен от

стотици хиляди. По това време вече бил толкова далеч от човешкото, че единствени спътници му били други извисени умове. Известно време успявали да поддържат нивото му, докато той не започнал да изпреварва и тях. Те били твърде предпазливи и прекомерно се колебаели да отхвърлят последните остатъчни следи от човешката мозъчна архитектура. Придържали се към древните връзки, към архаичните, остарели подредби на сензорни и когнитивни модули. Структурата на човешкия ум е нещо, еволюирало чрез случайност и прищявка, наслагвайки всяко ново допълнение върху старото. До голяма степен прилича като къщата, в която бях роден, с коридори и стълбища, които не водят никъде, с изоставени стаи и фойета, които не могат да бъдат разширени, понеже са притиснати от други, има зловеща канализация, която е прекалено сложна, понеже всяка нова инсталация трябва да бъде вкопана във вече съществуващия възел от ръждиви тръби и канали. Другите умове нямали смелостта да премахнат оплетеното, натежало наследство и да градят на чисто.

Валмик го сторил. Бил по-смел, по-дързък, не се боял толкова да не изгуби себе си.

Заклел се да се престрои, започвайки от самото дъно, реорганизирайки базовата си архитектура от самите основи на ума си. Никоя част от мозъка му нямало да остане непроучена. Възлите щели да бъдат изгладени; модулите — преместени или изтрити напълно. По време на този процес съзнанието щяло да пострада. Щяло да отслабне, докато промените минавали през най-радикалните си фази, но така и нямало да угасне напълно. Изисквало се изграждането на извънредно щателни планове — като замаян от собствената си упойка хирург, ако нещо се обърка в средата на процеса, Валмик нямало да бъде достатъчно свеж и нащрек, за да се намеси. Ето защо трябвало да вземе предвид всички възможни проблеми.

Както се оказало, процедурата преминала прекрасно. Просто след нея той станал нещо по-странно, по-голямо и по-бързо от преди. Старото имение сега се преобразило в лъскав, рационално организиран храм. Той бил стерилен и ефикасен. Мислите препускали през него със заслепяваща яснота. Погледнал назад към онова, което си бил причинил, и видял, че то е добро. Видял също, че винаги е оставил зад гърба си старите си спътници. Процесът на подобрения, на настройки на архитектурата продължавал без съперници. Дори и ако

някой от останалите променял намеренията си и решал да повтори онова, което Валмик бил направил, никога нямало да успее да го догони. Той се бил превърнал в нещо уникално, което може да не е съществувало от времето на Предшествениците насам.

Но Валмик не бил приключил. Макар че бил по-добър от преди — неизмеримо подобрен, — все още бил обвързан с една локация, заключен в процесорното ядро на конкретна машина. А тя, ако вземем предвид източника ѝ на енергия, външните ѝ части и обшивката ѝ, била с размера на малък астероид. В онази ера, много преди да бъдат отключени елементарните тайни на пространство-времето, тягата и инерцията, не било особено лесно да се движиш насам-натам. Налагало му се да поддържа температурата си ниска, като сварява на пара цели комети. Бил станал богоподобен в личното царство на собствените си умствени процеси, но все още бил до огромна, унижителна степен зависим от други машини и човешки същества. Ако приливът на комети прекъснел, щял да се свари в собственото си сияние. Било достатъчно и един добре прицелен изстрел, за да се разруши машината, в която живеел.

Това не го устройвало.

Промяната, която сам си предизвикал, го изтласкала дори още по-далеч от човечеството, но към този момент за него човешкото вече представлявало далечен континент на хоризонта — такъв, за който нямало да пророни сълза, когато в крайна сметка изчезне от погледа му. Валмик дал възможност на всеки един от съставлящите съзнанието му десетки хиляди милиарди неврони да се превърне в независима машина, способна да се грижи за собственото си оцеляване. В онези ранни дни все още се нуждаел от храна и суровини (още не бил научил простия номер как да се включва във вакуума за снабдяване с тези прости основни хранителни средства), но машините били достатъчно умни и сръчни да се справят сами със задачата. Оставайки във връзка едни с други посредством светлинни излъчвания, те превърнали Валмик в облачно съзнание, заемащо много по-голям обем отпреди. Всъщност облакът можел да се раздува до размери, каквито той си пожелал. Ако поискал да обгърне планета и да се увие около нея, това не представлявало проблем. Единствената цена, която щял да плати, била забавянето на умствените му процеси, тъй като лагът между компонентите му, предизвикан от скоростта на светлината, нараствал

от микросекунди до цели части от секундата. Тъй като нямало нищо друго във Вселената, което да го интересува, освен да говори със себе си, това не било особено належаща грижа. Можел дори да се разстеле из цяла слънчева система и извън нея.

Много след като Златният час се превърнал в исторически спомен и дяловете били провели третата си среща — онези първи три обиколки обхващали само седем хиляди години, тъй като Абигейл не виждала смисъл да се лети из по-голяма част от галактиката, отколкото била изучена към момента, — господинът се бил раздул да обитава Облака на Оорт, онова хало от спящи комети, орбитиращи между хиляда и сто хиляди пъти разстоянието между слънцето и Стария дом. Сега и най-простите мисли му отнемали месеци планетарно време. Слънчевата система се въртяла вътре в него като часовников механизъм.

Огромен по размер и брой неврони, какъвто бил станал, Валмик все пак бил лесен за изчезване от погледа. Понеже не играел роля в човешките дела, хората в крайна сметка го забравили. Носели се легенди за поредици призрачни предавания, обхванали Оорт, но никой не ги взимал по-сериозно, отколкото милиони други митове. Когато изследователите се натъквали на някой от елементите му, по принцип приемали, че това е парче звезден боклук от зората на експанзията. Той и бездруго ги жертвал. Не бил способен да изпитва болка, не усещал дори неудобство, поне не и по способна за осъзнаване човешка скала. Дори нарастващата мощ на линиите не му причинявала тревоги.

Но слънцето можело да се окаже проблем. В забавената рамка на съзнанието му край на живота на звездата в главната последователност се намирал само на няколко хиляди субективни години. Това било неприемливо. Сигурно можело да се направи нещо по въпроса в далечно бъдеще, когато линиите или другите човешки цивилизации изучели основите на удължаване на живота на звездите. Но Валмик не можел да разчита на това и трябвало да започне с предприемането на мерки сега, докато все още разполагал с достатъчно време да умува над вариантите.

Облачното съзнание решило, че е време да стане междузвездно. Вместо да се събере в концентрирана формация и да се изстреля към друга звезда — като флотилия кораби, макар и в немислим брой, — съзнанието започнало да се раздува, разпращайки невронните си

елементи във всички посоки. Отнело десетки хиляди години, преди дори един елемент да стигне в близост до друго слънце, защото отделните части от него се движели дори по-бавно от пътническите кораби на линиите. А и Валмик се разреждал още повече, така че скоростта на мислите му се забавила с още няколко степени. Раздуването в облак, обгръщащ няколко звездни системи, накарало и най-бързите му мисли да поглъщат десетилетия планетарно време. Но най-сетне той се освободил от зависимостта си от конкретна слънчева система.

Към този момент информацията в съкровищниците става откъслечна и противоречива. Не е ясно какво се е случило с някогашния човек през следващите милион и нещо години. Една от възможните версии е, че се е раздул до степен да обгърне масивен дял галактическо пространство — погълнал е стотици хиляди системи, разтегнал се е на хиляди светлици. По това време линиите стигнали до седмата, осмата и деветата си среща в зависимост от това кога били положили началото. Златният час представлявал ярък, кратък миг във времето, компресиран като слънчево зайче, гледано от обратната страна на телескоп. В рамките на Валмик съществували империи, които си нямали и понятие, че живеят в него. Но цената за подобна експанзия било съзнание, застинало до точката на смъртта. На него му отнемало цяла вечност да формулира дори най-простата мисъл.

Друга възможна версия е, че той никога не се разраснал повече от няколко десетки светлинни години в диаметър. След като достигнал размера на прилична мъглявина и прекарал няколкостотин хиляди години в това състояние, Валмик решил, че му стига толкова — че е готов отново да се върне в човешката цивилизация, пък макар и да се свърже с нея по своите доста отчуждени мерки и при все че „завръщането“ ще означава да се свие отново до планетарен мащаб. Не се оказало толкова трудно, понеже по време на експанзията си той бил научил извънредно много за самосъхранението.

Вече не се нуждаел от външни енергийни източници. Бил наблюдавал ранните галактически войни на проточовеците и видял на какво са способни техните оръжия. Ако вземел предпазни мерки и си останел подвижен, нищо вече не било в състояние да го засегне.

Онова, с което са съгласни съкровищниците, е, че по един или друг начин Духът на въздуха, Фракто-коагулацията, представлява

именно онова, което е останало от човека Валмик след още пет и половина милиона години съществуване. Повечето от това време той е прекарал на Невма, тъй като в записаната история на планетата няма фаза, в която да не се споменава под някаква форма. Понякога е просто неясно, почти митично присъствие, което се крие по сложен начин в течение на векове, преди да се появи мимолетно пред объркани и предпазливи свидетели, на които невинно се вярва. В други случаи е фиксирано в атмосферата присъствие като метастабилна буря в газов гигант. Прогонил е едни цивилизации, унищожил е други и е демонстрирал поносимост и добронамереност към трети. Когато плановите на Сеячите се провалили, той продължил да поддържа атмосферата на Невма в годно за дишане състояние. Това било акт на добронамереност, който не му коствал нищо. Щяло да му бъде по-сложно да настъпи мравка например по времето, когато Валмик бил още човек.

Поне така твърдят теориите. В действителност не знам на колко от тях вярвам, но историята ме порази като най-малкото достоверна в детайлите си. Ако Духът няма машинен произход — и е аксиоматично, че преди Машинните хора не е възниквало друго машинно съзнание, — тогава можеше да е започнал само като човек или група човеци. Заедно с другите основатели на линии Абигейл Джентриан си бе самопричинила нещо дръзко и грандиозно. Навремето бе имало дори противници — критици, твърдящи, че плановите ѝ са чудовищни и дехуманизиращи. Тя ги бе пренебрегнала, разбира се — трябваше да благодаря за съществуването си на това. Щеше да е глупаво да предположа, че никой друг не е бил способен на подобно широкомащабно мислене; на подобна смела готовност да се отплава от бреговете на утвърденото човешко.

Духът се приближи толкова, че изпълни половината небе и вече можех да различа индивидуални елементи с множество размери и форми. Повечето не бяха по-големи от насекоми, но по-обемните същества представляваха крилати твари като прилепи или птици, само че с видими механични признаци: остри като бръсначи крила, скачени към заоблените тела посредством сложни панти, лишени от очи тела с проблясващи пастелни цветове и пронизващи изблици остра лазерна светлина. Беше нужно усилие да си припомня, че това същество не е продукт на роботска еволюция, не е някакъв странен роднина на

Машинните хора, а е интелект, започнал съществуването си в човешка форма и добил това изумително климатично състояние посредством натрупване на съществени промени в течение на милиони години.

Духът танцуваше и помахваше, оформяйки преходни форми като триизмерен калейдоскоп. Вятърът прииждаше на вълни с всеки пулс на промяна. Съпровождаше го налудничаво, задавящо бръмчене, достигащо до крайности в обхвата, вариращи от субзвуков тон, който по-скоро усещахме, отколкото чувахме, и до остър писък, който можеше да разпука черепа ми всеки момент. Пърслейн ме стисна в още по-здрава хватка и ми хрумна, че рядко съм се плашил толкова силно, нито пък съм оставал толкова пълноценно на милостта на сили извън контрола ми. Внезапно идеята, че можем да помогнем на Хесперъс, като го доведем на това място, започна да ми се струва налудничаво и детинско, все едно бяхме заложили нещо ценно на съществуването на феите. Но вече се бяхме посветили на каузата — нямаше начин да слезем от платформата, като изключим флаера, а той нямаше да се върне още часове наред.

Духът започна да се центрира върху платформата, така че вместо да изпълва едната половина от небето, той се превърна в буря, която бушуваше над нас, а околоръст под нея се виждаше ивица чисто небе. В ревящата сърцевина на явлението различавах само тъмнина, изпълнена с машини, натъпкани толкова плътно — въпреки че бяха независими едни от други, — че дневната светлина не беше в състояние да проникне. Мракът беше разсейван само от преплитащите се проблясъци на цветни светлини, с които безбройните частици си комуникираха едни с други. Усетих удар на дъждовни капки по кожата си, макар че във въздуха преди пристигането на Духа не бе имало и капчица влага.

Сега той започна да се спуска към нас. Инстинктът ми подсказваше да приклекна, но знаех, че ще е безполезно, и се насилих да остана прав. Погледнах към убежището на сградата, но сигурно и на двамата ни беше хрумнала една и съща мисъл, защото Пърслейн поклати глава; бяхме дошли тук да покажем колко сме привързани към Хесперъс, не да се крием зад тези стени, което и бездруго най-вероятно щеше да се окаже неефективно.

Пърслейн протегна ръка към пиедестала. Над тътена съумя да каже:

— Нека идем там. Да покажем защо сме тук!

Знаех, че е права. Все още хванати за ръце, прекосихме платформата и се озовахме на няколко крачки от мястото, където бяхме оставили Хесперъс. Той сякаш ни гледаше. В очите му не се забелязваше и проблясък на разпознаване, но светлинките в главата му забързаха за кратко, преди да помръкнат и да се забавят отново. Сега ми се сториха дори още по-помръкнали, отколкото когато го поставихме на пиедестала.

Духът се спусна по-надолу, така че външните му краища затъмниха небето от всички посоки, процеждайки слънчевата светлина, сякаш вече бе паднал здрач. Ревът му стана почти непоносим, а черната сърцевина висеше над нас като лакома уста. От пурпурната граница на тази чернота торнадо машини започна да се извива надолу във въпросителен маниер, въртейки се като отпадъци, уловени във водовъртеж. Торнадото се оформи в проучващ крайник. Той увисна над Хесперъс, без да го докосва, приближаваше се и се отдръпваше неколkokратно. Беше невъзможно да не се усети наличието на голямо колебание у Духа на въздуха при все несъмнената му сила. Чудех се дали при цялото си многогодишно съществуване се е сблъсквал с нещо, сравнимо с Хесперъс. Може би сега за първи път се озоваваше в присъствието на същество, сходно по сложност със самия него, макар и различно като телосложение и произход.

Крайникът се придвижи по-близо и аз допуснах грешката да повярвам, че сме на път да успеем, че нашето приношение ще бъде и прието, и разбрано — какво е и какво представлява. Може би имаше дори миг на контакт между една от машините и златната кожа на Хесперъс, но крайникът се оттегли с обезкуражаваща пъргавина, изчезна обратно в сърцевината, все едно се бе докоснал до огън или до електричество, или до болезнен токсин. Сърцевината запулсира с по-дълбока, по-плътна чернота и ревят — който вече звучеше невероятно мощно — се усили. Дъждът, който бях усетил да пада преди това, заваля на мъчителни струи, бясното движение на ятата машини буквално изтръгваше влагата от въздуха.

Епицентърът на облака, който бе започнал да се рее над пиедестала, се премести право над нас. Духът явно бе изгубил интерес към Хесперъс.

— Нещата не вървят на добре!

— Няма какво да сторим по въпроса — отвърна Пърслейн, сякаш търсеше подкрепа.

Рояк крилати твари се спусна да ни огледа. Когато крилата им се докосваха, се чуваше режещо дрънчене, но така и не видях някоя от машините да падне от небето или да получи видими щети. От време на време някоя от тях зависваше право над мен и ме фиксираше с интензивен проблясък на светлинката си, който очевидно служеше и за сензор, и за комуникатор. От време на време долавях докосване на студен метал по кожата си и макар да правех всичко по силите си да стоя неподвижен, беше невъзможно да не трепна. След едно ледено докосване вдигнах ръка към бузата си и пръстите ми се оцапаха с кръв, но не усещах болка от раната и тя спря да кърви малко по-късно. Пърслейн също беше одраскана — порязана отстрани по шията и по опакото на ръката, но явно не забелязваше. Не мисля, че Духът имаше желание да ни нарани — просто действията на отделните елементи не бяха идеално координирани.

След това се случи нещо неочаквано, за което мистър Джинкс не ни беше подготвил. Усетих машините да се скупчват около мен, помногобройни от всякога, докато накрая пляскащото им с крила множество почти напълно скри Пърслейн от поглед. Те се сближиха около мен в пърхаща маса и изведнъж се издигнах — увиснах във въздуха, а машините поддържаха крайниците ми. Повиках Пърслейн, но тя бездруго не би могла да ме чуе, понеже Духът вдигаше невероятен шум. Вихрещият се мрак ми вдъхваше усещането за движение, но не можех да позная дали е илюзорно или истинско. Започнах да се накланям назад, но почти веднага изгубих цялото си усещане за горе и долу. Безпомощно размахвах ръце, но машините овладяха движенията ми толкова ефикасно, че се чувствах като че сънувам и съм попаднал в плен на бавно сковаваща ме парализа.

Внезапно под краката си виждах само сребрист пясък. Бях изнесен извън платформата, отвъд ръба ѝ. Рядко бях изпитвал остър ужас от височини, защото в повечето случаи съм бил защитен от бдящи над мен устройства, независимо дали са се явявали част от носените от мен дрехи, или са били съпровождащи ме роботи помощници, или част от околната среда, в която съм се озовавал. Сега страхът ме връхлетя в пълен обем, сякаш за да ми се отплати за всичките пъти, когато го бях избягнал. „Дребен флирт“ не можеше да

ми помогне, нито „Сребърни крила“ да се притече на помощ на Пърслейн. Дрехите ми бяха просто глупав плат, липсваше им дори способност да секретират лекарство, ако падна и се нараня.

Но падане от тази височина би довело до резултат, по-лош от проста травма. *Така се потъва в небитието*, помислих си. Поемаш прекалено много рискове, въобразяваш си, че всички предишни случаи на добър късмет са те имунизирали по някакъв начин срещу опасността, а всъщност просто си имал изумителен късмет досега.

Точно за това си мислех, когато машините ме пуснаха.

Падах в течение само на секунда, но все едно продължи цял живот. Имах време да премисля много неща, не на последно място — неприятните обстоятелства, при които щеше да ме достигне неизбежният край. Винаги бях приемал за даденост, че след мен няма да остане труп и определено няма да е натрошен и окървавен след падане. От тази височина върху дюните долу щях да се размажа, все едно падам върху камъни. Питях се и дали Пърслейн също пада, както и дали ще се видим един друг, преди да се ударим в земята. Питях се и дали машините са я пожалили и усетих за миг спазъм на негодувание при мисълта, че биха могли да изберат нея вместо мен.

След това падането се прекрати. Машините се бяха събрали под мен и пресякоха спускането ми. Тъмната маса отново се сгъсти и ме връхлетя главозамайващото усещане, че набирам височина с огромна скорост — докато машините не ме пуснаха отново и не се озовах в чисто пространство, на стотици метри над платформата, към която се носех с висока скорост.

А машините отново ме спасиха.

Играеха си с мен, както осъзнах: подхвърляха ме, както котка би могла да измъчва мишка. Същото нещо вероятно се случваше и с Пърслейн, макар че така и не ми позволиха дори да я съзря. Не мога да кажа, че се оставих на съдбата си, но след като смъртта ми явно се отлагаше, се поуспокоих мъничко и мислите ми се забавиха до скорост, наподобяваща горе-долу нормалното им движение.

Не мога да кажа колко време машините се забавляваха с мен — може да бяха само десетки секунди, а може да бе продължило и няколко минути. В черната пещ на рояка им ходът на времето се преценяваше трудно, също като движението и положението.

Но в крайна сметка краят настъпи и се оказах безцеремонно изтърсен на платформата, а ударът бе достатъчно силен да ми изкара въздуха, но не чак толкова, че да ми счупи някоя кост. Проснат по лице върху бялата повърхност, зинах за въздух като изкарана на сушата риба. Мина поне минута, преди дори да се замисля за опит да се надигна. Когато го сторих, гърдите ме стягаха и сърцето ми препускаше. Въздухът все още гъмжеше от машини, но те вече не се доближаваха на повече от няколко метра до мен.

— Пърслейн! — повиках тихичко, преди да събера сили и да изкрещя името й втори път.

— Кемпиън! — викна тя в отговор. — Тук съм!

Намираше се едва на дузина крачки от мен, но я мярках само в отделните моменти, в които завесата от машини изтъняваше за секунда. Запрепъвах се в нейна посока, насиненото от падането коляно ме болеше, а Пърслейн се заолюлява към мен, протегнала ръце напред, сякаш се бе превърнала в сомнамбул. Прегърнахме се и се огледахме взаимно за признаци на нараняване. Като изключим нанесените порязвания, които вече бяхме понесли, и синините, скрити от дрехите ни, и двамата не бяхме пострадали кой знае колко след преживяването.

— Проклетото чудо... — понечих да кажа.

Пърслейн докосна устните си с пръст:

— Все още е около нас и почти със сигурност разбира транс! Надали желаш да го обидиш!

Кимнах вяло, но все още едва сдържах гнева си. Не се чувствах като в присъствието на нещо зло, но усещах въздействието на изкривен разум — като ум на немирно или лукаво дете, просто зловещо голямо. Възкликнах:

— Помислих си, че ще умра!

— Аз също. Но предполагам, че не трябва да се изненадваме особено — имирците ни предупредиха, че Духът може да се разиграе. Сега знам защо мистър Джинкс толкова бързаше да си отиде.

— Ако това е „игривост“, не ми се ще да го виждам агресивен.

— Ако бяхме паднали на дюните, щяхме да сме на парчета. Но там става нещо, Кемпиън!

Пърслейн надникна над рамото ми към онова, което се случваше зад мен. Обърнах се предпазливо и видях, че бурята се е отдръпнала достатъчно, че да ни позволи да видим свободно пиедестала.

— Той го отнася — каза Пърслейн с почуда в гласа.

При все предишното си колебание, Духът на въздуха сега беше в пълен контакт с Хесперъс. Не просто го изучаваше, макар че роякът бе покрил практически цялото му тяло, а го разглобяваше, поглъщаше го във вълна, започваща от задната страна на пиедестала, където се намираше споена половина, и напредваща към хуманоидната му част, която, изглежда, беше наясно за присъствието ни преди. Там, откъдето бе минала вълната, от работа не оставаше и следа. В небесата го изпиваше черна фуния, в която блестяха люспици и парченца злато.

— Надявам се, че постъпихме правилно — казах, взирайки се в спектакъла с чувство между ужас и възхита. — Убива ли го, или го отнася, за да го излекува?

— Може би вгражда материала му в себе си или поглъща спомените и личността му — Пърслейн ме хвана за ръка.

— Няма какво повече да сторим за него, Кемпиън! Той вече е мъртъв. Това беше последната му, най-добра възможност!

След това нямаше какво повече да се каже. Гледахме как роякът оставя пиедестала празен, а накрая и последната златна люспица се понесе по всмукващата фуния и самата тя се прибра обратно в ревящия черен ураган. Духът повися над нас още няколко минути, след това светлинките заблестяха във вътрешността му, сякаш сега, след като бе взел Хесперъс, имаше много теми за размисъл. След това без предупреждение ревът и вятърът, и шибацият дъжд затихнаха, а Духът пораздалечи съставните си части, така че през процепите засия потъмняващото индиго на небето. След това се събра, наду се и потанцува няколко минути, а накрая се изстреля към залязващото слънце.

Ние с Пърслейн го проследихме, докато не се превърна просто в плющящо петно в далечината. След това влязохме в укритието и се приготвихме да чакаме утрото.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Бетъни си наля доза невъзможно черно кафе и поклати глава с вид на патрицианско разочарование.

— Чух, че малкото ви гамбитче се е провалило. Ще ми се да можех да кажа, че съм изненадан!

— Не знаем достатъчно, за да си вадим подобно заключение — възразих.

Беше утро и небето бе обсипано с облаци и по-ветровито от преди. Изглеждаше, сякаш идването на Духа бе предизвикало нов студен сезон. Знамената на мостовете и пътеките сякаш бяха избледнели нощес, бяха се износили и избелели.

— Роботът беше ли излекуван?

— Не, още не.

— Но и нищо от него не е останало на наблюдателната платформа. Духът го е разрушил, което винаги е било един от възможните изходи. Как изобщо може да става въпрос все още да бъде излекуван, ако вече не съществува?

— Няма как да знаем, че не съществува. Има документирани доказателства, че Духът е разрушавал различни неща — или поне ги е взимал — и впоследствие ги е връщал.

— Не е версия, на която можем да разчитаме.

— Въпреки това е възможно!

Кемпиън се намеси:

— Като правило подобно нещо се е случвало единствено когато на Духа са му поднасяли сложни приношения. Той е като дете, очаровано от лъскави, ярки играчки. Много по-умен е от дете без съмнение — вероятно по-умен от повечето същества, с които някога сме се сблъскали. Но въпреки това цени новостта и сложността. А във Вселената няма нищо по-ново и сложно от друг машинен разум!

Бетъни го погледна с облегната на дланите брадичка.

— И в такъв случай кога очаквате Хесперъс да изникне отново сред живите с магически възстановени способности?

— Не „очакваме“ нищо — обясни Кемпиън. — Знаем само, че онова, което предприехме, не е било глупост, че все още има шанс за успех. Хесперъс вероятно е мислил същото, иначе нямаше да ни прати онзи сигнал.

— Може да не се случи с дни или години — казах, — но мисля, че той ще се върне. Същността му в момента е внедрена в Духа, но това не означава, че не може да бъде възстановен. Той го разглоби като пъзел — парче по парче, но ще запомни къде е мястото на всяко едно. Знае какво е той, за какво е бил предназначен, преди да пострада, и може да го направи като нов.

— Е, предполагам, че оптимистичната гледна точка няма да навреди с нищо.

— Не е по-оптимистична, отколкото да смятаме, че наистина имаме бъдеще — възразих ядосано. — Може да съм глупава и наивна, но поне не живея с илюзията, че все още имаме линия и че всичко си върви както обикновено. Я ни погледни — седим около тази маса, сякаш сме едно голямо щастливо семейство!

— Виждам, че още не си преглътнала случката с кораба, Пърслейн. Надявах се, че ще можеш да надникнеш отвъд собствените си грижи и да мислиш за по-големите ни отговорности.

— Не ме учи на отговорности, Бетъни!

Кемпиън ме хвана за ръката и се покашля.

— Да се е случило нещо, докато ни нямаше? Последното, което си спомням, е как Мъзириън уби един от затворниците.

— Саркофагът го уби, не бях аз — обади се сестра ни от другата страна на масата. Държеше в ръце филия хляб и й се нахвърли с такава злоба, че се боях, че си представя шията на Кемпиън. — Но той и бездруго си изпя всичко. Нямаше да ни каже нищо повече от вътрешността на кутията!

— Още ден-два опити нямаше да навредят.

— Или седмица-две... или година-две? Къде би дръпнал чертата, Кемпиън? Рано или късно трябваше да го извадим оттам.

— Все още разполагаме с трима други — намеси се Акънайт. — Не сме изчерпали запасите.

Кемпиън се обърна към Сайфъл, която засега не се беше обадила. Тя следеше спора с израз на скептично веселие, сякаш всички ние

изпълнявахме роли в представление, на което тя беше само неутрален зрител.

— Кемпиън — обади се тя, забелязала погледа му. — Имаш ли нещо наум?

— Просто се питам дали си отбелязала някакъв напредък.

— Започва да му се вижда краят. Прочела съм спомените ти почти у всички — но дори и с няколко липсващи елемента, мисля, че сме събрали достатъчно материал да възстановим записа ти... — тя прокара няколко украсени с бижута пръста през косата си и втъкна бял кичур зад ухото си. — Ще изчакам да прочета всички обаче, преди да започна с анализа. Какво означават още ден или два, след като засадата се е случила преди повече от век?

— Колкото по-скоро разполагаме със записа му, толкова по-добре — заяви Бетъни.

— Много съм близо, Бетъни! Имам и навигационните дневници — полетните планове, попълнени от всички, преди напускането на последната сбирка. Не съм ги корелирала все още, но щом завърша работа по записа, това ще е първото, което ще сторя.

— Няма смисъл да припираме нещата — обади се Галингейл. — Ако Сайфъл ще си дава всичкия този труд, глупаво ще е да не свърши работата както трябва. Нали?

— Точно така — съгласи се Сайфъл. — Най-сетне някой, който разбира за какво става дума!

— Случилото се е извънредно неприятно — каза Каденца, когато се срещнахме с двата робота след закуска.

— Много неприятно — повтори и Каскада, притиснал сериозно ръце към гърдите си. — Но не трябва да се вините за този провал. Беше ни ясно, че защитаваме интересите на Хесперъс и му мислите най-доброто. Ако трябва да бъдем пределно честни, той навярно не би преживял и пътуването обратно до Машинните хора.

— Нали смятахте, че ще го понесе? — намекна Кемпиън.

— Допускахме доста оптимистичен възглед, за да не ви обезкуражаваме прекомерно — отвърна Каденца.

— Духът го е взел — казах. — Това не означава, че сме се провалили!

— Как е възможно друго? — попита тихо Каскада, както човек би се обърнал към дете, което е под влиянието на фундаментално неправилно разбиране за състоянието на реалността.

— И преди е взимал разни неща — обясних. — Понякога ги е връщал същия ден, но се е случвало и седмици, и месеци по-късно. Фактът, че снощи не сглоби Хесперъс отново, не означава, че няма да го възстанови в някакъв момент в бъдещето. Просто трябва да сме търпеливи и да почакаме изхода от ситуацията.

— Търпението е една от нашите добродетели — отвърна Каденца. — Въпреки това все пак сме задължени да се върнем в пръстена Моносеръс при най-ранна отдала ни се възможност. Дължим го на линията Джентиан, както и на Гражданството. Колкото по-скоро новината за нещастията ви стигне до нашите събратя машините, толкова по-добре могат те да организират отговора си. Може да не смятате, че година или две са от голямо значение, имайки предвид огромния размер на предстоящото ни пътуване...

— Хрумна ми нещо такова — съгласих се.

— ... но внимателен анализ на галактическата история разкрива, че много събития биха се развили по различен начин, ако критичната информация е пристигнала година по-рано или пък година по-късно. Не можем да разчитаме този случай да се окаже изключение.

— С други думи, все още ви трябва корабът ми.

— За съжаление, така е — каза Каскада.

— Е, предполагам, че вече се примирих с мисълта. Можете да го вземете, когато пожелаете, поне що се отнася до мен. Видях го по изгрев-слънце, грейнал като зорница. Сърцето ми се разкъса от мисълта, че вече не е мой. Колкото по-скоро ми излезне от очите, толкова по-добре!

Роботите се спогледаха за миг.

— В такъв случай няма да отлагаме. Ранното заминаване ни устройва прекрасно и се надяваме да ти причини минимум стрес.

— Бих желала първо да изпразня трюма си. Може да не значи нищо за вас, но там има неща, към които изпитвам сантиментална привързаност. Линията не каза нищо за отнемането на вещите ми — само за кораба, в който се намират!

— Там съдържа ли се нещо особено ценно? — поинтересува се Каденца.

— Всъщност не. Но тези вещи са част от мен, част от миналото ми. Обичам да пазя нещата си. Кемпиън няма такава страст, но аз не мога да се променя.

— Би трябвало да й позволите да изпразни „Сребърни крила“ — обърна се към роботите Кемпиън. — Няма да отнеме много време, а корабът ще бъде дори по-бърз без всичката тази излишна тежест в трюма.

— Не виждам никаква причина за възражения — отвърна Каскада, — но би било желателно да се прехвърли формалната собственост на кораба на нас колкото се може по-скоро. Така ще имаме възможност да се запознаем с контролните му системи. Може ли да го сторим незабавно? Може да започнеш да разтоварваш трюма, докато се адаптираме към кораба. Щом веднъж приключим, ще сме готови да напуснем орбита с минимално забавяне.

— Не очаквайте да подскачам от радост пред перспективата.

— Оценяваме колко травматично е това за теб — увери ме Каденца. — Може да не е голяма утеха, но си спечели благодарността на Машинните хора.

— Тя не си ли я е заслужила вече? — поинтересува се Кемпиън.

— Разбира се — отвърна Каскада, кимайки леко.

— Вече съм изтощена — казах. — Капнала съм, а тепърва трябва да говоря с мистър Джинкс за случилото се снощи. Не мога да ви опиша колко ме радва *тази* перспектива. Ако нямате нищо против, ще идем на кораба утре.

— Това би било повече от удовлетворително! — казаха в един глас роботите.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Разпитите на Мъзириън продължиха в течение на целия ден. Пърслейн ме остави да ги наблюдавам сам, докато разговаряше с имирския учен за преживяванията ни в окото на Духа.

Макар че нямаше публично наказание, останах с впечатление, че на Мъзириън са се скарали за причиненото на Торн, дяловека от Дома на пеперудите. Може и да не беше възнамерявала да го убие, но несъмнено бе наясно, че вероятността да преживее аварийното изключване не е била голяма. И макар че Мъзириън се бе самоубедила, че той е изпял всичко, което е възнамерявал да ѝ каже, подозирах, че Акънайт и останалите не бяха чак толкова сигурни. Така че този път я следяха много по-изкъсо. Мъзириън все така ръководеше разпита, но Акънайт, Лусърн, Мълилот и Валериан седяха на отделен собствен ред между публиката и подиума. Не казваха нищо, но Мъзириън им обръщаше почти толкова внимание, колкото и на затворниците. Всеки неин жест беше под наблюдение и тя не предприемаше нищо, без да се обърне към четиримата си събратя оцеленци, търсейки изричното им одобрение да продължи. В същото време в поведението ѝ прозираше непокорна, прекалено самоуверена нотка. Може да я бяха плеснали през пръстите, да ѝ бяха казали да не пресича отново границата, но тя не беше слязла от трона. Противното щеше да е признание, че Бетъни и останалите са направили грешка като бяха връчили това назначение на Мъзириън, а тя никога нямаше да го *допусне*. Мъзириън изглеждаше още по-смела, не притеснена.

Саркофазите — трите заети и единият празен — бяха подредени в арка, така че от всеки да се виждат останалите. Мъзириън беше намалила и тримата затворници до сто, а ние всички бяхме дозирани със синхромрежа до съответния фактор. Дванайсетчасовите сесии за разпит би трябвало да продължат субективен интервал, равен на седем и половина минути — време, достатъчно едва колкото да се разменят любезности в нормален разговор. Но разговорът бе далеч от нормалното. Мъзириън кипеше от праведен гняв и забиваше всеки пореден въпрос практически преди затворниците да са имали шанса да

отговорят на последния. Когато тя стигнеше до проблем, се ускоряваше до нормално време и се консултираше с четиримата си наблюдатели. Денят въпреки това летеше.

В края му тя беше постигнала забележително малък напредък. Сравненията на лицевите конструкции бяха установили, че двамата неизвестни затворници са „мъртви“ дяловеци от линиите Ектобус и Джуртина — съвпадение, което предизвика немалко притеснения, предвид факта, че бяхме домакини на гости от тези две линии. Но Мъзириън не беше в състояние да накара затворниците да разкрият самоличностите си. Нито пък успяха да хвърлят допълнителна светлина върху Дома на слънцата, който си остана също тъй загадъчен, както когато Хесперъс го беше споменал за първи път. Единствен от тримата Грилс бе показал намек за разпознаване, но дори и това може да беше плод на въображението ми.

— Смятам, че вече се познаваме доста добре — каза Мъзириън на Грилс.

Спомних си намека на Мълилот, че тя страстно изкопчвала истината, когато оцелелите още се криели в руините на системата за сбирки.

— Ами вземи решение — каза Грилс. — Или ме намалявай, или ми вдигай ръчката! — Гласът му беше груб и стържещ, сякаш гласните му струни са били опънати да се сушат на слънце.

— Сега вече сте трима. Торн умря.

— Кой е Торн?

— Дяловецът от Меликта, твойт съучастник. Другите двама са Ектобиус и Джуртина. И четиримата сте дяловеци, които уж са „потънали в небитието“ и са отпаднали от линиите си.

— Казваш го така, сякаш вече знаеш всички отговори, Мъзириън!

— Понаучила съм едно-друго — тя се отпусна на пети и протегна гръб като прозяваща се котка. — Попитах Торн за Дома на слънцата. Сега питам и теб!

— Не знам за какво говориш.

— Очевидно това е линия. Не е трудно да се досетим, че Домът на слънцата явно е съставен от дяловеци, които са принадлежали към други линии. Вероятно се налага да привличат нови участници от време на време. Предполагам, инфилтрират се в познатите ни линии,

като заменят легитимни членове с идеални копия. Ако случаят е такъв, тогава истинският Грилс може да е умрял преди милиони години. Ако си заел мястото му по време на някоя обиколка, след това се е появил на сбирка с тялото и лицето му, с гените му и комплект от спомените му — то вероятно ние не бихме открили разликата. Защо ни причинявате такова нещо, Грилс? Какво сме сторили, за да заслужим подобно чудо?

— Съществувате. Това е достатъчно!

— Докато бяхме още в системата със засадата, ти спомена Кемпиън. Вие ни се подигравахте, смятахте, че никога няма да се доберем до него или до съкровищницата му. Това *ви* беше грешката, Грилс! Кемпиън оцеля, нали разбираш. Той успя. А това означава, че имаме отлична възможност да разгадаем заедно причината за престъплението ви.

— Не ви спирам по никакъв начин.

— Виж сега, Грилс. Ще ти покажа точно колко съм сериозна! — Мъзириън пристъпи към втория шкаф и положи длан на контролната ръчка. Затворникът — онзи, когото смятахме за Ектобиус — се размърда на мястото си, уплашен от мисълта какво ще му стори мъчителката. Понечи да каже нещо, но Мъзириън сигурно беше изключила микрофона, който усилваше думите му.

— Твърде късно е вече — заяви тя. — Беше ти дадена възможност. Сега можеш да си ни много по-полезен, като покажеш на Грилс, че съм делово настроена!

Гърлото ме сви и имах желание да кажа нещо. Мъзириън стрелна с поглед Акънайт и останалите, помежду им нямаше звуков обмен. Сестра ни стисна зъби, кимна веднъж и после дръпна ръчката докрай наляво.

Когато стазният мехур на саркофага колабира, издаде същата приглушена кашлица, съпроводила съдбата на Торн, но аварията протече по по-различен начин. Когато импасорите освободиха товара си върху черупката с форма на човек, отвън се посипа само прах. Образува спретната сива пирамида в краката на Мъзириън. Тя приклепна, загреба малко в шепи и след това процеди между пръстите си на сиви струи.

Накрая се изправи и заби токчета в пепелта.

— Схвана ли, Грилс? — попита, пристъпвайки към следващия саркофаг, онзи, в който се намираше дяловекът, предполагаемо от линията Джуртина. — Същото може да се случи и с теб след няколко минути. Готова съм да го сторя — не просто съм готова, а имам желание!

— Подготвихме ви безболезнено нападение — обади се Грилс. — В него нямаше злонамереност, не сме се опитали да ви стряскаме предварително. Операцията беше бърза и проведена с хирургическа точност. Не сме чудовища!

— Наричаш *мен* чудовище?

— Само се погледни в огледалото!

— Каж ми защо ни нападнахте!

— Какво те кара да мислиш, че знаем?

— Ти спомена Кемпиън, когато не смяташе, че ще си платиш за това.

— Беше ми казано, че има нещо общо със записа на Кемпиън. Това беше всичко, което ни беше дадено да знаем. И вече беше прекалено много.

— Кой ти го каза?

Видях как страхът пропълзва под кожата на Грилс. Дали това беше първият път, когато пленникът намекваше, че служи на някой друг, на по-висша сила? Ако беше така, то надали можеше да допусне недискретност в по-лош за себе си момент. Мъзириън нямаше да позволи да му се размине.

— Знаеш ли какво, Мъзириън? И всички вие? — той ни изгледа мрачно от вътрешността на саркофага си. — Знам, че там навън имам публика — мога да ги усетя. Продължавам да смятам, че има начин да спечелим. Да избием и останалите от вас. Защо не ви оставим да се изтрепете един друг като бесни вълци в търсене на предател в редиците си? Може би повече от един?

— Сред нас няма предатели — заяви Мъзириън с автоматична увереност.

— Смяташ ли, че щеше да знаеш, ако има? — усмивката на Грилс или беше налудничавата, или гримаса на човек, който знае, че няма какво да губи. — Има един, Мъзириън! Можеш да ми вярваш за това. Нищо чудно и сега той или тя — няма да кажа какъв пол е — да седи сред зрителите. И знае точно какво е станало и защо. Нямам нищо

против да се обзаложа, че вече се кроят планове как да довършат и останалите от вас, без значение какво ще ви издам.

— Ти ми издай едно име — предложи Мъзириън.

— Това пък е последното, което ще направя. Сами си го намерете. Поразпитайте още малко!

Тя хвана в ръка контролната ръчка на саркофага на пленника от линията Джуртина.

— Името!

— Ами ако заявя, че ти си предателката? Дали ще позволиш да бъдеш подложена на разпит?

— Не го прави! — помоли дяловекът Джуртина.

Мъзириън го погледна с уморен скептицизъм:

— Понеже ти ще ми кажеш всичко ли?

— Аз нищо не знам — само това, че трябваше да ви убием.

— Откъде дойдоха Х-оръдията?

— От специален тайник, известен на Марселин. Повечето оръжия са били обезвредени след хомункулусните войни, но няколко са били запазени, в случай че отново потребват.

Вниманието на сестра ни отново се съсредоточи върху Грилс:

— Вярно ли е?

— Имаше тайник. Но останалите от линията не знаеха за него. Не бяха посветени.

— Нека оставим Гражданството да се произнесе по въпроса — Мъзириън се обърна към Джуртина. — Все още не си ми казал нищо, за което да не съм се сетила сама. Освен ако не пазиш някаква информация, не си от допълнителна полза за това разследване, освен като средство да демонстрираш решимостта ми.

— Не — каза Джуртина.

Мъзириън започна да дърпа ръчката наляво, този път бавно. Затворникът започна да се ускорява от наша перспектива, гърчейки се и шавайки все по-бързо.

Нещо в мен се взриви.

— Чакай! — извиках, преди тя да дръпне ръчката докрай. — Трябва да има по-добър начин от този!

Мъзириън ме погледна с ледено презрение:

— Нещо полезно, Кемпиън? Досега беше забележително тих!

— Ускори се! — казах, наясно за бясно въртящата се стрелка на хронометъра си. — Можем да го обсъдим в реално време.

— И така мога да го обсъждам.

Акънайт се изправи и се обърна към мен с успокоително вдигнати длани.

— Остави ни да се оправяме, старче! Всичко е под контрол!

— Не, не е. Мъзириън си прогаря път през затворниците, все едно хвърля въглища в пожар. Останали са двама. Не можем да си позволим да изгубим още един!

— Един ми е достатъчен да пее — отвърна Мъзириън и започна да дърпа ръчката към ограничителя.

Ускорих се. Бях сам в стая, пълна със свръхчовешки точни восъчни статуи. Скочих от мястото си сред публиката през електрическото гъделичкане на екрана, който блокираше видимостта към зрителите и върху подиума на Мъзириън. Тя все още гледаше към мястото, където бях седнал, но изражението ѝ започваше да се променя — беше като да гледаш началото на много бавно свлачище. Главата и започна да се обръща, следвайки бесния порив, който вероятно извършвах от нейна перспектива. Издърпах скованите ѝ пръсти от ръчката на пленника Джуртина и я бутнах обратно към високо ниво на стаза. Зад мен настъпи внезапно раздвижване, щом и други дяловеци взеха да изникват от синхромрежата. Дясната ръка на Мъзириън запълзя към собствения ѝ хронометър.

Някой ме сграбчи. Акънайт ме завъртя яростно, лицето му — маска на неразбиращо разочарование.

— Не трябваше да го правиш, старче! Дължим ти всичко, но си има някакви граници.

Той ме беше притиснал към стената на саркофага на Джуртина. Може би щях да успея да се отскубна от Акънайт, но Валериан ме хвана за другата ръка — нежно, но здраво.

— Тя е извън контрол! — казах.

Мъзириън изникна в реално време.

— Махай се оттук!

— Оставяш се омразата да победи здравия ти разум!

— Те ни мразят. Защо да не им върнем малка доза от същото?

— Защото сме Джентиан. Защото шест милиона години добродетелност казват, че не сме такива!

— Ти си мислиш така. Не и аз! — тя кимна на Акънайт и Валериан. — Той е добронамерен, но не може да му се позволи да прекъсва разпита. Изведете го навън. По-късно Бетъни може да реши какво да правим с него.

Бетъни, който дотогава не беше казал нищо, се надигна сред зрителите.

— Съжалявам, Кемпиън, но просто не може да толерираме подобно прекъсване. Излез или ще те изведем насила. Не бих искал да го правя, но ако настояваш да си навлечеш подобно внимание... — той махна с ръка като че се предава, сякаш действията ми бяха озадачаващ пъзел.

— Може би има нещо вярно в думите на Джуртина — отвърнах. — Ако тук има предател, то тогава за затворниците няма нищо по-добро, освен да умрат. Няма да съществува опасност някой от тях да разкрие самоличността му.

— Върви! — нареди ми Бетъни. — Преди да кажеш още нещо, за което после да съжаляваме. Разочарован съм от теб, Кемпиън! Мислех си, че ще имаш присъствие на духа да се издигнеш над наказанието на Пърслейн и да не го превръщаш в проблем между вас и останалите. Очевидно съм сбъркал.

— Преживяхме разочароваща атака — казах. — Беше брутална и дойде без предупреждение. Бяхме прави да търсим справедливост и прави да тръгнем след онези, които са ни сторили зло. Но това не означава, че трябва да захвърлим всички морални принципи, на които винаги сме се подчинявали!

— Времената сега са други — възрази Мъзириън. — Те ги промениха, не ние!

В този момент вратата на залата се отвори, разкривайки розовото небе и имирския залез. Разстроен, осъзнах, че сме били вътре през целия ден. На вратата заедно с маскиран и крилат местен стоеше Бърдок^[1], един от дяловеците от групата, която досега изпълняваше патрулно дежурство.

— В момента заседаваме — изръмжа Бетъни.

— Заседанието ще почака — отвърна Бърдок. — Имирците ме откриха веднага щом се спуснах от кораба си... — той влезе в стаята, съпроводен от имиреца, и затвори вратата след себе си. — За Сайфъл става дума.

— Какво за Сайфъл?

— Мъртва е! — Бърдок направи пауза, беше му трудно да изрече думите. — Сигурно е паднала от една от високите тераси. Намерили са я на склона на постройка на Благородията, под най-долните нива на Имир.

Флаерът се рееше на най-близката площадка за кацане, а крилата му вибрираха в спускащия се здрач. Бетъни първи се качи на борда, следван от Бърдок, Акънайт и Мълилът. Галингейл и Барлък се качиха след тях, после дойде ред на нас с Лусърн. Излетяхме практически веднага след като кракът ми се отдели от площадката. Отдолу зейна притеснителна пропаст и побързах да се вмъкна в тапицираната кабина. Потреперих от мисълта какво ли й е било на Сайфъл да пада и да знае, че няма сила във Вселената, която да я спре. Бях стоял на ръба на високи десет километра скали, далеч от съдействието на всякаква машина пазител, наясно, че и едно трепване на мускулите ми стига и ще полетя през ръба. Но до срещата си с Духа никога не бях падал, не ме бяха бутали. Дори тогава бързо ме бяха измъквали от опасността — за разлика от Сайфъл. Фактът да знаеш, че собствената ти смърт не само предстои, но е и математически сигурна, навява специален вид ужас. Надявах се и се молах Сайфъл да е била мъртва или в безсъзнание, преди да падне, но имах чувството, че може и никога да не узнаем със сигурност.

— Ако беше паднала от друга кула или от някой от мостовете, могла е да полети надолу през пръстите — обади се Чарлък. — Щяла е да има шанс, ако е тупнела в пясъка, нали?

Лимакс, имирецът, се обърна през рамо:

— Боя се, че не. Дори ако ударът не я убие незабавно, вероятно е щяла да предизвика лавина и да се задуши под пясъка, ако той не я погребее и не й строши костите. Също не е приятен начин за умиране, уверявам ви!

— Това не означава, че така е извадила късмет — казах.

Лимакс сведе мрачно поглед:

— Не, дяловек. Не означава. Но казвам, че можеше и да е по-зле!

Осъзнах в прилив на просветление колко зле ще се отрази случката на имирците. Бяхме изгубили още един от линията си, което

щеше да е достатъчно лошо и когато бяхме хиляда, но беше неизмеримо по-неприятно сега, когато бяхме сведени до една двадесета от първоначалната си сила. Но процесът беше започнал със засадата; каквито и да се окажеха подробностите около падането на Сайфъл, смъртта ѝ се явяваше просто част от разгръщането на този дълъг смъртоносен процес. За имирците, от друга страна, ние бяхме гости, пътници, които се бяха оставили на техните грижи. Те ни бяха позволили да живеем в града им, бяха ни дали пълна свобода на придвижване между Имир и другите селища, а в отговор ние се бяхме съгласили да се подчиняваме на техните изисквания. Ние с Пърслейн бихме могли да посетим Духа на въздуха и без разрешението на магистрата или нацупеното съдействие на мистър Джинкс, но бяхме показали на имирците, че имаме желание да приемем „не“ за отговор; че не бихме използвали насилие, за да постигнем онова, което ни трябва. Бяхме оставили корабите си в Космоса заедно с роботските си слуги и оръжия и бяхме слезли на повърхността снабдени само с минимални удобства. Ако се намирахме на някоя от планетите си за сбирки, то цялата постройка — дори целият град — щеше да представлява машина, която ни защитава от злополуки. Никой не би могъл да падне и да умре. Щяха да са нужни много усилия, дори да си удариш лакътя.

Най-долното обитаемо ниво на кулата се намираше на сто метра над нас; основите, на които бе закотвена върху наклонения пръст на постройката на Висшите благородия, бяха лишени от прозорци и обветрени като крепостна стена на замък. Трупът на Сайфъл лежеше на около петдесет метра встрани от основата, заклещен на плиткия ръб, образуван от гравирани елементи в абаносовата повърхност на пръстта. Нещастната ни сестра или беше отскочила след първоначалния удар, или е била бутната странично по време на падането си.

Имирският флаер спря на около десет метра надолу по склона от мястото, където беше паднала Сайфъл. Слязохме внимателно, приведени срещу пълния с прах вятър и предприемайки с щателно внимание всяка една крачка. Намирахме се на безопасно разстояние от ръба, но не оценявах високо шансовете да оцелея при подхлъзване, ако изгубя опора на наклонената, гладка като мрамор повърхност. Към

смазаното тяло на нашата сестра дяловек изпълзяхме подобно на отряд мравки, изкачващи се по килнатия ствол на паднало дърво.

Гледката се оказа по-лоша, отколкото очаквах, макар че Бърдок ме беше предупредил, че няма да я намеря за приятна. Падането беше смазало тялото и беше изкривило крайниците. Единият крак бе подвит под Сайфъл, извит наопаки под гърба ѝ, а другият стърчеше встрани под неестествен ъгъл. Ръцете ѝ бяха счупени на няколко места; там, където дрехите бяха разкъсани, се виждаше окървавена и надрана кожа, а от лакътя и бедрото стърчаха кости — осъзнах, че навярно при падането тялото се беше удряло или в стената на сградата, или в основата на постройката на Благородията. От главата не беше останало достатъчно за разпознаване. Лицето на Сайфъл представляваше червена кайма, почти твърде абстрактно, за да предизвика отвращение. Но косата ѝ все още беше разпознаваема, поне там, където вятърът не я беше залепил в кървавото месиво от кожа и кост. Не можах да се сдържа да не посегна и да не погалья един кичур, бял и чист като лунна светлина на фона на кожата ми. Това беше Сайфъл, не някой друг с подобна коса, потвърждаваха го и множеството пръстени по ръката ѝ. Дланта бе останала невредима, с разтворени и подканващи пръсти, сякаш имаше нужда просто някой да я утеши.

— Сайфъл! — казах, когато най-сетне започнах да осъзнавам пълната истина за случилото ѝ се. Усещах в мен да зейва ужасна тъга — бездна, в която виеха ветровете от края на Вселената.

Приклекналият до мен Галингейл положи длан на рамото ми.

— Който и да е сторил това — каза, достатъчно тихо единствено аз да го чуя, — ще го намерим! Няма да се провалим пред Сайфъл — ще отмъстим за смъртта ѝ!

Чарлък беше изстискал машинен гел в ръката си и го размаза в черна татуировка. С лице, изкривено от концентрация и от усилието да коленичи срещу вятъра, той сведе длан и я разтвори над останките от главата на Сайфъл.

— Нищо не долавям — каза след няколко секунди. — Знаех си, че вероятно ще е безполезно, но ако не бях опитал...

— Прав беше да пробваш — увери го Лусърн.

Бетъни се обади:

— Ще трябва да огледаме мозъка ѝ за груби структури — спомени, които още не са вписани в съкровищницата, мисли,

застинали в мига на изключването. Може да получим нещо!

— Не бих разчитал на това — обадох се. Точните следи в мозъка са доста трудна материя дори когато човекът е току-що умрял, да не говорим, след като е преминал през яростна, увреждаща смърт преди няколко часа. Внезапно ме порази мисълта колко цялостно, патетично неефективни сме всъщност. Можехме да местим светове, да увиваме звездите с пръстени, да се носим през времето и пространството като камъчета по водата. Но за Сайфъл всички тези постижения нямаше да са от полза. В смазания ѝ череп само преди няколко часа бе имало човешка душа, а сега на никаква стихия във Вселената не бе по силите да я върне обратно. Приличахме на насядали около току-що угасналия огън маймуни, които се питат защо са изчезнали топлината и светлината.

— Не трябва да прибързваме със заключенията — заяви Бетъни, когато се изправих, все още с няколко косъма от косите на Сайфъл между пръстите си. — Тя може да е паднала и по случайност, без да я бутнат!

— Наистина ли вярваш в тази версия? — попита Акънайт.

— Не ми се струва по-трудно да повярвам в това, отколкото, че някой я е убил.

— Тогава започни да го приемаш — казах. — Винаги сме подозирали намесата на джентианци, от самия момент на засадата. Това просто го потвърждава.

— Тя беше една от нас. Дали си в състояние да ме убиеш, предвид онова, което знаеш за мен? Като имаш наум това кой съм аз, какво съм видял и направил, колко дълго съм живял? — Бетъни ме гледаше с изражение, което забраняваше положителен отговор. — Ние сме хора, които са преживели почти всичко от съществено значение. Няколкото хиляди години писана история, минали преди нас, са били просто пролог, нищо повече. Истинската история е започнала, когато Абигейл е поела първия си дъх.

— Ние сме книжни червеи, които си прояждат път през страниците на историята — възразих, спомняйки си как ни беше описал пред мен кураторът от Бдящите. — Не е съвсем същото.

— Но ние се знаем какво представляваме. Знаем колко ценни сме. Аз не бих могъл да те убия, Кемпиън. Може да не одобрявам нещата, които вършиш, и начина, по който захвърляш традициите на

линията, но въпреки това не бих могъл и косъм от главата ти да отскубна. Ще е все едно да разрушиш паметник, да отровиш крехка екология... акт на вандализъм, не просто убийство! Не мога да не си мисля, че и ти чувстваш същото към мен.

— Разбира се! — отвърнах гневно. — Но е така, понеже не съм убиец. Нито ти, ако чувствата ти са наистина подобни. Обаче нечий очевидно не са. Някой е гледал на Сайфъл като на препятствие, което може да премахне също така лесно, както ние с теб бихме захвърлили отпадък в слота на разградителя.

— Няма как да е някой от нашите. Дори да прилича външно на нас, по сърце не може да е Джентиан!

— Ще ми се да споделях убеждението ти.

Бетъни погледна през рамо. Проследих погледа му и видях към нас да се спуска джентиански флаер — същият открит модел, с какъвто ние с Пърслейн ходихме при Духа.

— Ще я преместим — каза Бетъни. — Ще я върнем обратно в орбита. Мога да я сканирам на борда на „Синият Адонис“.

— Тя си е отишла — казах.

— Трябва да *опитаме*, Кемпиън!

Той го изрече с такава ярост, че започнах да се питам дали не е на път да рухне психически. Спомних си колко щастлив беше, когато му съобщих новината за оцелелите, които бяхме спасили с Пърслейн. Смъртта на Сайфъл ме беше ударила особено силно, но беше тежка за всички ни, включително Бетъни. С нея линията Джентиан се оказваше сведена до петдесет и един живи дяловека — и нищо чудно поне един от тези оцелели да се опитваше да убие останалите.

Флаерът кацна. С присвити очи оглеждах Сайфъл и си припомнях как бе изглеждала на закуска. Вече имах чувството, че се е случило преди цяла вечност, когато Вселената е била по-просто място, пълно с ярки първични цветове.

Вятърът се усили и замери лицето ми с прахоляк.

[1] Бърдок (от англ. Burdock) — репей. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Кемпиън бе мълчалив тази нощ. Случилото се със Сайфъл ме бе натъжило, ядосало и объркало в равни пропорции, но у него кипеше компонент на мъка, която усещах и не можех в пълнота да споделя. Знаех, че винаги я е харесвал — бях улавяла онези негови коси погледи достатъчно често, за да знам кога гледа нея вместо мен. Сайфъл също знаеше с точност какви чувства храни Кемпиън към нея — личеше си по изражението ѝ, когато разговарят, и омагьосващата комбинация от веселие и надменност, но също и премежено, изпитателно уважение. Беше поглед, който казва: „Смееш да си мислиш, че ще те сметна за толкова интересен, колкото ти намиращ мен? Е, вероятно със самата си дързост ме интригуваш, пък макар и мимолетно.“ Не че държанието му беше нещо повече от лек флирт — увертюра към игра, която той нямаше намерение да доведе до завършек. Кемпиън много харесваше Сайфъл и тя го интригуваше, но не мисля, че някога му беше хрумвало да консумира това си увлечение, като преспи с нея или дори като удължи някоя от любезните целувки, разменяни от дяловеците. Въпреки това бих могла да изпитам ревност, все едно колко невинни бяха намеренията му. Но така и не успях да се накарам да намразя Сайфъл. Това беше най-лошата част.

Сега се радвах — не че тя е мъртва, а че никога не съм я мразила; никога не съм ѝ обръщала гръб. А и много исках да открия хората, които са я убили, и ужасно ми се искаше да им причиня немислими неща.

С настъпването на утрото открих, че роботите ме очакват още преди закуска.

— Чухме ужасната новина — каза Каденца.

— Какво нещастие — додаде Каскада. — След всичко, което преживяхте, да изгубите още един от линията си — словата не започват да изразяват дълбините на съчувствията ни.

— Благодаря — отвърнах.

— Разбираме, че ще има нещо като церемония — продължи Каденца.

— Погребалната служба на Сайфъл най-вероятно ще я насрочат за утре или за вдругиден. Щом извлекат каквото успеят от съзнанието й, няма да има смисъл да се отлага.

— Тази служба само за членове на линията ли ще бъде? — поинтересува се Каскада.

— Обикновено е така, но не съм сигурна какъв ще е случаят сега. Гостите ни също участват — вие всички сте жертви на засадата и всички познавахме Сайфъл, включително вие. Предполагам, че церемонията ще бъде открита за всички желаещи, включително имирци. Ще бъде необичайно, да знаете. По принцип няма и тяло. Когато умираме, това обикновено се случва далеч от дома, на хиляди години от други дяловеци. На следващата сбирка ни записват като отсъстващи и ако не се появим и на по-следващата, ни зачеркват като „вероятно мъртви“. Провежда се церемония, а след това някой от нас получава задачата да създаде мемориал — но понеже смъртта се е случила поне преди обиколка, усещаме я по-скоро като възпоменание на някакво историческо събитие. Със Сайфъл ще е различно — ще е много по-лично усещане, много по-скорошно.

— Ако има нещо, с което можем да съдействаме в случая, моля, не се колебайте да ни помолите — каза Каденца.

— Ще съобщя на Бетъни. Сигурна съм, че вече се е заел с уреждането на подробностите.

Ако роботите доловиха недружелюбността в гласа ми или недоволството, че Бетъни взима всички ключови решения, то имаха доблестта да не го покажат.

— Предвид развитието на събитията, вероятно ще е най-добре да отложим заминаването си — каза Каскада. — Все още горим от нетърпение да поемем на път, но също така бихме желали да отдадем последна почит на Сайфъл, ако линията го позволи.

— Сигурна съм, че ще позволи. Много мило от ваша страна да проявите гъвкавост!

— Видяхме какво уважение оказахте спрямо Хесперъс — каза Каденца. — Най-малкото от наша страна бихме могли да отвърнем със същото!

Благодарих на роботите за добрината им.

Закуската се оказа истинско изпитание. Имаше милион неща, които всички искахме да кажем, но никой от нас не беше готов да

наруши тишината. Дори Бетъни пазеше мълчание и не каза и дума до самия край. В дъното на всичките ни мисли се криеше подозрението, че убиецът на Сайфъл като нищо може да е някой от седящите на масата, на вид също тъй потиснат като всички останали.

— Погребението на Сайфъл ще се проведе утре — заяви Бетъни и за момент всички помислихме, че това е краят на неговото съобщение. След това той се почеса по брадичката и допълни: — Днес Мъзириън ще възобнови разпита на двамата си затворници. Събитията явно приканват да се побърза, така че съм й дал разрешение да изведе и двамата от стаза.

— Ще изгубим и двамата! — възкликна Кемпиън.

— Ще поемем този риск, но не мисля, че е вероятно. Състоянието на саркофага на Грилс е доста по-добро от това на Джуртина. Смятам, че имаме отлична вероятност да изведем поне един от тях невредим... — сбърчил вежди, Бетъни се втренчи право в очите на Кемпиън. — Освен ако не си си променил мнението, може би е по-добре да стоиш далеч от залата.

Бършейки пръсти със салфетка, Мъзириън се обади:

— Кемпиън може да присъства, ако желае. Стига само да не се опитва да ме спира и този път!

— Прави каквото желаеш — отвърна Кемпиън. — Мога да се сетя за поне милион неща, които предпочитам да правя, вместо да те гледам как измъчваш и насилваш затворниците.

— След като не желаят доброволно да разкриват информация, наистина не виждам какъв избор имам — Мъзириън сгъна салфетката и я постави обратно на масата за закуска. — И бездруго всичко е напразно. Както Бетъни каза, приключихме с тази фаза на разпита. До края на утрото ще разполагам с тела от плът и кръв — поне с едно, да се надяваме.

— Или с нито едно, ако късметът ти не удържи.

Тя се втренчи в приятеля ми и съумя да не мигне нито веднъж.

— Апаратът за разслояване е в готовност. Ти си повече от добре дошъл да наблюдаваш процедурата!

— Всички ще сме там — увери я Бетъни. — Без извинения този път, освен ако човекът не е на патрулно дежурство. Пърслейн, това включва и теб!

— След малко ще ми кажеш и че не мога да отклонявам поглед — изсумтах.

— Искам всички да присъстват. Ще изучаваме реакциите ви, ще проверим кой не се чувства удобно.

— На мен със сигурност ще ми е зле — увери го Кемпиън.

— Не мисля, че сега е моментът за глупости — предупреди го Бетъни.

Приятелят ми сви рамене и се надигна от мястото си, наясно, че вече е казал достатъчно. Съпроводи го до перилата, по-далеч от ушите на останалите. Почти не бяхме говорили тази сутрин. Когато се събудих по изгрев, той вече беше напуснал леглото, седеше на стол на терасата и гледаше към тъмните сребърни дюни с очи, зачервени от сълзите, които се бе опитвал да изтрие.

— Ще го преживеем — казах му сега.

Той ме хвана за ръка и стисна здраво пръстите ми.

— Знам. Това и продължавам да си повтарям. Но нямам такова чувство. Ако ми кажеш, че линията Джентиан свършва утре, ще ми е по-лесно да го повярвам!

— Точно затова трябва да сме най-силни. Преди изгрев е най-тъмно и тъй нататък.

Кемпиън отклони очи:

— Мога да се справя и без баналности.

— Знаеш, че подобна поговорка е възниквала в почти всяка съществувала някога човешка цивилизация. За това си има и причина. Понякога просто трябва да стискаш зъби, да продължаваш да правиш това, с което си се захванал, и да имаш вяра, че положението ще се подобри. Така оцеляваме. В историята е имало милион тежки мигове, в които ситуацията е можела да се влоши още повече, ако всички ние просто сме вдигнали ръце и сме приемели неизбежното. Някои от тези събития са могли да ни довършат, но няколко нерационални, идиотски оптимистични души са стискали с нокти и зъби нишката на надеждата.

— О, аз я стискам, повярвай ми. Просто тя току-що стана много по-тънка и още по-протъркана!

— Значи трябва да я стискаме още по-здраво. Ще се случи нещо хубаво. Съжалявам, че Сайфъл загина, но поне ни подсказа, че сме на прав път. Някой се е уплашил достатъчно, че да я убие. Това означава, че е била на път да разкрие жизненоважна информация.

— Жизненоважна информация, която сега е изгубена завинаги.

— Някой друг може да поеме работата ѝ. Сайфъл беше автоматичният избор за реконструирането на записа ти, но това не означава, че в крайна сметка друг не може да се справи. Просто ще отнеме малко повече време.

— Може предателят да се нуждае точно от това — още малко време.

Размърдах се с неудобство, понеже нямах подготвен добър отговор.

— Знам какво чувстваше към Сайфъл, Кемпиън! Случилото се сигурно те разкъсва отвътре!

— Мразиш ли ме заради това?

— Задето си я харесвал? Това би било много дребнаво от моя страна, нали? Особено сега. Тя беше една от най-добрите сред нас. Беше и красавица — не мисли, че не съм забелязала. Надали мога да те виня, че ѝ се възхищаваше.

— Късметлия съм, че те имам. Каквото и да съм чувствал към Сайфъл, то дори не започваше да се сравнява с...

— Знам — отвърнах и го накарах да млъкне, като поставих пръст пред устните му. — Няма нужда да го казваш на глас. Изобщо няма нужда да го казваш. Просто... продължавай да бъдеш до мен, става ли? Никога не ме напускай!

— Нямам подобно намерение! — увери ме Кемпиън.

ЧАСТ ПЕТА

Държах писмото в ръце. Беше написано на най-фината хартия, която някога съм докосвала, гладка като ухо на кученце и деликатно ароматизирана като възглавница на куртизанка. Ухаеше на люляци и бадеми, и на редки подправки от Далечните острови — архипелаг, който се намираше на самия край на картографиения свят, отвъд Кралството, отвъд империите и отвъд планините Щит, гирляндовите морета, опасните лиги на Океана на белия кракен. Восъчният печат представляваше черна монета, гравирана с премислено изнервящата емблема на херцог Мордакс — решетка, изработена от кости. Счупих печата с нокът и разгънах хрущящия документ, а сърцето ми подскачаше в предвкушване на мрачната новина, която напълно очаквах то да съдържа.

Нямаше да остана разочарована, ако това е точният начин фразата да опише чувствата ми. Писмото беше от моя доведен брат, самият Мордакс. Почеркът му беше елегантен и величествен като винаги. Пишеше любовни писма със същия замах, с който пишеше и смъртни присъди. Това послание обаче не беше нито един от двата вида.

Писмото ме уведомяваше, че моята придворна дама, все още затворница в Черния замък, ще бъде екзекутирана, освен ако не разкрия местонахождението на Калидрис. Не само ще бъде екзекутирана, но и начинът, по който ще намери смъртта си, ще „съответства“ на продължаващото ми неподчинение. Можех да я спася, ако действах до часове; можех да облекча мъченията ѝ, ако изпълня нареждането в рамките на деня, или пък щях да ѝ гарантирам бавна и болезнена екзекуция, като отложам отговора си по-дълго време.

— Не мога да го сторя — казах на камердинера Добентън. Той стоеше в стаята на съвета ми, тежката дъбова маса скърцаше под товара си от карти и военни планове, акри тежки пергаменти и кожа. Помещението бе тъмно и сводесто, с малки орнаментирани прозорци, които да пречат на шпиони и убийци. Свещите едва разсейваха

накупения, военен сумрак. Сред тези стени никога не бяха планирани приятни събития — само смърт и наказания. До Добентън стоеше оръжейникът Кирлъс.

— Надявах се да не се налага да предавам Калидрис след всичко, което е сторил за нас — казах.

Кирлъс опипа пурпурната вдлъбнатина на стария си белег от дуел.

— Дори да го желаете, пак не сте в състояние да предадете Калидрис, милейди. И най-добрите ми шпиони нямат представа къде се крие магьосникът в момента. Точно това е желал винаги — да изчезне както за враговете, така и за приятелите си.

— Калидрис със сигурност е останал сред хората — казах. — В това са както силата, така и слабостта му. Няма друг така могъщ като него магьосник. Но магията гори като огън. Тя разпалва ума на онези, които боравят с нея. Един магьосник може да усети как съзнанието на друг гори като фар в инак тъмната земя. Единствената защита на магьосника, единственият начин да се скрие, е да се заобиколи с понисши умове. Никой не е напълно имунизиран срещу замърсяването на магията — всички носим по малко в себе си. Умовете ни не пламтят така ярко, но можем да осигурим прикритие за такива като Калидрис. В градовете, в селцата, дори в махалите той може да спотаи яркия въглен на собствения си ум сред дремещата жарава на събратята си. Така друг магьосник няма да го издири лесно. В това е силата му. Но там се крие и слабостта му, понеже за него е опасно да пътува дори в компанията на малка група. И ако човек като Мордакс иска да намери Калидрис, трябва само да прекара всяко село в Кралството под ножа, докато не принуди магьосника да се разкрие сам...

— Вече пристигат доклади за бандитски отряди, които подпалват села и махали по западните краища на Гората на сенките — каза Добентън. — Те яздят източни коне и говорят грубия език на разбойниците...

Кимнах тежко:

— Да, но спокойно можем да приемем, че отговорност носят хората на Мордакс. И трябва да сме сигурни, че систематично ще нападат всяко едно село, в което заподозрат, че се укрива Калидрис. Нашата армия е отслабена — не можем да защитаваме всяко къще на картата... — положих на масата омразния документ, това ужасно парче

ароматизирана хартия, която е била докосвана и надписана от моя доведен брат. — Не мога да оставя и хората си да изгорят. Вярвате ли, че херцог Мордакс ще ни остави на мира, след като убие придворната ми дама?

— Боя се, че милейди е права — отвърна Добентън. — Но с какво променя това положението? Не можем да открием Калидрис.

— Аз мога — отвърнах.

— Как е възможно? — попита Кирлърс.

— Понеже Людмила ми даде чертежите на корабите си.

Добентън се намръщи:

— Милейди?

Засрамах се от детинския си изблик, макар че думите се изтърколиха от устата ми, преди да успея да ги спра. Людмила Марселин беше измислица от сънищата ми — принцесата от другото царство, едно от небесните същества и дворците сред звездите.

Тя не принадлежеше на света на дневната светлина.

— Простете — казах. — Дърдоряд глупости, резултат от твърде малко сън.

— Разбира се, милейди — съгласи се Кирлърс. — Но що се отнася до Калидрис...

— Разполагам с начин да го призова. Преди да ни напусне, Калидрис ми даде дар — от гънките на роклята си извадих бродирания правоъгълник на комплекта си за шиене. Добентън и Кирлърс го огледаха със съмнение, недоумяващи какво съм намислила. Разтворих набора и разгънах двете му половини в скута си. Иглите, карфиците, напърстниците и бродерията си стояха, както ги бях оставила.

— Милейди? — повтори Добентън.

Прокарах длан по подредените игли, докато стигнах до най-малката от всички — онази, която внимавах никога да не използвам при шиене. Извадих я от гнездото ѝ.

— Калидрис ми я даде! — Вдигнах я, за да им я покажа. Тя проблясваше на треперливата светлина на свещите. — Прилича на останалите, но не е същата. В тази игла магьосникът е вложил заклинание. Тя е обвързана с кръв.

— Не съм запознат с магията — призна Кирлърс.

— И аз не бях, докато не ми я обясниха. Тук е приложен магически фокус. Калидрис знаеше, че трябва да затрудни издирването

си — ето защо излезе сред народа, да се слее с бледите умове на обикновените хора. Но неговата мъдрост му подсказа, че може да настъпи миг, когато Кралството отново ще изпита крайна нужда от него, ще дойде криза толкова сериозна, че отново ще трябва да задейства магията си, за да ни спаси.

— Магията на Калидрис едва не разкъса света на две — каза Добентън с побеляло лице.

И аз изпитвах същите чувства. Зловещите умения на Калидрис бяха отворили врата към ада.

— Тогава може би ще е магия, способна да удържи света цял, когато нещо друго се опита да го разкъса на части. Калидрис знаеше едно: той не е глупак и никой в Кралството не оценява по-добре от него рисковете на магията. Но все пак ми даде тази обвързана с кръв игла. С нея мога да го призова отново. Трябва само да пробода кожата си и да капна капка кръв, и Калидрис ще чуе зова ми.

— Как?

— Невидима игла ще прободне неговия пръст и ще пролее неговата кръв. Когато иглата пробода, той ще обърне поглед към Облачния дворец и ще знае, че имам нужда от него.

— Нима ще го сториш? — попита Кирлърс.

— Няма друг начин — каза Добентън.

— Само преди миг не ми прозвуча толкова сигурен.

— По-добре магията му да вилнее по света, отколкото да гледаме как Кралството пада премазано под отрядите на херцог Мордакс — Добентън уморено сви рамене. — Зловеща сделка е, но не виждам алтернатива.

— Понеже няма такава — казах. — Нуждаем се от Калидрис.

— Когато да дадем на Мордакс в замяна на придворната дама и мира в селата ни? — попита Кирлърс. — Несъмнено имаме и други варианти. Ами Реликтус, провалилият се ученик? Той е в наши ръце. Не може ли той да ни помогне?

— Калидрис ме накара да обеща, че никога няма да се върна при Реликтус, дори в най-тъмния ни час. Не се доверява на чирака си. Каза, че уменията му били зли и извратени.

— Калидрис не би могъл да предвиди настоящите ни нужди — възрази Сирлус.

— Няма значение. Нямам намерение да предавам Калидрис на Мордакс. Херцогът никога няма да спази своята страна по сделката. Познавам го по-добре от всички други. Навремето щяхме да се женим, както знаете.

— Милейди, херцогът ви е доведен брат — напомни тактично Добентън.

В течение на няколко удара на сърцето в мислите ми цареше объркване. Бях сигурна, че херцогът е бил наречен за мой съпруг до момента, в който политически ходове не са направили годежа ни невъзможен. Откъде иначе познавах гласа и маниерите му, и неспособността да сдържи обещанията си, ако не се бях движила в кръговете на познанствата му с интимността на бъдеща половинка?

— Той идваше при мен да играем — казах, запъвайки се, щом абсурдността на изказването ми стигна до съзнанието ми. — Помня кораба му, роботите...

— Милейди трябва да поспи — предложи Добентън. — Тя се докарва до изтощение със загрижеността си за народа!

Кирлър само ме гледаше. Не знаех дали е стигнал до някаква присъда.

— Калидрис трябва да се върне при нас — казах с възобновена твърдост. — Не за да бъде заменен за придворна дама, а за да използва способностите си срещу Мордакс. Никой съветник в двореца няма да се довери на враговете в Черния замък да изпълнят уговорката си!

— Вярно е — призна Добентън.

— Сега съзнанието ми е ясно. Решена съм. Мигът настъпи.

— Решението трябва да вземе милейди — каза Кирлър.

— Така е — отвърнах. — Винаги е било тъй и тъй ще си остане!

Боцнах пръста си с обвързаната с кръв игла и го стиснах, за да изцедя капка от най-чистото рубиненочервено. Не усетих болка. Някъде в пределите на Кралството ми Калидрис, най-силният сред магьосниците, усети повече, отколкото му се полагаше.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Не си глупак — каза Мъзириън с глас, усилен, за да достигне зрителите, макар че се обръщаше към затворника. — Поживял си, видял си това-онова тук и там. Знаеш точно какво съм ти намислила.

— Ами захващай се де! — отвърна Грилс. — Вече ми досади до смърт.

Беше преместен на открито, на една от най-големите тераси на кулата. Беше изведен от стаза. Мъзириън се провали при дяловека от Джуртина, който сега представляваше още една купчина прах, но при Грилс усилията ѝ бяха постигнали по-добър успех. Както и беше предположила, саркофагът му се оказа в по-прилично състояние от останалите три. Пленникът понесе прехвърлянето без усложнения в реално време и сега се намираше в ръцете на Джентиан, буквално и метафорично.

Или поне се бе намирал за няколко секунди. От страх да не измисли начин да се самоубие или поне да се приведе в състояние, в което да не може да бъде разпитан с полза, Мъзириън бе уредила да го въдворим в ограничителна кутия. Тя представляваше изправена рамка със сложна конструкция — скелетоподобна форма, пълна с машинен гел, образуващ прозрачен, желатинов правоъгълник, в който Грилс — вече лишен от дрехите си — бе насилствено потопен. Кутията му позволяваше да диша и говори, но нямаше начин да я напусне. Предполагаше се, че ако носи имплантиран механизъм за самоубийство, вече щеше да го е задействал в шкафа за стаза, по време на някой от интервалите, в които го бяха ускорявали за разпит.

Апаратурата за разслояване се намираше в центъра на сцената, а кутията, в която затвориха Грилс, се явяваше част от нея. Отгоре, подредени в строен кръг, се рееха правоъгълни рамки от стъклен материал, всяка от които с височината и ширината на самата кутия. По протежение на горния ръб на всяка рамка имаше сива пръчка, съдържаща леватори с достатъчно вграден интелект, за да са способни да следват инструкциите на Мъзириън. Всичко това бе изработено от сътворителите според древните чертежи.

В дробовете на пленника насилствено бе вкаран машинен гел и бе въведен в контакт с нервната му система. Захранваше го с въздух и информация, позволяваше му да диша, да се движи в определени граници и да чува какво казва Мъзириън. Виждахме как гръдният му кош се надига и спада, а очите му следват мъчителката му, когато крачи напред-назад.

— Убих трима от колегите ти — каза тя. — Бях готова да убия и теб без колебание, но сега ситуацията се промени. Една от нас ни напусна. Беше убита точно когато се доближи до разкриването на жизненоважна информация. Така че няма да те ликвидирам — не и докато не се убедя, че съм те изцедила до капка, а дотогава може да съм изгубила интерес. За мен не значиш нищо освен информацията в главата си. И аз ще открия какво знаеш — парче по парче, ако е необходимо.

— Можеш да правиш каквото си пожелаеш. Няма да постигнеш нищо.

Мъзириън погледна настрани:

— Спуснете първата рамка!

По нейна инструкция една от въртящите се рамки се отдели от орляка и се спусна така, че да увисне точно над горната част на кутията. За момент се зарея там, след това кимването на Мъзириън я накара да се снижи в самото съоръжение, пронизвайки невидимото стъкло и разделяйки гела в чиста, вертикална линия. Беше възможно само едва-едва да се различи бледият ръб на падащата рамка.

— Ще усетиш как си прорязва път през теб — осведоми Мъзириън пленника си. — Няма да боли колкото очакваш, понеже нервните връзки се възстановяват почти веднага след като са били прекъснати. Но все пак ще има гъделичкане, граничещо с неприятно усещане. Ще имаш чувството, че остър като бръснач студен фронт минава през душата ти. Докато се спуска, ще знаеш, че част от теб се намира от едната страна на стъклото, а част остава от другата.

Плоскостта започна да разделя Грилс от черепа надолу, пронизвайки го така, че лицето му да остане от едната страна на стъклото, а ушите и тилът — от другата. Пълзеше с може би сантиметър в секунда — през повечето време напредваше гладко, с леки колебания на моменти, сякаш се сблъскваше с по-гъсти и по-сложни биологични структури.

Знаех, че плоскостта е само микрони дебела, но въпреки това изолираше двете му половини, разделяше ги една от друга така пълноценно, все едно е метална гилотина. Онова, което пречеше на жертвата да умре — което ѝ позволяваше да продължи да мисли, въпреки че плоскостта разрязваше мозъка ѝ на две части, — беше, че стъклото позволяваше на основните биологични функции да продължават да действат, ако разделените повърхности още са във връзка. Доколкото схващах, много малко биологично вещество в действителност минаваше през стъклото, без да бъде напълно разделено на атоми или основни молекули, вградени в пъргавата, постоянно адаптираща се матрица на рамката, а след това прехвърлени и сглобени отново на друго място (от едната страна или от другата) съобразно циркулаторните образци, които са били прекъснати. Същото се отнасяше и за електрическите и химическите сигнали, свързани със синаптичните функции.

Към този момент стъклото беше минало през главата на Грилс и започваше да го разделя при раменете и горната част на торса. Изражението на лицето на пленника се беше изменило леко, по начин, който лесно можеше да се сбърка с ефекта от играта на светлината, предизвикан от минаващите над площадката облаци. Машинният гел позволяваше на затворника ни да движи лицевите си мускули достатъчно, за да изрази безпокойство и вероятно дори ужас от онова, което му се причинява. Дори ако в момента би искал да заговори, за Мъзириън това не би имало значение.

Гледах очарован и отвлечен как стъклото завърши разделянето на затворника. Когато плоскостта достигна основата на кутията, то спря. Тъй като не виждахме вече бледите ръбове на плоскостта, създаваше се ефект, сякаш затворникът е върнат към предишната си цялост. Това беше илюзия. Мъзириън посочи към кутията и тя се раздели на две половини, всяка от които съдържаха по една част от разделения мъж. Двете се раздалечиха една от друга и той се разгърна за оглед като щедро илюстрирана книга. Рамката навярно се беше разделила на два по-тънки слоя, всеки от които подпираше стена от тъкан, мускули, сухожилия, кости и плискаща се течност, оцветени в розово и бяло, червено и пурпурно. Двете части привидно изглеждаха идентични, само дето едната беше огледално отражение на другата. При това — живо огледало, защото мъжът беше още жив и дишаше. Можехме да

проследим как гърдите му зад стъклото се надигат и спадат, виждахме очертанятия на плевралната му кухина и как сърцето му помпа като разцъфване и увяхване на цвете, прожектирано в ускорен кадър.

Мъзириън ни позволи да го изучаваме още малко, след това завъртя предната част — тази, в която се намираше лицето — така, че тя се обърна към задната част.

— Това си ти — заяви тя, посочвайки живата анатомична илюстрация, в която се бе превърнал затворникът. — Това не е проекция, а си лично ти самият, разрязан през средата и затворен зад стъкло. Важно е да го разбереш. Покажи разбирането си, като кимнеш. Машинният гел ще ти позволи това движение!

Предполагам, пленникът нямаше друг избор, освен да кимне, или може би беше накаран да го стори от машината, която го държеше в капан. Щом главата му се наклони, другата половина отрази движението без видимо забавяне. Това движение — половинката глава, помръдваща напред в равнината на стъклото, разкри гърчещо се, вечно променящо се сечение на череп и мозък.

— Това ще бъде последното съзнателно движение, което предприемаш — заяви Мъзириън. — Ще продължиш да дишаш и кръвта все така ще си тече през тялото ти, но ще си останеш фиксиран в това положение. Можеш, разбира се, все още да говориш с мен — намерението да говориш е всичко, от което се нуждая... — тя отклони поглед от затворника към зрителите си, играеше за публиката. — Разслояването ще продължи, докато не ти остане физическо естество, с изключение на няколкостотин тънки като вафлени кори разреза, затворени между стъкла — и бъди сигурен, че ще стигна дотам. Можеш да спреш процеса по всяко време — като ни дадеш информацията, която търсим, в достоверна форма.

— Нямам какво да ти кажа — отвърна Грилс с непроменен, но все пак по-странен глас, като се има предвид, че излизаше напълно нормален от гърлото на само половин човек.

Мъзириън кимна, сякаш беше очаквала именно такъв отговор.

— Щях да се разочаровам, ако беше позволил да спрем дотук!

Две нови рамки се спуснаха от орбитиращото ято и заеха позиции над двете половини на затворника, обърнати паралелно на първото разслояване.

Мъзириън разряза затворника си отново. След това продължи нататък, следвайки геометрична прогресия.

Обърнах се да напусна площада с идеята, че ще съм първият, който ще го стори, и осъзнах, че Пърслейн несъмнено вече си е тръгнала.

Когато обявиха, че няма какво повече да се научи от останките на Сайфъл, тялото ѝ бе свалено на открито на летяща платформа, която наклониха леко напред, така че фактът на смъртта ѝ и доказателствата за нараняванията ѝ да бъдат видими за всички. Сайфъл изглеждаше точно както когато я намерихме, като изключим, че тялото ѝ бе нагласено в поза на покой. Видими като очертания под прозрачния чаршаф, ръцете ѝ бяха опънати покрай хълбоците, краката — изправени, костите прибрани обратно под кожата, кръвта — почистена от раните ѝ, макар че от лицето ѝ не беше останало много за гледане, въпреки че главата ѝ предполагаше, че е обърнато очаквателно нагоре, към вечерното небе. Четири дяловека съпровождаха платформата, докато тя не спря над каменен блок с размерите на маса. Спуснаха я бавно върху него. Всички други се събрахме в кръг с вдигнати във въздуха факли, а след това се приближихме полека, докато се съберем на малка група около Сайфъл. Присъстваха само петдесетина от нас, понеже един дяловека — падна се да бъде Медик — трябваше да се намира извън Невма на патрулно дежурство. Но факлите бяха петдесет и една, по един пламък за всеки оцелял, и допълнителният минаваше от ръка в ръка като символично признание за дяловека, който не можеше телом да посети погребението.

Нашите свидетели — дяловеците от другите линии, гостите ни и важните лица от Имир и другите невмански градове — ни обкръжиха на почтително разстояние, в определения за тях амфитеатрално изграден кръг. Бяха облечени семпло. Нашите дрехи също подхождаха за случая — всички носехме черно, без допълнителна украса, като изключим бродирани черни цветя, които на практика бяха невидими. Косата на Пърслейн беше срасана назад, прихваната с проста шнола с форма на цвете. Нито тя, нито другите жени носеха грим или бижута. Въздухът беше студен, но на дрехите ни беше забранено да ни топят

или да ни помагат да крепим факлите. Моята тежеше ужасно в ръката ми, сякаш колкото повече гореше, толкова по-тежка ставаше.

Не се изненадах, че Бетъни бе избрал да говори за Сайфъл, но поне веднъж не му се разсърдих, че сам излиза напред. Познавах жертвата не по-зле от всички присъстващи, макар и да не бях сред най-близките ѝ приятели. Те бяха загинали в засадата — аз лично се броях за нещо като близък познат. Донякъде ѝ бях длъжен и се чувствах убеден, че има аспекти на характера ѝ, които разбирам по-добре от всички други, но нямах желание да нараня Пърслейн, като умувам върху чувствата си към Сайфъл. Помежду ни не бе имало нищо, само вероятност за искрица, а сега и тя бе угаснала. Освен това не познавах и традициите на линията чак толкова добре, колкото би ми се искало. Както бяхме казали на роботите, погребения от този тип бяха извънредно редки събития — обикновено церемониите не включваха тела и рядко имаше твърди доказателства, че въпросният дяловек изобщо е мъртъв.

Бетъни произнесе кратка реч. Каза, че макар смъртта на Сайфъл да е хвърлила дълга сянка върху тъжните останки на линията, а обстоятелствата около тази смърт да са още в процес на разследване и тепърва ще доведат до неприятни разкрития, няма причина да не честваме живота, който тя е изживяла. Сестра ни беше видяла и извършила славни неща; беше докоснала безброй животи; беше пренесла нишката на паметта в течение на шест милиона години, беше обичана и обект на възхищение и завист. Той спомена за дузина или повече значими моменти от живота ѝ, отупвайки праха от събития, случили се преди много обиколки.

Бях се приготвил речта на Бетъни да ме раздразни, но (за мое собствено раздразнение) не намерих с какво от казаното да не се съглася. След това, когато животът на Сайфъл бе прожектиран в небето, превъртах наум всичко споменато и не намерих и дума, която бих променил; нито един елемент, който да пожелаая да подсиля или да приглуша. Бетъни бе сумирал живота на сестра ни с чистата простота на хайку; беше го издялал и полирал, и го бе поднесъл с убеждение и уважение, и част от същата любов, която бе споменал във връзка с нея. Все още съжалявах за начина, по който бе поел ръководството над линията, но когато славеше Сайфъл, захвърлих настрани и последните

останки от мисълта, колкото и неподходяща да беше, че може да се окаже убиецът ѝ.

Когато приключи с речта си, Бетъни смъкна чаршафа надолу по тялото на Сайфъл, разкривайки реалната степен на нараняванията ѝ. Отдолу сестра ни беше гола, с изключение на пръстените по ръцете ѝ. Всички трепнахме — дори онези от нас, които вече бяха виждали тялото след падането. След това Бетъни връчи факлата си на друг дяловек, а от джоба си извади дебела черна туба машинен гел. Сви шепа и изцеди солидно количество в нея, размаза гела по рамото на Сайфъл, където кожата бе разцепена до кост, и го натъпка в раната. После се отдръпна леко и притисна тубата в дебелиите пръсти на Уелд, който стоеше до него. Бетъни си взе факлата и пое и тази на Уелд, когато дяловекът на свой ред изцеди гел в дланта си и го мацна върху Сайфъл, този път на цепнатата арка на веждата ѝ. След това предаде гела на Чарлък, който втри прозрачната лъскава паста в корема на мъртвата. Ритуалът продължи, докато не се изредиха всички присъстващи. Не знам защо се оказах последен — дали случайно се беше получило така, или групата бе стигнала до колективно решение, че на мен трябва да се падне да нанесе последната мазка. Към този момент единствената видима част от Сайфъл, която не беше покрита с гел, оставаше размазаният кошмар на лицето ѝ. Когато посегнах да нанеса гела, пръстите ми докоснаха твърди ръбове на кост и хрущял там, където трябваше да има кожа, и аз потреперих от усилието да не избухна в ридания. След това взех факлата си от Пърслейн и се отдръпнах с още треперещи ръце. Кръгът се разшири, отваряйки пространство около отпуснатото тяло.

По времето, когато приключих, гелът вече бе започнал да си върши работата. Инфилтрираше се на нужната дълбочина в тялото на Сайфъл, за да се погрижи за съответното нараняване. Рамото ѝ се беше сковало за момент, пръстите на ръката ѝ трепереха, сякаш сестра ни сънуваше. Около точката, където костта бе щръкнала, дупката в плътта бе започнала да се затваря. Хълмнатината във веждата ѝ се бе изгладила и под блестящата маска бе започнала да се появява разпознаваемата структура на носа ѝ. Машините не бяха в състояние да възвърнат Сайфъл към живот — за това беше твърде късно. Не че създаването на илюзия за живот не им беше по силите — можеха да анимират трупа ѝ, да възстановят клетките и да убедят метаболитните

й цикли да се задвижат отново. Щяха да я накарат да седне и да се усмихне, да я принудят да върви, да говори и да се смее. Но зад очите й нямаше да проблясва ум или поне не такъв, в който да е останала и следа от този на Сайфъл.

С напредването на процеса трупът на подиума започна да прилича все по-малко и по-малко на счупена кукла и все повече и повече на спяща жена, а ескадрон от нашите кораби зае позиция над Имир. Не се намираха в орбита, а се задържаха неподвижни над това конкретно място на Невма, точно над йоносферата. Слънцето отдавна бе потънало зад хоризонта, но корабите стояха толкова високо, че слънчевите лъчи все още осветяваха кранчетата на обшивките им и ги очертаваха като флота от нови луни, поръбени от остри като ятагани ярки линии от сребро, злато и огненочервено. Корабите се строиха в квадратна формация, разгърната на хиляди километри в Космоса. След това активираха импасорите си и започнаха да прожектират и оформят полетата си така, че да ги натискат надолу в йоносферата и да ги смесват с местната планетарна магнитосфера. Оформяха линиите й, мачкаха ги, сгъваха ги и ги разтягаха и чрез тях корабите ни се захванаха да рисуват в небето с цветовете на Северното сияние. Завеси от светлина — най-деликатно рубинено или зелено, се разтвориха от хоризонт до хоризонт. Цветовете се избистряха, а корабите практически се скриха зад картината — безмълвни кукловоди, оттеглящи се от сцената. Те оголваха йоните от обшивките им и ги инжектираха в атмосферата, за да оцветят и боядисат творенията си. Завесите проблясваха, трептяха и се преплитаха. Танцувайки с нарастваща пъргавина, в тях се стичаха различни шарки и постепенно започнаха да се различават определени форми, които се избистриха в образи — прожектираха ни се поредици фотоси, извлечени от записите на Сайфъл и от колекцията, съхранявана на борда на кораба й. Имаше пейзажи и градове, луни и планети — богат разрез на галактическата история, какъвто всеки от нас бе вкусвал. Сайфъл отсъстваше на повечето снимки, но това само служеше да подчертае по-силно присъствието й на някои от тях. Имаше ли я, обикновено бе снимана с гръб към нас — далечен силует, застанал на някоя скала или висока сграда с една ръка на бедрото и друга — прикрила очи от слънцето, погълната от грандиозния мащаб и пейзаж, опиянена от самата идея да бъде човек, накратко — маймуна на вълната на успеха. Косата й

сияеше с електрическата белота на кометна опашка, стичаща се назад от челото ѝ, като че ли сресана от ласката на фотонен поток.

Докато гледахме снимките да се редуват на платната, създадени от корабите в небето, машинният гел полека поправи раните на Сайфъл. Накрая бляскавата смес завърши дейността си и се спусна от нея, готова за следващата си задача. Позлатена под светлината на факлите ни, сестра ни лежеше невредима. На лицето ѝ бе застинало изражение на търпелива невинност. Очите ѝ бяха затворени, но сякаш стигаше само да повишиш глас или да се разсмееш по-силно — и ще я събудиш от безгрижната дрямка, в която е потънала.

Платформата започна да се издига и да се отделя от блока, на който бе положена. В началото движението беше толкова бавно, че отне поне минута тялото ѝ да се вдигне над линията на погледа. Чак тогава платформата започна да ускорява издигането си, политайки във въздуха с увеличаваща се скорост. Факлата, която дотогава толкова ми тежеше, започна да олеква. Стигна се до миг, в който беше безтегловна, а след още миг се опита да избяга от ръката ми, сякаш я издърпваха от пръстите ми с невидим конец. Навсякъде около мен и другите дяловеци се протягаха и удвояваха хватките си, мъчейки се да удържат факлите си до уречения момент.

— Пуснете ги! — каза Бетъни много тихо и всички разтворихме пръсти.

Моментът беше идеално подбран, защото петдесет и един факела се издигнаха в огнен пръстен, запазвайки елегантна формация, докато не догониха издигащата се платформа. Отпуснахме ръце край хълбоците си, мускулите ни пулсираха болезнено, а ние проследихме как черният правоъгълник на платформата се смалява все повече, докато накрая за местоположението му можеше да се съди само по смаляващия се огнен кръг.

Щеше да отнеме време Сайфъл да достигне Космоса; на нас ни оставаше само да гледаме прожектираните сцени от живота ѝ и да размишляваме какво е означавала за всички нас по един или друг начин. Чувствах се солидарен с всички останали присъстващи, дори с Бетъни, дори с Мъзириън, включително и онези други дяловеци, които според мен бяха виновни за наказанието на Пърслейн. Но някъде сред нас, убеден бях, се криеше човек, който не съжаляваше за случилото се със Сайфъл. Във всяко мрачно лице се опитвах да разчета признак за

прикрити емоции, следа от тихо задоволство, че така ефективно са се отървали от нея — и се сблъсках само с искрена мъка.

Разбрах добре, че не жалехме просто за Сайфъл. Това беше нейната нощ, нейното погребение, но беше факт, че сме отворили широко емоционална врата в сърцата си, досега държана заключена. Това беше нощ, в която за първи път почитахме повече от осемстотинте дяловека, загинали в засадата. Когато му дойдеше времето, те всички щяха да бъдат възпети и по традиционния начин, щяха да получат съответните мемориални служби, но това не означаваше, че не трябва да започнем да скърбим за тях отсега. Когато с подновена сила ме удари осъзнаването какво ни е сторено и когато започнах наистина да оценявам размера на това престъпление — мисълта, че е било необходимо именно погребението на Сайфъл да ми го проясни, — усетих да ме разтърсва най-студената от всички тръпки.

Не след дълго Сайфъл достигна до Космоса и платформата се наклони, за да я освободи за дългото ѝ падане обратно към атмосферата на Невма. Гледахме как тя чертае линия от славен огън през небето — линия, която започна бледа, проблесна до лента от пастелно синьо, достигна климакс, който ни накара да присвием очи, а накрая отслабна полека, преди да се раздели на черти от гаснещо червено — Сайфъл отдаваше всеки атом от тялото си и всеки атом от живота си, същността на онова, което някога е била, и всичко, което е щяла да бъде, и накрая от нея остана само образът, който пазехме в паметта си, нищо повече и нищо по-малко.

Корабите продължиха да прожектират снимките ѝ дълго след като тя самата бе изгаснала, но накрая и те помръкнаха и на магнитосферата на планетата бе позволено да се върне към нормалната си конфигурация. Ескадрилата, вече тъмна, се оттегли на орбитата, където беше паркирана. Присъстващите дяловеци, гости и имирци все пак започнаха да се разотиват, треперейки, въпреки че на дрехите ни най-накрая им беше позволено да ни стоплят.

Погребението на Сайфъл беше приключило. Бяхме я почели. Сега беше време да продължим битието на джентианската линия.

По-късно същата вечер, след като Пърслейн си легна да спи, останах сам на един от балконите. Мислех си за всичките късчета от

живота на Сайфъл, които прожектирахме на небето, опитвах се да ги напасна в някакъв ред, чудех се какво ли щеше да извлече тя от тях, ако беше сред зрителите им. По някое време осъзнах, че ме доближава някакво тежко, масивно същество, което издаваше звук, все едно килим се влачи по камък. Обърнах се с празна винена чаша в ръка, заседнал някъде по пиянската, зле дефинирана граница между носталгичните спомени и горчивата спирала на меланхолията.

Оказа се, че ме е навестил Угарит-Пант, слоноподобното същество, с което бях говорил малко след пристигането ни на Невма.

Вдигнах чашата за приветствие.

— Здравейте, посланик! Как ви се стори погребението?

Посланикът спря на няколко метра от мен, но все пак достатъчно близо, та да може да докосне с хобот лицето ми.

— Много трогателно беше, дяловек! — каза, а човешката му на вид уста мърдаше под този дълъг, сбръчкан и леко отвратителен крайник.

— Тя беше една от най-добрите сред нас. Много ще ми липсва!

— Толкова, колкото ще ви липсва и цивилизацията ви, ако спре да съществува?

Трудно му беше да ме гледа лице в лице — очите му бяха разположени от двете страни на черепа, а не в предната част на лицето. Трябваше да се обръща към мен странично, редувайки едното око с другото, все едно искаше да редува мозъчните си половини една с друга.

Опитах се да разсея обгърналата ума ми мъгла, предизвикана от виното.

— Има индивиди, които за мен означават повече от джентлианската линия, така е. Не го осъзнавах преди, но вече го знам.

— По-лесно забележимо е сега, когато линията ви е доведена до критичната граница на изчезването.

Нещо в тона на посланика ме изправи на нокти. Отстъпих крачка назад от перилата на терасата, а пред погледа ми премина дългото падане на Сайфъл. Посланикът на разположение от Споразумението на Хилядата свята беше масивно, страховито същество, с тегло около двайсет пъти повече от моето, дори и без да взимаме предвид масивната му на вид червена броня с орнаментирани метални елементи. И бездруго пиян бях доста тромав — какво би могъл да

стори той в състояние на подобна интоксикация не исках и да си представям. Дори започнах да се чудя дали имирците са предвиждали толкова масивни индивиди при строежа на терасите си.

— Изчезването не е хубаво нещо — казах с твърде изкуствена усмивка.

— Не, не е — Угарит-Пант пристъпи още една крачка по-близо към мен — всъщност четири крачки, по една с всеки от дебелиите си като пънове крака. Внезапно право в лицето ме лъхна тежката миризма на дъха му. Беше все едно да отвориш гореща фурна, пълна с гниеци зеленчуци. — Ти почти се издъни, дяловек! Обзалагам се, помислил си си, че си се измъкнал.

— Какво почти съм издънил?

— Първия път като се срещнахме. Ти ми изрази съболезнования.

— Така ли?

— Съжаляваше, че цивилизацията ми е била пометена от повреда на звезден бент.

— Грешал съм обаче. Мислех си за Пантропичния нексус — съвсем различна цивилизация. Дори не била в правилния спирален ръкав!

— Напротив, за правилния ръкав си мислеше. Грешката ти ми се стори озадачаваща. Толкова уверен беше, толкова искрен в съболезнованията си! Не можех да си го избия от главата.

Огледах се с отчаяната надежда, че друг дяловек ще дойде да ме спаси.

— Но това беше грешка!

— Не усложнявай грешката си, като продължаваш с лъжите! Опитах се да се консултирам със съкровищниците на джентрианската линия още същата нощ. По неизвестна причина достъпът ми на гост беше временно блокиран. Сутринта всичко беше оправено — проблем с настройките на защитата, предизвикан от разрешаването на достъпа за последната група оцелели.

— Ами тогава няма за какво да се притесняваш.

— Странно, че го казваш. При следваща възможност пак проверих. Потърсих записа за моята цивилизация — Сдружението. Имало е звезден бент, както добре знаех. Инсталиран от линията Джентриан. За мое успокоение нямаше запис да е детонирал твърде рано.

— Значи въпросът е решен — казах, опитвайки се да сложа точка на разговора, така че да може да сменим темата.

— Въпреки това продължих да храня съмнения. Не можех да ги успокоя. Проверих записа за Пантропичния нексус. Няма да кажа, че някога съм ги чувал, но се оказа, че ги има — заедно с бележка в смисъл, че цялата цивилизация е загинала по време на прекалено ранен колапс на джентриански звезден бент... — широкото сиво чело на посланика, или поне видимият между частите на бронята участък се набръчка впечатляващо.

— Тази е единственият, давал някога повреда.

— Абсолютно ли си сигурен в това?

— Не е нещо, което приемаме с лека ръка. Гордостта на линията почива върху ръкотворните ни паметници. Звездните диги са нашият занаят. Дори като имаме предвид този наш провал, все пак сме спасили милиарди животи, които иначе са щели да бъдат изгубени... но това не ни дава право на извинение. В никой случай!

— Много се радвам да чуя да го казваш, дяловек. Но все пак съмненията ми не бяха изцяло успокоени. Хрумна ми — да речем, че звездният бент на Споразумението все пак се е сринал. Дали линията Джентриан ще се разбърза да ми каже?

— Не бихме излъгали за подобно нещо! Ако бентът е паднал, ще се признаем за виновни.

— А какво ще речеш за бяла лъжа? Какво правим, ако линията Джентриан е най-вече загрижена за умственото ми равновесие? Ами ако те не смятат, че мога да понеса истината — че съм останал сам във Вселената, последен от вида си, последният жив представител на Сдружението? Ами ако преценят, че истината може наистина да ме убие? Тогава биха ме излъгали, не смяташ ли?

— Но Пантропичният нексус...

Посланикът махна небрежно с хобот.

— Лъжа, която се наложи да измислите във вихъра на момента, за да прикриете получената се недискретност.

— Но съкровищниците...

— Поне доколкото знам, данните в съкровищниците могат да бъдат манипулирани, за да пазят истината в тайна от мен. Аз разглеждах само местните копия; версиите на борда на корабите ви може да ми кажат нещо съвсем различно. Нямам как да проверя, нали?

Като изключим очерняне на цялата джентиланска линия, нямам избор, освен да приемам информацията каквато ми я поднесат.

— Така казано, предполагам, че си прав.

— Съществуват обаче задни вратички. И понеже проблем не преставахе да ме вълнува много силно, се сетих за нещо. Вие, дяловеците, влагате много материали в универсалния си статистик. Така планирате обиколките си — преценявате къде искате да отидете на базата на информацията, която може да е остаряла със стотици години.

— Ако не използваме този метод, ни остава само да почнем да хвърляме монети.

— Е, може би щеше да е по-добре да хвърляте монети. Успях да убедя един от вас да ми даде достъп до статистика, нали разбираш.

Кръвта ми изстина до суперохладен хелий.

— Кого си успял да подведеш?

— О, не го обвинявай. Галингейл си нямаше представа за целите ми. Просто си говорехме — говорил съм с повечето от вас — и завъртях разговора към темата за статистика. Престорих се, че ми е интересен. По принцип винаги са ме разубеждавали деликатно да преследвам темата, но Галингейл се оказа странно възприемчив. Мисля, че вниманието ми го ласкаеше.

— Какъв идиот — промърморих под нос.

— О, вината наистина не е негова. Могла да бъде невероятно убедителен, а и той нямаше как да знае, че си имам задни мотиви. Казах му, че се интересувам от статистика сам по себе си. Не допуснах да разбере, че изгарям от любопитство да проверя какво ще каже по темата за Сдружението. Но ти знаеш, нали? Че статистикът не е настроен да е в сговор със съкровищниците. Никой от вас не се е сетил, че ще ровя толкова дълбоко в тайните ви!

Изпуснах изтощена въздишка — въпреки всичко изпитвах тайно облекчение.

— Има ли някакъв смисъл да продължаваме с преструвките, посланик?

— Абсолютно никакъв.

— Ако ще е някаква утеха, съболезнованията ми бяха искрени.

— Никога не съм се съмнявал!

— Не ме бяха подготвили. Вината е на Бетъни, предполагам — трябвало е да ме предупреди за някои чувствителни теми, които са абсолютно забранени. Но е поддържал лъжата в действие от толкова време, че е забравил за нея... — свих рамене. — Или пък вината е моя, защото ми е голяма устата и не ме бива да чета намеци, и нагазих там, където не трябваше. Съжалявам, посланик! Не трябваше да научавате по този начин. Но се надявам, разбирате, че линията го прави с цел вашето добруване. Не е за да оправдаем грешката си.

— Изтриването на цяла една цивилизация е грешка?

— Спасили сме хиляди цивилизации — настоях. — Съжалявам, ако прозвуча студено, но това е единствената възможна перспектива. Не намалява с нищо размера на трагедията. Имате пълното право да се гневите...

— Гневът дори не започва да описва чувствата ми, дяловек. Мислех, че ще си в състояние да го осъзнаеш.

— Посланик...

— Просто сметнах, че е редно да го научите: вече можете да спрете да ме лъжете!

Слоноподобният посланик се обърна, тътрейки плоските дискове на стъпалата си. Под бронята му кожата се въртна на отвратителни, мазни гънки. Гледах го как се мъкне обратно навътре, после се възрях в празните дълбини на винената си чаша, търсейки утеха.

— Отбележи поредния бляскав успех на такта и дипломацията — скастрих се сам.

Тази нощ Сайфъл ме посети отново. Бях в стаята ѝ, лежах на дивана ѝ, гледах я как изцежда машинния гел на дланта си и изгражда паяжината от черни линии. Но вместо да прокара длан над главата ми, докато извлича спомените ми на дневна светлина, Сайфъл просто бръсна косата ми и сведе лице така, сякаш се канеше да ме целуне по бузата. След това прошепна в ухото ми:

— Винаги си ме харесвал. И аз винаги съм те харесвала. Но сега трябва да сториш нещо за мен. Искам да си отваряш очите на четири!

Събудих се.

Сутринта прихванах Галингейл, преди да е стигнал до масата за закуска. Дръпнах го за ръкава и той се обърна с нетърпеливо,

възбудено изражение, сякаш можеше да се окажа любовница, дошла да го дари с утринна целувка. Оптимизмът се свлече от лицето му като лавина.

— Ти, идиот такъв! — казах, надничайки в здравето му око.

Той примигна.

— Не е ли малко рано за обиди? Само нека побързаме, че днес съм на патрул — веднага щом си изпия кафето, взимам совалката към „Среднощна кралица“.

Дръпнах го встрани от другите.

— Снощи имах много интересен разговор с Угарит-Пант. Нали се сещаш — посланикът, който не трябваше да знае, че цялата му цивилизация вече не съществува?

— А, той ли?

— Явно си го оставил да порови в универсалния статистик.

— Искаше да знае как работи. Какви социометрични модели ползва, какви са статистическите методи. Все безвредни работи.

— Използвал го е, за да види какво пише за Сдружението на хилядата свята.

Галингейл прокара пръсти през твърдите бели четинки в косата си.

— И?

— Записът не е бил променен, идиот такъв. Не е съгласуван с местните съкровищници. Сега той знае точно какво се е случило. Статистикът дава нула процента вероятност Сдружението все още да съществува занапред, понеже *вече е изчезнало*.

Събратът ми мълчаливо изруга, когато просветлението го удари подобно на физически шамар. Погледна към масата за закуска и останалите дяловеци, които недалеч от нас заемаха местата си. След погребението на Сайфъл всички все още носеха черно. По традиция на линията дори плодовете, хлябовете и питиетата бяха черни.

— Кой друг знае?

— Нямам представа. Когато ме навести, бях сам. Споменах на Пърслеин тази сутрин, но няма да излезе от устата й. Не знам обаче с кого друг може да е говорил Угарит-Пант.

— По-добре да ида да поговоря с него.

— С Бетъни или със слона?

— Не знам. И с двамата комай. По дяволите!

— По дяволите. Именно.

— И ти не си точно невинен, Кемпиън. Всичко си беше чудесно, преди ти да дойдеш да *съчувстваш* на горкото копеле!

— Не ме бяха предупредили. Брех какъв съм глупак: въобще не успях да вникна в подмолните сигнали, които Бетъни и вие, останалите, ми давахте! — смекчих тона си, забелязал как страхът изцежда цвета от лицето на Галингейл. — Виж, няма да те издам — грешката е невинна и всеки би могъл да я направи!

— Съвсем честно не съм събрал две и две. Просто приех, че и статистикът ще бъде синхронизиран със съкровищниците. Трябваше първо да проверя, разбира се, но... мамка му. Как беше Угарит-Пант? Стори ли ти се пътник?

— Най-вече ми се стори раздразнен.

— Не искаме да се самоубие на главите ни. Не знам какво ти е казал Бетъни, но съдружниците имат навика да обикалят наоколо с имплантирани в тях бомби. Ако гръмне наблизко...

— Няма да го стори. Той е разумно същество!

— Няма начин да се каже какво ще му причини подобна новина. Къде е той сега?

— Нямам представа... — допрях пръст до челото си, имитирайки забраванство. — Знаеш ли, при цялото напрежение дори не се сетих да залепя проследяващо устройство за него!

— Някой трябва да говори с Бетъни... — страхът на Галингейл прерасна в ужас. — Не мога да го сторя, Кемпиън! Той ще пита: „Защо аз? Какво общо имам аз с това?“ Ще ме накаже. По-лошо.

— Някой може ли да познае, че е влизано в твоя статистик?

— Не, не мисля — освен ако не си призная или не го признае посланикът.

— Тогава аз ще говоря с Бетъни. Вече съм въввлечен в случая, така че не мога да си изкопая по-дълбока дупка.

Галингейл ми се стори изненадан от предложението, сякаш в него се криеше някакъв капан.

— Какво ще му кажеш?

— Просто, че Угарит-Пант ми е съобщил, че се е досетил как стоят нещата. Няма да споменавам нито статистика, нито теб.

— Ами ако намерят посланика и той проговори?

— За това, боя се, не мога да сторя нищо. Но дори ако проговори, ти ще си в безопасност. Глупава постъпка е било, но грешката си е била невинна.

— Разбира се — част от цвета на събеседника ми беше започнала да се връща на лицето му. — Благодаря ти, Кемпиън! Прав си — държах се като идиот. Трябвало е да обмисля по-внимателно нещата. Но той просто беше толкова дяволски убедителен...

— Предполагам, че след като всички все още сме тук, значи посланикът вероятно няма намерение да се взривява. Не и днес най-малкото!

— Според мен просто се опитваш да ме успокояваш, но...

Потупах Галингеил по гърба:

— Хайде да закусваме. Мирише вкусно, нали?

— Съжалявам за Сайфъл!

Все още я виждах как в съня шепне в ухото ми: „Отваряй си очите на четири!“

— Всички съжаляваме за нея!

Но преди да успея да седна на масата до Пърслейн (която говореше с Чарлък), вниманието ми отвлече имирски куриер. Деликатното малко същество ме попита:

— Вие ли сте Кемпиън?

— Да?

— Моля за извинение, дяловек, но спешно ви търсят от кабинета на магистрат Джиндабайн!

Пърслейн бе забелязала какво се случва. Изправи се, бръсвайки черни трохи от черната си блуза.

— Има ли развитие по случая?

— Нямам представа — отвърна имирецът. — Знам само, че трябва да дойдете с мен!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Когато пристигнахме в кабинета на Джиндабайн, заварихме там и мистър Джинкс. Магистратът и ученият седяха от двете страни на едно и също бюро и се редуваха да вдишват от бълбукащата урна, която се намираше на него.

— Имаме развитие — информира ни Джиндабайн.

Мистър Джинкс ѝ връчи мундщука и тя го мушна между устните си, без да го избърше.

— Явно малката ви погребална церемония доведе до неочакван резултат. Сторили сте с атмосферата неща, които по принцип не бихме допуснали.

— Имахме разрешително — казах, готова да извадя бодлите.

Джиндабайн вдигна успокоително длан.

— Не съм ви повикала да спорим. Ако знаехме предварително размера на предвидената от вас кампания, вероятно щяхме да ви откажем, но е факт, че наистина ви бяхме дали позволение.

— Проблем ли има? — поинтересува се Кемпиън.

— Зависи как гледате на нещата — отвърна Джинкс. — Явно сте стимулирали отговор от Духа на въздуха. Когато прави разни неща — особено когато се изразява на наблюдателните платформи, — обикновено ги върши през часовете на дневна светлина. Снощи се е проявил в тъмнината. За нас това е проблем. Не обичаме да виждаме признаци, че е възбуден, притеснен или се отклонява от привичното си поведение. Падали са цели цивилизации, понеже Духът ги е погледнал накриво — не искаме да ставаме една от тях!

— Какво се е случило? — попитах.

— Снощи, няколко часа след края на погребалната ви служба — обясни магистратката, — Духът се е придвижил на позиция над наблюдателната платформа, която ви беше позволено да посетите с ранения робот. Следяхме движенията му, разбира се — само по себе си присъствието на Духа в този сектор не беше изненада. Но не очаквахме да премине директно над кулата и определено не — да спре там.

— Хесперъс се е върнал. Моля ви, кажете ми, че Хесперъс се е върнал!

— Е? — настоя Кемпиън.

Магистратката си смукна щедро от мундщука:

— Наблюденията показват присъствието на златен предмет на пиедестала. Предметът е с форма и размер на човек. Вчера не беше там.

— Трябва да отидем на място! — казах на Кемпиън.

— Мисля, че първо е най-добре да поискаме разрешение — каза той.

— Имате разрешението ни — отвърна магистратката. — Защо иначе бих ви извикала тук? Но Духът не е далеч. Ще вземете робота незабавно. Ако не успеете да го сторите в рамките на следващия един час, останките на робота ще бъдат обявени за собственост на съвета за научни изследвания.

— Те принадлежат на Машинните хора — възразих.

— Не, вече не принадлежат. Роботът престана да бъде машинен човек в мига, когато Духът го разглоби. Онова, което се е появило на платформата, е артефакт на Духа — просто случайно прилича на машината, която смятате, че сте познавали. Съмнително е дори и един от атомите в него да е същият като онези, които е съдържала поначало.

— Вероятно няма смисъл да се дърлим — намекна Кемпиън. Магистратката ме изгледа твърдо.

— Не, няма смисъл. Сега вървете. Вземете останките на робота. Постъпете с тях както желаете. Ще оставим на вас да съобщите на другите работи за това развитие. Но после, моля ви, не показвайте повече интерес към Духа, никога!

— Няма — обещах.

— Като казвате „останки“...

— Имаме предвид точно каквото казваме. Наблюденията показват, че роботът се е появил точно в състоянието, в което е бил, когато сте го оставили, само дето вече не е споен с парчето от кораба. Във всяко друго отношение в момента не е по-жизнен, отколкото преди. Каквото и да сте се надявали да постигнете, провалили сте се!

Пет минути по-късно бързешком се отдалечавахме от Имир на борда на флаер, настъпили газта на малкото летало до границата на възможностите му. Почти не си говорехме по време на пътуването. Ако

сърцата ни се бяха извисили от новината за завръщането на Хесперъс, то надеждите ни също тъй бързо се бяха сринали след описанието на състоянието му. Камерите, наблюдаващи платформата, не бяха засекли признаци на живот в златната фигура, която не беше помръднала от заминаването на Духа. Докато под нас се носеха дюните, осъзнах, че от възможните изходи, които бях обмисляла, този бях сметнала за най-малко вероятен — Хесперъс да се върне, но да не бъде променен. Бях си представяла, че Духът ще го поправи или ще го трансформира в нещо ново и странно, или пък си бях мислила, че няма да го върне никога. Но да го разглоби, да го всмуче в масата на облачното съзнание за дни наред, да го направи част от себе си — и всичко това само за да го върне точно какъвто си е бил, винаги ми се бе струвало безполезно. И все пак появата на тази златна фигура не можеше да бъде пренебрегната.

— Вероятно просто му трябва време за възстановяване — каза Кемпиън и докосна ръката ми. — Като пациент, излизащ от операция на планета, където все още режат хората с ножове и лазери.

— Опитваш се да бъдеш мил, оценявам го. Но не смятам, че трябва да пораждаш надежди!

— Просто казвам... че не знаем много неща за Хесперъс. Не трябва да изключваме никакви варианти. Ако духът ни го е върнал, значи има причина.

— Понеже си е играл с него, разглобил го е като играчка, а сега знае какво го кара да тиктака, писнало му е и го е сглобил обратно.

— Без първо да го поправи?

— Нямаме представа как мисли Духът. Може би не вижда Хесперъс по начина, по който го виждаме ние, като същество в нужда от помощ.

Скоро се озовахме достатъчно близо и получихме ясна видимост, докато подвеждах флаера за кацане. Роботът се намираше на пиедестала, където го бяхме оставили, легнал по гръб и напълно неподвижен. Не трепна дори когато флаерът премина над него. Единствената промяна, откакто за последно го бяхме видели, беше отсъствието на споената маса, която го беше свързвала с останките на „Вечерник“. Духът очевидно разбираше достатъчно, за да види, че тази буца не принадлежеше на Хесперъс, и бе ремонтирал изгубената

или скрита под нея част. Но очевидно не беше предприел следващата стъпка към връщането му към живота.

Паркирахме флаера и излязохме навън. Кемпиън извади комплекта леватори от багажника и ги избути през въздуха пред себе си, докато стигна до пиедестала.

Коленичих да огледам Хесперъс и прокарах длан по златното поле на гърдите му.

— Отново е съвършен — казах тихо, понеже не ми се искаше да безпокоя спящото тяло. — Няма никакви признаци за увреждания. Дори ръцете му са с еднакви размери. Не смятам, че в него е останала някаква човешка плът!

— И Духът е сторил всичко това, но не го е върнал отново към живота?

— Все още има светлинки в главата му. В ума му продължава да се случва нещо.

— Но не повече от онова, което се случваше преди.

— Не съм си представяла подобно развитие. Предполагах, че ще си върнем Хесперъс и всичко ще се оправи!

Кемпиън закачи леваторите и вдигна робота от пиедестала. Златният труп остана напълно вкочанен, крайниците му бяха изпънати, макар че нямаха опора. Все едно беше отлят от цяло парче метал.

Присвих очи към хоризонта, но не видях нищо особено. Бях ядосана и недоволна и се чувствах подведена. Все едно между нас и Духа на въздуха поначало би могла да съществува някаква сделка.

— Най-добре да тръгваме — каза Кемпиън.

Извърнах лице встрани, понеже не исках да види сълзите ми.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Мъзириън подреди двеста петдесет и шестте разреза на Грилс под формата на мозайка на пода, по шестнайсет плочи на ред. За целта използваше сложна схема, привидно случайна, но всъщност много хитроумно измислена. Основният принцип беше, че на пода две съседни плочки не бива да съответстват на два съседни разреза на оригиналното тяло. Получаваше се така, че на една рамка можеше да има пълен телесен разрез, показващ човешки силует в профил, а на съседната — само несвързани островчета. Стъклените плочи бяха осветени изотдолу и през тях все още протичаше бавен, задавен живот. Течностите течаха мъчително като рекички от масло, прихванато между прозрачни плоскости. Дробовете на Грилс се разтваряха и свиваха, ритмичните им движения се отразяваха в синхрон през множество плочи. Между рамките, обхващайки ги в мрежа, беше разположена поредица тесни каменни пътеки. На вид цялата конструкция силно напомняше канонична градина с правоъгълни рибешки езерца със странни, пулсиращи цветя, полегнали в тъмната вода. Когато пристигнахме, Мъзириън крачеше по една от пътеките, размахвайки небрежно енергиен пистолет. Намираше се на средата на поредния разпит на Грилс и преминаваше през един и същ набор от въпроси, които вече му беше задавала дузина пъти.

— Времето ми не е ограничено — казваше в момента. — Твоето, за нещастие, се скъсява с всеки изминал час. Мога да продължа да те кълцам, докато ти остане по-малко нервна система, отколкото имат скаридките... — Тя вдигна енергийния пистолет, нагласи леко циферблата му и го насочи към плоскостта от дясната си страна. — Усещаш ли вече някаква разлика, Грилс? Аз ускорявам ли се? Мислите ти замъгляват ли се? Става ли ти все по-трудно да си спомниш как си се озовал тук, защо се намираш в наши ръце? — засенчвайки очи със свободната си ръка, тя натисна спусъка на енергийния пистолет, насочвайки копие от пурпурна светлина в плочата. Целеше се в главата му. Плочата не се счупи, но оръжието проби спретнатата дупка през

сечението на мозъка на Грилс, а тъканта почерня в зачернен, разширяващ се кръг.

— А сега има ли разлика, Грилс? Няма как да го усетиш, но току-що ти отнех още няколко милиарда мозъчни клетки. Ти имаш още няколкостотин милиарда, но и двамата знаем, че запасът не е безкраен. Плоскостите ще насочват функционалните пътища около щетата, но няма да възстановят спомените, които току-що загуби. За твое нещастие проблемът е, че няма непременно да си спомняш, че си ги загубил. Просто ще се чувстваш по-празен, по-неясен — като стая, от която изнасят мебелите.

Гласът му отекна силно:

— Казах ти всичко, което знам!

— Не ти вярвам.

— Защо си въобразяваш, че биха ми съобщили повече от абсолютния минимум, нужен ми за целите на операцията?

— Не биха — освен ако не си я планирал ти, което е поне теоретично вероятно. Докато не науча повече за структурата и размера на Дома на слънцата, няма да съм в състояние да изключа тази вероятност — Мъзириън прескочи до друга плоча на шест реда от дясната страна. — Във всеки случай все още не съм убедена, че си ми казал всичко, което си научил за операцията, дори ако не си ти главният ѝ ръководител... — тя прицели дулото на енергийния пистолет отново и стреля в стомаха на пленника.

Този път Грилс изпищя. Навсякъде из мозайката разрезите се загърчиха в затворите си от стъкло.

— Да! — възкликна Мъзириън одобрително. — Тлъст нервен възел улучих. Това сигурно *наистина* болеше. Може би продължава да боли?

Прошепнах на Пърслейн:

— Тя напълно е откачила!

— Това си го знаем.

Огледах оредялата публика в търсене на Акънайт, Валериан и другите дяловеци, от които се очакваше да дърпат юздите на каретата на Мъзириън. Все още в погребалните си одежди, те образуваха групичка в черно. Бетъни седеше само на ред или два зад тях редом с Чарлък.

— Почакай тук — казах.

— Не си ли загазил достатъчно?

— Те ми забраниха да влизам в залата за разследвания. Сега сме на открито!

Проправих си път до Акънайт и останалите, докато Мъзириън продължаваше да измъчва Грилс. Бях пресякъл само половината разстояние, когато чух пукота на поредния енергиен разряд. Този път липсваше писък, което означаваше, че е опекла поредния възел мозъчни клетки.

— Кемпиън — поздрави ме Акънайт и потупа празното място до себе си. — Седни, старче! Тя е в отлична форма, нали?

— Като за луда.

— Демонстрира определена... страст. Не бихме искали по-малко от нея, нали?

— Тя изби трима от пленниците. Ще имате късмет, ако до края на деня от Грилс остане нещо.

— Той е наясно с фактите. Не виждаш ли, че е на ръба да си признае?

— На ръба е да изгуби говорните си центрове.

Валериан се изкашля и отбеляза с глас, тих като шепот:

— Може би Кемпиън е прав. Отпуснахме на Мъзириън твърде дълга каишка. Тя има добри намерения и към Грилс чувстваме същото като нея, но в случая единственото от значение е да измъкнем от него информация. Не можем да допуснем личните чувства да застрашават сигурността на линията.

— Смяташ, че трябва да я озаптим ли? — попита Мълилот, а думите му бяха подчертани от още един енергиен разряд. — Това няма да изглежда добре пред останалите ни гости!

— Това там също не изглежда добре — подчертах. — Поне в моите очи има вид на допуснато от линията мъчение в името на самото мъчение.

— А ти как би подходил към случая, Кемпиън? — попита Бетъни, който бе напуснал мястото си, за да се присъедини към нас. — Сигурен съм, че преливаш от идеи!

— Да започнем с това, че щях да ѝ взема пистолета от ръцете. Може да прекъснеш преноса на данни между отделните плоскости, без да разрушаваш никакви физически връзки. Ако искаш да привлечеш вниманието на жертвата, направи го по този начин. Грилс няма да

осъзнае разликата — все така ще усеща как части от него изчезват в небитието. Плюсът на подобен метод обаче е, че винаги можеш да го сглобиш обратно, ако не получиш достатъчно добър резултат.

— Ако не ни снабди с нищо ценно в резултат на това, че сме го свели до едно голо нищо, без значение какъв метод използваме, то надали е особено вероятно да се държи различно при повторение на упражнението — възрази Акънайт.

Свих рамене:

— Ами направете го истинско втория път — или третия. Но поне опитайте по този начин отначало. Изпробвайте Грилс! Вижте колко близо до кокала е готов да допусне ножа. Може да е на ръба на пропиването, но със скоростта, с която го пържи Мъзириън, докато пропее, вече сигурно ще е късно.

— Наистина си твърдо решен да провалиш това разследване — изсъска Бетъни.

Поклатих глава по-скоро изтощен, отколкото ядосан:

— Не. Изцяло подкрепям всякаква дейност, която би могла да извлече достоверни данни от Грилс. Ако вярвах, че насичането на тези стъкла с брадва би свършило работа, щях да съм пръв на опашката. Но стрелбата няма да подежда! — опитах се да надникна дълбоко в очите му, изгарящ от нетърпение да открия разумния, умен човек, за какъвто винаги съм го смятал. Беше амбициозен, но никога не е проявявал глупост. — Бетъни, знаеш, че това е грешно. Слушах те как говориш за Сайфъл снощи!

Той отклони поглед с насмешлива гримаса.

— Знаех си, че ще намериш нещо, за което да се заядеш!

— С нищо не се заяждам. Онова, което каза за нея, беше свършено! Стоях там и благодарях на звездите, че ти изнасяш речта, не аз. Беше великолепен!

Мълчанието помежду ни се проточи като че ли хиляда години. Останалите дяловеци се оттеглиха, давайки ни възможност да поговорим насаме.

— Смятах, че няма да одобриш — каза Бетъни накрая.

— Беше чудесна реч. Беше вярна и истинска. Ако Сайфъл присъстваше, щеше да ти каже същото!

— Просто исках да кажа онова, което трябваше да бъде изречено. Не познавах Сайфъл добре като теб, но знам, че нямаше да толерира

нещо, което не е изцяло вярно и не е строго по темата. Не би искала животът ѝ да бъде украсен или романтизиран.

— Свиреше на правилната струна — въздъхнах, наясно, че стъпвам по тясната граница между отчуждаването на Бетъни завинаги и привличането му на моя страна. — След церемонията осъзнах, че съм грешал за теб! Заради случилото се с Пърслейн ми беше минало през ума — само ми мина, честно, — че може да имаш повече общо със сполетелите ни събития, отколкото някои от нас допускат... — преглътнах мъчително. — После, когато Сайфъл умря...

— Помисли си, че съм замесен?

— Глупава идея. Но все някой от нас трябва да е бил виновен за смъртта ѝ! Съжалявам, че позволих на подозренията си да паднат върху теб дори за миг. Но така се случи... — ставаше ми все по-трудно да говоря, гърдите ми се надигаха и спускаха, сякаш съм изкачил планина. — Ти позволи на Мъзириън да продължи с това разследване. Започнах да се чудя дали пък не искаш да го провали.

— Така че информацията да не излезе на бял свят.

— Сигурен съм, че разбираш защо съм си помислил подобно нещо.

Погледът на Бетъни не издаваше улики какво е мнението му за мен — мисловните му процеси може би се развиваха на светлинни години от онова, което се показваше на лицето му.

— А сега? — попита той достатъчно дружелюбно.

— Речта ти промени всичко.

— Въпреки всичко мога да бъда търсеният от теб убиец. Няколко добре подбрани думи? Лесно се имитират!

— Но ти не ги имитира.

— Не — каза той след продължителна пауза. — Не бяха преструвка. Беше ми трудно да говоря за Сайфъл. И още по-трудно ми ставаше, като знаех, че човекът, който я е убил, навярно стои на няколко крачки от мен.

— Значи сме двама на едно мнение — обърнах се с лице към площада, към Мъзириън и нейното ято блестящи, гърчещи се плочи. — Което е причината това да спре, преди тя да стигне прекалено далеч. Мъзириън не е убийцата, но тя не ни прави услуга. Разбирам омразата ѝ, нуждата ѝ от отмъщение, но сега не му е времето и мястото.

Разнесе се поредният разряд на енергиен пистолет. Грилс отново изпищя.

— Мъзириън — обади се Бетъни, повишавайки глас така, че да се разнесе през откритото пространство. — Би ли имала против да... спреш за момент?

Тя се обърна с кипнал в очите гняв, а пистолетът ѝ почти подскочи към нас. Нямаше предпазител. Освен ако оръжието не беше инструктирано да не стреля по джентиански дяловеци, то едно трепване на пръста ѝ беше достатъчно да изтрие от лицето на света още петима-шестима от нас.

— Проблем ли има, дяловек Бетъни?

— Нищо подобно, Мъзириън! — въпреки положените усилия гласът му все пак трепна. — Просто реших, че моментът е добър за малка пауза... да обобщим, да оценим наученото, преди да продължим.

— Нищо не сме научили!

— При все това... все пак може да е разумно да преоценим подхода си, да видим дали няма начин да го усъвършенстваме още повече!

За мое голямо облекчение, Мъзириън свали пистолета и завъртя циферблата до, както предположих, безопасна настройка. Пусна оръжието и то увисна във въздуха, където го остави. След това тя закрачи към нас.

— Това е неприемливо. Постигах успех.

— Доникъде не стигаше — възразих аз.

Тя стрелна с поглед Бетъни:

— Мислех си, че на Кемпиън му е забранено да присъства на разпитите.

— Тук е различно — казах. — Това е обществено място. Изгони ме и ще трябва да изгониш и имирците!

Тя ме пренебрегна и заговори направо на Бетъни:

— Грилс започва да се пропуква. Усещам го!

— Проблемът е, че не знаем колко време трябва да продължиш да пробиваш дупки в него, преди да започне да говори — каза Бетъни. — Той е краен ресурс. Нямаме друг Грилс, прибран в запас, готов да легне под ножа, когато този свърши.

— Един ми е напълно достатъчен.

— Боя се, че Бетъни е прав — обади се Акънайт, усмихвайки се извинително. — Дотук се справяше прекрасно, за което всички сме ти благодарни, но дойде време да опитаме по-различен метод.

Бетъни ме стрелна с поглед, после се обърна към Мъзириън.

— Грилс чува ли ме в момента? — попита тихо.

— Не. Изключих му звуковия вход, когато ме прекъсна.

— Няма да му се причинява повече физическа вреда — не и докато не използваме всяка друга нефизическа възможност. Нагласи полето на пистолета си достатъчно слабо, така че да не прониква през плоскостите. Ще симулираме щета, като затваряме връзките на данните между разрезите му.

— Той ще забележи разликата, Бетъни. Няма да чувства болка.

— Тогава ще трябва да се справяш без нея. Все така ще се чувства изтриван парче по парче. Това би трябвало да е достатъчно неприятно и без добавената в уравнението болка.

— Ще знае, че процесът е обратим.

— Не, няма откъде да е сигурен. Ще продължи да се съмнява, особено ако все така стреляш с пистолета. В момента има шанс да не си в състояние да го сгловиш отново, да го превърнеш в ходещо, говорещо човешко същество. Продължавай да изтриваш плоскостите и той ще стане като книга, на която са изтръгнали половината страници. Ще се стигне до точка, в която ще сме изгубили твърде много, за да го възстановим — и той го знае.

Мъзириън не изглеждаше убедена, но и нямаше вид, че се кани да спори с Бетъни и останалите. Те ѝ предлагаха начин да запази лице пред публиката си, позволяваха ѝ да остане начело на разследването. Ръцете ѝ щяха да са вързани, но все пак беше по-малко унижително, отколкото да ѝ отнемат изцяло водещата роля. Заяви:

— Това не ми харесва!

— Но въпреки всичко ще го изпълниш — завърши Бетъни вместо нея. — Така трябва да стоят нещата, Миз! Ако грешим, ако този път не ни отведе никъде, тогава пръв ще призная грешката си. Но дотогава ще го правим по моя начин!

Мъзириън се намръщи. Обърна се и закрачи обратно към очакващото я оръжие. Измъкна го от въздуха, все едно сграбчваше стършел. Отново настрои циферблата, след това се обърна към нас с побелели около ръкохватката пръсти.

— Да бъде по вашия начин, момчета и момичета!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Роботите дойдоха да ме посетят рано следобед. Бях оставила Кемпиън да гледа как Мъзириън продължава да разпитва Грилс и се върнах в моята стая, където бях оставила Хесперъс, същата, където се беше намирал, преди да го занесем при Духа. Нямаше промяна в състоянието му от сутринта, но се чувствах длъжна да бдя над него, в случай че се появи проблясък живот или моментен опит за комуникация, който иначе бихме пропуснали.

— Беше много добър опит — каза Каденца, като ме стресна, изниквайки на вратата без предупреждение. — Не трябва да се обвинявате за липсата на успех!

— Не е и пълен неуспех — казах, забелязвайки, че Каскада се навърта точно зад женския робот. — Вече не е прикачен към онази буца. Върнат е в състоянието, в което беше първоначално. Дори ръката му.

— Ръката му ли? — запита мъжкия робот.

— Имаше човешка плът под металната кожа на лявата му ръка. Той се опитваше да се маскира като един от нас, за да може да проникне при Бдящите.

— Нямахме представа — увери ме Каденца.

— Вече няма значение. Но въпросът е, че Духът му е оказал някаква помощ — не го е върнал на платформата просто в състоянието, в което е бил. Видял е какво не му е наред, какво е повредено или какво не е част от него.

— Какво му е додадено — уточни Каскада.

— Може би. Нима има причина да не е надникнал и по-дълбоко в него и не е оправил и онова, което не е наред и на вътрешно ниво? Увредената му памет и щетите, понесени при нападението с Х-оръдието?

— Доказателствата сочат обратното — отбеляза Каденца. — Макар че е болезнено да го признаем, не ни изглежда по-когнитивно функционален, отколкото когато последно го прегледахме.

— В главата му все още има светлинки.

— Но слаби и едва помръдват. Ще бъде неразумно да се осланяш твърде много на наличието им.

— Смятате ли, че е мъртъв?

Останах с впечатлението, че роботите си разменят мисли — въздухът за момент се наелектризира, сякаш набираще заряд, преди да се развихри електрическа буря.

— Не е безнадежден случай — Каденца ми се стори по-скоро изпълнен със съмнение, отколкото с увереност. — Но с всеки следващ ден вероятно се губят пътища. Колкото по-скоро се отправи на път към машинния свят, толкова по-добре.

— Не искахме да те притискаме след смъртта на Сайфъл — додаде Каскада, съумявайки да прозвучи мило и твърдо едновременно, — но ако не е твърде болезнено, може би е възможно да обсъдим отново въпроса за транспорта ни?

— Мисля, че се споразумяхме за всичко, което имаше нужда — казах. — Казахме сбогом на Сайфъл и си върнах Хесперъс. Ако искате кораба ми, можете да го получите днес.

— Сигурна ли си? — попита Каденца.

— Напълно. Вземете го. Махайте ми го от очите.

— Това би било повече от задоволително от наша гледна точка — каза Каскада.

— Ако ще помогне на Хесперъс и ще е от полза за линията, ако помогне на Машинните хора, то аз ще съм доволна!

Да признаем, че това беше половината от истината. Преди смъртта на Сайфъл и връщането на Хесперъс бях неутешима за загубата на „Сребърни крила“. Сега усещах само празнота, имах чувството, че съм била предадена и изоставена не просто от членовете на линията ми, а от самата Вселена. Връщането на кораба ми нямаше да има никакво значение; щеше да е като хвърляне на едничък камък в цял каньон с надеждата да го изпълни догоре.

— Имаше неща, които желаеш да си вземеш от кораба — напомни Каденца.

Кимнах, макар че задачата ме изпълваше с усещане, което изобщо не напомняше ентусиазъм.

— Няма да отнеме много време — повечето от онези стари кораби би трябвало да са в състояние сами да излетят отвътре.

— Както обсъдихме, ще започнем процеса по запознаването ни със системите на превозното ти средство, докато изпразваш трюма — Каскада кимна с бялата си маска към златната статуя пред нас. — Спокойно можем да прехвърлим и Хесперъс в орбита. Така ще започнем да го подготвяме и за пътуването, поне доколкото е възможно.

— Няма да го видя повече, нали?

— Ако може да бъде излекуван и ако живееш достатъчно дълго, всичко е възможно — отвърна Каденца.

— Може би дори няма да ни помни. Не можем да знаем отсега, нали?

Каскада отвърна:

— Ще се уверим, че дългът му към вас ще му бъде обяснен ясно.

— Не става въпрос за дълг. За приятелство иде реч. Ние го харесвахме. Смятаме, че и той ни харесваше.

— Сега е в сигурни ръце — увери ме Каденца. — Не трябва да се боиш за него!

— Ще се погрижите ли за преместването му? — попитах. — Мога да подготвя совалката си на главната площадка за кацане след час. Бетъни ще трябва да разреши качване на орбита, но надали ще има възражения. Идеята поначало беше негова.

— Това не те ли затруднява? — попита Каскада.

— Не че имам нещо друго планирано за деня.

— Тогава предложението ти е свършено приемливо за нас. Ще извършим необходимите приготовления за Хесперъс.

— Погрижете се добре за него!

Оставих роботите със златното тяло и се върнах до откритата аудитория, където за последно бях видяла Кемпиън. Той все още седеше с Бетъни и останалите и следеше внимателно Мъзириън. При приближаването ми се надигна от мястото си и се премести на празна пейка, където останалите не можеха да го чуят. Отидох при него и казах:

— Ще се кача до „Сребърни крила“, така че да прехвърля управлението на Каденца и Каскада. Те ще вземат Хесперъс със себе си.

— Ще се бавиш ли?

— Само трябва да изпразня трюма и да авторизирам смяната на собствеността. Би трябвало да съм се върнала на Невма до полунощ. В най-лошия случай — за закуска.

Кемпиън понечи да се надигне от мястото си:

— Ще дойда с теб!

— Няма нужда. Честно казано, предпочитам да не идваш. Достатъчно трудно ще ми е да предам кораба, но да си горе и да гледаш ще направи преживяването още по-ужасно. Знаеш какво означава той за мен!

— Разбирам — кимна Кемпиън. — Това е нещо, което предпочиташ да направиш насаме.

— Ще се оправя, щом се върна долу. Просто исках да знаеш къде отивам. Обещавам, ще се справя!

— Не оставяй онези машини да вземат нещо, което не е част от сделката!

— Няма, повярвай ми!

Той се изправи и ме целуна. Прегърна ме толкова силно, че накрая се принудих да се освободя от обятията му.

— Ще съжаляват за постъпката си някой ден — увери ме Кемпиън. — Ще разберат, че са предприели грешната стъпка. Бетъни вероятно вече го знае — смъртта на Сайфъл постави всичко друго на фокус. Но той вече няма как да отстъпи назад, не и след като е отправил предложението към роботите.

— Ако върнат кораба с дори една драскотина, глобата ще е зловеща!

Кемпиън се усмихна.

— Така те искам! А сега се качвай горе, оправи си трюма и приключвай с тази работа!

Отново го целунах, стиснахме си ръцете и след това се разделихме. Обърнах се към Бетъни, когато бях забелязала да ни гледа.

— Качвам се на кораба, за да го предам на роботите. Предполагам, нямаш възражения?

— Разбира се, че не — каза той и пак се обърна към Мъзириън, сякаш не се чувстваше готов да срещне погледа ми.

Напуснах аудиторията, стоплена от искрица триумф, с изправен гръб и високо вдигната глава, и се насочих към площадката за кацане.

Докато стигна до там, совалката ми вече беше на място и не се наложи да чакам дълго нито роботите, нито техния златен товар.

Напуснахме Имир без инциденти. Гледах как кулите изчезват под нас и обърнах совалката така, че да зърна за момент аудиторията. Подредените от Мъзириън плочи блестяха на слънцето — извори светлина, лееща се от двеста петдесет и шест фасетки, представлявали някога едно цяло човешко същество. Зърнах мъничък, облечен в черно силует да крачи между плочите и след това рубинов разряд на енергиен пистолет, после поредната кула застана на място, откъдето блокира видимостта ми. Издигнах совалката по-нагоре и скоро се врязах във високите тънки пластове на атмосферата, където бяхме прожектирали живота на Сайфъл. Зад мен роботите стояха от двете страни на падналия си другар, който бяха положили хоризонтално помежду си. Ръцете им бяха притиснати в него, по една на всяко рамо. Както бях забелязала при опита им да комуникират с него предишния път на „Сребърни крила на утрото“, изглеждаше все едно златната броня на кожата му е станала мека като глина.

Инструктирах совалката да се изравни с позицията и скоростта на полярната орбита на кораба ми. „Сребърни крила“ бързо се появи в полезрението ни, уголемявайки се с плашеща скорост, докато совалката не намали устремно, за да избегне сблъсъка, който до последния момент изглеждаше неизбежен. Във вътрешността ѝ не усетихме и помен от бруталното забавяне. Совалката изпрати сигнал до товарния шлюз да се отвори и се плъзнахме вътре в прелестния хромиран лебед, който толкова дълго време бе играл ролята на мой кораб. Избрах ръчното управление и прекарах леталото ни през лабиринта от паркирани кораби, докато намеря празното място за докуване, което бях използвала при последното си идване. Полеви щипци прихванаха совалката; изключих двигателя от скорост и всички слязохме. Каденца и Каскада носеха Хесперъс, а аз вървах пред тях. Прекосихме близо половин километър трюм, преди да стигнем до най-близката зала за прехвърляне.

— Добре дошла, Пърслейн — каза „Сребърни крила“, обаждайки се направо в главата ми. — Виждам, че имаш спътници. Те гости ли са, или са ти упражнили насилие?

„Упражнено ми е насилие — помислих си кисело, — но от линията, не от тези невинни машини.“

— Те са мои приятели — казах на глас, — моля, приветствай ги. Каденца е сребърната, Каскада е белият.

— Добре дошли, Каденца и Каскада!

— Познаваш Хесперъс — добавих. — Все още не се чувства добре, но роботите ще го заведат на място, където могат да го излекуват. След малко ще те прехвърля във власт на роботите, така че ще имаш добра възможност да ги опознаеш по-добре.

— Искаш да ме разкараш ли, Пърслейн? — попита „Сребърни крила“, все още в главата ми.

— Не по мой избор. Ще поговорим за това на мостика. Ако всичко мине нормално, ще се видим отново след около половин милион години.

Залата за прехвърляне беше достатъчно голяма да поема товар и следователно достатъчно просторна за мен и тримата работи. Започнах да набирам целта ни в реещото се табло, но после се обърнах към гостите си и се поколебах.

— Хесперъс се е прехвърлял, така че приемам, че и вие сте способни да го правите. Но това беше, преди да пострада. Ще го понесе ли? Можем да вървим пеша, ако желаете, но мостикът е на петнайсет километра оттук.

— Можем да се прехвърлим — увери ме Каденца. — На Хесперъс няма да му се случи нищо.

— Сигурни ли сте?

Мрежа от светлилки на стената на залата проблесна в червено — сигнал, че прехвърлящото поле ще се активира след малко и трябва да се придвижим към очертания на пода участък. Последва миг на ярко юрване — подсъзнателно усещане за изстрелване по криволичеци, виещи се тръби — и след това, след по-малко от едно примигване, се озовахме в двойник на първото помещение, на петнайсет километра по-нататък в кораба, по посока на носа.

— Да няма грешка? — попита Каскада, надничайки в отекващото, мрачно помещение, към което се отваряше залата за прехвърляне. — Това не ми напомня на мостик, какъвто си го представям.

— Оттук до мостика има още малко разстояние — уточних. — По едно време съществуваше пряка връзка между товарния трюм и мостика, но се оказа не особено добра идея — правеше кораба твърде

уязвим за атаки на нападащи отряди. Беше все едно да сложиш експресен асансьор между градските порти и кабинета на кмета — търсиш си неприятности.

— Много далеч ли е оттук?

— Съвсем наблизно.

Помещението беше обкръжено от зали за прехвърляне. Посочих към една срещуположна и поех с бърза крачка, водейки роботите към мостика. Над и под нас, издигаща се и потъваща на еднакво главозамайваща височина, се разгъваше шахта, изпълнена с бавно движещи се, подобни на наковални механизми. Местната гравитация тук беше изравнена с дългата ос на „Сребърни крила“, тъй че шахтата минаваше по по-голямата част от корпуса ѝ, докато не стигне до планиноподобното чело на товарния трюм. Машините бяха заети с безконечна процедура по ремонти и прехвърляне на товари.

Всяка шеста зала за прехвърляне беше предназначена не само за товари, но и за пътници. Останалите бяха достатъчно големи да поемат един или двама души наведнъж, но на брой бяха достатъчно много за стотици едновременни пътувания. Макар че произходът на кораба беше погребан почти отвъд границите на спомена, по капацитета на системата за прехвърляне можеше да се съди — а тя датираше отпреди преустройството за предпазване от нападатели, — че навремето е бил предвиден за пренасяне на милиони пътници. Понякога се чудех за какво е служел „Крилата“ в онези дни, когато коридорите и залите му, обширните му булеварди и площади са кипели от човешки живот. Сега всичко, което си имаше той, бяхме аз и шепата гости, ако имаше късмет да доведе такива. Обикаляхме наоколо като призраци в празно имение.

Стигнахме до другата зала за прехвърляне. Чукнах на пулта, наясно, че след няколко секунди ще се озовем на мостика и там няма да имам повече причини да отлагам предаването на кораба. Приготвих се за това събитие още откакто напуснахме Невма и бях стигнала до точка, в която смятах, че ще мога да преплавам през процеса без емоционално задавяне. Но сега, когато времето беше почти настъпило, усетих как гърлото ми се стяга. Нямаше да ми е толкова лесно, колкото бях смятала.

Стената на залата проблесна в червено. Прехвърлянето щеше да е по-кратко този път — щеше да се усети като внезапно преместване

между двете зали.

Само че се случи нещо друго.

Според мен в този миг съм припаднала, понеже в мислите ми последва пропадане, напълно несвързано с процеса на прехвърляне. В този момент ми се стори, че съм изтласкана яростно извън района на влияние на полето — толкова скоростно, че се ударих в пода и останах да лежа на шокирана купчинка, не толкова смазана от болка, колкото в очакване на мъчителното ѝ прииждане, а си знаех със сигурност, че ще ме връхлети. Закашлях се за въздух и простенах. Нямах представа какво се е случило, но щом замъглените ми очи си възвърнаха донякъде фокуса, различих надвиснала над мен златна фигура — силует, който без съмнение принадлежеше на Хесперъс, определено жив.

Каденца и Каскада бяха изчезнали.

— Трябва да се махнем оттук — каза Хесперъс и се наведе да ме вдигне от пода. — Трябва да се махнем, и то бързо!

Колкото и да бях насинена, не смятах, че имам счупени кости — болката бе твърде мъглява за фрактури.

— Хесперъс! — възкликнах облекчена и изумена в равни пропорции. — Какво...

— Няма време да го обсъждаме тук. Избутах те от транзитното поле, щом то достигна оперативна мощност. Каденца и Каскада продължиха по маршрута. Те са достигнали в другия край.

— Мостика — казах с дрезгав глас. Бях се изправила, макар и не без подкрепата на Хесперъс.

— Може ли от тази зала да се върнем в товарния трюм?

Очите ми все още бяха замъглени, мислите ми — също.

— Не... Трябва да идем от другата страна, оттатък мостика.

— Много добре. Може ли да те нося? Ще стане по-бързо!

Не си спомням дали роботът дочака отговора ми. Златните му ръце ме забърсаха и ме вдигнаха уверено. Хесперъс тръгна да крачи, после ходът му прерасна в трополящо, свръхчовешки бързо тичане. Пресякохме шахтата, където подобните на наковални машини се издигаха и спускаха според собствените си неразгадаеми графици, и се озовахме в залата за прехвърляне. Роботът докосна табло. Корабът прие командата, все още разпознавайки го като упълномощен гост.

Врѫхлетяхме от другата страна на „Сребърни крила“, в залата на входа на товарния трюм.

— Какво става? — попитах, когато част от мъглата започна да се вдига.

— Измамих Каскада и Каденца — отвърна Хесперъс, докато влизахме в трюма. — Те лъжеха за намеренията си.

— Те искаха кораба ми. Канех се да им го дам. За какво им е да лъжат?

— Не знам все още. Сигурен съм само, че нямаха намерение да ме връщат в пръстена Моносеръс. Когато се свързаха с мен преди малко, правеха всичко по силите си да ме убият.

Хесперъс беше станал... някак си по-разкрепостен. Гласът му беше същият, но речта беше по-дружелюбна, по-малко скована и не така формална като преди.

— Защо биха искали да те убият?

— Когато се свързаха с мен на борда на твоя кораб, намеренията им бяха да изсмучат от мен информацията и да ме оставят мъртъв. Смятаха да излъжат и да кажат, че съм умрял от предишните си травми. Тогава се провалиха — бях по-силен, отколкото очаквах, а те не бяха в състояние да пристъпят твърде открито към осъществяване на намисленото. За нещастие ме оставиха твърде слаб и неспособен да ти предам страховете си. После бяха изключително зарадвани, че искаш да ме изпратиш при Духа на вятъра.

— Понеже смятаха, че в крайна сметка там ще си умреш.

— Кое то не се случи. Когато се върнах от Духа, в мен все още имаше искра живот. Докато се издигахме от Невма, те отново се опитаха да ме убият. Правеха всичко по силите си да проследят тази искра живот и да я угасят. Нужни бяха всичките ми ресурси и лукавство да ги отблъсна, без да изглежда, че всъщност го правя преднамерено. Очевидно успях, иначе никога нямаше да ги изненадам, както стана... — златният ми спътник се спря за момент. — Проблем с очите ли имаш, Пърслейн?

— Всичко ми е леко замъглено.

— Трябваше да те блъсна много силно. Вероятно съм спукал капиляри в очите ти. Може дори да си получила отлепване на ретината. Съжалявам, че не можах да те предупредя или да те подготвя за удара. За нещастие бързината бе от особена важност.

— Все още не разбирам... защо лъжат роботите?

— Когато се свързаха с мен, успях и аз да надникна донякъде в мозъците им. Те се радваха, че си се подчинила на искането им, Пърслейн, но ако им беше попречила или се беше старала да ги бавиш, не мисля, че щяха да се поколебаят да те убият. Единствената ти утеха би била, че щеше да е забележително, милостиво бързо.

Имах твърде много въпроси като за начало, но можех да задавам само по един наведнъж.

— Какво става с тях в момента?

— Намесих се, преди да си им прехвърлила контрола. Стига да не греша, в момента те са заклещени в другия край на системата за прехвърляне, на мостика.

— Прав си. Те няма да могат да се прехвърлят, не и без мое разрешение.

— А без твое разрешение корабът може ли да им даде някакви права, дори и само да използват прехвърляча или да отворят затворени врати?

— Не, не би трябвало да съществува такава възможност. На практика роботите са затворници на мостика. Ако започнат да го повреждат или се опитат да излязат оттам със сила, корабът би трябвало да засече какво правят и да се отнесе с тях като с вредни елементи.

— Ще ги изхвърли?

— Не и ако не му наредя. Но определено ще ги заключи с ограничителни полета.

— Това може би няма да ги задържи задълго — те са много по-силни и много по-изобретателни, отколкото вероятно осъзнаваш... — в гласа на Хесперъс прозвучаха мрачни нотки. — Трябва да помолиш „Сребърни крила“ да ги изхвърли още сега, Пърслейн! Ако не успее да ги изхвърли, трябва да ги унищожи.

— Не е толкова лесно.

— Можеш да издадеш командата оттук, нали?

— Не е в това въпросът. Не можеш просто да убиеш роботите или да ги запратиш в Космоса — най-малкото не е редно.

— Те не са такива, за каквито се представят!

— Да, но разполагам само с твоята дума по въпроса... — простенах колкото от разочарование, толкова и от болка. — Извинявай,

че го казвам, но допреди няколко минути ти беше мъртъв. Откъде да знам, че не страдаш от никакви последствия от случилото ти се на Невма? Тези роботи са гости на линията. Как смяташ, че ще изглежда ситуацията, ако се върна на Невма и кажа, че съм ги метнала в Космоса?

— Не бих излъгал — увери ме роботът.

— Хесперъс, погледни го от моето положение. Ти ме молиш да приема много сериозно твърдение на гола вяра!

— Преди ми вярваше.

— Не става дума за това, че сега не ти вярвам, а че ми трябва малко време да обмисля нещата. Ти си различен — дори звучиш различно, повече като човек. Откъде да знам, че не се е променило нещо друго?

— Променило се е повече, отколкото можеш да си представиш — аз все още съм Хесперъс, но съм и нещо много по-голямо, отколкото той някога е представлявал. И ти казвам, че си длъжна да предприемеш мерки срещу Каденца и Каскада!

— Те не могат да направят нищо от мостика. Мога да се консултирам с линията и да видя какви действия следва да бъдат предприети.

— Няма време. Тези роботи нямат нужда да им прехвърляш контрола върху кораба — това беше просто крачка, която ще им спести известно количество затруднения. Вече минаха няколко минути от пристигането им — векове в машинно време. Досега те най-вероятно доста са напреднали в усилията си да получат пряк контрол. Вероятно вече са проучили и отхвърлили хиляди стратегии за получаване на управлението. Имат още хиляди за изпробване. Рано или късно една от тях ще успее. Винаги има задна вратичка.

— Няма да получат контрол над него!

— Напротив, само им дай време — време, което в момента може би се измерва в минути или дори секунди. Корабът е голям и стар, а те са умни и изобретателни. Сложиш ли ме на мостика, и аз самият бих се справил, а те са двама.

— Ако грешиш, а аз се изложа с действия срещу Машинните хора...

— Тогава ще поема изцяло вината — а аз мога да съм много, много убедителен. Давай, Пърслейн! Времето не е на твоя страна. Аз

съм.

— Постави ме на пода! — казах. — Не мога да го правя, докато ме разнасяш наоколо!

Хесперъс забави ход и ме остави на палубата.

Бременни с минало, около нас стърчаха тъмните кораби и странните машинарии от товарния трюм.

— „Сребърен“ — казах, — чуваш ли ме?

Гласът в главата ми отвърна:

— Чувам те, Пърслейн!

— Каденца и Каскада — двамата гости, на които те представих наскоро.

— Да, Пърслейн?

— Те на мостика ли са в момента?

— Да, Пърслейн.

— Покажи ми ги!

Пред мен изникна образ и увисна в мрака.

Роботите се намираха на мостика. Бяха застинали почти неподвижни, отпуснали ръце покрай хълбоците си.

Коментирах:

— Не ми се струва да вършат нещо особено.

— Няма и да имат такъв вид — отвърна Хесперъс.

Не ми се удаде лесно да изрека следващата си реплика:

— „Сребърен“, искам да ги обездвижиш!

— Те представляват ли заплаха, Пърслейн?

— Да — настоя Хесперъс.

— Засега просто ги обездвижи. Използвай импасори да ги задържиш там, където се намират.

— Извършено е, Пърслейн.

Роботите изглеждаха съвсем същите. Нищо около тях не даваше и най-малък знак, че сега са приковани на място, оковани в калъфи от ограничителни полета.

— Вече не могат да сторят нищо — казах на Хесперъс.

— Могат да правят всичко, което и преди. Те се пресягат с умовете си, опитват се намерят процеп в защитите на кораба ти. Той дори няма да разбере, че го правят. Те са много умни. Когато успеят, Пърслейн, първото нещо ще е да обезоръжат тези обездвижители. Нищо, което кажеш или сториш, няма да ги възстанови. Каденца и

Каскада ще имат пълна свобода на борда на кораба ти — или по-скоро на кораба си, тъй като ще го притежават — и с нищо няма да си способна да ги спреш. За секунди ще са навлезли в системата за прехвърляне и секунди по-късно ще са в тази зала... — Хесперъс извърна глава към вратата, през която бяхме влезли. — Аз съм само един, те са двама. Ще сторя каквото мога, за да те защитя, но шансът не е на моя страна. Дори сега!

— Дори сега? — попитах, долавяйки странността в изказа му.

— Няма значение. Моля те, повярвай ми, Пърслейн. Преживели сме много. Срамота ще е всичко да свърши тук, нали? Особено когато имаме толкова много да си кажем!

Имах чувството, че в гърлото ми е заседнал камък.

— Трябва да се консултирам... мога да се свържа с Кемпиън или Бетъни за секунди...

— Те ще ти кажат да не ми обръщаш внимание. От тяхна перспектива това е напълно разумна гледна точка. Но ти не разполагаш с този лукс. Защото си засегната лично ти и ти казвам, че роботите са на секунди от сдобиване с контрол върху кораба. Трябва да бъдат разрушени сега или изхвърлени!

— Това е много трудно решение, Хесперъс!

Сега той говореше бързо, сякаш долавяше, че има само мигове за доказване на тезата си.

— Как са стигнали до Невма, Пърслейн? Проучвала ли си изобщо въпроса?

— Разбира се. Сейнфойн ги е довела. Били са нейни гости.

Хесперъс сигурно е разчел пукнатината на съмнение, изписана на лицето ми.

— Не ги е довела Сейнфойн — възрази той. — Може да си го е мислила, но не това е начинът, по който се е случило. Те са я издирили. Те са искали да дойдат тук — долових го много ясно. Имали са нужда от линията Джентиан, но пристигането им е трябвало да изглежда достоверно. Тя е била тяхна марионетка, а не обратното.

— Тя твърди, че ги е срещнала на сбирката на линията Доркъс.

— Сигурно са разчитали някой от Джентиан да се отбие. Ако не се е появил някой, щели са да намерят по-заобиколен път да стигнат до вас. Но крайната цел е била да присъстват на сбирката ви.

— Но защо?

— Пърслейн! Без повече въпроси!

Кимнах отсечено. Не беше успял да ме убеди напълно — нищо подобно. Но по принцип бях склонна да се доверявам на Хесперъс, а и той беше прав за Сейнфойн. Имаше и още нещо — притежаваше властно излъчване, каквото не бе имал преди, в допълнение към факта, че като цяло поведението и речта му бяха по-малко официални, отколкото преди да се разболе.

— „Сребърен“ — казах с треперлив глас, — вземи обездвижените гости и ги изхвърли в пространството!

— Сигурна ли си, Пърслейн? Това е *много* необичайна заповед! — с което корабът имаше предвид, че не си спомня някога да съм искала подобно нещо от него за всичките обиколки, откакто съм му била господар.

— Да. Сигурна съм. Дай им достатъчен тласък да ги предпазиш от падане в атмосферата поне за сто орбити. Те няма да пострадат особено!

— Изпълнявам командата, Пърслейн.

Чаках „Сребърни крила“ да ми каже, че роботите са били изхвърлени.

И продължавах да чакам.

— Това не е добър знак — заяви Хесперъс.

Вдигна ме отново и се затича. Под мен краката му се превърнаха в замазано петно от редуващи се златни бутала.

— „Сребърен“ — настоях, повишавайки глас над рева на вятъра, докато роботът търчеше през трюма, — потвърди изпълнението на последната заповед!

Не получих отговор.

— Изгуби кораба си — каза Хесперъс.

— Не — отвърнах, отказвайки да го приема. Навсякъде околоръст „Сребърни крила“ изглеждаше точно както винаги.

— Не трябва да се самообвиняваш. Ти все пак издаде заповедта. Твърде вероятно е, когато го помоли да ги обездвижи, машините вече да са били завзели кораба ти. Вероятно просто са били любопитни какви са намеренията ти.

— А сега?

— Смятам, че ще се опитат да убият теб и да унищожат мен. Но се надявам, че ще успеем да стигнем до совалката първи.

— А след това какво?

— Ще излетим и се надявам защитата на „Сребърни крила“ да не стреля по нас, преди да имаме възможност да се измъкнем.

В този момент не бяхме далеч от совалката, но от моя гледна точка все едно ни оставаха километри. Бяхме подминали много други кораби, които можеха да са ни евентуално полезни, стига да бяха заредени и изпитани за полет. Съблазнително беше да влезем в тях и да ги съживим. Юрисдикцията на „Сребърен“ се простираше до товарния трюм, но не и вътре в корабите в него. С броня между нас и роботите можеше да издържим достатъчно време и да избягаме. Но пък совалката работеше и я бях оставила с пуснат двигател, готова да излети при първо нареждане. Когато стигнахме до нея, Хесперъс ме свали на палубата и аз казах на совалката да се отвори и да ни пусне вътре. Щом люкът се затвори зад нас, позволих на нервите си да се отпуснат поне малко.

Въпреки синините си и замъгляването, което все още влияеше на зрението ми, побързах да се втурна напред и се настаних на седалката за ръчно управление, протягайки напред ръце като рицар, очакващ да му надянат ръкавиците. Совалката образува контролните си уреди и покорно ги бутна в ръцете ми. Разкачих съединителните скоби и засилих двигателя от празни обороти до ходова мощност, достатъчна да ни изведе от товарния трюм. Завъртях клинообразния нос на совалката така, че да се обърнем към квадратния изход на отворения люк към Космоса — виждаше се през процепите между редиците кораби, простиращи се на почти седем километра разстояние. Бях оставила вратата отворена след пристигането ни, наясно, че скоро ще прекарвам кораби през атмосферната завеса.

— Мисля, че ще успеем да се измъкнем! — казах, подкарвайки совалката напред.

Можех да приложя повече мощност, ако разполагах с чисто трасе до вратата, но трябваше да си проправам път през гората от кораби и техните докови люлки. Задвижех ли се твърде бързо, рискувах да се сблъскам с нещо по-голямо и тежко от совалката и закачено толкова стабилно на място, че все едно се врязвам в скала.

— Те знаят какво се опитваме да направим — отвърна Хесперъс.

— Откъде знаеш?

— Вратата се затваря.

Вгледах се, но нямаше как да съм сигурна, че отворът е станал по-тесен, отколкото когато потеглихме. Трудно беше да преценя, тъй като ъгълът се променяше през цялото време, докато насочвах совалята около поредното препятствие.

— Сигурен ли си, Хесперъс?

— Абсолютно. Искаш ли аз да пилотирам?

— Справям се, благодаря.

— Аз ще бъда по-бърз. Не ме забавя периферна нервна система. В палеца ми има толкова нервни окончания, колкото в целия ти череп.

— Много благодаря!

— Просто посочвам очевиден факт. Мога да ни отведа до вратата по-бързо, ако ми прехвърлиш пилотските права.

Сега дори на мен ми беше ясно, че вратата в крайна сметка се стеснява. Правоъгълникът Космос, ограден от отвора, все още беше три километра широк, но изглеждаше много по-малък, отколкото два километра висок. Един и половина, може би по-малко.

Отдръпнах ръце от инструментите и казах:

— Прехвърлям временно управлението на пътника ми, ще си го върна при първо нареждане! — след това се оттеглих от пулта и допълних: — Ето. Твоя е. Постарай се, понеже определено се справях добре!

Хесперъс зае моето място и разположи широкия си гръб между мен и пулта.

— Благодаря, Пърслейн. Ще дам всичко от себе си!

Ускорихме се. Ускорихме се значително, стрелкахме се покрай препятствията, гмуркахме се през процепите между портовите опори, прелитахме покрай колони, които ми се струваха само на милиметри разстояние. Хесперъс правеше такива бързи промени на курса, че омекотителите се затрудняваха да ги коригират. Усещах дърпането и бутането на инерцията: фантомни пръсти се мъчеха да ме смачкат на кайма, стига само да успеят да ме докопат по-здраво.

— Вратата се затваря по-бързо — констатира Хесперъс с вбесяващо спокоен тон, макар че ръцете му се стрелкаха маниакално бързо, като ускоряваща се игра. — Противниците ни сигурно са доловили намеренията ни за бягство и са активирали някаква система за аварийно затваряне.

— Можеш ли да се движиш по-бързо?

— Като приема известен рисков елемент. Не смятам, че в момента разполагаме с особен избор, нали?

— Прави каквото е необходимо. Аз просто ще застана ето там и ще затворя очи.

— Следващия път може да е добра идея да паркираш по-близо до вратата.

— За теб мислех. Смятах, че ще е хубаво, ако на Каденца и Каскада не им се налага да те пренасят много далеч до залата за прехвърляне — в случай че си уязвим към повреди.

— Тогава се прекланям пред предвидливостта ти и се извинявам за непредизвиканата си критичност!

Хесперъс сръза още няколко ъгъла литературно и метафорично. Совалката се разтресе и завибрира, одрасквайки повърхността на няколко препятствия. Не знам дали беше случайност от негова страна или обмислен елемент, включен в изчисленията му. Знам само, че се движехме по-бързо, но вратата се затваряше още по-целеустремено, стискаше челюсти, превърнала се вече в тъмна цепка от Космос, през която се надявахме да се приплъзнем.

Накрая Хесперъс излезе от основната група препятствия и ни остана само двукилометров спринт към отвора. Вратата продължаваше да се затваря, но сега можехме да наберем по-висока скорост. Стените на товарния трюм се плъзгаха от двете ни страни все по-бързо и по-бързо и посмях да се надявам, че ще успеем.

Сбърках. Внезапно совалката подскочи и се олюля, сякаш се беше натъкнала на екран от невидима мрежа. Стените драстично намалиха скоростта, с която ни отминаваха. Хесперъс даде повече тяга, но совалката се забавяше, вместо да се ускорява. По пулта грейнаха червени сигнали и монотонно започна да се повтаря звънене.

— Какво става? — попитах.

— Смесват се двигателни полета — отвърна Хесперъс, завъртайки глава да погледне през рамо. — От това се боях най-много! „Сребърни крила на утрото“ трябва да е задействал параметричния си двигател. Полевите ефекти интерферираат един с друг и се боя, че совалката губи битката.

— Можеш ли да направиш нещо?

— Наясно си с ефекта, Пърслейн. Ако насилвам двигателя още повече, или ще го деактивирам заради предпазителите му, или ще го

раздробя на парчета. Не съм сигурен, че има значение какъв изход е по-вероятен... — Хесперъс отново опита да ни подкара напред, побавно този път. — Съжалявам, Пърслейн, но според мен ни хванаха!

— Вратата почти се е затворила. Дори ако пришпориш отново двигателя, вече няма да има значение.

„Сребърни крила“ явно започваше да променя курса си. Докато вратата се затваряше до цепнатина, пред очите ни се появи дневната страна на Невма. Планетата видимо се смаляваше. Една минута ускорение при хиляда g стигаше да остави осемнадесет хиляди километра между нас и стартовата ни точка. След втора минута щяхме да пътуваме със седемдесет и две хиляди километра — два пъти диаметъра на Невма. Всички, които познавах и които обичах — всички, които ме обичаха, се намираха на тази смаляваща се планета. Трябваше да се преборя с нуждата да посегна към нея и да се опитам да я задържа, докато ускорението я откъсва от мен.

Вратата се затвори. Хесперъс прехвърли двигателя на празен ход.

— Опасявам се, че много сме загазили.

Съпротивлението на въздуха в трюма спря напълно.

— Не можем просто да се реем тук! — възразих.

— Има свободен пристан от дясната ни страна. Ще рискувам да подам малко мощност, за да ни вкарам там.

Пултът проблесна с предупреждение и включи съпровождащата аларма, но Хесперъс успя да ни въведе в дока и остави совалката да изтрака в ограничителите му. Полевите държачи ни защитиха стабилно.

— Със сигурност напускаме системата на Невма — каза роботът. — Това е един от най-бързите кораби на линията, нали?

— Особено сега, когато са ни останали само петдесет и един. Ето защо Каденца и Каскада го искаха толкова много!

— Именно от това се боях. На приятелите ти дяловеци ще им бъде трудно да те догонят, особено като се има предвид изненадващият старт на роботите.

— Не може просто да се предадем и да пътуваме с тях. Не знаем дори накъде ни отвеждат!

— Много се съмнявам, че роботите имат намерение да ни вземат на това пътуване. Щом веднъж излязат от системата и се оправят с

възможните преследвачи, смятам за много вероятно да се съсредоточат върху нас.

— И?

— И ще намерят начин да ни елиминират. Ще сторя всичко по силите си да те защита, но съм само един.

— Какво искат те?

— Да отидат някъде.

— Не е имало нужда да изминават целия път до Невма, за да си намерят кораб. Ако казаното от теб е вярно, то те са планирали всичко това още преди засадата на планетата за сбирки.

— Така изглежда.

Роботът обърна гръб на пулта. Златната му маска бе неутрална както винаги, с изражение на дружелюбие, но отвъд него нямаше какво друго да разчета.

— Знаеш повече, отколкото ми казваш, Хесперъс. Останах с това впечатление от мига, в който се пробуди. Какво се случи там, на Невма?

— Ще трябва да преразгледаме положението си — той пренебрегна въпроса ми. — Тази совалка има ли устройства за суспендиране?

— Не. Никога не са ни трябвали.

— Така си и мислех. Засега ще върши работа, но може би ще е по-добре да се преместим на по-голям, по-удобен за защитаване кораб. Ако разполагаш с такъв с оръжия и истински двигатели, може би ще успеем да си проправим със сила път извън товарния трюм. Тук има ли такъв кораб?

— Нека си помисля. Вратата на трюма е доста дебела — ще е нужно нещо повече от обикновен лазер, за да се мине през нея.

— Да видим какво ще се намери!

— Добре — казах притеснена, все още ми беше трудно да възприема случилото се в последно време. Бях се ужасявала да предам „Сребърни крила“, но сега бих преминала с радост през тази процедура, вместо да се окажа затворник на собствения си кораб. — Всичко става твърде внезапно, Хесперъс! Ще трябва да ми простиш слабостите. Разполагам с периферна нервна система и ми отнема известно време да се настройвам към радикални промени в положението.

— Готов съм да ти простя всичко, Пърслейн! — той се обърна към пулта и направи още няколко настройки. — Ще задържа двигателя в готовност, просто в случай че ни се отвори възможност за бягство. Не смятам, че трябва да разчитаме на такава обаче.

— Не разчитам. Смяташ ли, че останалите вече са забелязали заминаването ни?

— Почти сигурно.

— И?

— Ще им е трудно да разберат какво става. Може да им хрумне, че ти крадеш собствения си кораб, не роботите.

— Не биха си помислили такова нещо! — но още докато го казвах, осъзнах, че е прав. — Трябваше да се обадя на Кемпиън долу.

— Щяха да решат, че си измисляш цялата история и лъжеш, че роботите са измамници.

— Но те са!

— Никой на Невма няма да повярва.

— Освен Кемпиън. Той щеше да ми повярва... Би ми повярвал, независимо колко безумно звучи.

— Тогава съжалявам, че не можа да се свържеш с Кемпиън. Но в дългосрочен план щеше да има много малко значение — Хесперъс положи златната си ръка на рамото ми. Пръстите му бяха студени и твърди, но и нежни. — Вероятно щеше да е безполезно. Ако роботите вече са били взели властта над кораба, преди да се опиташ да ги изхвърлиш — а аз съм все по-сигурен, че е било така, — то те нямаше да имат угризения да блокират усилията ти да се свържеш с Невма.

Затворих замъглените си уморени очи в очакване цялата Вселена да се сгъне на вързоп и да иде да се свие в ъгъла. Но когато ги отворих отново, Хесперъс и Вселената все още очакваха да кажа нещо.

— Страх ме е — признах. — Никога не съм попадала в ситуация, в която да съм била лишена от контрол. Дори когато отидохме при Духа, беше по наш собствен избор.

— Случва се на всички ни в крайна сметка — роботът свали ръка от рамото ми и бързо като светкавица докосна клепачите ми с палец и показалец. Щях да трепна, ако беше действал по-бавно, но усетих само докосване на метал, пробождање на студ, твърде кратко, за да се нарече болка — и след това ръката му вече се снижаваше.

— Ремонтирах очите ти. Имаше частично отлепена ретина в дясното. И спукани капиляри в двете. Вярвам, че зрението ти вече е ясно.

По чудо така беше.

— Какво направи току-що?

Хесперъс вдигна лявата си ръка и ми позволи да разгледам показалеца. Между златния нокът и живеца се показва миниатюрно, подобно на харпун уредче. Представляваше многозъб инструмент с фрактална сложност, детайлите му се губеха в пурпурнозлатна мъгла, сякаш то самото постоянно влизаше и излизаше от фокус или направо от реалността.

— Поправих те — каза простиичко Хесперъс. — Не беше трудно!

— Винаги ли си бил способен да го правиш?

— От момента, в който те срещнах.

— Но има и друго, нали? Откакто се върна, ти си по-различен.

— Не съм способен да върша неща, които не съм могъл и преди, но виждам ситуацията в нова светлина. А и знам много, много повече.

— Понеже Духът е възстановил паметта ти?

— И това също.

— Но не е само това.

— Научих невероятно много неща, Пърслейн. Все още се опитвам да вникна в някои от тях!

— Но сега не му е времето да говорим за това.

— Не и докато не решим дали ще останем тук, или ще се опитае да стигнем до някой от другите кораби.

— И това решение ще трябва да взема аз, така ли?

— Знам много неща, но само ти си наясно със съдържанието на този трюм. Помисли внимателно, Пърслейн, понеже много неща зависят от твоето решение!

— Ясно — казах. — Без натиск, така значи?

ЧАСТ ШЕСТА

Милейди — Добентън се приведе на влизане в покоите ми, —
нося ви лоши новини!

Бяха минали две седмици откакто допях обвързаната с кръв игла до пръста си. Бях очаквала Калидрис да потропа на портите на Облачния дворец в рамките на два-три дни, нека са четири или пет, като имаме предвид затруднените пътувания на открито заради вездесъщите шпиони на Мордакс. След седмица започнах да се притеснявам. В края на втората — да се подготвям за неприятната възможност Калидрис да е вече мъртъв. В крайна сметка беше минало много време, откакто за последен път ми прати вест. Но когато ми връчи обвързаната с кръв игла, той ми каза, че магията ѝ ще подейства само ако е още жив. Не бях усетила болка, когато потече кръв; ако Калидрис не беше вече на този свят, трябваше да почувствам поне пробождането.

— Кажи ми новината, Добентън. Калидрис е мъртъв. Бил е заловен по пътя си към Облачния дворец.

— Ако може да се вярва на агентите ни, Калидрис е жив. Милейди, извършили сме ужасна грешка!

Оставих огледалцето и четката си. Бях се занимавала с косата си, седнала до прозорец с цветно стъкло, украсен с красиви шарки.

— Не те разбрах.

— Боя се, излиза, че по времето, когато го призовахте, Калидрис вече е бил затворник на Мордакс. Бил е заловен при едно от нападенията на херцога — част от по-голяма група, в която е имало ковачи и разнообразни занаятчии. Затова и не са ги пратили направо на ешафода. Мордакс би предпочел да пороби такива хора и да ги кара да обличат армиите му. Калидрис се е предрешил добре и е използвал блокиращи заклинания да маскира собствените си магически умения. Трудно и опасно начинание — но е свършило работа. Заблудило е дори личните магьосници на Мордакс. Разбира се, Калидрис не би могъл да поддържа измамата до безкрай — коствало му е много усилия, но е

щял да успее да се защити, докато е бил под пряко наблюдение. После, когато групата бъдела пратена на работа върху армията на Мордакс, е щял да организира и бягството си.

— Моля те, кажи ми какво друго са научили шпионите!

— Калидрис е бил забелязан от един от тези хора в момента, когато иглата се е забила. Той е разпознал присъствието на магия — кръв се е появила на пръста на жертвата без причина и болката на Калидрис е била непропорционална на раната му. В същия миг е изгубил контрол върху блокиращите заклинания: те изисквали постоянни, мъчителни усилия. Шпионинът се уплашил. Повикал стражата и им казал какво е станало. Калидрис бил отделен от обикновените ковачи и изправен през херцог Мордакс. По това време и придворните магьосници на Мордакс усетили присъствието на силен чужд ум в Черния замък. Калидрис бил разкрит. Бил окован и със запушена уста, преди да успее да вдигне магия срещу мъчителите си.

Погледнах към Добентън с привичния си скептицизъм.

— Това са ти съобщили шпионите ни? Ако имаме такива хора, защо вече не сме завзели Черния замък?

— Разполагаме също и с това — каза Добентън, избягвайки да отговори на въпроса ми.

Подаде ми писмо. Потреперих при вида на печата с черната решетка. Поредната връзка с доведения ми брат. Разпечатах го трескаво и прочетох високомерните хвалби на Мордакс как е заловил Калидрис.

— Мислиш си, че не мога да го обърна в своя вяра — прочетох, — но грешиш. Всеки може да бъде променен. „Придворие“ ме промени. Мислех, че съм по-силен от играта, че мога да стана Мордакс, без да наследя мантията на личността му и неговото минало. Грешах по този въпрос, както и ти ще сгрешиш за Калидрис. Ще му кажа, че си го предала, за да си върнеш придворната дама; че съм те помолил да ме снабдиш с доказателство за самоличността му. Той няма да ми повярва в началото, но съм виждал как се пречупват хората. Времето ще подкопае старата му лоялност и ще го обърне във вярата на Черния замък. А след това върху Кралството ще бъде стоварена магия, по-мощна от всичко, което можеш да си представиш!

Погледнах Добентън с циркулиращ във вените лед.

— Провалихме се. Краят настъпи!

Клепачите му тежаха като оловни заради недостига на сън. В последно време камердинерът Добентън, оръжейникът Кирлърс, войниците му и най-високопоставените ми министри не мислеха за друго освен за Калидрис и Черния замък.

— Може би Калидрис ще има силата на волята да не се обърне против нас!

— Никой простосмъртен не е способен да устои. Нали видя какво пише в писмото си херцог Мордакс, Добентън — не се преструвай, че не си го отворил и презапечатал, преди да стигне до ръцете ми. „Придворие“ го е променил. Знам какъв беше, преди да влезе вътре!

— „Придворие“, милейди?

За миг се усетих на ръба на променящо ме познание, тайна, която би предложила друга, по-малко притеснителна гледна точка към всичките ни проблеми. Все едно бяхме актьори на сцена, дотам привикнали с ролите, които изпълняват, че бяхме забравили, че цялата тази работа е просто представление. Натоварени с тежестта на проблемите на героите, бяхме имали миг на просветление — осъзнаване, че това е само пиеса, само костюм, от който можем да излезем когато си пожелаем. Напоследък имах доста такива мигове — усещане, че се намирам в театър, че никое от действията ми няма особени последици отвъд облицованите в зелено стени на залата. Понякога се случваше някоя дума или фраза — „Придворие“, космически кораб, планетоид — да ми прозвучи като знаменателен ключ, който ей сега ще отвори вратата към велики и вълнуващи загадки. За щастие — защото те лесно можеха да отвлечат вниманието от проблемите тук и сега — тези мигове винаги отминаваха и оставяха само бледо усещане за безпокойство и вълнение.

— Няма нищо, Добентън. Просто исках да посоча, че не можем да доверим Кралството на вярата, че Калидрис ще се окаже по-силен от всеки раждал се някога човек — поколебах се, прокарайки нокти по острия ръб на писмото. — Винаги е имало към кого друг да се обърнем. Когато тази възможност бе повдигната за първи път, я отхвърлих, както и бях права да сторя предвид състоянието на делата ни по онова време. Сега ситуацията взе много зловещ обрат и трябва да я преосмислим. Ако магията на Калидрис бъде използвана срещу

нас — а аз се боя, че така ще стане, — трябва да разполагаме с равен нему съюзник.

— За Реликтус ли става дума, за провалилия се ученик? — ужасът изтегли цвета от и бездруго преbledнялото лице на Добентън. — Не съм съгласен с Кирлъс, милейди. Реликтус трябва да си остане където е, докато изгние!

Бях права за магията на Калидрис, макар че щяха да минат месеци преди да узнаем истината за поражението му. Мигът на осъзнаването настъпи, когато призрачните войници започнаха да нападат нашите села.

Единствената слабост на херцог Мордакс винаги е бил размерът на армията му — добре екипирана и добре обучена, безмилостна в изпълнението на заповедите му, но разхвърляна по изпълнението на твърде много кампании, с твърде много точки за нападение по границите на Кралството. Нашата армия беше по-многобройна, но (не може да се отрече) по-малко ефективна и само това нелеко равновесие съдържаше напредъка на противника. Ако беше неминуемо по-силен, той нямаше да има причини да взима заложници, нито би имал за какво да използва Калидрис. Мордакс беше човек на приложните изкуства, обучен в кръвопролитното изкуство на войната и хранеше инстинктивно недоверие към магията. Въпреки това никога не се бях лъгала, че ще се съдържи да не използва по предназначение новата си награда, ако обстоятелствата му дадат възможност.

В началото всичко, което знаехме за Призрачните отряди, идваше от доклади на уплашени и не особено достоверни свидетели. Нападатели бяха изгорили едно село. Войниците размахвали факли и пики, били обичайната групичка, издокарана да прилича на бандити. Но докато опожарявали селото, извън него останали яздещите с тях ескорт бронирани войници на тънки като скелети коне, жилави и бързи като хрътки. Само един от тях бил яхнал тежковоз и бил и единственият с вдигнат челник. Другите носели сложно скачени брони, всеки инч от телата им бил защитен от метал. Мъжът с вдигнатия челник бил издокаран в кожена броня със зашита по нея метални плочи. Изглежда, предвождал другите войници — онези със затворените шлемове, но така и не им дал нито една словесна команда.

Един от селяните, изваден от кожата си заради горящата си къща, открил бронираните ездачи и стрелял по тях с краден лък. Пуснал шест стрели по отряда, но те или отскочили от броните им, или се забили в сглобките между частите, без да нанесат очевидна вреда на ездачите. Щом бандитите напуснали селото, бронираните препуснали да се присъединят към тях. В този момент селянинът пуснал седма стрела и по късмет улучил в хълбока един от конете. Конят подрипнал и хвърлил ездача си. Той се стоварил на земята, без да издаде нито звук освен трясъка на метала. От другите ездачи единствено онзи на тежкия кон се обърнал. След това махнал с ръка и останалите препуснали след него, без да обръщат внимание на падналия си другар.

Селянинът изоставил прикритието си, за да огледа падналия ездач. Онова, което открил, го притеснило безмерно. Бронята била пукната, а едната ръка се била откачила от торса. Но нямало следа от ранена плът, а когато огледал останките, открил само празен метал — костюм от броня без човек в него. Тогава разбрал и защо конете на рицарите били толкова тънки и бързи. От тях се искало да носят само тежестта на метала, не и човек вътре в бронята.

Ето така научихме за първи път за Призрачните отряди. В течение на следващите седмици доклади за тях запристигаха отвсякъде из Кралството. Придвижваха се толкова бързо и с такава пъргавина, че можеха да пресичат границите ни по начин, какъвто никой друг не бе използвал. Действаха нощем, все едно беше дневно време. Конете им миришеха на смърт и разложение, сякаш самите те бяха оседлани трупове, върнати към живот с една-едничка цел. Никога не ги бяха виждали да пасат или да пият вода, а и в най-студените нощи нито следа от дъх не напускаше дробовете им.

А и пристигаха в безмерни бройки. Каквато и магия да използваше срещу нас Калидрис, тя изискваше само производството на нови брони. Дори нашите ковачи да можеха да работят също тъй усърдно, ние пак нямаше да им намогнем — нямаше откъде да вземем достатъчно войници, способни да запълнят всичкия този метал. Мордакс можеше да вдигне колкото си иска на брой.

Тогава осъзнах, че имаме нужда от Реликтус — че не мога повече да се вслушвам в скрупулите си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Бях тръгнал да се поразходя по един от мостовете на Имир, очарован от пляскането на флаговете и цветовете им, вълнуващи се на фона на небето. Там ме намери Бетъни.

— Кемпиън — каза той, вдигайки черната яка на палтото си за защита от вятъра.

— Мъзириън свърши ли за днес?

— За Пърслейн става дума. Току-що получихме тревожни новини!

Вятърът не ме беше притеснявал до този момент, но точно сега ме прониза до кости.

— Какво е станало?

— Знаем само, че се качи на „Сребърни крила“ с роботите — и тримата са на борда. Корабът й току-що напусна орбита внезапно, без предупреждение. Насочва се извън системата на Невма със — както смятаме — максималното възможно за този модел безопасно ускорение.

Сграбчих перилото на моста, за да не се олюлея. Новината ме порази като световъртеж.

— Преди колко време?

— По-малко от четвърт час. Дойдох колкото се може по-бързо.

— Трябва да се кача на орбита!

— Всички совалки са вече заети. Аз ще ползвам моята след няколко минути — добре дошъл си да дойдеш с мен. Мога да те хвърля на борда на „Дребен флирт“ преди срещата ми със „Синият Адонис“.

Толкова бях замаян, че дори не обърнах внимание на предложението му.

— А другите кораби?

— Три вече потеглиха без пилот на борда им. Те са напуснали орбита, така че имаме потеря непосредствено по петите на „Сребърни крила“. Няма да успеят да го догонят, но ще могат да влязат в обсега на...

— ... на оръжията — довърших изречението вместо него.

— Няма да се действа прибързано, но трябва да сме готови за всички възможности. Не е ясно какво е станало горе, Кемпиън, но знаем, че не е част от плана. Не казвам, че ще стреляме при първа възможност — това ще е последното, което ще сторим. Но може да се наложи да осакатим „Сребърни крила“, да го забавим достатъчно, за да го догоним...

— Знам какво си мислите. Но Пърслейн не би откраднала собствения си кораб!

— Не ѝ харесваше да го даде на роботите.

— На теб щеше ли да ти хареса, ако беше на нейното място? — поклатих гневно глава. — Пърслейн не постъпва така. Тя щеше да предаде кораба си на роботите, а после да се върне тук долу с високо вдигната глава.

— Какво е станало тогава?

— Онези работи изобщо не ми харесваха.

— Смяташ, че са откраднали кораба? — Бетъни се втренчи в мен неразбиращо. — Те и бездруго щяха да го получат, Кемпиън — защо да го крадат сега, когато можеха просто да почакаят Пърслейн да им го връчи?

— Не знам. Просто казвам, че не ги харесвам. И не започвай да ме обвиняваш, че съм машинофоб. Нямах проблеми с Хесперъс... — след това пред очите ми се изпречи мисъл. — Някой да се е опитвал да говори с нея?

— Първото, което пробвахме, веднага щом напусна орбита. Но Пърслейн не отговаря.

— Това просто доказва, че не е замесена.

— Така ли?

— Пърслейн не би тръгнала, без да се свърже с нас, Бетъни — тя ще положи дяволски много усилия да ни даде да разберем точно какво мисли по съответния въпрос.

— Вероятно ще проговори, когато се почувства в безопасност.

— Тя не говори, понеже не може да говори. Нещо се е случило в орбита...

Полека-лека възможността Пърслейн да е била убита завземаше мислите ми, образувайки самотен тъмен облак на иначе чисто небе. Избутах я решително от съзнанието си, но тя упорито се връщаше. Ако по някаква причина роботите бяха решили да вземат кораба, вместо да

чакат да им го прехвърли, убийството на Пърслейн нямаше да ги затрудни повече от простото примигване.

— Трябва да се кача на орбита — повторих.

— Точно там отиваме! — Бетъни посегна и ме хвана за ръцете, стискайки ме грубо над лактите. — Кемпиън, чуй ме наистина внимателно. Имаме си различията! Не очаквам да се държиш като мен или някога да ми простиш за стореното на Пърслейн. Но разбери, че си имам причини — мислех за линията, за това неизмеримо крехко, невероятно рядко нещо, което споделяме помежду си. Трябваше да покажа важността на дисциплината — сега повече от всякога. Но не беше лично; не беше извършено от отмъстителност. И знаеш ли какво? Признавам, че беше грешка да допусна Мъзириън да води разследването. Ти го забеляза далеч преди мен. Не съм непогрешим. Но не съм и чудовище! Ако можеш да ми простиш за всичко, което смяташ, че съм сторил на теб или на Пърслейн, готов съм да загърбя недостатъците ти и небрежното ти отношение към линията. Предлагам ти приятелството си и своята прошка. Ако Пърслейн е сторила нещо лошо, тя заслужава да получи възможност за изкупление. Ако не е, то заслужава нашата помощ — абсолютно и безусловно. Ще пришпорвам кораба си до границата на възможностите му, за да я догони, и знам, че ще сториш същото. Разполагаме с още четиридесет и осем дяловека, които се чувстват по същия начин.

Изчаках малко, после попитах:

— Приключи ли с речта?

— Казах каквото имах за казване. Ако си с мен, совалката ми е готова да ни качи на орбита! Ако не можеш да понесеш мисълта да се возим заедно, мисля, че Акънайт или Тънзи след малко също ще се качват горе.

Обмислих положението и отвърнах:

— Да вървим!

Политиката на линията диктува всичките ни кораби да са в състояние за незабавна готовност за излитане, така че да могат да напуснат орбита и да се втурнат към междוזвездното пространство в мига, когато патрулът забележи приближаването на вражески сили. Възможността за бягство витаеше в дъното на съзнанието на всички

ни, във всяка секунда, прекарана на Невма. Нуждата в рамките на пет минути да се наложи да напуснем този свят и никога повече да не го видим.

Но това не означаваше, че всички кораби ще се присъединят към преследването на „Сребърни крила на утрото“. Развитието на събитията беше неочаквано, но не беше причина за непредвидена евакуация — през този ден Галингейл беше на патрул на борда на „Среднощна кралица“ и не беше докладвал нахлуване на вражески нашественици; нямаше следи от флотилии убийци, намаляващи от междузвездна скорост. Линията щеше да остане в сесия, макар и с намалена численост. Така или иначе поне половината от трийсет и петте останали кораба бяха твърде бавни да догонят Пърслейн, а и от другите не повече от десет като цяло имаха някакви шансове да опитат. Три вече бяха на път, летяха без собствениците си. Ако не бяха подобренията, които получи благодарение на Атешга, „Дребен флирт“ щеше да попадне в категорията на по-бавните. Сега можеше да се смята за граничен случай — за да се надява да догони „Сребърни крила“, двигателите му трябваше да бъдат вкарани в червената зона и няхах представа какво щеше да се брой за опасна граница в момента.

— Продължаваме да й сигнализираме — каза Бетъни, докато вкарваше совалката си в обхват за прехвърляне на „Дребен флирт“, — но още няма отговор. Ако роботите са на мостика, те не може да имат никакви изисквания.

— Те нямат какво да искат от нас — отвърнах. — Разполагаме ли с предвиждане за траекторията?

— Насочват се към антицентъра на галактиката, паралелно на равнината. Може да завият, щом веднъж достигнат междузвездното пространство, но засега няма причина да приемем, че крайната им цел не е машинният Космос.

— Цялата работа ми намирава, Бетъни!

— Намирава отвсякъде.

— Каквото и да става тук, не е дело на Пърслейн. Знаеш го дори и ти.

— Ще ме изненада, ако е, но няма да ми е за първи път.

Благодарих му за возенето и се прехвърлих на „Дребен флирт“. Доловил пристигането ми, корабът се постави в незабавна готовност за

излитане. По времето, когато стигнах до мостика, двигателят пухтеше леко, готов за преследването.

Всичко се случваше толкова бързо, че, що се отнася до цялата поредица събития, имах усещането, че плувам в сънна нереалност. За по-малко от дванайсет часа корабът на Пърслейн щеше да се движи толкова близо до скоростта на светлината, че на най-бързия строен някога друг кораб щяха да са му нужни сто хиляди години да го догони. А когато успееше, и двата щяха да се намират от другата страна на галактиката. Единствената възможност да я настигнем беше да я гоним сега, пратили по дяволите всички вградени предпазни системи.

Заех командирското си място, положих курс за преследване и включих двигателя на хиляда g. Невма пропадна като стотинка, хвърлена в кладенец. Като всички планети, докато стоиш на нея, тя ти се струва голяма като цялата Вселена, но сега я виждах като малкото сребърно камъче, каквото в действителност беше — миниатюрно, обло чакълче, носещо се в безконечно по-голяма бездна, оградено от вакуума чрез тъничък воал атмосфера.

В течение на няколко минути бях насаме, без придружители в близкия обхват на сензорите ми, но след това другите кораби започнаха да се включват във формация около мен, за момента със съвпадащо ускорение. Трите отпред принадлежаха на Чарлък, Орич и Агримъни^[1]. Следваха ги пет, единият от които беше моят, другият — на Бетъни. Останалите три принадлежаха на Соръл, Тънзи и Хенбейн, съответно с Чарлък, Орич и Агримъни в ролята на пътници. Скоро щеше да ни съпроводи и шести, тъй като Галингейл се беше отклонил от патрулния си обход, за да се присъедини към потерята. Той пришпорваше на хиляда и двеста g, убеждавайки „Среднощна кралица“ да отдаде и последния си нютон псевдотяга. От всички кораби, които в крайна сметка щяха да съставят ескадрилата преследвачи, неговият имаше най-добър шанс да скъси разстоянието до „Сребърни крила на утрото“, макар че нямаше да бъде в състояние да достигне круизния таван на Пърслейн.

В течение на час отхвърлихме над три светлинни минути пространство между нас и Невма — сега тя представляваше просто ярка звезда зад кърмата, почти измита от светлината на слънцето си. Със стабилни двигатели, напрегнати до сегашната приемлива граница

от хиляда g, събрахме корабите си достатъчно близо за разговор в реално време. Кръгла маса се образува на моя мостик, копирана с по една, която щеше да се появи на другите кораби. Имагите на събратята ми дяловеци се vyplътиха около нея. С изключение на това на Галингейл другите се vyplътиха плътни. Мъглявостта на събрата ни служеше да напомни, че все още се намира на близо минута от нас и не може да се очаква да отговаря незабавно на дискусиата, развила се по време на дебата.

— По обед никой от нас не очакваше да бъде на борда на кораба си преди залез и да се отдалечава скоростно от Невма — поде Бетъни. — Но каквото и да се говори за нас, винаги сме били бързи и приспособими, когато бъдем принудени да действаме. Чарлък, Орич и Агримъни — благодаря, че изпратихте корабите си незабавно! Бъдете сигурни, че линията няма да забави вашето благородство!

— Прехвърлянето е твърде опасно, но ако можем да натиснем до хиляда и сто g, дори хиляда и двеста, можем да се приближим до совалковия обхват на корабите си — обади се Орич, с ръце, отпуснати на масата пред нея. Имаше дълги и заострени нокти, боядисани в полунощно черно заради погребението на Сайфъл. — Аз лично предпочитам да съм на борда на моя кораб, отколкото да седя тук и да го гледам от разстояние. Трите кораба вече са твърде отдалечени за ефективен контрол в реално време, а моят няма подходящи протоколи за подобна ситуация... — с равен глас тя добави: — имам предвид бойни протоколи, ако не стана ясно.

— Ще стигнем до протоколите след малко — каза Бетъни. — Първо бих искал да говори Кемпиън. Той познава Пърслеин по-добре от всички нас и поне веднъж не го казвам с критика наум. Прекрачили сме отвъд тази граница. Ако той има идеи, каквото и да е полезно в този миг на криза, бих желал да го чуем!

— Нямам представа какво се случва — казах, — като изключим онова, което вече споделих, и то е, че в крайна сметка всичко това не е дело на ръцете на Пърслеин. Тя е или мъртва, убита от роботите, или е техен затворник.

— Че защо роботите биха сторили подобно нещо? — попита Чарлък. — Няма какво да спечелят, ако я пленят или усмъртят. Корабът вече беше техен.

— Ако Пърслейн е решила да тръгне срещу линията... — поде Тънзи.

— Не би — отрязах я. — Бях с нея точно преди да се качи горе. Не гореше от радост, задето губи „Сребърни крила“, но беше готова да го направи. Също така искаше роботите да помогнат на Хесперъс колкото им е по силите — щом това изискваше да дари кораба си, щеше да им послужи.

— Би ли могла да блъфира? — попита Соръл, почесвайки фината си, прошарена със сиво брада. — Съжалявам, но някой трябва да зададе този въпрос. Ако Пърслейн е планирала бягството си предварително, няма да иска да научиш за него.

— Тя не блъфираше!

— Откъде си толкова сигурен? Не сме способни да четем мисли. Ако е била достатъчно твърдо решена...

Втрених се в Соръл. Досега не бяхме кръстосвали шпаги, но не го бях смятал и за близък приятел.

— Повярвай ми — Пърслейн не е имала намерение да краде собствения си кораб.

— Засега ще приемем, че Кемпиън е прав — подкрепи ме Бетъни. — Главната ни цел е да спрем кораба. Щом успеем в начинанието си и си върнем Пърслейн, ще проверим какво точно е станало.

— Как предлагате да спрем „Сребърни крила“, като изключим варианта с разрушаването ѝ? — полюбопитства Тънзи. — Съжалявам, вероятно трябваше да го кажа по-смислено, но не може просто да ѝ метнем ласо и да се надяваме да забави скорост, нали?

— Ще се целим с надежда да осакатим кораба, но без да нараним пътниците на борда — поясни Бетъни. — Това е най-доброто, на което може да се надяваме за момента.

— Някой опитвал ли се е да сигнализира на Пърслейн? — попита Чарлък.

Бетъни кимна:

— Опитваме се от момента, в който напусна орбита, но нямаме отговор.

— Кое то нищо не доказва — обадох се аз. — Ако роботите са иззели властта, те нямат никакъв интерес да говорят с нас.

— Смяташ ли, че Пърслейн е все още жива? — попита Тънзи.

— Надявам се.

— Това не е отговор!

— С такъв разполагам. Моля те, не ме припирай.

За мое облекчение тя наистина се отказа да рови в болната тема.

— Има нещо, което трябва да обмислим, преди да обстреляме „Сребърни крила“ — обади се Орич, почуквайки с върхчетата на ноктите си по призрачната повърхност на масата. — Ако роботите са взели контрола, то можем да приемем, че действат като агенти на Машинните хора. Стрелба по кораба на Пърслейн дори с намерение да го забавим може да бъде сметната за враждебно действие. От определена гледна точка това може да се тълкува като обявяване на война на машинния народ.

— Няма чак такива глупаци — възрази Агримъни. — Това е изолиран инцидент, кораб, отнет без нужното обяснение. Имаме пълното право да си върнем собствеността на линията.

Изражението на Орич дори не трепна.

— Казах „от определена гледна точка“. Най-малкото ни заплашва екскомуникация от Гражданството. Надали има нужда да ви казвам колко катастрофално може да се окаже това за линията Джентиан в сегашното ни и бездруго сериозно положение. В най-лошия случай може да провокираме роботите към ответни действия.

— Ще оправдаем действията си — каза Бетъни.

— Тогава по-добре се надявайте, че отсреща ще са готови да ви изслушат. Между тези два варианта има и други възможни изходи, почти всички — лоши. Друга линия може да реши да ни нападне просто за да покаже на роботите каква позиция заема. Ако достатъчен брой преходни цивилизации решат да комбинират силите си срещу нас, може да се сблъскаме с трудности.

— Ще ги смажем, ако проявят дързостта — каза й Бетъни. — Ако Машинните хора се обърнат срещу нас, ще смажем и тях. Те са бързи и силни, но сме наоколо много по-дълго от тях самите.

Намесих се със — както се надяхах — мнението на здравия разум:

— Нека не се впускаме в размисли за далечното бъдеще. Не знаем почти нищо за двата робота — не знаем много и за самите Машинни хора, ако това е въпросът!

— Какво искаш да кажеш? — попита Чарлък.

— Че просто не трябва да сме тесногръди. Вече стигнахме до извода, че именно посещението ми при Бдящите по някакъв начин е станало първопричина за засадата. Доктор Менинкс си имаше причини да иска да посети Бдящите, също и Хесперъс. Същото вероятно се отнася и за Каденца и Каскада.

— Те дойдоха при нас, не при Бдящите — намеси се Соръл.

— Това не променя позицията ми. Бдящите внезапно съсредоточиха доста внимание и заради записа ми ние също се оказахме забъркани в тази афера. Може машините да са решили, че е в техен интерес да посетят нас вместо събирачите на информация.

Соръл не ми се стори убеден.

— Не виждам защо случаят да е такъв. Ако Бдящите са нещото, от което се интересуват всички, защо да не се иде направо там?

— Бдящите не се занимават с работи, само с органични интелекти. Питай тях защо. Хесперъс планираше да се маскира като човек, но това щеше да изисква съществени жертви от негова страна, включително намаляване на капацитета му в изключително голяма степен — можеше изобщо да не успее. Каденца и Каскада може да не са били готови да стигнат чак дотам или вече да са преценили, че рискът от разкриване е твърде голям. Можеш ли да си представиш каква ужасна ситуация ще възникне, ако стане ясно, че Машинните хора се опитват да се инфилтрират в човешките цивилизации? Това вероятно ще е достатъчно да разпали дипломатическа криза с галактически размери, без значение как ще постъпим ние. Затова в замяна Каденца и Каскада са дошли при нас, наясно, че ние сме получили от Бдящите данни, които по някаква причина са от значение за тях двамата. Надявали са се да се доберат до информацията чрез нас, прескачайки изцяло основния източник.

Соръл попита:

— Смяташ, че ни обръщат чак такова внимание?

— Някой го прави — свих уморено рамене.

— И мислиш, че има връзка между роботите и Дома на слънцата? — попита Бетъни.

— Всичко е свързано — отвърнах. — Това не означава, че всички те работят за една и съща цел.

— Бях готов да повярвам, че сме си навлекли мъстта на друга линия, а засадата е разплата за нещо, сторено преди дузина обиколки

или повече — за наше безгрижно действие, което навремето дори не сме се обърнали да погледнем втори път...

— Но вече не ти се струва така.

— Не и ако машините също са въввлечени. А и нека си признаем, те явно са, нали? — Бетъни огледа всички ни. — Нищо лично спрямо Сейнфойн...

— ... но, изглежда, са я използвали, за да се доберат до нас — заключих. — Така че в каквото и да сме забъркани, то е от пряк интерес за машинните хора. Те са пратили Хесперъс. Мисля, че са изпратили също и Каскада и Каденца. Единственият въпрос е дали и тримата са дошли с една и съща цел.

— След като са машинни хора, нима не може да го приемем за даденост? — учуди се Соръл.

— Не е задължително. Машинните народи може да са също така раздробени, както и собствените ни човешки цивилизации...

Главоболие ми докарваше самото обмисляне на пермутациите и опитите да се наместят мотивите за скорошните събития в някакъв вид рационална структура. Притиснах пръсти към челото си.

— Казвам само, че Каденца и Каскада може да следват съвсем различни заповеди от Хесперъс или да имат повече свобода да изпълнят онова, което са пратени да извършат.

— От мястото ми не изглежда да са постигнали особено много — каза Тънзи. — Дойдоха на сбирката, преживяха засадата, постояха на Невма и накрая се съгласиха да се приберат у дома с новината за нападението. Какво пропускам?

— Нищо — отвърнах. — Като изключим факта, че на тръгване взеха Хесперъс със себе си, което вероятно не им е влизало в първоначалните планове. Освен това обаче — освен ако не са били поизкусни, отколкото осъзнаваме — не са получили достъп до никакви наши тайни или не са научили на Невма нищо, което не сме узнали и ние. Не си спомням да са обръщали особено внимание на разпитите — останах с впечатление, че изобщо не се и интересуват от тях.

— Може би вече знаеха всичко, което Грилс и останалите имаха да кажат — предположи Чарлък.

— Тогава, ако не са преследвали нашите тайни и информацията, известна на затворниците, какво целят? — попита Соръл.

— Очевидно нещо друго. То или стърчи право пред нас и е толкова очевидно, че не можем да го забележим, или е така добре скрито, че изобщо не се сещаме за него.

— Но все пак има нещо общо с нас — додаде Чарлък.

Мъглявият образ на Галингейл заговори за първи път:

— Извинете за прекъсването, но ми се струва, че вече се споразумяхме за едно — това не е типично за Пърслейн поведение. Аз съм на страната на Кемпиън и мисля, че тя е била измамена от роботите. Да не забравяме, че те първи намекнаха, че се нуждаят от бърз кораб. Просто лош късмет за Пърслейн беше, че нейният съответства на изискванията им, а и че имаше нужда от плесване през пръстите.

Бетъни стисна зъби, но не го прекъсна.

— Тя е просто жертва на обстоятелствата, нищо повече. За щастие в случая говорим за Пърслейн. Тя е умна и приспособима, а и се опитват да откраднат нейния кораб. Според мен има отлична вероятност още да е жива. В същото време не бива да отхвърляме и вероятността роботите да са прихванали и контрола над оръжията на „Сребърни крила“. Приближаването до него може да се окаже сериозно предизвикателство.

— Има предпазни механизми, които да попречат на един кораб на линия да обстрелва други — обади се Соръл.

След минута Галингейл отвърна:

— Ако роботите са достатъчно умни, няма да се затруднят да ги изключат. Не смятам, че трябва да си затваряме очите за рисковете. Все пак обаче разполагаме с брони, импасори, собствени оръжия и очевидно числено предимство. Предлагам да изключим скоростните предпазители на трите кораба в първата вълна и да ги оставим да се доближат до Пърслейн, ако успеят.

Орич беше твърда:

— Въпреки всичко искам да се кача на кораба си!

— Аз също — обади се и Чарлък.

— Корабите са заменими — посочи Галингейл. — Дори един от нас струва повече от всеки кораб!

— А ако планът се провали? — попита Бетъни. — Ако изгубим три кораба, тогава какво?

— Моята „Среднощна кралица“ има най-добър шанс да догони „Крилата“. Снабден съм и с броня и оръжия, по-добри от тези на останалите в ескадрилата преследвачи. Ако се стигне дотам, аз ще съм следващият поред... — Галингейл се усмихна сухо. — Бъдете сигурни, че осъзнавам добре последиците, когато правя това предложение!

— Ако ти отидеш, всички отиваме — казах.

— Много достойно от твоя страна, Кемпиън, но трябва да мислим за линията — прекомерната себеотдадена храброст и излишните героични жестове ще доведат до изчезването ѝ. За да оцелее тя, ще трябва да си угодим с проява на тактическа страхливост — Галингейл се усмихна отново. Това беше усмивката на човек, който не залага голяма сума на шанса си да доживее нова обиколка. — Не съм най-храбрият от всички ни. Сред нас няма страхливци по рождение, разбира се, но всички притежаваме здравословен инстинкт за самосъхранение. Въпреки това аз имам най-бързия кораб, така че съм длъжен да го използвам по начин, който най-добре ще допринесе за благо на линията.

— Нищо няма да предприемаш, преди да сме скъсили дистанцията с първите три кораба — възрази Бетъни. — И дори тогава всичко ще се прави по взаимно съгласие!

— Значи е решено? — попита Орич. — Корабите ни стават пушечно месо?

— По-добре те, отколкото вие — отвърна Бетъни и по тона на гласа му ясно пролича, че смята темата за изчерпана. — Поддържаме хиляда g, откакто напуснахме Невма. Има ли някой, който не е готов да повиши на хиляда и двеста като извънредна мярка?

Не отговорихме веднага; всички знаехме, че това ще означава да напрегнем корабите си повече откогато и да било преди. Дори ако двигателите издържаха, щяхме да сме оставени на милостта на омекотителите, опериращи далеч извън обичайния си режим. Последва бавна размяна на погледи и споделено усещане, че участваме заедно в това приключение и трябва да сме подготвени да поемем колективния риск.

— Ще го сторя — казах.

— Ще го сторим заедно — каза Чарлък. — Всички си слагаме главата в торбата, така постъпват Джентиан!

[1] Орич, Агримъни (от англ. Orache, Agrimony) — лобода, камшиче. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Хесперъс се извърна от пулта на борда на совалката ми и поклати величествената си златна глава:

— Не е на добре, Пърслейн!

— Совалката дали може да е пострадала при опита ни за бягство?

— Съмнявам се да има проблем с приемно-предавателната апаратура. Най-вероятно „Сребърни крила“ блокира сигнала ѝ или пречи на връщащия се от Невма сигнал от корабите, които може да сме сигурни, че ни следват.

— Това е просто совалка — казах, чудейки се откъде може да е сигурен, че сме преследвани. По мои сметки не се намирахме в движение повече от три часа. На линията понякога ѝ трябваше толкова време само за да закуси. Отбелязах с надигаща се у мен меланхолия като черна вълна: — Никой дори не си е представял, че ще потрѣбва да праща сигнал през повече от няколко секунди разстояние, че и през двигателното поле на друг кораб...

Нищо не бе в състояние да обезкуражи спътника ми.

— Помолих те да отделиш известно време за размисъл относно преместване на друг кораб, който би могъл да ни служи по-добре и като убежище, и като средство за бягство. Състави ли си подходящ списък?

Умората започваше да замазва мислите ми. По невманско време все още беше ранна вечер, но имах чувството, че от преврата на роботите са минали няколко дни.

— Сетих се за няколко възможности.

Хесперъс скръсти масивните си златни ръце.

— Добре. Разкажи ми за тях.

— Има един кораб на около два километра навътре в трюма, в посоката, откъдето дойдохме.

— Значи още по-далече от вратата?

— Боя се, че да. Но прехвърлих всички кораби в трюма и все продължавам да се връщам към този. Сякаш специално ме кани да се

скрия в него.

— Може ли да ни поддържа живи много дълго време?

— Представлява стар кивот, построен от древна цивилизация. Друга преходна такава го открила да се рее в Космоса и го преоборудвала със звезден двигател и полезни подобрения. Би трябвало да е в състояние да изпрати сигнал отвъд „Сребърни крила“. Ще има мощност и функциониращи създатели.

— А устройства за суспендиране?

— Така мисля.

— Така мислиш?

— Правя всичко по силите си, Хесперъс. Минало е доста време, откакто съм влизала вътре, но да, там трябва да има саркофази — във всеки случай устройства, които ще подхождат за мен. Не знам дали ще станат за теб.

— Аз ще се оправя. Сега трябва да тръгваме, преди Каденца и Каскада да решат да се занимаят с нас. В тази совалка има ли създател?

— Само мъничък. За какво се сети?

— Мислех си, че може би ще успеем да ти направим скафандър, ако приемем, че на борда вече няма такъв.

— Скафандър?

— Може да ти потрябва. Не можем да се прехвърлим на друг кораб, а не можем да разчитаме и на присъствието на въздух в товарния ти трюм.

Примигнах с усилие:

— Не си спомням последния път, когато съм носила скафандър. Не, чакай... Обличах един, когато посетих Бдящите...

— Това е бил Кемпиън, ако не греша.

— Смесване на спомени... Не, създателят няма да ни помогне — ще трябва да сглобим скафандъра от части. Може да има някой прибран в склад, предполагам.

— Смяташ ли, че е възможно?

— Честно казано — не. На кораб от този тип скафандър ти трябва веднъж на милион години.

— Добре дошла в този случай едно на милион. Върви потърси скафандър, но не се бави повече от две минути. Ако не си намерила дотогава, тръгваме без него!

Отидох и потърсих, но дълбоко в себе си знаех, че няма смисъл. Совалката ми беше записвала милиони часове безопасен полет, без да поставя пътниците си в срамното положение да им потрябват скафандри.

— Щом се озовем в кивота — обясни Хесперъс, — може да се окаже проблем да се върнем тук. Нека се уверим, че не оставяме нищо ценно и нищо, което не може да бъде изработено от създателите в кивота.

— Нямаме подобни вещи. Тук на борда не се намира дори енергиен пистолет.

— Тогава тръгваме веднага. Дай ми точни инструкции за местонахождението на въпросния кораб. Опиши ми го добре и ми опиши процедурата за качване на борда.

Направих както ме помоли. Хесперъс кимна полека.

— Да, помня как подминахме този кораб, докато се опитвахме да избягаме. Имаше врата на трийсет и осем метра от носа. Сигурна ли си, че ще ми позволи да вляза?

— Няма поставени забранителни печати. А и защо да има? В собствения ми трюм сме все пак.

— Нужно беше да попитам — Хесперъс насочи вниманието си към пулта. — Иди при входа и ме изчакай там. Ще се присъединя към теб след миг.

— Какво правиш? — попитах, а ръцете му затанцуваха отново по пилотското табло.

— Подавам още енергия в двигателя.

Усетих совалката да подскача в ограничителите си.

— Вече го изпробвахме. Не подейства!

— Ще ти обясня, като тръгнем. Сега нямаме време.

Докато слеза по рампата и си проправя път до площадката на трюма, Хесперъс беше приключил. Можех да чуя воя на алармите от пулта. Совалката се напъваше, но не мърдаше от мястото си.

— Какво направи току-що? — Роботът закричи по рампата и докосна бутона, който да я прибере в совалката и да я запечата отвън.

— Нека те нося. Колкото по-бързо стигнем до кивота, толкова по-добре. Почти със сигурност ни наблюдават!

— Не се отразява добре на достойнството ми.

— С теб ставаме двама — Хесперъс ме подхвана и бързо се ускори до суперчовешкия си спринт, насочвайки се към кивота. Краката му се превърнаха в златна мъгла, но бягът му беше толкова гладък, все едно левитирахме.

— Хесперъс, какво направи с двигателя?

— Както вече отбелязах, почти със сигурност ни преследват. Двигателят на совалката в момента действа срещу параметричния двигател на „Сребърни крила“, като предизвиква миниатюрно намаляване в ефикасността му.

— Прав си — мъничко е. Все едно се опитваш да забавиш океански лайнер, като потапяш клонче във водата.

— Да, но пък ние имаме подръка много клончета.

— Не те разбирам.

— Трюмът е пълен с кораби. Когато се настаним на борда на кивота, ще се постарая да включа колкото се може повече двигатели. Дори ако успея да активирам само няколко, те ще успеят да забавят двигателя на „Сребърни крила“ с поне един-два процента.

— Това няма да зарадва особено Каденца и Каскада.

— Ако се сетя и за още нещо, което да намали коефициента им на щастие, ще го сторя — Хесперъс поспря, после изрече. — О, мили Боже!

— Какво „О, Боже“?

— Току-що засякох микропромяна във въздушното налягане.

Погледнах през рамото му и към мястото, откъдето бяхме дошли. Вратата на трюма започваше да се отваря отново — вдигаше се нагоре и под нея се разкриваше тясна пукнатина към междузвездното пространство.

— Завесата за налягането...

— Деактивирана е! Поеми си няколко пъти въздух, Пърслейн. Смятам, че сме на път да изгубим атмосферата си!

Миг по-късно бурята ни връхлетя със силата на петдесет кубически километра въздух, източващ се във вакуума. Шумът ѝ начена тихо и в далечината и постепенно нарасна по сила, докато не започна да ми се струва, че самата Вселена се разкъсва на две.

Все още ни оставаше да изминем цял километър. Опитах се да говоря, но не чувах собствения си глас над воя на излитания въздух. Хесперъс ме притисна по-силно, сгъна торса си около мен и краката

му се задвижиха още по-бързо. Бурята се превърна в твърда стена от съпротивление, която би ме отнесла в пространството, ако не бях закотвена за работа. Нямах представа как се задържа той да не бъде издухан — стъпалата му сигурно залепваха за пътеката при всяка крачка.

Отнякъде в далечината чух звук, който — колкото и невъзможно да ми се стори — беше дори по-силен от рева на вятъра. През цепките на стиснатите си очи видях един от моите кораби да се търкаля към нас, откъснал се от котвите си. Преобръщаше се презглава и се удряше в по-големите, все още закотвени превозни средства. Представляваше просто спасителна лодка, но щеше да ни смаже, ако се насочеше към нас. Точно си го помислих и откачилият се кораб се удари в друг, изби и него от мястото му и го прати да набира скорост, докато вятърът го дърпаше за обшивката. После се блъсна в корпуса на яхта от Единадесетата интерцесия и я раздробиха като скелет от стари кости. Парче от останките с въртене се понесе към нас. Инстинктивно извърнах глава, сякаш това щеше да има някакво значение. Хесперъс освободи едната си ръка, пое пълната ми тежест с другата и мернах златен проблясък, когато отблъсна встрани въртящия се предмет. Останките на лодката се преметнаха край двама ни, последвани от втория освободен кораб. Обърнах се навреме да видя как корабокрушението се понася през отворената врата и след това трябваше пак да затворя очи заради пронизващия вятър. Поех си отново дъх, а въздухът ставаше все по-рядък от преди. Трюмът се изпразваше все по-бързо и по-бързо, а вратите се отвориха до максималния си капацитет. Когато за пореден път понечих да вдишам, дробовете ми не успяха да поемат газ — като ръка, посягаща за опора, която вече я няма.

Сигурно съм припаднала, макар да не помня как съм се плъзнала в мрака на безсъзнанието. Но когато се свестих, над мен беше коленичил Хесперъс. Намирахме се на топло, бяло и тихо място с налична гравитация и атмосфера с прилично налягане.

— В кивота сме. Изгуби съзнание за малко, но не смятам, че си понесла големи щети. Добре ли се чувстваш?

— Не.

— Вероятно не зададох въпроса по най-правилния начин.

— Ще се оправя. Колко време бях в безсъзнание?

— Няколко минути, но без въздух остана само за деветдесет секунди. Успях да се справя с вратата, както ти ме инструктира — Хесперъс потупа бялата стена зад себе си. — Добър избор, Пърслейн! Този кораб ще ни послужи за убежище, поне засега.

Той ми помогна да се изправя, ръцете му бяха нежни като на любовник.

— Сега в безопасност ли сме?

— Кивотът се върна към живот, така че определено има енергия. По всичко личи, че в момента зад вратата цари пълнен вакуум. Останалото ще се изясни, щом ме заведеш в центъра за управление.

— Мисля, че мостикът е в тази посока — казах, посочвайки към коридора.

— Тогава води ме!

Пресякохме кивота, крачейки през криволичещите и пълни със завои бели коридори, докато не стигнахме до куполообразната издатина над китоподобната вътрешност, където беше разположен мостикът. По пътя подминахме древни галерии, където някога са се намирали спящите, подредени редица по редица като каменни статуи на стената на катедрала. Сега от тях бяха останали само поставките с форма на ковчези, където някога се е намирало оборудването за спане. Цивилизацията, преоборудвала кивота — потънала в забрава в същата степен, колкото и онази, произвела самия кораб — беше направила галериите за складиране на товари на почивна база, разширявайки съответно вратите. Имаше и галерии, които били изпълнени със слоноподобните машинарии на звездния двигател на кивота и свързаните с него системи, в един момент заемали изцяло една трета от наличното пространство. Не си спомнях дали останалите товарни трюмове бяха празни или съм ги натъпкала с други мои боклуци.

Мостикът представляваше кръгла зала с нисък, оформен като блюдо таван. Подплатени, удобни дивани от бяла кожа заобикаляха кръглия команден център с разположена над него прозрачна сфера екран. От сърцевината му изникваха разклоняващи се бели контролни стебла, увенчани с годни за стискане крушки или деликатни, подобни на спусъци ръкохватки. Осветлението се осигуряваше от плаващи мехурчета. Нямаше прозорци — стените бяха голи, с изключение на изрисувани в бледолилаво шарки. Почти всичко в стаята беше бяло, почти изцяло липсваха сенки или контраст.

— Нещо против? — попита Хесперъс, посочвайки една от белите седалки.

— Давай. Виж какво можеш да откриеш.

Застанах зад него, докато той се наместваше на седалката и поемаше управлението. Почти веднага част от белия под се изля нагоре и образува разнообразни екрани, които се гънеха и накланяха, за да се покажат по-добре пред Хесперъс. Пред него послушно потекоха декари гъст червен текст и диаграми. Бяха изписани на калиграфски поредици ъгловати пиктограми.

— Изглежда ли ти познато? — попитах предпазливо.

— Виждал съм този език и преди. Просто ми трябва време да извадя преводните филтри от дълбоката си памет.

— Чудесно. Все се канех да конвертирам всички тези кораби към стандартите на управление на линията, но така и не стигнах дотам.

— Вече си научи урока.

— Кой урок?

— Никога не отлагай за следващия милион години това, което можеш да свършиш през този! — След като ме снабди с този съвет, Хесперъс замълча, ръцете му трепкаха и текстът и диаграмите прелитаха в розова мъгла, направо невероятно бързо.

След малко помолих:

— Кажете ми някакви добри новини!

— Е, имаме енергия, както вече заключихме. Важното е, че разполагаме с повече от достатъчно за нуждите ни. Двигателят докладва оперативна готовност. Животоподдържащата система, изглежда, функционира нормално. Имам инерционен контрол и импасори. Също и реалновременни двигатели за движение до чисто пространство. Ако няма препятствия за придвижването ни, можем незабавно да изкараме този кивот от трюма.

Почесах се по врата.

— Защо не го направим?

— Каденца и Каскада разполагат с пълен контрол, Пърслейн. Те са отворили вратата с намерението да те убият. Сега, като са изкарали всичкия въздух, имам пълната увереност, че ще възстановят завесата и са затворили отново трюма. Боя се, че няма да стигнем далеч.

— Можем да опитаме.

— И по време на опита ще загинем. Засега поне сме живи и имаме избори пред себе си.

— А те са...?

— Можем да попречим на домакините си, като забавим полета им. Ще трябва да ме снабдиш със списък на корабите, които разполагат с действащи параметрични двигатели. Твърде много са, за да посетя всеки един от наличните в трюма.

— С това ще се справя. Какво друго ни остава?

— Ще се опитаме да се свържем с преследвачите си и така да определим позицията, скоростта и приблизителната си цел. Така ще можем да започнем да разсъждаваме върху естеството на кражбата на „Сребърни крила“.

— Насочваме се обратно към машинния Космос.

— Сигурно — промърмори роботът отсъстващо.

— Казваш го така, сякаш не си сигурен.

— В нищо не съм сигурен, Пърслейн. Много време е минало, откакто съм напуснал пръстена Моносеръс, но нищо в опита ми не подсказва всеобхватен апетит за война. Точно обратното. Повечето разумни мислители не искаха нищо друго освен мир и просперитет за двете ни метацивилизации. Бях пратен да разследвам аномални записи в архивите на Бдящите просто заради попълването на знанията и от любопитство. Не съм пратен да воювам или да си създавам врагове.

Осъзнах, че сега за първи път споменава с някаква увереност мисията си.

— Ами Каденца и Каскада?

— Те може да са пратени от друга фракция на Машинните хора. Каква е тяхната задача все още не мога да кажа.

— Но имаш идеи.

— Имам улики. Фрагменти от идеи. И една много голяма, много притеснителна истина, която скоро ще бъда длъжен да ти разкрия!

— Кажи ми за какво са те изпратили — настоях с усещането, че светът се кани да дръпне килимчето изпод краката ми.

Хесперъс направи още някакви настройки на контролното табло, но не отговори на въпроса ми.

— Подсигурил съм външните врати. Никой не е в състояние да влезе, без да използва сила.

— Не прозвуча много успокоително при настоящите обстоятелства.

— Няма да преувеличавам шансовете ни. Ако роботите имат достъп до системите на „Сребърни крила“, ще могат да изработят оръжия и устройства с голяма проникваща сила. Но ние също имаме създатели. Можем да се защитим. И в крайна сметка разполагаме с възможности, каквито те нямат.

Долових нещо заплашително в тона му.

— Като например?

— Можем да разрушим този кивот. Ако двигателят се самовзриви, дълбоко се съмнявам, че системата за омекотяване е в състояние да поеме детонацията, преди тя да засегне всеки един кораб в този трюм — дори и ако „Сребърни крила“ се опита да обгърне трюма с импасор.

— Значи разполагаме с начин да ги нараним — нямах нужда да натяквам какъв е мрачният страничен ефект.

— Ще бъде бързо и безболезнено, Пърслейн. Ако се боиш, мога да изпълня операцията, докато си в суспендиране.

— Е, нека не се хващаме за този план веднага.

— Просто исках да се уверя, че и двамата разбираме какво сме способни да направим.

— Схванах. Ще го осъзнаят ли и Каскада и Каденца?

— Ще знаят, че сме в състояние да го извършим. Съвсем друг въпрос е дали ще сметнат, че бихме се решили на подобна стъпка.

— Как смяташ, знаят ли, че все още сме живи?

— Знаят, че все още функционирам и че ти си била жива, преди да изгубиш съзнание. Не смятам, че са в състояние да наблюдават какво правим вътре в кивота.

— Ще ни видят, когато излезеш.

— Ще се движа бързо и ще настройвам оцветяването и поведението си, за да използвам корабите и другите препятствия като прикритие.

— Ще ми трябва време да съставя онзи списък. Ако имах достъп до съкровищницата си...

— Имам вяра в способностите ти — каза роботът с отсечен, делови тон. — А сега с твое разрешение ще подготвя двигателя на

кивота за работна тяга. Няма да рискувам по-сериозно приложение на псевдотяга от страх да не се откъсне от доковата люлка.

— Давай — съгласих се и се оттеглих, за да го оставя да работи.

Хесперъс примами дремещия двигател да се събуди, загрея го за първи път от десетки субективни хилядолетия. Много кораби биха се отдръпнали при подобно желание. За кивота, който бе подготвен за дълго и славно съществуване във втория си живот, заповедта не беше неразумна. Червените писания и символи потекоха по доскоро празните бели екрани, прозвуча серия от напеви и леко усещане за придърпване ме накара да потърся опора. След това остана само далечно пулсиране, не толкова звук, колкото субзвуково впечатление. „Сребърни крила“ огъваше пространството в една посока, плъзгайки се по изкривяването; кивотът се опитваше да го изглади отново.

— Смяташ ли, че похитителите ни ще забележат?

— Без съмнение. Ще забележат ефекта дори по-силно, когато изпълним същия номер на още няколко кораба.

Сетих се за списъка, който се очакваше от мен. Вече бях готова да спомена няколко летала, но не исках Хесперъс да тръгне, преди да съм сигурна, че съм успяла да си спомня всичките.

— Трябва ми нещо, на което да запиша имената и местоположенията.

— Просто ги кажи на глас. Ще запомня всичко важно — той направи нова деликатна настройка на пулта, предизвиквайки прозвучаването на нова серия от напеви. — Активирах поздравителното съобщение на предавателя на кивота с пълна сила. Сложил съм го да върти през честотите, така че има най-добър шанс да пробие стените на трюма и изкривяващата вълна зад нас. Корабът ще ни информира, ако получи обратен сигнал.

— Зад нас може да няма никой.

— Смяташ, че Кемпиън ще те остави да изчезнеш без обяснение?

— За да тръгне по петите ми, ще му трябва разрешението на Бетъни.

— Много се съмнявам, че това ще го спре.

— Прав си. Не би го спряло.

Мисълта, че Кемпиън би могъл да бъде там нейде ме развесели на определено ниво, но на друго ме вкочани. Искях да бъде в

безопасност и добре — а не да рискува живота си заради мен.

— Хесперъс — казах колебливо, — онова, което спомена преди малко, за притеснителната истина, готов ли си да говориш вече за нея?

Той вдигна глава от пулта, приключил за момента с нужните настройки.

— Надали изобщо ще има подходящ момент.

— В такъв случай нека го обсъдим сега!

Роботът обмисли молбата ми за момент, след това посочи към едно от тапицираните в бяло кресла:

— Седни, Пърслейн...

— Защо?

— Защото и бездруго умственото ти равновесие е крехко, а онова, което се каня да ти разкрия, по никакъв начин няма да подобри състоянието ти.

— Добре съм. Няма да припадна!

— Седни.

Подчиних се.

Хесперъс се изправи пред мен със скръстени ръце.

— Аз не съм Хесперъс!

Не можах да сдържа неволния си тих смях.

— Какво имаш предвид с това, че не си Хесперъс? Познавам те. Занесох те при Духа. Върнах те оттам!

— Внимателно подбрах думите си. Бях Хесперъс. Сега съм нещо повече от него. Той е част от цялото, което съм станал — и то жизненоважна част, дори безценна, но не е цялото ми аз. Не по-малко важен от машината Хесперъс участник в новото цяло е и мъжът Ейбрахам Валмик.

Полази ме студ и ме обзе внезапна несигурност за безопасността ми.

— Спри да говориш по този начин!

— Мога само да изрека истината. Духът вече не съществува на Невма. Всичко, което представляваше той и каквото знаеше, всичко, което някога е усетил или видял, вече е част от мен.

Поклатих глава в пълно отрицание.

— Това не е възможно. Духът все още беше там, когато си тръгнахме!

— Оставих зад гърба си празна черупка без съзнание. Ще продължи да се рее през атмосферата, да изпълнява привичните рутинни ритуали. Но това не съм аз. Сега съм вселен в това златно тяло. Време беше да продължа, да стана отново компактен. Аз съм Ейбрахам Валмик. Бях веднъж човек, след това станах Дух на въздуха. Сега съм близо до това отново да се превърна в човек.

Мъчех се да възприема току-що съобщената ми информация. Защо от всички хилядолетия, всички векове и дълги дни за продължаването на пътя си Духът би избрал именно този?

— Защо да си тръгваш, когато си в безопасност? — попитах. — Нищо не можеше да те засегне там долу. Сега може да бъдеш убит всеки момент, ако Каденца и Каскада решат да ни изтрият от лицето на света.

— Има риск. От друга страна обаче, видях, че нямам избор. Продължилото милиони години време на велика стабилност наближаваше своя край. Нямах гаранция, че Невма ще бъде все тъй безопасна, както е тук, на борда на този кораб.

— Какво точно знаеш?

— Всичко. Всичко и нищо. Споменах тревожни новини, Пърслейн. Онова, което току-що ти казах — информацията, касаеща идентичността ми, — може да ти се стори притеснителна. Но това не е новината, която имах предвид.

Отпуснах се назад в креслото.

— Каквато и да е тя, готова съм за нея!

— Когато Хесперъс беше доведен при мен — истински съзнателно същество, макар и повредено, — той катализира промяна. Тя трябва да е била неминуема, готова да се случи от много време. Може да съм бил започнал процеса на пробуждане, бавното осъзнаване, че е време да се събера и да продължа. Но ако аз — Хесперъс, не бях донесен при мен — Валмик, щях да съм още в това състояние на отложен преход, досущ като спящ, опитващ се да се пробуди от намотките на приятен и омайващ сън, където цветовете и емоциите са по-ярки и силни, отколкото са в будния свят.

— Трябваше да му помогнем!

— Това беше милостиво и за двамата ни действие. И двамата сме благодарни, Пърслейн. Но сега трябва да научиш цялата история!

Гърлото ми беше стегнато. В стомаха ми кипеше киселина.

— Давай.

— На Невма никога не са идвали Машинни хора. Хесперъс беше първият или поне първият, дошъл в мое присъствие. Но когато се появи, когато взех при мен счупеното му тяло, аз си припомних нещо важно. Беше преживяване, което ми се случи толкова отдавна, че, честно, не бих могъл да го отлича от плод на собственото ми въображение. Но когато разглобих паметта на Хесперъс, открих ключа, който доказва истинността на моя собствен спомен... — роботът поспря и ме озари с цялата многозначителност, която бе способна да изрази златната му маска. — Той не беше първият!

— Каза, че преди него не са идвали други Машинни хора.

— Това е вярно. Но милион години след Златния час, четири милиона години преди Машинните хора, имаше други.

— Други какво?

— Друга машинна цивилизация. Друга раса интелигентни, съзнателни роботи.

— Не — казах с пламнала увереност. — Познавам историята си. Никога преди Машинните хора не се е появявало нещо подобно на тях.

— Такава е твоята представа за истината. Но Бдящите откриха доказателства в противното. На няколко разпилени из галактическото пространство свята са намерени останки от роботска цивилизация. Доказателството било интерпретирано неправилно, отговорността за руините е приписана на Предшествениците. Бдящите засекли аномалии в официалните обяснения — времевият период не съответствал на хипотезата за Предшествениците — и отбелязали проблема за последващо проучване. Когато новините за тази загадка достигнаха машинното пространство, бях изпратен да проникна при Бдящите и да науча какво още знаят по въпроса.

— Това е твоята мисия.

— Горе-долу по същото време — в рамките на същата обиколка — Кемпиън трябва да е проникнал при Бдящите и да е изготвил записа си за линията Джентиан. Там несъмнено се споменава тази същата аномалия, макар тя да е само един от множеството скъпоценни камъни в съкровищницата от знания. Но е поставила началото на лавината, Пърслейн! Кемпиън е предал записа си и е задвижил колелата на гигантски и ужасяващ процес. Заради това са ви устроили засада двеста килогодини по-късно.

— И всичко това само заради аномалия в данните на Бдящите?

— Заради значението на тази аномалия — за човечеството, за Машинните хора и най-вече за линията Джентиан.

Виеше ми се свят от опита да смея всичко наведнъж. Не ми беше просто трудно да приема появата на друга машинна цивилизация, когато учебниците по история твърдяха нещо различно. Бях изживяла цялата тази история, бях я видяла със собствените си очи. Помнех всичките ѝ криволици и обрати, всичките зловещи напрегнати моменти. Можех да изброя наизуст стотици хиляди преходни цивилизации, без да спирам да си поема дъх. В тази литания от известни събития нямаше място за нещо толкова значимо като възникването на живи машини.

— Не разбирам, Хесперъс! Какво общо има всичко това с линията Джентиан? И ако тези машини съществуват, защо не ги помня? Как са успели да се появят и да изчезнат, без дори да оставят следа в историята?

— Не са били толкова незначителни.

— Не те разбирам!

— Те са оставили своята следа в историята. Дори не една, а много. Но тези следи са били изтрити систематично и с голямо внимание.

— От машините?

— Те вече са били изчезнали.

— Тогава кой го е сторил?

Хесперъс изчака малко, а после с безкрайна нежност, сякаш нямаше желание да ми причини болка или да ме ядоса, изрече:

— Домът на слънцата е скритата линия, предназначена да държи тази тайна погребана. За появата ѝ на бял свят сте играли роля и ти, и всички останали дяловеци от Гражданството. Когато Джентиан бяхте нападнати от засада, се получи така, че собственият ви зловещ инструмент се обърна срещу вас.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Заля ме гадене, подобно на бавна и тежка вълна на масивна водна планета. Вече бяха минали четири часа от напускането на Невма, а все още няхмахме вести от „Сребърни крила на утрото“. Корабите на Чарлък, Орич и Агримъни вече ускоряваха с максимална мощност и изключени всички обичайни предпазители. След сериозно обсъждане в крайна сметка се споразумяхме, че собствениците им ще останат на борда на следващата ги ескадрила — „Дребен флирт“ „Синият Адонис“ на Бетъни и корабите на Соръл, Тънзи и Хенбейн, — а трите водещи кораба ще се опитат да догонят „Сребърни крила“ и да го принудят да намали скоростта си. На Галингейл тепърва му предстоеше да заеме позиция; щеше да мине още време, преди да е в състояние да предприеме каквито и да е полезни действия.

До един не бяхме уверени в успеха на начинанието си, независимо дали вярвахме, че капитан на кораба си е Пърслеин или на мостика му са роботите. Но считахме за наложително да се предприеме тази стъпка, за да научим докъде е готов да стигне командирът на „Сребърни крила“.

Бях сам на мостика — Чарлък, Орич и Агримъни се намираха на борда на други кораби. Но имагите им присъстваха при мен заедно с тези на Бетъни, Соръл, Тънзи и Хенбейн. Имагото на Галингейл се появяваше, когато имаше какво да съобщи, но все още беше предадено мъгляво, за да напомни, че се намира на разстояние от нас. Всички стояхме прави, с ръце, отпуснати на мъгляви или изобразени частично опори. На показвателя системата на Невма бе изобразена с точкици вместо планети, а траекториите на нашите кораби се отдалечаваха от нея под формата на ярки, прави като лазерен лъч линии, групирани толкова плътно, че не можеха да се различат една от друга. В полета до всеки кораб бяха показани скоростите ни като части от скоростта на светлината. Корабът на Галингейл ни приближаваше по леко изкривена асимптота, все още на повече от половин минута от нашата позиция, но напредващ усърдно по петите на трите неуправлявани кораба. Не се съмнявах, че и неговият пилот минава през същите нервни упражнения

като останалите сред нас и постоянно проверява оръжейните и защитните си системи. Една проверка би трябвало да е достатъчна — тези системи бяха настройвани за ефективност и стабилност в течение на шестте милиона години съществуване на линията — но някои човешки навици са издълбани твърде дълбоко в нас и не сме способни да се отърсим от тях. Преди да влязат в бой, войниците полират мечовете си, смазват пушките, целуват амулетите си за късмет.

Когато получихме сигнала, тъкмо се бях примирил с предстоящия час чакане, докато трите кораба си проправят път до ефективния обхват на оръжията. Въртеше се през честотите и не съответстваше на стандартните джентилански съобщителни протоколи, но без съмнение идваше от „Сребърни крила на утрото“.

— Това е просто идентификационен сигнал — каза Бетъни, чието имаго стоеше най-близо до мен. Изглеждаше, все едно гледа към моя показвател и към резюмето за съдържанието на сигнала, скролващо в съседство до планетната система. — Няма заложено съдържание, освен ако не пропускаме нещо особено фино.

Силуетът на Чарлък се олюля, когато вълна местно ускорение разклати кораба му. Той стисна перилото пред себе си като моряк на нестабилна палуба, а мускулите на рамото му се стегнаха от усилието.

— Все пак трябва да отговорим. Обикновено смисълът на поздрава е в установяването на връзка.

— Може да е някакъв капан — отбеляза Тънзи.

Чарлък поклати глава:

— Няма какво да губим — който и да кара „Сребърни крила“, вече знае, че го следваме. Няма причини да не проверим какво има да ни кажат.

Бетъни прехапа долната си устна:

— Защо ще използват непознат протокол вместо собствения предавател на „Сребърни крила“?

— Може да няма избор — казах. — Пърслейн разполага с много кораби в трюма си. Ако е успяла да се качи на някой от тях, възможно е да ни праща сигнал, дори ако роботите не желаят да успее.

— Тогава, като отговорим, рискуваме роботите да узнаят, че е още жива — посочи Соръл.

— Те вече знаят — възразих. — Освен ако не е намерила кораб с омнипосочен предавател, похитителите й бездруго са прихванали

първоначалния сигнал. Чарлък е прав — нямаме какво да губим, ако отговорим, а ако Пърслейн е изпращачът, така ще узнае, че не сме вдигнали ръце от нея.

Галингейл се намеси със забавената си от времето мисъл:

— Аз съм против да отговаряме на сигнала. Ако роботите искат да говорят, нека забавят и изчакат инструкции. Ще преговаряме по нашите условия, не по техните. Ако Пърслейн е тяхна заложничка, информацията, че ги преследваме, няма да ѝ помогне.

Наум се запитах дали той е все тъй твърдо решен да рискува да се приближи до Пърслейн или тайно се надява кризата да се разреши, преди да се стигне до нуждата да демонстрира смелостта си.

— Ако тя е сама на онзи кораб, искам да знае, че не сме я изоставили!

Галингейл не отговори. Думите ми щяха да го стигнат след трийсет и пет секунди и да мине още толкова време, преди неговото мнение да се върне до нас.

— Отговори ѝ — нареди Бетъни.

— Сигурен ли си?

— Не казвай нищо за конкретните ни намерения, но им дай да знаят, че сме тук и няма да се прибираме у дома.

Кимнах и прочистих гърлото си. Наредих на „Дребен флирт“ да създаде съобщение във формата, който по принцип бихме използвали да сигнализираме на начинаеща цивилизация, като съблече бродерията, която обичайно обвиваме около предаванията си, за да ги скрием от подслушване и подправяне. След това заговорих:

— Тук е Кемпиън от борда на „Дребен флирт“. На три минути зад вас сме и приближаваме. Получихме сигнала ти, Пърслейн. Надявам се да разбереш този отговор. Знам, че слушаш — слушаш и си още жива! Точно сега няма друго във Вселената, в което да съм по-сигурен... — което си беше бяла лъжа, но само защото отчаяно исках да ми повярва, че никога не бих се отказал от това преследване. Продължих: — Знам също, че зад този сигнал стоиш ти, не Каденца и Каскада. Ако роботите искаха да говорят, вече щяха да са го сторили, използвайки джентиланските протоколи. Надявам се да можеш да отговориш, но в случай че не си в състояние или не успеем да разменим повече от едно-две съобщения, ще ти споделя всичко, което смятам, че има нужда да знаеш. Ти напусна Невма преди повече от

четири часа. След това се движиш с хиляда g в посока, която ще те отведе към най-външните звезди на пръстена Моносеръс след сто хиляди и триста години. По времето на това предаване си със скорост нула цяло четиридесет и осем от светлинната и нараства. Следват те девет кораба — напуснахме Невма колкото се може по-бързо и ускоряваме колкото се може по-силно. Няма да се откажем! Ще те следваме през целия път, докато не те върнем. Моля те, отговори, ако можеш. Искам да чуя отново гласа ти! — със засядащи в гърлото ми слова добавих:

— Обичам те, дяловек!

Беше ми трудно да остана прав, толкова изтощен и уплашен се чувствах. Не смеех да повярвам, че ще получа отговор. Дори Пърслейн да беше жива, нямаше гаранции, че разполага с възможности да прати по-сложен сигнал от онзи, който вече бяхме получили. Освен това се намираше на три минути пред нас — щяха да минат поне шест, преди да може да очакваме отговор.

Всяка секунда се превърна в същинска вечност. Когато времето изтече, отсреща доловихме само тишина. Секундите продължиха да се промъкват покрай нас. Превърнаха се в цяла минута и после се разтекоха в шест, дълги като предхождащите ги.

И после, като по чудо, Пърслейн отговори.

Гласът ѝ беше много неясен и накъсан. Дори когато „Дребен флирт“ изчисти съобщението със собственото си предположение как би следвало да звучи Пърслейн, в гласа ѝ се долавяха глухи нотки на отдалеченост, сякаш ни говори през дебел слой стъкло.

— Добре съм, Кемпиън. С Хесперъс съм — той е здрав и е на наша страна. Намираме се в товарния трюм в белия кивот. Другите двама... те ни измамиха, Кемпиън — в действителност не са имали намерение да помогнат на Хесперъс. Надявали са се той да умре, а ако не, щели са да го убият... — приятелката ми поспря да си поеме дъх. — Има толкова неща, които трябва да ти кажа! Знам, че е минал само ден, откакто бяхме заедно за последно, но научих цял куп неща оттогава насам. Повечето от тях са и лоши. Знам вече какво е Домът на слънцата, но засега мога да ти споделя само това. Каденца и Каскада може да подслушват, а Хесперъс казва, че те може би не разполагат с всички парченца от пъзела. Все още не знаем какво възнамеряват да правят с този кораб. Ако не искат да помогнат на събрата си, защо

бързат към машинното пространство? Всичко ценно, което са научили, могат със същата лекота да сигнализират към дома. Да, знам, че ни изтъкнаха причини защо това е предпочитаният от тях вариант — но предвид онова, което знаем сега за намеренията им, спокойно можем да предположим, че са лъгали... — Пърслейн спря за момент. — Няма нищо, което бих искала повече, отколкото да продължим да говорим, но Хесперъс казва, че ни предстои работа. Ще се свържа пак, щом приключим задачите с него. Обичам те, дяловек! Благодаря, че тръгна след мен!

Когато тя завърши, имах чувството, че в черепа ми е зейнала дупка, огромна и празна като войда във Воловар^[1].

Малко по-късно нашите имаги се събраха около холографския модел на „Сребърни крила на утрото“, сглобен от данни, изровени от съкровищниците ни. Нямаше гаранция, че вътрешните пластове на кораба на Пърслейн са възпроизведени точно, но това беше най-доброто, с което разполагахме. За момента не забелязвах никакви набиващи се на очи сериозни разминавания.

— Ако тя се намира в белия кивот — казах, забивайки пръст към задната част на призрачния силует, — това я поставя в тази част на кораба, откъм кърмата спрямо параметричния двигател. Не си спомням с точност къде е разположен кивотът — все пак става дума за осемкилометров трюм, а кивотът може да пристане навсякъде в него. Дори ако имах представа, пак щеше да е почти невъзможно да се улучи двигателят или някоя друга жизненоважна система, без да се засегне и трюмното пространство.

— Ако корабите се изравнят с „Крилата“, могат да насочат оръжията си латерално — обади се Хенбейн, — тогава трябва да успеят да увредят двигателя, без да нанесат съществени щети на други части на кораба.

— Рисковано е — възрази Чарлък.

— Но е по-малко рисковано от кърмови изстрел — лицето на Бетъни се скова в изражение на мрачна целеустременост, сякаш беше излято от метал и оставено да се втвърди. — Решено е, няма да откриваме огън отзад, дори ако с това играем по свирката на роботите. Така не оставаме с празни ръце. Ще докараме първите три кораба на успоредни бойни позиции, така че всеки да има чиста видимост към „Сребърни крила“. След това ще се опитат да обезвредят двигателя му.

— И ще се надяваме и молим инерционните омекотители да се задействат в същия момент, иначе Пърслейн ще бъде изложена на хиляда g небалансирана компенсация — обадох се аз.

— Всички сме наясно за рисковете — включително Пърслейн.

— Ако тя влезе в суспендиране — намеси се Тънзи, — шансовете ѝ да оцелее след нападението се подобряват неизмеримо.

— Прати ѝ предупреждение сега и ще дадем на роботите ясен сигнал какво се каним да направим — обади се Соръл.

Чарлък се ухили:

— Те вероятно са се досетили, че не им носим венци и букети!

— При все това няма да знаят точно какви са намеренията ни, преди корабите да открият огън — каза Бетъни. — Все още може да си мислят, че искаме да преговаряме или ще се опитаме да се качим на борда. Съгласен съм със Соръл — до последния момент не бива да предупреждаваме Пърслейн да влиза в суспендиране.

— А ако не ѝ стигне времето? — попитах го.

— Тя се намира в друг кораб, вътре в нейния собствен. Няма да я защити срещу небалансирано ускорение, но все пак е по-добре, отколкото да е изложена без защита. Съжалявам, Кемпиън, но не разполагаме с по-добра възможност. Или ще атакуваме, или оставяме роботите да си тръгнат по живо — по здраво. Ако го сторим, не мисля, че някой от нас ще види Пърслейн отново!

[1] Войдът във Воловар (Bootes void) — така наречените войдове (бездни, празнини) са пространства между галактическите нишки и стени, открити през 1977 г.; този в съзв. Воловар е един от най-големите известни, наричан е още Великият войд (Great void), с приблизително сферична форма, съдържа само няколко галактики и е с диаметър над 250 милиона светлинни години; открит е през 1981 г. от Р. Киршнер. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Докато ровех за сведения в паметта си, Хесперъс крачеше напред-назад по белия мостик на кивота, а неспокойното му движение беше твърде нетипично за робота, който смятах, че познавам. Искях само да поговорим за предишната машинна цивилизация, да открия всичко, което знае, и да науча каква роля сме изиграли ние в тяхната злощастна съдба. Беше ми приятно да поговоря с Кемпиън — имах чувството, че в мен е пламнало малко, топло пламъче там, където преди имаше само неосветена бездна, — но разкритието на Хесперъс все още владееше мислите ми дотам, че не можех да се съсредоточа върху нищо друго.

— Как така ти — все едно с кого говоря, Хесперъс или Валмик — знаеш за изчезването на предишната раса? Ако Машинните хора вече са чували за предшествениците си, нима нямаше да ни кажат още преди стотици хиляди години?

— Машинните хора не знаеха за по-ранната раса. Когато се появили на галактическата сцена, са приели, че съществуващите исторически записи — всички предадени им от човешките раси — са до голяма степен верни. Не че не са очаквали да открият неточности и грешки. Но не са имали причини да вярват, че историята ще се окаже пренаписана в такъв мащаб, толкова решително и систематично. През цялото осъзнато съществуване на расата ми сме вярвали, че сме първи истински машинен разум. Скоро ще бъде всеизвестно, че случаят не е такъв.

— Все още не си ми казал откъде разбра.

— Понеже машините дойдоха при мен, когато бях още млад.

— Говорех с Хесперъс. Сега — с Валмик. Нали така?

— И двамата сме тук, две лица зад една маска. Съжалявам, ако те обърквам, но за мен е съвсем естествено да превключвам от едното ниво на съществуването си към другото. Аз съм две реки, които са се обединили в едно течение на мястото на сливането си... — Хесперъс забави крачка. — Мислещите машини ме откриха преди повече от пет милиона години, много след края на Златния час, но преди да дойда на

Невма. За тях бях новост — огромен и бавен, и прелестен. Те бяха еднакво нови за мен. Веднага разкрих какво представляват — човешка технология, която бе добила душа и бе обладана от бърз, бляскав разум. Бях виждал и преди това малки умни машини, но нищо с пъргавината и хитростта на истинския интелект и веднага осъзнах, че тези същества са различен порядък машина. Породена от хаос и сложност алхимия бе дарила умовете им със силата на съзнанието и свободната воля.

— Какво се случи с тях?

— Те ми казаха, че искат да установят контакт с човешката метацивилизация. Надявах се, че след като съм бил човек, ще мога да им служа като посредник, да успокоя дипломатическите води. Призовах ги към предпазливост. Вече бях видял как идват и си отиват дузини империи, как разцъфват и избледняват като лилии в езеро отново и отново, как сезоните се редуват безкрай. Много от тези империи бяха доброжелателни и гостоприемни, но други бяха злонамерени към всякакви външни влияния. За дълговечността им това нямаше значение. Добрите империи съхнеха и вехнеха досущ като враждебните. Но имаше вид стабилност над и отвъд планетарния живот...

— Линиите — казах, вцепенена от ужас.

— Изглеждаше разумно машините да установят връзка с тях вместо с някоя от онези крехки, ефимерни преходни цивилизации. Щом веднъж положеха основата на хармонични отношения с Гражданството — което вече съществуваше по онова време, — линиите щяха да посредничат на свой ред между роботите и онези култури, които сметнат за достатъчно стабилни и скроени така, че да ги приемат. Лека-полека човешкият свят щеше да се запознае с новите си роботски спътници. И двете страни щяха да извлекат полза от новото съдружие. Роботите — с тяхното студено, безучастно отношение спрямо човешката политика — бяха в състояние да оказат модериращо влияние, да успокоят безконечния цикъл на прехода, да доведат нова епоха на покой в галактическите дела. По същия начин роботите можеха да спечелят много от контакта с човешките общества — достъп до изкуствата и науките на милиони светове и милиони години човешка цивилизация. Изкуствата и науките ги очароваха повече от всичко. Те бяха любопитни — чак до болка, — но в умовете

им имаше нещо, което ги спираше да проявяват истинско творчество. Единственият наистина иновативен акт, постигнат от тях, беше собствената им поява. Оттам нататък, колкото и интелигентни да бяха, не бяха способни на друго, освен да задават въпроси. Снабдяването с отговори изискваше интуитивни скокове, които те просто не можеха да осъществят.

— Значи не са били като Машинните хора.

— Не. Машините, които дойдоха по-късно — милиони години по-късно, — притежаваха качество, което липсваше на първите. Но може би това е само защото на първата цивилизация не ѝ беше дадено достатъчно време да изобрети творчеството сама. Накрая, чрез достатъчно превъртане на умствени пермутации, те можеше и да открият липсващата съставка.

— Но така и не са получили тази възможност.

— В началото роботите бяха посрещнати грандиозно. Те бяха интригуващо ново развитие на нещата, непредвидена от никого криволица по историческия път. Хората се бяха примирили, че никога няма да делят галактиката с друг вид. Което беше и благословия, и проклятие. Означаваше неограничена площ за развитие, неограничено наличие на суровини, но значеше също така и да понасяш най-мъртвата тишина. Да, човечеството се раздели на милион дъщерни видове, някои от които останалите едва-едва разпознаваха. Но ако надникнеш под люспите, козината, металната броня, то ще откриеш, че в сърцевината все пак се таи човек и никакво примитивно бръцолевене няма да заглуши напълно голямата тишина. Но сега си имаме компания. Разбира се, роботите се бяха появили единствено като последица от човешката дейност, но на всяко едно значимо ниво те все едно бяха извънземни. Умовете им работеха по съвсем различни алгоритми. Така че, на първо място, въпреки цялата си странност, те не бяха зле приети. Роботите не бяха многобройни и заемаха малко пространство, живееха на безопасно разстояние от старовремските цивилизации. Не показваха експанзионистични амбиции. На човечеството, единствено дете, растящо в древна, обитавана от демони къща, това му дойде като да намери ново приятелче за игра. А след известно време връзката на двете метацивилизации започна да напомня именно на това. Но после се вкисна...

Древни спомени се обадиха в главата ми, разклатени като прашни камбани. Сетих се за къщата с безброй стаи и приятелчето, което понякога идваше в тази къща.

— Какво се случи?

— Каквото често става в подобна ситуация. Започна се с нарастващото подсъзнателно напрежение — усещане, че нещо не е съвсем наред, че тези машини по някаква причина предизвикват леко недоверие — и то полека мутира в пълноценна параноя. Не всички я споделяха, разбира се — имаше мнозина, които така и не подложиха на съмнение намеренията на роботите. Но техните гласове не се взимаха превил. Онези, които говореха от името на Гражданството — важните и властните сред най-дейните линии, — започнаха да премислят как да се разправят с машините.

— Геноцид?

— Не, не искаха нито подчинение, нито контрол, а само да разполагат с възможността за такъв контрол. Търсеха да овладеят способността да неутрализират евентуална заплаха, каквато тези машини можеха да представляват в бъдеще. С голяма грижа бе съставен план. Известен брой посланици на роботите бяха заловени и разчленени — смъртните им случаи бяха обяснени като инциденти, коствали също и човешки животи. На Гражданството му отне векове да разчлени на съставните им части събраните данни. Налагаше се да разбере как функционират умовете на първичните работи. Провали се — изцяло и напълно. Но от този провал изникна една песъчинка познание. Беше открита грешка в умовете на роботите — слабост, съхранена през безброй еволюционни промени. Беше слабо място, което можеше да се използва, стига да има време и възможност. Гражданството изобрети начин да имплантира структура от данни, нещо като неврална бомба, в ума на всеки член на машинната цивилизация. Тя щеше да се разпространи от машина на машина, без те изобщо да осъзнаят, че са носители. С времето щеше да зарази цялата цивилизация. Но прекрасното беше, че няма да има никаква външна проява. Роботите щяха да продължат да си живеят нормално. Щяха спокойно да се движат сред хората до момента, в който си остават полезни за нас. Може би изобщо нямаше да се наложи оръжието да се използва срещу тях — Гражданството определено се надяваше на това, въпреки че действаше с онова, което смяташе за

изумителна предпазливост и предвидливост. Но в деня, когато машините се превърнеха в заплаха за човешката експанзия и хегемония, можеха да бъдат активирани невралните бомби. Щеше да е нужно само едно невинно на вид предаване в сърцето на тяхната цивилизация. Веднага щом роботите започнеха да преработват тези данни и да ги споделят помежду си, техните бомби щяха да започнат обратното броене. Нямаше да действа незабавно, понеже, ако роботите започнеха да умират веднага след получаването на предаването, щяха да успеят да организират карантинни мерки, както и да засекат вероятната причина за поразилата ги чума. Вграденото в структурата изчакване нямаше значение за Гражданството — още от Разделянето линиите гледаха дългосрочно на нещата.

Осъзнах, че съм поглъщала целия разказ с усещане, близо до замаян фатализъм, а способността ми за изненада или отвращение вече се е изчерпала.

— И какво се е случило? Роботите обърнаха ли се срещу нас?

Хесперъс тихо се засмя:

— Не. Те никога не са хранили войнствени амбиции. Всъщност имаха много повече причини да се боят от органичното, отколкото органичното да се страхува от тях. Това не идва да рече, че помежду ни са щели да царят мир и любов до края на вечността — рано или късно напрежението несъмнено щеше да се повиши. Но роботите така и не вдигнаха пръст срещу човешката метацивилизация.

— Какво се случи тогава?

— Оръжието даде грешка. Или роботите се промениха, или хората не бяха проучили както трябва умовете им... но то се активира без външен причинител. Роботите започнаха да умират в огромни бройки. Първоначално не знаеха какво се случва. Дори призоваха Гражданството за помощ! Точно тогава то осъзна какво им е навлякла тяхната хитрина. Линиите бяха засрамени, разбира се, наистина шокирани от предизвиканата по тяхна вина катастрофа, но така и не признаха, че имат пръст в цялата работа. Стояха настрана и гледаха, докато роботите умряха. Разполагаха с достатъчно познания, за да изработят противосредство, което можеше да се разпространи от робот на робот и да обезвреди предишното оръжие, преди то да има шанса да се задейства. Но ако го стореха, щяха да поемат риска да се разкрият като автори на невралната бомба. Вместо това разпространиха

дезинформация с предположението, че роботите са били инфектирани от нещо, оставено от Предшествениците.

— Откъде знаеш всичко това, Хесперъс?

— Понеже останах във връзка с машините чак до самия край. Дори когато започнаха да подозират какво им е сторено, те запазиха контакта си с мен. Моите отношения с човечеството ставаха все по-слаби с всеки изминал век. Роботите ме смятаха за достоен събеседник.

Поклатих глава в почуда и изумление.

— Значи си знаел. През цялото това време си знаел!

— Преживях тези събития, Пърслейн, заедно с безброй други. Смяташ, че си живяла в течение на шест милиона години, но нямаш и най-малка представа какво в действителност значи това. Тежестта на всички тези спомени е като океан от течен водород, който се компресираща в метал. Всяко ново преживяване, което реша да запазя, всеки нов момент от съществуването ми само увеличава налягането. В най-дълбоките, тъмни и сгъстени пластове на паметта ми си спомнях какво се е случило с първите машини. Но тези спомени все едно бяха погребани под планина, нищо че са ми били достъпни при поискване. Дори да ги бях разархивирал и извел на дневна светлина — което съм правил веднъж-дваж, — нямаше как да проверя дали те са точен запис на истински събития. Нужен беше Хесперъс да ги извади на повърхността и да потвърди какво се е случило в действителност. Когато се появи той — първият посетител от рода му — и дойде с глава, натъпкана с данни втора ръка от Бдящите, събрани от съкровищниците ви, си спомних, че навремето е имало и други като него, и какво се е случило с тях... — роботът вдигна ръце с дланите напред. — И ето ме тук как ти разказвам всичко това!

— Те всички ли измряха?

— Един по един, в течение на хиляди години, всички роботи починаха. И известно време Гражданството живя с мисълта за стореното. Линиите търсеха утеха в знанието, че не са имали желание да наранят роботите, а само да разполагат с такава възможност. Не бяха възнамерявали да пристъпят към изстреблението им, следователно не можеше да се твърди, че са предизвикали целенасочено геноцид. Разликата беше тънка, но ставаше да се държат с две ръце за нея. Само че в крайна сметка утехата не се оказа достатъчна. Нужно беше самата

случка да бъде изтрита от историята на Гражданството. Не помниш нищо от събитията, понеже си гласувала да не го помниш и си нагласила спомените и записите в съответствие с направения избор.

— Не бихме успели в подобно начинание! Задачата е прекалено голяма и твърде трудна. Другите цивилизации... — измислях възражения, но не защото не вярвах на Хесперъс. Просто исках обяснение.

— В това зверство не участваше една-единствена линия. Гражданството взе съгласувано нужните мерки. На няколко последователни сбирки Хилядата нощи бяха използвани да се изтриват и модифицират критични спомени. Всички вие действаште съгласувано — това не е нещо, което може да ви бъде причинено от неизвестни личности без вашето съгласие. В същото време бяха пренаписани и общите исторически записи на Гражданството. Всички линии бяха принудени да възприемат новата версия на историята. Онези, които отказваха да се подчинят, бяха съвместно екскомуникирани. Те изсъхнаха, останали извън системата за взаимопомощ и механизмите за информационен обмен на Гражданството.

— Не може всичко да е опирало само до линиите. Ако машините са присъствали в човешкото пространство, то другите цивилизации сигурно са ги забелязали.

— Така е. Но преходът се погрижи за това. Както и някоя и друга грижовна ръка от линиите.

— Не те разбирам!

— Линиите се гордеят с добрите си дела — благородните и прекрасни подвизи, които вършат, за да защитават по-нисшите цивилизации. И има защо да се гордеят. Но освен това свързани с линиите елементи са убивали и потискали развиващите се местни. Нали не си въобразяваш наистина, че нищо подобно не се е случило нито веднъж за изминалите шест милиона години?

Макар и празен, стомахът ми се преобърна, сякаш част от мен бе прокървила.

— Няма откъде да знаеш всичко това. Едно нещо е да си срещал ранната цивилизация, да си се срещнал с Хесперъс...

Роботът се наклони да ми обърне гръб, очевидно отвратен от отказа ми да приема на голо доверие всичко, казано от него, но спря, преди да завърши движението си.

— Нима можеш да се съмняваш, че засадата е била свързана с това, за което ти говоря, Пърслейн? След повече от пет милиона години вашето участие в това престъпление започва да излиза на бял свят. Бдящите са положили началото — ако те не бяха открили тези аномални реликви, нищо нямаше да се случи. Но вие — линията Джентиан — с вашия знаменит копнеж за новости и престиж, — вие трябваше да сте първите, изнесли тези аномалии пред по-широката публика. Ако вашите дяловеци се бяха появили на друга сбирка с ясни доказателства, че е съществувала по-ранна машинна цивилизация, въпрос на време щеше да бъде да се изясни и пълната картина. Мислиш ли, че Машинните хора биха били готови да оставят миналото погребано и да се усмихнат толерантно на по-ранната ви грешка? Те биха изпитали силна близост с по-ранната култура и биха се запитали дали сте способни да сторите същото и с тях, стига само да ви се удаде възможност. Гражданството щеше да бъде дискредитирано, но това би било само началото. Твърде вероятно би последвала човешко-машинна макровойна. Така че повторното откриване е трябвало да бъде прикрито. И ако това би означавало унищожението на цялата линия Джентиан — засада, която да изтрие близо хиляда безсмъртни души, — на посочения фон това би изглеждало съвсем приемлива за плащане цена. Убийците ви биха гледали по същия начин на изстребването на милион или милиард души. Пазителите на тази тайна не биха мигнали пред смъртта, Пърслейн! Не биха мигнали пред геноцид или изстреблението на още една цивилизация!

— Бдящите са първоначалният източник на сведенията. Защо не тръгнат след Бдящите, преди информацията да стане общоизвестна?

Наивността на въпроса ми явно развесели Хесперъс.

— Както го казваш, прозвуча толкова просто. Бдящите са неразрушими, Пърслейн — равномерно разпределен Дайсънов рояк, практически непроницаем за външна агресия. Устояли са над пет милиона години и по всяка вероятност ще надживее всяка друга цивилизация в тази галактика. За щастие самите Бдящи, изглежда, не осъзнават значението на находката си. Те са прекалено погълнати от собствените си цели и твърде съсредоточени върху Андромеда, за да обръщат внимание на местните незначителни проблеми.

След проточилото се мълчание попитах:

— Сега мразиш ли ни?

— След добротата, която показва към мен? Омразата е в най-далечния край на спектъра за мен. Но ви съжалявам за стореното от вас!

— Нямам чувството, че съм била част от това престъпление.

— Всички вие изиграхте своите роли. Имаше и такива, които се изказваха срещу плана, но не достатъчно силно. Други дори смятаха, че му липсва замах и че оръжието е следвало да бъде активирано веднага щом се е разпространило сред роботите. Не съм готов да гадая каква е била твоята позиция. Това си го знаете само ти и съвестта ти.

— Спомените, които сме променили... те могат ли да бъдат отключени отново?

— Въпреки привидната си простота човешкият ум е сложен уред. Съпротивлява се, когато го третират като домашна мебел, като шкаф с чекмеджета и вратички, които можеш да отваряш и заменяш без последствия.

— Знам — казах тихо. — Хесперъс, съжалявам за онова, което сме направили навремето. Или бих съжалявала, ако този термин беше достатъчно всеобхватен. Но ние не наказваме децата за престъпленията, направени от родителите им!

— Не сте били деца.

— Щом веднъж сме изтрили спомена за това престъпление от съзнанията ни, все едно сме били. Няма смисъл да бъдем наказвани за нещо, което почти не си спомняме да сме извършвали.

— Ще те изненада ли, ако кажа, че съм съгласен с теб?

— Вече не знам какво да си мисля. Просто искам да сторя каквото е правилно — да намеря начин да се измъкнем от тази бъркотия. Ако това означава да се предадем на Машинните хора и да ги оставим да решат дали да ни накажат или не, то може би това трябва и да сторим.

— Предвид настоящия развой на събитията, нямам представа какво е мнението на машинните цивилизации по темата.

— А Каденца и Каскада?

Хесперъс отвърна:

— Все още не знам защо са били пратени.

След като се бяхме споразумели как точно ще се действа, двамата с Хесперъс тръгнахме по белите коридори обратно към входа на кивота. Вече бяхме използвали собствените разузнавателни устройства на кораба да се убедим, че никакви големи машини не са влизали в трюма след източването на атмосферата.

— Защо още ги няма? Изненадана съм, че не са ни устроили засада отвън!

— Рано или късно ще дойдат. В момента може да са прекалено заети да се измъкват от корабите на преследвачите. Но оттук нататък не пускай на борда никой освен мен, и то ако използвам кодовите думи, за които сме се споразумели.

— Хелъборин^[1] и Орич — повторих, сякаш бих могла да забравя имената.

Хесперъс кимна.

— Не забравяй, за Каденца и Каскада е лесна работа да се превъплътят във външния ми вид и да имитират обичайния ми начин на говор. Но ще очакват да се държа като Хесперъс, не като Валмик. Ако по някаква причина не будя доверието ти, дори ако използвам кодовите думи, то последната ти защитна линия ще е да се вслушваш за Валмик. Ако не го чуеш, можеш да приемеш, че в крайна сметка не съм Хесперъс.

— А тогава какво да правя? Ако те са отвън, няма да им отнеме много време да влязат вътре!

— Не мога да ти кажа как да постъпиш при тези обстоятелства — отвърна Хесперъс. — Нека си остане между теб и твоя създател.

— Казваш, че трябва да се самоубия?

— Мога да се сетя за поне един начин, по който роботите вече можеха да са те ликвидирали. Ако намерението им беше такова.

Запитах се накъде бие.

— Те направиха дяволски добър опит, когато изпразниха трюма.

— Ти обаче оцеля. Намерението им беше да те приковат на едно място, към един кораб, а не толкова да те убият незабавно. Според мен искат нещо от теб, Пърслейн — най-вероятно скрито в главата ти. Защо иначе ще те държат жива засега?

Потреперих при мисълта какво би означавало да те разпитват двете прекрасни сребърна и бяла машина и какви неща можеха да ми сторят, стига да пожелаят. Заявих:

— Не знам нищо!

— Може би. Но важното е какво те си мислят, че знаеш!

Хесперъс отвори вратата към шлюза, подготвяйки се да се изложи на вакуума в товарния трюм.

— Как ще говориш с мен? Навън няма да можеш да издаваш звуци.

— Шлюзът е оборудван с проста радиовръзка. Ще чуеш гласа ми, когато възникне нужда да говоря с теб. Дотогава ще пазя радиомълчание — не искам да помагам на Каденца и Каскада да ме проследят.

— Колко време ще отсъстваш?

— Зависи от променливите, от един до два часа. Не мога да дам по-точна оценка.

— Би трябвало да ида аз вместо теб. Със скафандър от кивота и с моите познания за трюма...

— Въпреки това ще ти отнеме повече време. Аз мога да се движа като вятъра, когато е нужно.

Потрих пръсти по имитиращата мускули броня на предмишницата на робота.

— Пази се, Хесперъс!

— Ще внимавам! — След мъничко той добави: — Облекчен съм, Пърслейн. Мислех, че ме мразиш заради онова, което бях принуден да ти кажа.

— Никога не съм спадала към хората, които стрелят по куриера. Ти стори онова, което се полагаше.

— Ти пък понесе добре новината. Нека се надяваме, че и останалите от вида ти ще последват примера, нали?

Вътрешната врата се затвори зад него. През стъкления прозорец проследих как златната му кожа потъмнява до пепелносиво, докато роботът наглася оцветяването си. Никога не си бях представяла, че е способен на подобна промяна без усилие, но у Хесперъс вече нямаше нищо, което да ме изненада. Пепелносивото се превърна в тъмно, неясно мъгляво петно, щом той се стрелна извън шлюза като куршум. А после и външната врата се затвори и аз останах сама в белия кивот, затворена със страховете си, които да ми правят компания.

Точно тогава ми хрумна, че съм единственото живо същество на кораба.

[1] Хелъборин (от англ. Helleborine) — дремник (сборно название за няколко вида орхидеи). ↑

ЧАСТ СЕДМА

От шест години Реликтус беше затворен в най-дълбоката ни тъмница, макар и не в привичните за повечето ни затворници условия. Бяха му дадени две стаи — една, в която да спи, и друга, в която да се храни и да продължава изследванията си. Бяха му предоставени огън да се топли, свещи, хартия, пера и мастило, малка библиотека според собствените му изисквания. Носеха му вино и храна, каквато обикновено сервираха на войниците с най-висок ранг. От време на време му позволяваха дори посещения на куртизанки. Единственото, което не му се разрешаваше, беше правото да твори магия. Когато не се хранеше и не пиеше, Реликтус носеше тежка маска, която приглушаваше гласа му достатъчно да не може да изрече заклинание. Когато се налагаше маската да се сваля — например за да го нахранят, ръцете му биваха връзвани. Стражите го хранеха с лъжичка в устата и го пояха с вино, отнасяха се към него с угодническо уважение, каквото им беше наредено да му оказват. Но през цялото време втори стражник следеше събитията от няколко крачки разстояние, нащрек и за най-дребния номер. Този войник носеше и нож, готов да пререже гърлото на Реликтус.

Посетих затворника в тъмницата, защото се смяташе за твърде опасно да се мести без разумна причина. За посещенията ми беше както маскиран, така и вързан и го бяха настанили с лице към мен в черен стол, на свой ред завинтен за пода. Стражник стоеше зад Реликтус, притиснал нож към гърлото му. Виждах само очите на затворника си да шават зад облите дупки в покриващите лицето му кожа и метал. Това бяха очите на млад мъж, почти момче.

— Имам проблем, Реликтус. Надявам се, че съм ти показала добротата си. Вярно е, че никога не си бил точно затворник, но когато естеството на таланта ти ни стана ясно, получих съвет, че най-безопасният вариант ще е да ти отрежа езика, да ти отсека ръцете и да ти изгоря очите. Не сторих нищо подобно, понеже съм жена с добро сърце. Нямах друг избор, освен да те окова, но се постарях да сторя

всичко по силите си да облекча теглото на затворничеството ти. Не мога да ти позволя да правиш магии, но ти дадох удобства, забранени на всеки друг затворник. Не смятам, че можеш да спориш дали съм се отнесла към теб нечестно, предвид алтернативите.

Реликтус кимна. Не знаех дали това означава съгласие или че би оспорил гледната ми точка, или пък че приема истинността на онова, което казвах.

— Както споменах, възникна проблем. Надали ти е убягнало, че Калидрис — бившият ти учител — сега е затворник на херцог Мордакс. За мое съжаление, но не и моя изненада, той се е обърнал срещу нас. Използва магия, за да създаде армия от призрачни войници — армия, която расте на брой ден след ден, а нашата съответно намалява и отслабва.

Младежът кимна отново, след това извърна маската си към хартията и мастилото на бюрото си. Това беше сигнал, че иска да пише. Развързаха едната му ръка. Притиснаха още по-силно ножа към гърлото му там, където кожата се подаваше под маската.

Реликтус написа:

Разкажи ми за тези войници.

— Представяват цели брони, които са празни. Яздят коне, които са или мъртви, или на прага на смъртта, но се движат с изумителна скорост и пъргавина.

Залавяли ли сте такъв?

— Само бронята, счупена и на парчета. Изглежда, че какъвто дух или явление да задвижва тези черупки избягва, когато бронята е пробита или разделена. Свидетелите споменават за червен дим, който се изплъзва през цепките.

Донесете ми една, която да е още цяла.

— Не знам дали е възможно.

Насочете всички ресурси за изпълнението на целта. Няма нищо по-важно!

— Това ще ни помогне ли, Реликтус?

Изад маската се разнесе стържещ звук. Според мен беше смях.

Тази нощ или може би на следващата нашественици в зелено ме изведоха от леглото. Явно в резултат от отслабналото ни внимание

агенти на херцог Мордакс бяха успели да проникнат незабелязани в Облачния дворец и да си проправят път чак до покоите ми.

От двореца нашествениците ме отведоха в ярко осветена бяла стая, където ме измъчваха и разпитваха. Забиваха в мен игли и надничаха в очите ми с бляскави устройства. Наричаха ме „Абигейл“ и продължаваха да ми повтарят, че съм се загубила, че скитам в един зелен лабиринт, който назоваваха „Придворие“, обясняваха ми, че съм била спасена точно навреме.

За щастие избягах от нашествениците. Мотаех се по ярките коридори, докато — по някаква прищявка на магия или измама — се озовах отново в покоите си в Облачния дворец.

Облекчението ми беше неописуемо. Обезопасих прозорците си и поисках от този миг насетне винаги на пост да има двойна смяна стражници. При все това на сутринта Добентън не беше склонен да обсъжда случилото се, а аз започнах да се съмнявам дали наистина го е имало. Във всеки случай достатъчно други проблеми отнемаха вниманието ми. Призрачните войници нарастваха на брой, нахлуваха в Кралството на безшумни батальони, а пъргавите им, бледи коне смърдяха на разложение. Имаха нужда да ги води жив капитан, но във всяко друго отношение се биеха като демони. За всеки от нашите паднали Калидрис правеше двамина призрак за херцог Мордакс. Проклинах деня, в който бях докоснала обвързаната с кръв игла до пръста си, навличайки тази беда върху нас.

Но изпълних поръчението на Реликтус. Въпреки волята на Добентън и Кирлърс поръчах хората и ресурсите ни да бъдат насочвани към едничката цел да заловим призрачен войник с невредима броня. Беше, предполагам, предизвикана от нуждата лудост. Губехме села и градове, а армиите си отклонявахме от защитните им постове. Хората знаеха, че аз давам тези заповеди и името ми се превърна в проклетие за онези, които губеха домовете си, собствеността и обичните си. Но аз останах непоколебима.

И най-сетне настъпи денят, когато заловихме призрачен войник.

Той беше паднал от коня си върху подложка от сено — бронята бе останала цяла. Войниците ми го обградиха. Твартата продължи да се сражава известно време, но с намаляваща целеустременост — колкото повече се отдалечаваше капитанът с отряда, толкова повече се кротваше съществото, докато накрая ни се подчини. Хората ми го

натъпкаха в чувал и с каруца го докараха в Облачния дворец. След това го оковаха към дървен плот и го занесоха на Реликтус.

В течение на много дни той изучаваше пленника си с голямо внимание. Междувременно призрачните войници продължаваха нападенията си, подкопавайки упорито границите на Кралството. Зелените хора ме изведоха от спалнята ми още веднъж, но отново избягах от злостните им мъчения и се върнах в покоите си. Повиках още стражи. Не споменах нищо на Добентън, защото — с моите странни загуби и проблясъци на памет — вече му бях дала повече от достатъчно причини да се съмнява в здравия ми разум. Освен това бях започнала да подозирам, че нашествениците в зелено са хора от собственото ми имение, а бялата им стая е тайна зала някъде в Облачния дворец. Как иначе да си обясня лекотата, с която ме отвличаха, и онази, с която се връщах в покоите си? Не бях и напълно убедена, че Добентън няма пръст в тази работа.

Дванайсет дни след като призрачният войник бе отведен в тъмницата, Реликтус прати да ме повикат. Съпроводена от стражата, слязох по спираловидното стълбище до покоите му.

Призрачният войник все още беше окован за плота, но когато влязох, бронираната му глава се завъртя да ме проследи. Реликтус носеше маска, но ръцете му бяха развързани. Беше надянал бяла престилка, изцапана със смазка. Хлабави къдрици висяха над очните отвори на маската му. Мърмореше си нещо иззад нея, подавайки ръце към един от стражите.

— Вържи го — казах. — Той иска да говори на глас.

— Но има риск, милейди! — предупреди Кирлът.

— А аз дадох заповед. Вържи го и му махни маската!

В лице Реликтус все още бе младеж, но се давеше в амбиция и жажда за власт. Един страж стоеше зад него с нож, с притиснато към адамовата му ябълка острие.

— Някакъв напредък? — попитах.

— Така ми се струва, милейди.

— Разкажи ми!

— Магията несъмнено е дело на Калидрис — бих я познал навсякъде. Вътре в бронята се намира същество, наречено фалшива душа. Често сме обсъждали заклинанията, нужни да се призовават такива същества и изпращането им по света. Това е изящна, пипкава

работа — надхвърля възможностите на повечето адепти. Дори за Калидрис призоваването на фалшива душа е болезнено и продължително упражнение. Той ми показва веднъж как се прави, като демонстрация на собствените му сили — постави фалшива душа в един пясъчен часовник и я гледахме как мести пясъка. След това се закле никога повече да не опитва подобно нещо и ме накара да се закълна и аз да не пробвам това заклинание. Фалшивата душа е нещо като жива магия, която, веднъж задвижена, води съществуване независимо от това на твореца си. Поради това е по-опасна от заклинание, което се изплита за постигане на конкретен резултат и след това спира да има въздействие.

— Но сега Калидрис прави фалшиви души. Това възможно ли е?

— Ако призрачните войници са истински, значи сама виждате своя отговор. Мога само да гадая дали Калидрис е упражнил уменията си за намиране на начин да прави по Десет или сто фалшиви души наведнъж със същата лекота, с която се създава една. Понякога споменавахе методи, чрез които едно заклинание може да се умножи посредством съоръжение с ръчки и говорещи тръби... — Реликтус погледна към окованата твар, която ни гледаше и двамата през заострената метална човка на визьора си. Както вече ми беше съобщено, очните цепки се изработваха от стъкло. Огледът на бронята на призрачния войник бе показал неочаквано майсторство в изработката на съчлененията и спойките, чрез които червеният дим се задържаше вътре.

— Може ли да го освободим от дъската? — попита Реликтус. — Смятам, че ще го намерите за много интересен. Няма да ви причини вреда — доста е послушен.

— Послушен ли? — повторих, понеже не точно това очаквах, предвид яростта, с която призрачните воители намаляваха числеността на нашите подразделения.

— Давам гаранция!

Кимнах на стражите. Отново поставиха маската на Реликтус. Без да отдръпват ножа от шията му, освободиха ръцете му, за да може на свой ред да развърже бронирания пленник. Когато стражата се приготви отново да го ограничи, чиракът на магьосника потупа маската и замърмори.

— Оставете го, както е — казах, — той иска да използва ръцете си, не да говори. Призрачните воители не реагират на словесни команди!

Реликтус подмами чудовището да слезе от мястото си. Металните ботуши изтропаха по пода, когато призрачният войник направи няколко несигурни крачки. Магьосникът вдигна ръка. Твартата повтори движението му. Последва по-сложен жест и магическото същество сковано се доближи до масата и вдигна перото за писане. Реликтус го накара да изпълни няколко други прости задачи, след това му нареди да се върне на мястото си и там го окова отново.

Стражите вързаха ръцете на чирака магьосник и свалиха маската му.

— Послушен е — признах.

— Ще стори каквото поискаме от него. Сега, след като привикна да съм му господар, мога дори да го пратя в бой срещу призрачните войници. Ще се бие срещу тях доброволно.

— Освен като доказателство би било без значение. Защо е толкова лесно да се управлява, Реликтус?

— Подобна податливост е в естеството на фалшивите души, милейди. Калидрис не би могъл да стори нищо по въпроса. Те са като цяло невинни същества, които ще правят каквото им се нареди, стига да действаш с достатъчно авторитет. Мислете за тях като за послушни деца. Могат да са отлични бойци, но не изпитват омраза, нито кроят зло. Злото се таи в онези, които са ги сътворили или ги пращат да палят селата!

— В такъв случай не си научил нищо полезно за мен — казах, готова да се извърна отвратена. — Безбройни животи бяха погубени, за да ти доставят този образец, Реликтус! Села изгоряха в името на задоволяването на любопитството ти. Очаквах да намериш слабо място, буквална цепнатина в бронята.

— Но аз намерих! — отвърна чиракът магьосник, сякаш едва сега се сетяше и за този аспект на разговора ни. — Вече мога да убивам хиляди от тях наведнъж, ако ви е угодно.

Попитах го как е възможно подобно нещо.

— Призрачните войници би трябвало да са копия на една и съща душа или на малък брой отделни души. Това е единственият начин Калидрис да е способен да ги прави в такива количества. Всичко се свежда до начина, по който заклинанието може да бъде умножено.

— Да...

— Представете си апарат за повтаряне на жестовете му — точното движение на ръцете и всяко помръдване на пръстите. Манекен, който може да бъде обвързан да следва жестовете му. Или пък това се прави с жици и противотежести, свързани с подобие на броня, която Калидрис прикрепя към себе си. Манекенът може да бъде омагьосан да повтаря точно словата му или пък собственият му глас да бъде пренасян до друга уста чрез серия от тръби. Така или иначе резултатът е сходен. Едно изречено заклинание получава ефекта на две. Или три, ако апаратът е по-сложен. Или на десет. От практическа гледна точка няма ограничение, особено ако е впрегната магия.

— Значи Калидрис поражда хиляди фалшиви души с едничко заклинание. Все още не раз...

— Душите са еднакви. Съживява ги един и същ вътрешен огън. Което означава, че те са... — Реликтус се намръщи, понеже му липсваха думи, а се мъчеше да обясни загадките на изкуството си на глупачка като мен. — Милейди, когато призовахте Калидрис, сторихте го с тъй наречената обвързана с кръв игла.

— Най-голямата ми грешка!

— При все това тя ще послужи за илюстрация в обяснението ми. В този момент вашата болка става негова болка, а вашата кръв — негова. Заклинанието ви обединява. Нещо аналогично се случва и с фалшивите души. Всяка е обединена с роднините си, понеже те са изковани в същия миг със същото заклинание. В това е тяхната сила, понеже дава на Мордакс армия с неограничен размер. Но е и тяхната слабост, понеже са уязвими на едно и също контразаклинание.

— Което ти е известно?

— Заклинание, което съм уверен, че мога да изведа, стига да разполагам с още малко време. С всеки ден научавам повече за работата на Калидрис. Съвсем скоро ще знам достатъчно да формулирам контразаклинание.

Погледнах към бронираното създание, припомняйки си какво бе казал Реликтус — че е невинно като дете. Празният визьор гледаше към мен, струваше ми се, че съзирам отсянка от червения дим, надничаш през стъклените цепки на очите му. Долавях смътно любопитство, донякъде като на обикновено животно или роб, но ни най-малък признак на злоба. Не би трябвало да оставам насаме с

призрачен воин, но вярвах на Реликтус, когато той каза, че чудовището е лишено от злоба или омраза.

— А после какво ще стане?

— То ще умре заедно с всяка друга фалшива душа, създадена със същото заклинание. Може да се окаже, че става дума само за един полк призрачни войници или пък ще погубим цялата им армия. Така или иначе загубите могат да са решаващи!

— В такъв случай трябва да го направиш — казах, — при това възможно най-скоро. Бъдещата сигурност на човешкия род зависи от теб!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Когато вече нямаше място за съмнение, Бетъни заключи:

— Корабът завива!

Бяха минали двадесет минути от първия намек, че „Сребърни крила на утрото“ може би променя курса си. В началото не забелязахме нищо нередно — приехме, че роботите просто правят малка, временна промяна в курса като отговор на трите кораба, които се прицелваха в него. Не виждахме възможните предимства в извършването на подобна дребна промяна, но — след като дори не можехме да започнем да гадаем какво е тактическото мислене на роботите — просто счетохме, че корабът на Пърслейн в крайна сметка ще се върне на оригиналния курс, придобил някаква микроскопична, но съществена преднина спрямо преследвачите си.

Но „Сребърни крила“ продължи да завива. В течение на изминалите двадесет минути беше отклонил траекторията си с дузина градуса и нямаше признаци да намалява ъгъла.

Машинното пространство — ивицата звезди изгнаници, която наричахме пръстена Моносеръс — описваше дъга около основния диск на Млечния път. Ако приемем, че корабът се придържаше към траектория, успоредна на повърхността на този диск, в крайна сметка рано или късно щеше да достигне до Машинния Космос — независимо дали за целта щяха да му трябват не десет или двадесет, а сто хиляди години. Но ако се отклонеше и малко от успоредната линия, с гаранция щеше да пропусне напълно пръстена Моносеръс. Тъй като „Сребърни крила“ продължи промяната на курса си, явно беше, че крайната му цел няма да се намира в рамките на машинния Космос.

Корекцията на курса продължи още час и накрая корабът се върна на права линия. Промяната бе коствала на роботите малко предимство, но те скоро щяха да си го възвърнат, когато осъществяхме същия завой — налагаше се да го изпълним, ако възнамерявахме да продължим преследването.

— Защо чакаха досега? — зачуди се Бетъни. — Сигурно са знаели в коя посока искат да се насочат още когато напуснаха Невма.

Всичко сторено досега им костваше време!

— Нашето преследване може би ги е накарало да си променят плановете — предположи Хенбейн.

— Не е задължително — възразих. — Според мен те поначало са знаели къде точно отиват. Искали са да смятаме, че се завръщат в машинния Космос — такъв е курсът, който начертаха при напускане на орбитата. Сигурно са възнамерявали да се прехвърлят към новата цел веднага щом излязат от обхвата на наблюдение, когато се намират на година или две от Невма. Но не са разчитали на толкова бърза реакция от наша страна — веднага изстреляхме кораби след тях и Каденца и Каскада осъзнаха, че няма надежда да извършат този завой, без да ги видим. Така че го изпълниха сега, преди да достигнат висока релативистична скорост. Достатъчно трудно е да обърнеш кораб при шест десети от скоростта на светлината, но е десет пъти по-трудно при девет десети или по-висока.

— Но те не се връщат към машинното пространство... — отбеляза Соръл.

— Вече имаме точно предвиждане за курса им — каза Чарлък, чието имаго се обърна встрани да прочете някакви данни. — Разбира се, възможно е да крият в ръкава и други промени. Но ако приемем, че това е окончателният им курс, ще можем да екстраполираме до хиляда светлика с грешка от само няколко хиляди астрономически единици в другия край.

— Покажи ни! — нареди Бетъни с изражение, все още сковано в маска на пълна концентрация.

На показвателя на „Дребен флирт“ бързо се оформи карта на галактиката. Тя се увеличи да покаже настоящото ни положение в спиралния ръкав Щит-Кръст, а мащабът се увеличи, докато не се появи видима цепнатина между яркото, подобно на съзвездие петно на нашите кораби и сребърния кръг на Невма. Технически погледнато, все още се намирахме в слънчевата ѝ система, но скоро щяхме да пробием през звездната хелиопауза и да излезем в същинското междузвездно пространство, където плават само черните като въглен комети.

— Натам смятаме, че се насочва — каза Чарлък, когато покрай „Сребърни крила на утрото“ се проточи червена линия. Щом векторът докосна ръба на кутията, мащабът се промени да обхване по-голям обем пространство.

— Нищо след десет години — отбеляза събратът ни, — вдигаме на сто. Нямаме попадения засега — не приближава на две години до каталогизирана система...

Мащабът подскочи, докато правоъгълникът обхване хиляда светлика, но червената линия продължаваше напред, без да се докосва до нищо. Започна и да се удебелява с натрупването на видимата кумулативна грешка.

— Имаме близко преминаване до слънце ерген на деветстотин и трийсет години — обади се Чарлък със съмнение. — Може това да е мишената?

— Няма светове, няма камънаци, няма лед — отвърна Бетъни. — Няма причина да спират там!

Слънца ергени наричахме онези, чиито планетарни системи са откъснати в началото на историята им при срещи с други звезди. За всички метацивилизации те си оставаха безполезни, освен като източник на източваем чрез червеева дупка ресурс.

— Увеличавам на десет хиляди години — заяви Чарлък. — Вече напускаме ръкава Щит-Кръст. Радиусът на грешката приближава шест месеца. След седем хиляди години корабът приближава на петнайсет години от периметъра на Хармоничното съотношение, империя от средно ниво със седемстотин заселени системи.

— Дали това може да е мишената? — попита Тънзи. — С допуск за дребни настройки на курса, разбира се.

— Универсалният статистик предсказва само петдесет процента вероятност дотогава Хармоничното съотношение да съществува все още, като оставим настрана единайсетте процента вероятност „Сребърни крила“ наистина да се отбие там — каза Соръл, четейки от собствения си показвател. — Прекалено ниска вероятност на допускане за нещо, което има само едно към девет вероятност да си е на мястото и бездруго.

— Статистикът невинаги е точен — подчерта Тънзи.

— Но е прав по-често, отколкото греша — отвърна Соръл, — а и Хармоничното съотношение показва всички съответстващи признаци от учебника по възникване и падение. Освен ако роботите не възнамеряват да си имат работа със спихналите се останки на бивша империя, не виждам причина това да е целта им.

— И аз не мисля, че са тръгнали натам — съгласи се Бетъни. — Увеличи обема на търсене, Чарлък!

— Вече сме на десет хиляди!

— Значи трябва да разглеждаме по-далеч!

Чарлък сви рамене, макар че изражението му ни подсказваше, че не очаква големи печалби от тази игра.

— Петдесет хиляди — заяви той и обемът на екстраполация се разду още. — Радиусът на грешката е вече две и половина години — достатъчно широк, та да попадаме на системи през цялото време. Тук минаваме през целия център на галактиката. Ще трябва да пресееш няколко хиляди кандидата.

— Изброй системите по ред на прихващането — каза Бетъни. — Ще ги разглеждаме една по една, да видим дали нещо ще ни хване погледа. Междувременно продължавай да разглеждаш вектора на посоката на „Сребърни крила“. Може да успеем да смалим малко радиуса на тази грешка!

— Губим си времето — обади се Хенбейн. — Като нищо може да се окаже, че накрая след два часа ще завият в съвсем друга посока.

— Тогава ще повторим упражнението — заяви Бетъни, напълно безразличен към възражението на събрата ни. — Те са тръгнали към конкретна цел. Ще спя много по-леко, ако знам накъде!

— А може би не — отвърнах.

Представих си, че до мен стои Акънайт. Бях започнал да го харесвам и в момента определено щях да се радвам на компанията му. Бях сам на борда на „Дребен флирт“, временно свободен от другите имаги.

— Хрумна ми нещо — казах, изричайки съобщение, което той нямаше да чуе още часове наред долу на Невма. — Сигурно ще ти прозвучи напълно налудничаво, но не мога да спра да мисля за това и се надявам да повлияе положително на разпита на Мъзириън. Все ми се струва, че нещо в трупата на Сайфъл не беше както трябва!

Представих си как Акънайт се почесва по брадата и ме поглежда скептично. Какво изобщо би могло да е „както трябва“ в труп, паднал от няколко километра височина върху твърда повърхност?

Обясних:

— Тя постоянно се връща при мен. В сънищата ми. Казва ми да си отварям очите на четири. Все едно подсъзнанието ми се е досетило

какво не е наред, но още не е успяло да го предаде на съзнателното ми его. Просто се надявам някой от вас на Невма да забележи какво пропускам. Там сте няколко дузини и разполагате с образите, записани от имирците по време на смъртта. Може би има нещо... — спрях се, наясно колко абсурдно може да прозвуча, когато получат предаването ми. Но не можех да пренебрегна Сайфъл и настоящостта, с която ми се караше насън, че не внимавам достатъчно. — Тя е падала много отвисоко, Аки! Ами ако е била жива чак до долу и е знаела кой е убиецът ѝ? Дали би могла да ни предаде съобщение?

Завърших записа си. Минаха още няколко минути, преди да събера достатъчно смелост, че да го изпратя.

Що се отнася до краткосрочните ни планове, завоят не беше променил нищо. В резултат от по-раншната ни договорка трите кораба без екипаж се движеха по независими успоредни курсове спрямо „Сребърни крила“, така че, когато го догонеха, щяха да бъдат в състояние да насочат изстрелите си към хълбоците му, вместо към по-уязвимия участък на кърмата. На показвателя трите кораба образуваха равноностранен триъгълник, разделен на пет секунди разстояние. „Сребърни крила“ се намираше в апекса на тетраедрон, на десет секунди от всеки от преследвачите, но разстоянието помежду им бавно намаляваше. На три секунди корабите щяха да могат да прицелят оръжията си с достатъчна точност, за да обезвредят жертвата, без да я разрушат.

Очевидно беше, макар още да не разбяхме защо, че разстоянието намалява по-бързо, отколкото очаквахме. Нашите кораби не ускоряваха по-бързо от предвиденото, защото двигателите им и така действаха на границата на възможностите си, а и от трюмовете им бяха изхвърлени всички ненужни мегатонове товари. По някаква причина обаче „Сребърни крила“ не вдигаше толкова голямо ускорение, колкото преди да изпълни завоя си. Подробен анализ на движенията ѝ от напускането на Невма дори разкри забавяне — по-точно едва измеримо намаляване на ускорението, — започнало още преди самия завой.

— Те знаят, че сме по петите им — отбеляза Бетъни. — Няма никаква причина да не пришпорват „Крилата“ с максималната

възможна скорост. Защо тогава се туткат? Защо не го сритат до пълно ускорение?

— Може да е саботаж? — предположи Орич. — Пърслейн и Хесперъс биха ли могли да проникнат в двигателя?

Кимнах:

— Хесперъс — може би. Но ако е в позиция да го саботира...

Бетъни кимна:

— Защо да спира дотук. Ако е способен на това, ще стигне докрай и ще го изключи изцяло.

— Пърслейн и роботът имат кораби — казах, докато идеята се оформяше в главата ми. — Трюмът е пълен с тях — и повечето все още са в оперативна годност. Вече знаем, че са се добрали до белия кивот. Поне доколкото си спомням, този кораб е бил изкормен и на празното място е поставен параметричен двигател.

Бетъни се изсмя остро:

— Смяташ, че може да са включили мотора на кивота, противопоставяйки го на „Сребърни крила“!

— Идеино е. Пърслейн няма да се даде без бой. Може би не са в състояние да излязат от трюма, но все още могат да задействат няколко от тези двигатели.

— Достатъчно, че да изгладят пространството около „Сребърни крила“ и да го спрат напълно?

— Вероятно не. Може би няма да успеят да намалят ефективността на двигателя му с повече от няколко процента и дори за това ще са принудени да задействат практически всички кораби в товарния трюм — ухилих се, пламнал от внезапна гордост и обожание, защото знаех без сянка от съмнение, че именно това си е наумила любимата ми. — Но именно това се опитват да направят! Пърслейн да ви прозвуча все едно е готова да се свие на кълбо и да умре?

— Не и на мен — каза Агримъни.

— На мен също. А с Хесперъс до себе си...

— Тя така и не ни даде обяснение как така той се е върнал от мъртвите след цялото изминало време — напомни Хенбейн.

— Тя знаеше, че другите машини подслушват. Може би има неща, които предпочита да пази в тайна от тях!

Звучен звън прекъсна дискусията ни — сигнал, че трите кораба скоро ще влязат в обхвата на оръжията. Като един насочихме отново

вниманието си към екрана и зачакахме секундите да изтекат.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Очакването стана почти непоносимо и почти бях решила, че Хесперъс се е провалил, когато бързо движещо се петно даде знак за завръщането му. Той ми кимна отвъд външната врата на шлюза на кивота, а образът му се появи на панела отдясно на вътрешната врата. Посегнах към древния бутон, с който щях да го допусна да влезе вътре.

— Приключих, Пърслейн. Можеш да отвориш отново вратата! — разнесе се гласът му от панела. Отвън имаше вакуум, но той генерираше радиосигнал от вътрешността на тялото си.

— Хесперъс?

— Аз съм.

Овладях се навреме. Нямахе нужда да казва и дума повече, вече бях убедена до мозъка на костите си, че това не е той, а някой от другите двама роботи.

— Мисля, че се споразумяхме за кодова фраза — казах, докато страхът бъркаше с ледената си ръка в плътта ми и прокараваше любовна ласка по гръбначния ми стълб.

— Паметта ми все още не е каквато беше.

— Добре си беше, когато излезе. Добре си беше още откакто се събуди от комата си!

— При все това още изпитвам проблеми. Ще бъдеш ли така любезна да ме пуснеш вътре?

— Кодовата фраза.

— Вече не я помня.

Високият, широкоплещест робот, все още тъмен на цвят заради камуфлажа, завъртя глава да погледне през рамо. Беше движение като на гущер, липсваха му всякакви човешки качества.

— Не мога да съм сигурен, но Каденца или Каскада може да са получили достъп до помещението. Времето вече играе роля, ако все още желаеш моето съдействие!

— Махай се от вратата. Не знам кой от двамата си, но със сигурност не говоря с Хесперъс!

— Грешаш, Пърслейн.

— Не мисля. Държа енергиен пистолет — току-що накарах създателя да ми го направи. Насочен е право към теб и лъчът е нагласен на максимално разсейване... — неестествено тежкото оръжие студенееше в ръката ми и поемаше собственото си тегло със слабото, инсектоподобно жужене на леватори. — Мога да те нараня. Хесперъс ми каза как да убия машинен човек. Не се цели в едно конкретно място, а разсей фокуса наоколо, отнеми колкото се може повече функции. Може да си на холографичен принцип, но не си неразрушим!

— Ако стреляш с енергийно оръжие, ще повредиш шлюза и ще предизвикаш фатална декомпресия.

— Ами тогава е хубаво, че нося и скафандър. Той също излезе от създателя.

Роботът отстъпи назад, скован като рицар в броня. Сигурно в този момент взе решение — анализира гласа ми и заключи, че няма да се поддам на убеждения, — понеже проследих как сменя външния си вид, металната кожа се набръчква и разтяга, пристяга се в кръста, разширява се на бедрата и гърдите, докато пред мен не се изправи елегантната и подобна на балерина форма на Каденца. Кожата ѝ все още беше по-скоро тъмна, отколкото сребърна, но във всяко друго отношение си беше възвърнала нормалния вид.

— Лесно се предаде — казах.

— Вече убих Хесперъс — отвърна тя, използвайки нормалния си глас. — Той повече няма да ти се притече на помощ!

Мозъкът ми мина в свободен полет.

— И къде точно го уби?

— В този трюм.

— Недостатъчен отговор. Искам да знам точно къде.

Каденца наклони глава, отклонявайки поглед от кивота.

— До онзи кораб, зеления, с прибраните стазни намотки.

Беше един от корабите, които казах на Хесперъс да посети, но тя можеше и просто да посочва наслуки или да е видяла движението на противника си на някоя от камерите, които наблюдават трюма.

— Донеси ми тялото и ще поговорим отново.

— Няма останки. Дезинтегрирах го — Каденца вдигна едната си ръка, а бронята на ръкава ѝ се нави по хитроумен начин, като изпод нея навън изскочи зловещо съчленение от дула и тръби. — От момента, в който навлязохме между вас, ние с Каскада винаги ходим

въоръжени... — след това роботката отпусна и завъртя ръка по скована дъга, като манекен, прицелвайки комплекта оръжия право към мен. — Отвори вратата, Пърслейн, преди да ми се наложи да използвам сила!

— Че какво те спира?

— Милосърдието. Желание да не нанасям допълнителни щети. Ние сме машини, не колачи. Ние ценим живота, дори натруфеното му подобие, каквото е органичният.

— Въпреки това ще се наложи да ме убиеш, ако искаш да се качиш на борда на кивота.

— Бих предпочела да не го правя. Сега не може ли да говорим? Опитът, който предприехте с Хесперъс, беше смел и умен. Въпреки че сме двама и сме по-умни, не предвидихме, че можете да използвате против нас корабите тук и с тях ще забавите „Сребърни крила“. Той е прекрасен кораб и по случайност — ценен за нас.

— Радвам се, че го харесвате. Планирам да си го върна.

— От самото начало планът беше такъв, нали? — Каденца наклони куклоподобната си глава отново, светлината в трюма се отразяваше върху елегантния гребен на металните ѝ скули и разкошните, подпухнали извивки на стоманените ѝ устни. — Озадачена съм, Пърслейн. Ти имаш оръжие, способно да ме нарани, и твърдиш, че носиш скафандър. Нищо няма да спечелиш от продължаването на съществуването ми, но още не си открила огън!

— Прецених, че първо ще изслушам какво имаш за казване... — свих пръсти около оръжието. Леваторите го задържаха на място с такъв целеустремен контрол, че имах чувството, че държа стабилна опора, същинско колче на парапет. — Бих ти задала същия въпрос!

— Двигателят на кивота работи. Макар че това ще има само минимално въздействие върху шанса ни за успех, все пак бих имала полза от изключването му.

— Ами убий ме и го изключи!

Каденца вдигна ръка и остави оръжията си да се приберат обратно в тайника.

— Ти не вярваш, че съм способна на милост, но аз ще ти го докажа. Деактивирай двигателя и ще стигнем до споразумение, което гарантира оцеляването ти. Ще ти дам време да обмислиш предложението ми!

Сърцето биеше в гърдите ми като пулсар, който след малко ще се саморазвърти на парчета. Долавях, че се намирам на една грешка, на една зле формулирана фраза от незабавната смърт. Дори при желание всъщност не можех просто така да нападна Каденца. Излъгах я право в очите с твърдението, че нося скафандър. Нямаше време създателят да го произведе, стигна му само да изготви оръжието.

Налагаше се да покажа, че аз държа юздите.

— Махни се от кораба! Няма да те застрелям, понеже все още остава Каскада, и изобщо няма да се учудя, ако сте способни да си правите копия. Но по някаква причина ви трябва „Сребърни крила“ и — каквато и да е — несъмнено е важна за вас. Невероятно важна, щом рискувате война с цялата метачовешка цивилизация.

Каденца сигурно ми повярва, понеже отстъпи няколко крачки назад. Заяви:

— Не можеш да ни спреш. Държим управлението.

— Щом така казваш. Работата е там, че не вярвам да ви влиза в плановете да ме държите жива, щом стигнем там, където сте се запътили. Което означава, че след като и бездруго ще умирам — а аз съм достатъчно сигурна, че случаят е такъв, — тогава спокойно мога да избира кога и как да стане, и да постигна нещо със смъртта си.

С твърдост, каквато никога не бях чувала в гласа ѝ преди, Каденца възкликна:

— Не го прави! Няма да е в твой интерес!

— Привлече вниманието ми. Добре!

Останах с впечатлението за напрегнато, трескаво пресмятане — обработка на почти безконечен спектър от вариации. Ако машина можеше да се поти, то Каденца щеше да излее седем кофи пот. Накрая каза:

— Все пак можем да преговаряме. Засега ще те оставя и ще ти дам време да премислиш нещата. Ако изключиш двигателя на кивота, ще може да диктуваш условия за оцеляването си. Ако са приемливи за нас, ще ги изпълним.

Не очаквах подобна отстъпка, но се постарях да го запазя в тайна.

— Какъв тип условия?

— Ще се пазариш с останалите хора от наше име. Ще ги убедиш да престанат да ни следват, при условие че ние пък ще ти позволим да

си тръгнеш оттук.

— И очаквате да повярвам, че ще изпълните условието?

Каденца понечи да каже нещо — поредният спокоен отговор с глас, прекрасен и нетрепващ както винаги, — но не успя да завърши изречението. Случилото се в този миг бе твърде бързо, за да го проследи човешки поглед. Едва впоследствие успях да си сглобя приблизителна представа за последователността на събитията от накъсаните фрагменти, които бяха преминали през безнадеждно задръстеното гърло на животинските ми сетива.

Хесперъс беше нападнал Каденца. Поради липсата на оръжия — тъй като не беше имало време да му направим, преди да излезе от кивота — единствената му възможност за успех се крепеше в незабележимостта и изненадата. В тези области той преуспя, тъй като с нищо по реакцията на Каденца не личеше тя да има и най-малка представа, че Хесперъс се промъква зад нея в сенките на товарния трюм. Спомних си как, когато Кемпиън го доведе на мостика на „Дребен флирт“, първото ми впечатление за него беше за хищната котка, която притежавах в „Придворие“ и за статуята на „Давид“ в коридора на семейното имение. Тези впечатления — противоположни, но допълващи се — се върнаха с удвоена сила, когато той се нахвърли върху роботската си противничка и я блъсна в земята. Двата тъмни силуета се сбориха с толкова ускорени движения, че можех да различа само гърчеща се тъмна маса, нещо като метален облак от квантова вероятност. Всичко се случваше в абсолютната тишина на вакуума. Последва светкавица, достатъчно ярка да освети цялата зала за едничка ослепителна секунда, а след това останаха двата робота.

И двамата бяха извънредно неподвижни.

И двамата бяха счупени.

Хесперъс лежеше по гръб на пет-шест метра от Каденца. Право през него зееше пробита черна дупка там, където би се намирало сърцето му, ако беше човек. Кожата му просветна от тъмно в златно, премина от златно в тъмно и после остана, както си беше. Нищо не помръдваше зад стъклените прозорци на черепа му. Каденца лежеше на хълбок, обърната към Хесперъс, и изглеждаше точно така, сякаш просто е решила да се изтегне и да подремне. Оръжейната ѝ ръка бе отрязана в лакътя, изтръгната от тялото ѝ — беше захвърлена на три-четири метра зад Хесперъс. През чукана ѝ се стече гърчеща се маса

сребърна машинария, капеща живачни смазки. Хесперъс изглеждаше мъртъв, но в Каденца имаше признаци на видим живот. Неспособна да излезе от кивота, можех само да ги наблюдавам.

— Хесперъс — казах в панела на вратата, — трябва да станеш!

Каденца се размърда, но само за кратко. Светлилки примигнаха в главата ѝ и пръстите на здравата ѝ ръка се свиха. Пръстите на отрязаната ръка, от другата страна на Хесперъс, също мръднаха. Ъгълът на главата ѝ се промени чрез серия сковани потрепвания, така че роботката се обърна към откъснатия си крайник. Изражението ѝ беше ужасяващо невинно.

Сребърните машини се разтекоха навън от чукана ѝ. Образуваха пипало — отделен ярък израстък, който се разтягаше, докато не докосна пода. Пипалото продължи да расте и да напредва встрани от тялото. В началото си помислих, че ще посегне към Хесперъс и ще му стори нещо — ще вкара на работа еквивалент на отровна целувка вероятно, — но след това осъзнах, че пипалото го заобикаля с намерението да стигне до откъснатата ръка.

— Хесперъс! — казах отново. — Събуди се! Моля те!

Исках да крещя, но хладнокръвната част от съзнанието ми подсказваше, че няма смисъл. Ако приятелят ми и бездруго не можеше да ме чуе, повишаването на гласа нямаше да промени ситуацията.

Пипалото завърши пътешествието си. Достигайки ръката, то се нави полека около нея, все едно лоза се намотава около паднал клон на дърво. След това започна да се прибира — бавно, но упорито придърпвайки въоръжената китка след себе си.

— Хесперъс, моля те!

Думите ми достигнаха нещо в него. Светлинките в главата му проблеснаха еднократно. Пипалото вече бе привлякло ръката на четвърт от разстоянието до Каденца.

— Тя е още жива! Каденца е още жива.

Откъм вратата избухна какофония от квичаци, изкривени звуци — все едно сто човека крещят едновременно на сто различни езика. Ако Хесперъс се опитваше да говори с мен, то явно беше повреден много, много сериозно. Но то се виждаше и с просто око.

— Стани! — казах вече по-твърдо. — Няма много време! Или ще станеш сега, или и двамата ще сме мъртви! Чуй ме, роботе!

Той помръдна. Беше като ленива прозявка на цялото му тяло. След това застина отново.

— Каденца се сглобява отново! — казах. — Ако не я спреш...

— Пъ-лен! — каза роботът — или опитвайки се да произнесе името ми, или да опише какво ще ни сполети.

— Мръдни, златно момче! Имам нужда от теб!

Хесперъс пак трепна — движението беше по-координирано този път. С конвулсивен спазъм се претърколи на хълбок. Стори ми се, че гледаше право към другия робот. Китката на Каденца си издраскваше път на средата помежду им, наполовина приключила пътешествието си. Златният ми приятел вдигна ръка, разпери пръсти и положи длан на пода. Бутна и започна да се надига, докато не успя за опора да изтласка другия си лакът под торса. След това краката му се сгърчиха и той мъчително се изправи до положение, в което беше наполовина легнал и наполовина седнал. Усилието сигурно му струваше скъпо, понеже остана неподвижен в течение на няколко секунди. Крайникът на противничката му вече имаше само няколко метра, преди да се съедини с Каденца. Тя вероятно бе изгубила подвижност, но щом си получише обратно ръката, щеше да разполага с оръжие, с което да се цели и стреля. Още докато обмислях предположението си и си повтарях, че поне е парализирана, роботката трепна отново и започна да сяда. Възстановяваше си подвижността с всяка секунда, точно както бе сторил Хесперъс преди нея. Роботите притежаваха изумителни способности за самовъзстановяване.

— Хесперъс! — изкрещях, вече изтървала края на всякаква логика.

Той се отърси от временното си вцепенение и нестабилно се изправи на крака. Виждах вече пълния размер на повредите — дупката беше достатъчно голяма да пхнеш юмрук и ръка през нея и минаваше през гърдите му. Стените на раната блестяха със сребърна кръв, кървяха живак и пулсираха с ярка синя светлина. Единият му крак беше по-схванат от другия. Обърна се тромаво и огледа сцената пред себе си: Каденца с откъснатия ѝ крайник, сега само на метър от присъединяването си.

Пристъпи към противничката си, вървейки като човек с един крак в шина. Каденца трепна и вдигна здравата си ръка като щит. Хесперъс настъпи сребърното пипало с лявото си стъпало. Коленичи,

все още силно скован, с дясната си ръка докопа оръжейната част и я отдели от пода, а пипалото се разтегна като разтопен кашкавал, докато роботът се изправяше в цял ръст. Роботът стисна юмрук около сребърната плът на отрязаната ръка и я смачка с ужасяваща сила. След това — с едно рязко движение — метна изкривената китка в мрака. Очаквах да я чуя да издрънчава в далечината, но, разбира се, никакъв звук не съпроводи падането ѝ.

— Хесперъс — казах, — чуваш ли ме?

Той не отговори, но пристъпи по-близо до противничката си. Ритна я така, че тя се търколи по гръб, след това спусна левия си крак върху стомаха ѝ. Под него Каденца се гърчеше с нарастваща сила. Хесперъс бавно се приведе, докато не коленичи върху нея. След това посегна и хвана здраво единствената ѝ останала ръка. Раменете му помръднаха с огромно, горилоподобно усилие и откачиха крайника на противничката му. Той го метна встрани, но с почти пренебрежително усилие, така че ръката падна само на няколко метра разстояние. След това Хесперъс се обърна, прехвърли хватката си върху Каденца така, че седеше с лице към задната ѝ половина и откачи и краката ѝ, парче по парче. През цялото време роботката се гърчеше и мятеше, но усилията ѝ не водеха до никакъв резултат.

След малко Хесперъс напълно беше разчленил противничката си, като остави закачена за торса само главата ѝ. Изправи се, притиснал гърчещите се останки на Каденца към гърдите си. Насочи се към вратата на кивота, влачейки все още скования си крак. Отворих му да влезе в шлюза, без да изпускам енергийния пистолет. Сърцето ми препускаше бясно. Във вакуума между вратите нахлу въздух. Вътрешната преграда се отвори и Хесперъс почти падна в коридора, влачейки главата и торса след себе си. Движенията му все още бяха много бавни и некоординирани. Въздухът миришеше на изгорен метал и от отворената му рана се разнасяше съскане и прашене.

— Повреден съм — каза роботът достатъчно ясно.

— Вземи го — отвърнах, предлагайки му енергийния пистолет.
— Можеш да я довършиш!

— Не искам да я довършвам. Може да ни бъде полезна — разликата между спокойствието в гласа му и тътрещото се, олюляващо се тяло пред мен беше обезпокоителна. Все едно ми отговаряше труп.

— Ще се оправиш ли?

— Мога да се ремонтирам с течение на времето. Помогни ми да стигна до мостика, там ще сме в по-голяма безопасност.

Двамата с Хесперъс, все още притиснал другия робот и отпускащ на мен такава част от теглото си, каквато бях способна да понеса, се помъкнахме несръчно през кивота, докато не стигнахме утробата на центъра за управление. Всичко си беше така, както сме го оставили при излизането си.

— Трябва да се свържа с Кемпиън!

— Може да почака. Намери ми машинен гел.

— Какъв тип?

— Все едно. Няма значение.

Хесперъс пусна торса да издрънчи в краката му. Каденца все още следеше всеки негов ход като кобра, взираща се за възможност да нанесе удар.

— Той лъже — заяви ми, а собственият ѝ глас също беше непроменен. — Щетите, които е понесъл, не са поправими. В процес на терминално изключване е!

Размахах енергийния пистолет в нейна посока:

— Защо просто не я убием веднага?

— Гелът, моля — Хесперъс протегна трепереща ръка и най-сетне взе от мен оръжието. — Аз ще я следя. Намери и синхромрежа за себе си.

— Защо ми е синхромрежа?

— Просто си потърси!

За първи път долавях раздразнение в гласа му. Явно струните дърпаше човешката му част.

В съседното помещение намерих няколко тубички многопрофилен машинен гел. Вече носех капкомер със синхромрежа. Върнах се в залата за управление и заварих Хесперъс все още да стои на стража над гърчещия се сребърен торс.

— А какво ще правим с парчетата от нея, които останаха отвън?

— Те вече не могат да ни наранят. Ще опитат да се съберат отново, но ако главата и торсът ѝ останат тук, това няма да се случи — роботът ми върна енергийния пистолет и взе тубичките с гел. — Както казах, повреден съм. Но мога да се ремонтирам, стига да има приток на суровини... — той отвори едната тубичка и изцеди доза желиран черен

гел в дланта си. Материалът се организира в разнообразни геометрични форми, давайки знак за готовността си.

— Това ще ти... свърши ли работа? — коленичих, опряла гръб на стената и приседнах на пети. Насочих енергийния пистолет към Каденца. — Това е човешка машина. Не смятах, че има нещо общо с машинариите вътре в теб!

— Няма нищо общо — маската на Хесперъс образува изтощена усмивка. — Но може да бъде приспособена. Много е просто наистина...

Той размаза черното желе в раната си, натъпквайки го около сребърната подплата на тунела, който Каскада бе прогорила през него. Докато се занимаваше с това, роботът издаде неволен звук — нещо като синтетичен вой, какъвто се чува от радиото, улавящо твърде много канали наведнъж. Когато звукът премина, ме увери:

— Не изпитвам болка, но има... объркване. Гелът ще ми помогне да се ремонтирам. Но ще отнеме време!

Изстиска нова купчинка на дланта си и я лепна в раната, върху количеството, което вече беше нанесъл. Този път се сгърчи, сякаш го беше пронизала електрическа мълния.

— Хесперъс?

— Следи внимателно Каскада! — Той намаза още черна паста в гърдите си. — Трябва да вляза в състояние на намалена съзнателност по време на осъществяването на саморемонта. Сигурно ще съм некомуникативен за няколко часа, може би и по-дълго.

— Притеснявам се. Тя е *робот*, Хесперъс — нали видях колко бързо можеш да се движиш!

— Тя вече не може да прави нищо бързо. Ще бъде безопасно да се използва синхромрежа в ниско съотношение.

— Не ми допада.

— И на мен не ми харесва, но съм безполезен и за двама ни, докато не се излекувам!

Роботът набута последната доза машинен гел в раната си — която сега напомняше не толкова тунел, а кратер със стръмни стени — и се свлече безволево по стената. След това светлинките му проблеснаха веднъж и угаснаха напълно. Можех само да се надявам, че някъде в златното тяло все още има искрица живот и тя се ремонтира.

— Давай — каза Каденца сладко. — Използвай синхромрежа. Обещавам да не опитвам никакви фокуси!

Точно тогава кивотът започна да се клати и вибрацията почти ме събори.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Корабът на Чарлък първи навлезе в обхват за атака срещу „Сребърни крила на утрото“. С комуникационен лаг от светлинни минути между „Дребен флирт“ и трите кораба от водещата ескадрила нямаше какво друго да направим, освен да се съберем около холографския екран и да гледаме как се разиграват серия събития, които вече се бяха случили. Безпомощни бяхме да променим каквото и да е в изхода от случилото се; все пак имахме чувството, че би трябвало да е възможно да се пресегнем през оградено пространство и да преместим фигурите, все едно не са нищо повече от икони в стратегическа игра. Съзнанието ми се люлееше между убеждението, че предприетото от нас е единственият възможен курс на действие, и горчивата увереност, че всеки момент ще стана свидетел на смъртта на моята любовница и най-близка приятелка, и при това съм съучастник в решението да я убием.

— Не е нужно да гледаш — предложи ми Бетъни. — Върви да изчакаш на друго място. Ще те повикаме, когато свърши!

— Ще остана, ако нямаш нищо против.

— Разбира се. Но искаме да си наясно, че няма да се разсърдим, ако се оттеглиш.

Имагото на Орич се пресегна да допре несъществуващата си ръка до моята.

— Това е трудно за всички ни, тя е наша сестра. Но не мога да си представя какво ти е на теб!

— Пърслейн може да се грижи за себе си — казах, но думите ми прозвучаха кухи, сякаш аз бях онзи, който се нуждае от убеждаване.

— „Сребърни крила“ пулсира с импаса си — обади се Чарлък. — Псевдотягата намалява, както очаквахме!

Пулсациите даваха на „Сребърни крила“ определена защита, но в нея все пак имаше цепнатини — паузите между фазираните във времето ребра, които можеха да бъдат пронизани с добре прицелена рапира.

Корабът на Чарлък се наричаше „Стоманен бриз“. На бойния екран беше изобразен като жълта стрела със затъпен връх, която приближаваше „Сребърни крила“ скъсявайки дистанцията от десетки хиляди на просто хиляди километри.

— „Бризът“ фазира оръдията си — осведоми ни Чарлък, оглеждайки лентите с икони и числа, съпътстващи кораба му. — Синхронизира гама-оръдията си за удар през импаса на Пърслейн... — извърна се да ни погледне с гордо изражение. — Добре е обучен — прави точно каквото щях да сторя и аз, ако бях на борда и го управлявах в реално време!

— Имаме попадение — обяви Агримъни, щом обозначаващите „Сребърни крила“ числа рязко се промениха. — Значително стопяване на обшивката и йонизация... Мисля, че изстрелът ти улучи, Чарлък!

Дяловекът се ухили:

— Гама-оръдието зарежда за нов изстрел. Задържа синхронизиран с импаса прицел. Стреля!

— Вторичен йонизационен фокус, три километра към кърмата спрямо първия. Две сериозни попадения... — Агримъни погледна очаквателно към нас и вдигна свития си юмрук. — Успяваме! Корабът не прави опити да се защити. Роботите очевидно не разполагат с достатъчен контрол.

— Не разчитай на това — промърморих под нос.

„Стоманен бриз“ може и да беше вдлъбнал няколко кратера в обшивката на „Сребърни крила“, но числата до нея не показваха намаляване на ускорението или ефективността на импаса в сравнение със стойностите отпреди началото на атаката.

— Оръдието зарежда — отчете Чарлък. — Поддържа синхронизация на прицела. Прицелва се в епицентъра на двигателя. Стреля...

След няколко секунди Агримъни обяви:

— Няма следи от попадение. Няма щети извън рамките на първите две попадения.

— Сигурно „Крилата“ се е прехвърлил на друга фаза — констатира Бетъни. — „Бризът“ трябва да компенсира и да се пренастрои!

— Дай му време — отвърна Чарлък. — И преди се е справял с такива проблеми. Просто му трябва няколко секунди да сглоби

предвидим модел за промените на честотата и фазата и ще бъде в състояние да пробие отново. Гама-оръдието зарежда. Стреля...

— Няма промяна в статуса на щетите — обади се Бетъни. — „Крилата“ явно фазира по-бързо от твоя синхронизатор на прицела.

— Дай му време. Трябва да избистри модела си!

Но когато „Стоманен бриз“ стреля отново, все още нямаше знак, че е намерил достъп през защитата на „Сребърни крила“. Импасът попиваше без усилие гама-лъчите, използвайки част от тази енергия за собствените си цели и излъчвайки останалата обратно в Космоса на дълги, къкрещи чинелни трясъци от понижени по спектъра рентгенови лъчи. Стиснах по-здраво перилото, когато ме залюля ускорителна вълна.

— Трябва да приближим другите кораби. Един може да не е в състояние да проникне през защитата, но ако те всички пробват различни фази и честоти, „Сребърни крила“ може да успее да ги блокира всички едновременно.

— Това не е стратегията, за която сме се споразумели! — възрази Соръл.

— Онази, за която се договорихме, не действа. Единственото, което постига, е да забави „Сребърни крила“, и то незначително. По-добре да пристъпим към нов сценарий преди да изгърмим нахалост патроните си!

Бетъни се поколеба за момент, след това кимна:

— Орич, Агримъни, инструктирайте корабите си да се приближат за нападение! Координирайте ги със „Стоманен бриз“, за да намерят процеп в защитата!

Тъй като корабите все още се намираха на три минути пред нас, щеше да отнеме точно толкова време новият боен план да стигне до тях, и още толкова — да видим резултатите от промяната в стратегията. Дотогава можехме само да гледаме как корабът на Чарлък продължава битката. „Стоманен бриз“ опита още два изстрела с гама-оръдието си, след това се обърна, изпулсира с импаса си и приложи псевдотягата си.

— Не се оттегля — обади се Чарлък, сякаш изобщо би ни хрумнала подобна мисъл. — Умен е — осъзнава, че не може да проникне по този начин. Сега ще стори точно това, което и аз бих направил при тези обстоятелства — ще превключи на миноги.

— Колко носиш? — попитах.

— Петдесет и две. Със среден обхват гама-оръдия и високохистерезисни маневрени двигатели. Да видим как ще се справи с тях „Сребърни крила“, а?

— Не разчитай на пиленцата си — промърморих. Миногите бяха бързи и маневрени, но не можеха да се сравняват по мощност с корабните оръдия. Нито пък имаха способността да настройват оръдейната си стрелба към бързото пулсиране и промяна на фазата на импаса.

На бойния екран миногите приличаха като струя жълти семена от глухарче, изригващи от „Стоманен бриз“. Те се разделиха на две формации — дванадесет образуваха кордон около кораба на Чарлък, останалите четиридесет се гмурнаха към много по-голямата мишена на „Сребърни крила“. С маневрените си двигатели приложиха псевдотяга и така можеха да бутат границата на полето на „Стоманен бриз“, позволявайки му да запазва позицията спрямо „Сребърни крила“, като същевременно поддържа и пълен импас. Този фокус корабът на Пърслейн не можеше да повтори: за превъзможването на чудовищната инерция на „Крилата“ щяха да са нужни хиляди миноги, а знаех, че той не носи толкова много.

Четиридесетте нападатели се разделиха на ескадрили и започнаха да съсредоточават огъня си върху уязвимите области, които вече бяхме идентифицирали. От време на време някой успяваше да пробие през пулсиращото поле, но знаех, че това е по-скоро късмет, отколкото въпрос на добра преценка, и дори когато гама-лъчите докосваха оголената обшивка, те просто одраскваха бронята. Вероятно с времето все пак щяха да нанесат някакви щети — смъртта чрез хиляди порязвания, а не чрез една решителна рана. Позволих си прилив на надежда благодарение на факта, че „Сребърни крила“ още не беше отговорил на обстрела. Може би роботите наистина се бореха да контролират всичките му системи?

Шест минути след предаването на новите бойни заповеди корабите на Орич и Агримъни — „Загадъчен вятър“ и „Жълтият шут“ — навлязоха в обхват за нападение, пулсирайки с полетата си и координирайки използването на гама-оръдията си със „Стоманен бриз“. Миногите продължиха да нанасят собствените си пронизващи удари.

Новите два кораба свалиха импасите си за момент и пуснаха свои миноги.

Оръдията им стреляха.

— Попадение! — извика Агримъни. — Аблация и йонизация, килотонове от обшивката горят! Имаме голям пробив!

— Засичам нестабилност на импасорите! — обади се Хенбейн, прихванал част от възбудата му. — Мили Боже, ударихме го! Полето падна до нула за две цяло и осем милисекунди! Четири миноги са вътре в импаса на „Сребърни крила“! Полето падна отново — миногите са девет! Пристъпват към позиции за стрелба. Преодоляхме крепостния ров!

— Главните оръдия зареждат — осведоми ни Чарлък. — Нужен ни е само един чист изстрел! Започвам да си мисля, че може и наистина да успе...

След това млъкна. Затъпената стрела, представляща иконата на „Стоманен бриз“, започна да примигва, сигнализирайки настъпването на катастрофално събитие. Редицата номера и символи до пулсиращата икона бързо се обновяваше.

Вниманието ни се прехвърли към реалното изображение на кораба, снимано от другите два. Надничаха през бойния екран, замъглен от яростни енергии, пространството помежду им бе изкривено от импасори и двигателни полета, окъпано от газове и отпадъци. Но дори несъвършената видимост бе достатъчна да ни подсказже, че със „Стоманен бриз“ нещо не е наред. Корабът на Чарлък беше обсипан с миниатюрни експлозии, нагъващи изпъкналия ръб на хълбоците му като изумително хореографирани фойерверки. Стрелоподобният фюзелаж започна да се върти, поредицата розови изблици на маневрения му двигател подсказваше отчаяните му опити да възстанови контрола над латералното движение. Нямаше полза. Някъде вътре в туловището на кораба компенсиращите инерцията устройства изгубиха хватката си върху него. Щом няколкостотин брутални g впиха зъби в тъканта на корпуса, той се разпра като труп. Миг по-късно дойде яростният изблик на умирация му главен двигател — сияйно бяла сфера, потъмняваща до пурпурно и после до черно по идеалната си граница. Сферата се разду до размера на импаса по-бързо, отколкото можеше да я проследи човешкото око. В течение на делириумен миг импасът я удържа, макар че изтъкалият полето

импасор вече представляваше само облак елементарни частици в сърцевината на експлозията. Сферата доби още по-яркобял цвят, който изгаряше окото като нагорещено копие, нашарено с миногите, които все още бяха събрани наоколо, а след това проби през тази финална и крехка барикада и се изля в открития Космос.

„Стоманен бриз“ го нямаше вече.

— Какво се случи току-що? — попита Чарлък и се огледа като човек, когото някой е събудил от кошмар. — Някой да ми обясни какво се случи! Печелехме. Постигнахме пробив. Защо те отвърнаха на удара точно сега?

— Роботите просто печелеха време — отвърна Тънзи. — Чакаха да се приближат и трите кораба. Сигурно са пробии през собствения импас на „Бриза“ със синхронно прицелно гама-оръдие.

— Изтеглете „Загадъчен вятър“ и „Жълтия шут“ от обхват на оръжията! — нареди Бетъни, придържайки се с мъртвешка хватка за спокойната си маска, все едно това беше последното стабилно нещо във Вселената. — И нека се надяваме и да се молим, че те ще се сетят сами, понеже не вярвам, че „Сребърни крила“ ще седи и ще чака да направим следващия си ход!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Протегнах ръка да се подпра, докато с другата сграбчих стабилната дръжка на енергийния пистолет с удвоена сила. Оръжието трепна и отново се центрира върху Каденца. Последва нова вибрация, този път по-силна и по-рязка. От белия контролен център започнаха да се разнасят напеви, по повърхността му в загадъчен червен текст се плъзнаха аварийни съобщения.

— Какво става? — попитах.

— Сама се досети!

— Струва ми се, че сме под нападение. Може би Каскада се опитва да проникне в кивота, но се съмнявам това да е причината — ако той се опита да използва сила срещу нас, щеше вече да го е направил.

Каденца ме погледна безизразно, но не коментира.

— Сигурно целият кораб е нападен — самият „Сребърни крила“. Това са или оръдейни попадения, поемани от импаса, или изстрели от собствените му оръжия. Или и двете.

Каденца наклони леко глава.

— Има нападение в развитие — информира ме тя с равен глас.

— Колко кораба?

— Три от преследващите те — давам ти тази информация доброволно, понеже е лишена от стойност.

Надигнах се от пода, все още насочила енергийния пистолет към нея, и се придвижих до контролния център. Припомняйки си поредицата команди, която Хесперъс ми беше показал вече, активирах предавателя на кивота.

— Говори Пърслейн. Още съм тук. Някой ще ми каже ли какво става?

Почаках нужните пет или шест минути, но не получих отговор.

— Вече не могат да те чуят — съобщи ми Каденца. — Когато импасът е вдигнат до бойна мощност, само „Сребърни крила“ може да прекара кохерентен сигнал през него. Кивотът не притежава

способността да достигне до приятелите ти, нито чувствителност да засече ответното им предаване.

— Да, обаче не можеш да караш на бойна мощност през цялото време. Губиш преднина винаги когато не подаваш тяга. Това означава, че смятате трите кораба за поне съществена заплаха.

— Те имат оръжия. Могат да ни разрушат, ако не вземем мерки. Това надали е поразително признание.

Последва нова вибрация, продължила трийсет или четирийсет секунди. Въпреки множеството пластове омекотители, намиращи се между кивота и външните граници на импаса на „Сребърни крила“, все пак го усетих като малко земетресение. Усещах обръщащи стомаха вълни, когато двигателят дърпаше и грабваше, опитвайки се да запази преднината в миговете, когато импасът се презареждаше.

— Справяте се много добре с поддържането ми жива — отбелязах. — Ако аз бях двойка роботи, каращи кораб, не бих си давала целия този труд да неутрализирам ускорението, особено по време на битка. Просто щях да се грижа за непосредственото си оцеляване!

— Ти си наш заложник. Ако продължаващото ти съществуване ни позволи да преговаряме с преследвачите си, тогава ти си ни от полза.

— Тогава те *представяват* проблем. Или имате някаква друга причина да ме държите жива.

— Те ни причиняват неудобство. Те ни дразнят. Нищо повече!

Без да вярвам нито дума на Каденца, прецених, че си струва да опитам да сигнализирам отново на Кемпиън. Отново нямаше признаци, че съобщението ми е получено. Вниманието ми се отклони за момент, съсредоточено върху непознатата технология. Когато го върнах върху роботката, Каденца бе започнала да избутва блестящо хромово пипало от едно от гнездата на краката си. Стрелях в него.

— Мръсница!

Енергийният разряд стопи остатъка от крака ѝ от чукана, превръщайки го от хром в черна буца. Каденца като че ли не забеляза щетата, която ѝ бях причинила току-що. Безмилостно спокойна, както винаги, каза:

— Трябва да разбереш, че ще сторя всичко, което е необходимо.

— Значи ставаме две!

— Каскада ме информира, че вече са премахнати два от трите кораба. Третият е повреден, но все още се опитва да напада. Може би прицелът им е лош или пък просто са се отказали да те спасяват... — в гласа на Каденца се усетиха покровителствени нотки. — Естествено е да се чувстваш предадена. Имаш пълно право. Как иначе би очаквала да се чувстваш, след като са те хвърлили на вълците?

Не казах нищо. Разговорите с това неумолимо сребърно лице започваха да ме отегчават.

Вибрацииите нарастваха по сила през следващите десет-дванадесет минути, достигнаха пика си и после затихнаха без предупреждение. Чаках ги да се завърнат, но с течение на времето започна да ми се струва, че нападението е приключило.

— И последният кораб е унищожен — осведоми ме Каденца. — Три от събратята ти дяловеци са мъртви — и то без да постигнат нищо. Ако не се лъжа, въпросните кораби бяха „Стоманен бриз“, „Жълтият шут“ и „Загадъчен вятър“. Без съмнение може да ми кажеш кой е бил на борда им.

— Корабите ни не се нуждаят от нас да ги управляваме.

— Да, вярвай в тази възможност... — след малко роботката додаде: — Това, за което си говорехме, преди да ни прекъснат — предложението още важи, Пърслейн! Преговаряй с приятелите си. Кажи им да се откажат от преследването и въпреки всичко ще те оставим да си тръгнеш.

— А Хесперъс?

— Вземи го, ако искаш. Без значение какво ти е казал, повреден е отвъд границите на ефективния ремонт.

— И ти самата не изглеждаш добре. Не си ли разстроена, че Каскада не е слязъл тук да се опита да те спаси?

— Той знае, че не представлявам риск за успеха на мисията. Не мога да бъда принудена или манипулирана. Не мога да бъда измъчвана или измамена. Ако си представя, че има и най-малка опасност да научиш нещо от тактическо значение, ще се самоунищожа. Ако Каскада си помисли такова нещо, може да се пресегне в мен и да ме убие.

— Накъде се насочваме?

— Ще откриеш, като пристигнем!

— Хесперъс вече надникна във вас, когато беше повреден и се опитвахте да проверите какво знае. Не представлява ли това проблем?

— Видял е много малко. Сега той е още по-слаб, а и ние сме модифицирали протоколите си, за да блокираме онзи канал, който се оказа способен да отвори. Беше недоглеждане, неприемливо наистина, но не са нанесени големи щети. Все още притежаваме кораба, което поначало е било нашата цел.

— Моят кораб.

— Добре си се отнасяла с него. Много е бърз.

— Това ли е всъщност Каденца? Това ли е цялата истина?

Тя наклони глава:

— Че какво друго да бъде? Скоростта е от особено значение. Твоят кораб е без съмнение бърз.

— И толкова.

— Да.

— Струва ми се, че сте изминали много, много дълъг път просто за да си намерите много бърз кораб. Ние с Хесперъс не сме на мнение, че сте научили кой знае какво по време на престоя си на Невма... — наместих се по-удобно, примирена с факта, че ни предстои много дълго чакане. Откакто светлинките бяха угаснали, в Хесперъс не се забелязваха промени — нищо не подсказваше, че той изобщо ще се върне към живота. Попитах: — Ти ли уби Сайфъл? Вече можеш да ми кажеш. Няма да има никакво значение за отношенията ни.

— Тогава защо питаш?

— От старомодно любопитство.

— Тогава да, ние убихме Сайфъл.

— Като я хвърлихте от тераса? Съжалявам, но подобен ход не ми се струва типичен за вашия стил. Виждала съм ви колко бързо се движите, как можете да променяте формата и цвета си при нужда. Не мога да не предположа, че бихте предпочели да я убие по друг, не толкова тромав начин.

— Щеше да бъде грешка да я убием по начин, който да ни идентифицира като виновниците.

— Не, не сте довършили Сайфъл. Бил е някой друг. Смъртта ѝ ви е устройвала, може да ни е отклонила от пряката следа от разгадаването на загатката със засадата, но не сте били вие. Но ти не искаш да го знам, нали?

Нещо проблесна в очите на Каденца — тревога или любопитство, нямаше как да отгатна със сигурност.

— Не ме интересува какво знаеш и какво не знаеш.

— Знам защо сме били завардени. Било е, за да се предотврати появата на информация, вредна за Гражданството. Ако шепа от нас не бяха закъснели, това щеше да е краят на линията Джентиан. Тайната, която сме се канели да разкрием пред галактиката, щеше да си остане тайна. Но никой не е очаквал вас.

— Тогава нападателите са действали в интерес на човечеството — каза Каденца, все още с развеселен тон. — От твоя гледна точка ние правим правилното и редно нещо. Вместо да ги мразите и да търсите да ги изправите пред стената, би трябвало да аплодирате усилията им. Ако ви е грижа за вида ви, би трябвало да напрегнете всички сили да довършите труда на нападателите си. Кажи на приятелите си да обърнат корабите си, да се върнат на Невма и да насочат оръжията си срещу останалите дяловеци Джентиан. След това да стрелят по себе си, докато не остане ни един. Като знак на милост може да си последната, която ще се самоубие — последната, която ще отнесе тайната в гроба. Нима това няма да е разумен курс на действие, Пърслейн? Нима няма да е *достойно* дело?

— Би могло, стига вие вече да не знаехте за засадата и за причините за нея.

— Е, и това го има.

Капнах синхромрежа в очите си — по една студена, чиста капка във всяко.

— Не сте дошли да потиснете появата на това познание. Нещо друго ви е довело на Невма и не смятам, че това е бил моят кораб.

— А какво друго?

— Точно това ми се ще да знам. И смятам да го открия по един или друг начин.

— И после?

— Ще ви спра. Има милион начини за това.

— Почти всички от които включват и смъртта ти.

— Но, както ти каза — това ще е правилната постъпка. Няма да се откажа от величествения жест, ако според мен ще послужи на по-висшето добро. Просто в дадения случай може да не е твоето по-висше добро.

Навих ръкава си и нагласих циферблата на хронометъра си.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Чарлък може да беше изгубил любимия си „Стоманен бриз“ но все още имаше достатъчно връзка със събитията, за да помни какво бяхме търсили преди проваленото нападение. Гласът му само леко трепереше, когато имагото му заговори, обръщайки се към всички ни:

— Битката не промени съвършено нищо. „Сребърни крила“ отклони курса си при първоначалното нападение, но веднага щом то приключи — щом изгубихме „Загадъчен вятър“ и „Жълтият шут“ — се върна на точно същия вектор, който следваше преди това. Проекциите на курса, които по-рано ви показах, са все още валидни. На седем хиляди години корабът все така подминава Хармоничното съгласие на петнайсет години от сегашната им граница. Смятам, споразумяхме се, че това надали е крайната му цел.

— А по-нататък? — попита Бетъни. — Помолих те да провериш на петдесет хиляди.

— Проверих. Ето системите кандидати по ред на прихващането — Чарлък вдигна ръка към страничен показвател.

„Дребен флирт“ показва същия списък: той се въртеше до безкрайност, ред след ред. Координати, имена на Гражданството за основната и главната планета или луна, с която системата е най-вероятно да бъде свързана; поредица кодови номера, идентифицираща условията на повърхността, находищата на метали и цивилизациите домакини или отсъствието им.

Списъкът беше дълъг и изумителен — стотици възможни слънчеви системи. Преди Чарлък да ни го покаже, си бях представял, че преглеждането му ще е относително проста работа — просто трябваше да чакаме нещо да ни привлече вниманието. Чудил се бях дори дали целта няма да се окаже някоя от системите, проучвани от Бдящите, но нито една от тях не беше включена в списъка.

— И „Крилата“ минава през всяка от тези системи? — попита Орич, вече по-спокойна — приела, но не и забравила загубата на кораба си.

— Може би не, но докато още не сме напълно сигурни за траекторията му, не можем да ги изключим напълно — челото на Чарлък блестеше от пот, която той попи неуспешно, бършейки пръсти в ръкава си. — Има стотици планети, с които Джентиан или някоя друга от линиите сме имали вземане-даване по някое време в миналото. Което може да се каже за всяка произволна посока в галактиката, а никоя от системите в този списък не се набива рязко на очи.

— Някакви следи от Предшествениците? — попитах.

— Нищо. Прегледах за находища на реликви, но не се появи нищо.

Агримъни се почеса под яката.

— Ами култури, които са си имали вземане-даване с Машинните хора? Сигурно се срещат в списъка.

— Няколко — съгласи се Чарлък. — Но според статистика практически няма шанс да съществуват все още.

— Колко кандидати са общо? — попита Бетъни.

— Триста четиридесет и осем. Разбира се, ограничаването на търсенето до петдесет килогодини е изцяло субективно решение. Ако потърсим по-надалеч или допуснем допълнителен процент несигурност в проекцията ни по вектора на Пърслейн, ще се изправим пред хиляди кандидати за разглеждане. И това — преди да вземем предвид фактора на звездното движение, галактическото въртене или степента, в която роботите ще позволят гравитационното поле да изкриви траекторията им.

— Ние сме деветима — казах. — Можем поне да разделим списъка на приемливи парчета и да проверим дали така ще ни е по-лесно да намерим нещо. А можем да го пратим и обратно на Невма.

— Вече го направих — сподели Чарлък. — Но сме се ускорили доста сериозно и на отговора оттам ще му трябва доста време да ни догони. Преди да накъсаме списъка на части обаче, мисля, че има още нещо, което всички трябва да узнаете.

Бетъни скръсти ръце.

— Намерил си нещо интересно?

— Не е в този списък. Но в името на собственото ми любопитство удължих още малко обема на търсенето, просто в случай че пропускаме нещо очевидно.

Долових, че търпението на Бетъни виси на косъм.

— И?

— Намерих обект на шейсет и две хиляди светлика — на сериозно разстояние през равнината на галактиката. Честно казано, не знам какво да мисля за него. Но ако гледаме голите числа, попадението изглежда твърде вероятно. Корабът е прицелен право натам.

— Право накъде? — Попитах.

— В един от звездните ни бентове — отвърна Чарлък.

Галингейл докладва малко по-късно. Намирах се пред лятната беседка в градините на „Дребен флирт“ и правех вяло усилие да си проясня мислите с малко чист въздух в дробовете и синьо небе над главата. Бях наредил на статуите да спрат да се движат — бавните им, сънени движения твърде много ме разсейваха. Искях абсолютна неподвижност извън главата си, в контраст с водовъртежа на мислите и емоциите, които кипяха вътре.

— Въпреки всичко съм готов да опитам! — Обади се имагото на Галингейл, предадено с мъглява неяснота на средата на полегатата ливада, а останалите се бяха скупчили покрай него в по-солидни превъплъщения.

— Не и след случилото се досега — възрази Бетъни. — Изгубихме три кораба; не искам да губя още един и с него — добър дяловек. Беше смело предложение, Галингейл, но направено, преди наистина да оценим срещу какво сме изправени. Ако хвърлим още един кораб срещу „Сребърни крила“ — без значение колко добронамерен е жестът, — няма да постигне нищо съществено.

— И аз мисля точно така — съгласих се. — „Стоманен бриз“ и останалите кораби не бяха зле екипирани, не предприеха и нито една очевидно глупава стъпка. Просто си имаме работа със силен противник, който бързо подобрява контрола си върху кораба на Пърслейн!

Отговорът на Галингейл пристигна след две минути.

— Посочваш повече причини да ударим сега, преди контролът им да се подобри още повече... — в гласа му усетих решителност, каквато не очаквах. — Освен това можем да променим стратегията си.

Сложих ръце на бедрата си.

— Можем ли? Не забелязвам нещо да се е променило!

— Никой не смее да го каже пръв, така че аз ще се жертвам. Мина доста време, Кемпиън — Галингейл се спогледа с останалите. — Цял ден не сме чули вест от Пърслеин. Мълчанието й започна преди битката, така че надали е въпрос на проблем с прекарването на сигнала през импаса. Не сме се чували с нея оттогава насам — знаем, че атаката ни не е нанесла сериозни щети на „Сребърни крила“...

— Значи тя е още жива.

— И не ни се обажда? — Галингейл се взираше в мен с искрена симпатия. — Тя щеше да поддържа връзка, Кемпиън. Освен ако роботите не са намерили начин да я докопат!

— Тя беше в безопасност.

— Беше се скрила в кивота. Но и двамата знаем, че роботите няма да я оставят да си кротува там, особено ако започне да им ходи по нервите... — той внезапно вдигна ръка, предвидил отговора ми. — Не казвам, че е мъртва — просто твърдя, че трябва да предвидим и подобна възможност, а доскоро не подлежеше на съмнение, че е още жива. Но вече не можем да си позволим да вярваме сякаш в това.

— Аз вярвам.

— Просто в името на спора, с какво неверието ни променя ситуацията? — попита Бетъни.

— При страничното нападение нашите кораби се разкриха ненужно. Това не е риск, който следва да поемаме отново. При латерално поставени гама-оръдия имаме тактическо предимство при кърмово нападение. Нашите кораби са предвидени за стрелба отпред, не отзад.

Нямаше нужда да обсъждаме случая на „Сребърни крила“. Галингейл беше прав във всички отношения и го знаехме до един. Когато и бездруго корабът ти е един от най-бързите в галактиката, защитата му от преследвачи далеч не е най-важният приоритет. Това не означава, че корабите ни са безпомощни срещу потеря зад гърба си, но подсказва, че най-ефективните ни оръжия — тези, които са твърде големи или тежки за насочване — по принцип са оптимизирани за нападение от предната страна.

— Той все пак ще вдигне импаса веднага щом влезе в обхват за стрелба — уточни Чарлък. — Какво те кара да смяташ, че на теб ще е

по-лесно да пробиеш през защитата му, отколкото беше за нашите кораби?

— Не твърдя нищо подобно. Но поне няма да се опитвам да улуча специфична мишена или да избягна удар по чувствителни участъци. Мога просто да съсредоточа огъня си там, където усетя най-голямата слабост на импаса или обшивката отдолу. Сега, като знаем, че крайната цел на роботите е звездният бент, да спрем този кораб — или да го разрушим, ако е нужно — става още по-важно от принуждаването му да намали скорост.

Галингеил претупваше проблема с неяснотите около крайната цел и възможността това да не е звездният бент, но за момента бях готов да оставя номерът му да мине. Отбелязах:

— Без отварачка роботите не могат да направят нищо с бента.

— А ти би ли заложил на това твърдение репутацията на линията и бъдещата стабилност на няколко човешки цивилизации? Съжалявам, Кемпиън, не можем да се доверим повече на госпожа Късмет. Напоследък започна да пикае по нас много отвисоко.

— Няма да ти разреши — каза Бетъни. — Не и сега, когато знаем, че Пърслейн е още жива. Всеки момент може да успее да се свърже с нас. Нямаме представа при какви условия се намира.

Позволих си да се отпусна за момент.

— Но на „Среднощна кралица“ ще ѝ отнеме известно време да достигне удобна позиция за атака, нали? — попита Бетъни.

— Ако се поставя в суспендиране и сваля всички предпазители, мога да се озова в позиция за нападение след три часа, освен ако „Сребърни крила“ не намали скорост. Никой друг кораб няма способността да реагира толкова бързо.

Бетъни започна да се извърща.

— Давай. Разполагаш с подкрепата на линията!

— Какво... — понечих да се обадя.

Бетъни ми даде знак да замълча.

— През цялото време той ще поддържа канал за връзка. Няма да получи разрешение за нападение, докато не прегледаме отново данните и не е почти достигнал позиция. Дотогава има трийсет часа, Кемпиън. Ако все още няма вест от Пърслейн, смятам дори ти ще признаеш, че... — но дори той не успя да се насили да изрече фаталните думи.

— Кълна се, няма да напада, докато не бъдем сигурни, че сме загубили надежда — увери ме Галингейл. — А сега ме извинете, моля. Трябва да започна подготовка!

Имагото му се нашари от смущения и изчезна от градината.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Синхромрежата влияеше на тялото ми. Освен възприятието за време забавяше и други процеси. Но след над два часа насочване на оръжието към Каденца — над двадесет часа реално време — започнах да долавям нарастваща тежест в стомаха си и предупредително ръмжене, че там действат биологични процеси, които вече не са доволни да ги съдържат. Мислите ми добиха раздърпаното, парцаливо качество на старо въже. Концентрацията ми започна да се размива — неведнъж ми се струваше, че Хесперъс всъщност е накрак и добре и двамата сме успели да победим роботите. Всеки път изплувах от тези периоди с подновена целеустременост да остана нащрек, но усилието ме изцеждаше. Каденца ме наблюдаваше с отровно любопитство, вслушваше се в приливите и отливите на умствените ми процеси. За нея умът ми светеше като оцветен прозорец. Тя дебнеше кога определени фасетки ще угаснат и тогава щеше да започне да действа.

На дваисет и четвъртия час хронометърът ме върна в реално време. Чувствах се точно толкова изцедена и с натежала глава, както и когато бях в плен на синхромрежата, но сега всяка секунда ме удряше с неограничавана сила.

— Сега идва трудното — отбеляза Каденца.

Исправих се — краката ми бяха като две вцепенени колони, които се трансмутираха в изгаряща болка. С усилие се приближих отново до командния пулт, все още насочила енергийния пистолет към роботката. Можеше и да съм го пропуснала, но не мисля, че бе имало повторна атака.

— Кемпиън — казах, навеждайки се към пулта, — тук е Пърслейн. Все още съм тук и се чудя дали вече ме чуваш. Има ли нещо, което трябва да знам?

Тишината се проточи като изкривено пространство-време. Изучавах помещението, оглеждайки двата повредени робота, и се чудех какво спира Кемпиън. Страничен ефект от абстиненцията на синхромрежата е, че обичайното течение на времето може да ти се струва бавно, докато мозъкът привиква към него. Но дори с това наум

все още ми се струваше, че минава неразумно много време. Тъкмо се канех да пратя ново съобщение, когато от говорителя се разнесе глас.

— Все още си жива! — каза зарадвано Кемпиън. — Благодаря ти, Боже! Не ни се обади толкова време, че започвахме да си мислим най-лошото. Знаехме, че докато импасът е вдигнат, не можеш да го пробиеш със сигнал, но след като нападението приключи, не можехме да разберем защо мълчиш. Започнах да се притеснявам, ясно? Знаеш за нападението, предполагам. Успяхме да ударим „Сребърни крила“, но не така добре, както се надявахме. Хубавата новина е, че загубихме само кораби, не дяловеци. Чарлък, Орич и Агримъни все още са с нас, на другите ни кораби. Главното е, че не сме се предали. Смятаме също, че знаем накъде отивате. Говори ми, Пърслейн! Каж ми какво става!

— Преди всичко друго кажи ми коя е целта — настоях.

Отговорът му ме достигна след малко повече от четири минути. Джентианците ни приближаваха, макар и малко по малко.

— Нищо не е сигурно — каза Кемпиън, — но екстраполирахме курса ви и открихме интересен обект. Все още не сме сигурни какво значение има — натрупва се цяла планина несигурности. Но основното в случая е, че ако изчислим максимално добре траекторията и я пресметнем на шейсет и две килосветлика разстояние, накрая има нещо. И не става дума просто за друга слънчева система или границата на средно ниво империя. Има звезден бент, Пърслейн — и то от нашите!

Погледнах към Каденца, за да се убедя, че тя не прави някоя гадост.

— Джентиански звезден бент. Сигурен ли си?

— Няма и грам съмнение. Там си е от три милиона години — половината живот на линията. Поне изглежда като един от нашите — ние сме онези, които се предполага да я наблюдават, да се убеждаваме, че си върши работата.

Сетих се за звездния бент, която Кемпиън беше стабилизирал близо до кентаврянската слънчева система.

— Какво имаш предвид, че прилича на нашите? Или е наш, или не е. Би трябвало в съкровищницата да има ясен запис кога сме го инсталирали, кой е участвал, поръчалата я клиентска цивилизация или цивилизации, що за слънце е затворено вътре, защо задачата не е поверена на Преродителите или Премествачите...

— Определено е джентиански бент — отвърна Кемпиън, — но записът в съкровищницата е много по-оскъден, отколкото може да се очаква. И е трудно да се разчете освен това. Според съкровищницата първоначално с инсталирането е натоварен дял човек на име Орпин^[1] — той е онзи, който е събрал пръстените светове и ги е разположил около звездата. Но Орпин е мъртъв — изчезнал е преди повече от дузина обиколки.

С други думи, казах си наум, небитието е погълнало Орпин малко след като би трябвало да е инсталирал бента. Порових в спомените си в опит да си припомня обстоятелствата около смъртта му, но без достъп до съкровищницата си бях безпомощна. Невитието беше погълнало над сто дяловека още преди засадата и дори при най-добри обстоятелства нямаше как да си спомня точните подробности от смъртта на всеки един. В някои случаи нямаше как да се разбере.

— Орпин е изчезнал — продължи Кемпиън. — Не знаем какво е станало с него. Оттогава насам бентът сам се е грижил за себе си — наблюдавали сме го, разбира се, и веднъж на всяка обиколка или някъде там някой от нас е имал за задача да го инспектира при приближаване. Но като изключим това, няма какво толкова да се каже. Въпросната звезда е супергигант тип О, намира се на дузина светлика от две развиващи се култури и двете не са били излезли сред звездите по времето на инсталацията на бента. Ако звездата се е взривяла, това е щяло да раздели озона в атмосферите на родните им светове, водейки до масивни генетични увреждания в човешките популации. И двете са щели да измрат в рамките на година. Намеса на Сеячите би могла да помогне... но контактът е сметнат за рискован, а по това време джентианската линия е имала желание да се утвърди в Гражданството.

— А тези цивилизации? Какво става с тях сега?

— И двете са изчезнали — каза Кемпиън след четири минути, след като бях огледала Хесперъс за наличие на нови признаци на живот. — Едната е разцъфтяла в относително добре развита империя, обхванала около пет хиляди системи. След това се въвлякла в микровойна с филиз на Аленото сдружение и с това петте им минути слава приключили и завършили. Другата цивилизация така и не преминала отвъд химическите ракети и ядрените бомби, преди да реши да спести на галактиката съществуването си... — той замълча, сякаш вгълбен в предоставеното му от съкровищницата четиво. —

Като изключим тези сведения, нямаме много данни за настоящото положение. Ако суперновата избухне днес, ще създаде проблеми на няколко граничещи със зоната ѝ цивилизации. Несъмнено ще причини поражения, може би смъртта на десетки милиарди. Но става дума за технологични общества, които имат средствата да организират евакуация и да положат усилия за осигуряването на биосферна защита. Нито едно не се намира толкова близо, че да става дума за всесистемно изстребление.

— Не става дума за избухваща днес супернова — поправих го. — Става дума за преждевременно рухване на звезден бент. Супернова тип две отдава енергията си в течение на месеци, развличва я с години. Когато падне бент, получаващ всичката тази енергия накуп.

— Знам — положението може да се окаже много лошо. Знаем какво се случи със Споразумението на хилядата свята — единственият път, когато е рухвал наш звезден бент. Но той се срути в средата на империята им, а те нямаха никаква готовност за това.

Нямаше нужда да ми напомня за Угарит-Пант.

— Може ли нещо подобно да се случи сега? Смъртта на цяла цивилизация?

— Не знам. Нито една от тези не изглежда толкова уязвима, колкото Споразумението по онова време. И съществува вероятност да бъдат предупредени предварително. Дори ако „Сребърни крила“ достигне максималната си скорост, все пак ще е по-бавен от светлината с една десетхилядна. Разликата не е голяма, но ако пратим пред нас светлинен сигнал, той ще стигне местните шест години преди теб. С гаранция времето няма да стигне да се евакуират няколко дузини слънчеви системи. Но ще стигне да се въведат защитни мерки — ще има време да се изкопаят бункери, да се премести населението под земята или в бронирани кораби. А и ти бездруго не се движиш толкова бързо. Придържаш се към ускорение нула цяло деветстотин деветдесет и девет — това дава на местните преднина от шестдесет години, не шест. Така че наистина ще разполагат с достатъчно време да преместят хората от система на система.

— Значи номерът е проработил! Хесперъс наистина е успял да задейства двигателите на някои от корабите в трюма... — пак погледнах към робота, но нищо не се беше променило.

— Няма да го бъде — осведоми ме Каденца.

— Това, което не знаем на този етап от мисията, дори ако звездният бент е крайната им цел — продължи Кемпиън, — е дали ако роботите искат да разпалят война, детонацията на бента на средата на галактиката може да бъде смятана за психологически ценен откриващ ход. Но няма да нанесе сериозни щети. Те ще стерилизират Космоса на няколко хиляди светлинни години околоръст, може дори да задействат няколко вторични детонации. В най-лошия случай, дори ако не успеем да предупредим навреме жертвите, ще пострадат не повече от шест-седем цивилизации, никоя от които не е голям играч. Сбивът на бента няма да навреди на Гражданството по никакъв значим начин. Другите големи фракции — Преродителите, Сеячите, Премествачите... те също няма да бъдат засегнати. Ако роботите се надяват да избият почвата под краката на метацивилизацията, това не е правилният подход.

Помислих си, че Каденца и Каскада може би просто искаха да ни накажат — да ни наранят така, както ние бяхме наранили по-ранната машинна цивилизация. Не да ни изтрият напълно от лицето на Вселената, но да ни дадат да знаем, че престъплението не е забравено и съвсем сигурно не е простено.

Подобен начин на мислене обаче не ми се струваше особено роботски.

— Има обаче една много по-съществена тема за размисъл, която надминава по важност военната безполезност на подобен ход — добави Кемпиън. — Роботите не могат да отворят бента. Звездните бентове се нуждаят от поддръжка и понякога поддават. Но роботите не могат да накарат някой да се отвори, преди да му е дошло времето, освен ако вече не е започнал да дава дефект.

— А какво ще стане, ако използват „Сребърни крила“ като релативистичен таран и я забият в бента на пълна скорост? Така биха ли постигнали някакъв ефект?

— Никой не знае със сигурност — не е точно нещото, което ще хукнеш да пробваш насам-натам просто за да тестваш теорията. Но е имало случаи на кораби, тараниращи с почти светлинна скорост звездни бентове или пръстенови светове на Предшествениците. Във всички документирані случаи структурите останали непокътнати. Пръстеновите светове се пукали, ако не са правилно поддържани, но те като цяло са силно устойчиви на удари. Вероятно роботите разполагат с данни, които ние нямаме, достатъчни да се чувстват уверени, че

могат да разбият бента със „Сребърни крила“. Това поне ще обясни защо им е бил нужен бърз кораб...

— А ако забавят кораба и си поиграят с бента? — попитах.

— Ако успеем да пратим предупредителен сигнал преди пристигането ти, околните цивилизации могат да разположат армада около бента, като допълнение на вече съществуващите защитни системи. По време на космически преход „Сребърни крила“ ще представлява много по-трудна мишена, но ако бъде принуден да забави до системна скорост, не бих оценявал шансовете му като особено високи.

— Аз също — казах по-скоро на себе си, отколкото на Кемпиън.

Все още не му бях разказала за по-ранните Машинни хора и ужасното, непростимо зло, което им бяхме сторили. Познанието тежеше в мен като тъмен камък, който се опитва да изплува на повърхността. Не исках Каскада и Каденца да знаят колко ми е издал Хесперъс, понеже част от тези новини можеха да дойдат само от живота му като Дух на въздуха.

— Но ако роботите разполагат с отварачка — казах, практически преди да огледам думите и да реша дали е разумно да ги изричам на глас, — еднократна, като онази, която линията ти даде, когато те прати при кентавряните... това би им свършило работа, нали?

— Използвах онази само за да настроя бента.

— Но има отварачки, които могат и повече. Имаше разрешение от линията да направиш прости настройки — беше твърде рано да разделяш бента, понеже енергийните нива вътре бяха твърде високи. Но ако те бяха пратили да разглобиш звезден бент, който вече си е изпълнил задачата, така че онези пръстенови светове да могат да бъдат използвани на друго място...

— Тогава щяха да ми дадат еднократна отварачка с пълни права за разглобяване — потвърди Кемпиън, завършвайки изречението вместо мен, четири минути по-късно. — Но тях не ги раздават току-така, освен когато е сто процента сигурно и отварянето става под пълния надзор на линията. Всеки ключ е настроен за даден звезден бент — не може да бъде накаран да отвори преждевременно друг.

— Да, но някъде трябва да съществува ключ за този звезден бент. Ако не ключ, то тогава информация как се прави.

Кемпиън ме поправи:

— Поначало съществува само един-единствен ключ, който позволява да се разглоби конкретен бент. Прави се по същото време, когато и самият бент, а кодът се вгражда на най-дълбоки нива. Нищо друго няма да подейства и никъде не води запис на тези кодове. Идеята е, че е по-добре ключът да се загуби и изобщо да не сме в състояние да отворим бента, отколкото да рискуваме дубликатно копие да попадне в грешните ръце. Което означава, че някои от нашите пръстенови светове са вързани да прикриват звезди, превърнали се вече на въглени, но това е цена, която си струва да платим.

— А ключът за тази дига?

— Разрушен в микровойна, само няколкостотин хиляди години след като бентът е бил инсталиран. Поне според съкровищницата. Но в този момент не съм сигурен, че съм готов да приема наличните сведения като евангелие. Смятахме се за големи хитреци, че излъгахме Угарит-Пант. Но може и самите себе си да сме захранвали с лъжи.

Погледнах отново към Каденца. Внезапно, с озаряващата мощ на дневна светлина, блиснала над тъмен пейзаж, ми стана кристално ясно защо роботите се нуждаят от моя кораб.

„Сребърни крила на утрото“ нямаше нищо общо с техните планове. Полезно им беше, че е бърз, но линията Джентиан разполагаше и с други бързи кораби, а самата скорост не беше най-важната в случая. Каденца и Каскада не бяха изминали целия път до сбирката заради случайния шанс да се сдобият с возило, което да ги откара до звездния бент. Ако бяха имали нужда просто да достигнат тази точка в пространството, можеха да си спестят времето и усилието, като поначало отидат право там. Те дори не бяха взели контрол над кораба на Сейнфойн, докато ѝ бяха гости.

Те бяха дошли заради мен. Не заради моя кораб или заради някой мой спомен, а защото на борда на кораба ми имаше нещо, от което се нуждаеха. Много преди да бъдат уговорени условията на наказанието ми, роботите бяха манипулирали линията към постигането на едничката си цел.

Понеже някъде на борда на „Сребърни крила на утрото“ се намираше еднократната отварачка, настроена за този звезден бент.

Зави ми се свят, сякаш се бях изкачила твърде бързо в разреден въздух. Нямаше никаква нужда да търся потвърждение. Сега, когато идеята се беше намърдала в главата ми, знаех, че съм права. На

определено ниво го бях знаела през цялото време. Древните спомени могат да бъдат изстъргани, но не и изтрети напълно.

Винаги съм била събирачка, която не иска да изхвърля нищо.

За което е имало причина.

— Пърслейн — обади се Кемпиън, когато замайването започна да отминава, макар да не премина напълно. — Има нещо, което трябва да знаеш, ако изгубим отново връзка. Галингейл ще се опита отново да осакати „Сребърни крила“. Няма проблем роботите да узнаят намеренията ни — ще са ги отгатнали вече по приближаването на „Среднощна кралица“. Ако има нещо, с което можеш да се защитиш, най-добре го направи!

— Ще се погрижа — обещах. — Но има и нещо, което трябва да знаеш. Най-важното във Вселената сега е да спреш този кораб. Може да не знаем защо роботите искат да отворят звездния бент, но можем да сме сигурни, че не е в наш интерес. Сега, когато знаем целта — аз съм сигурна в нея между другото, — на „Сребърни крила“ не бива да му се позволи да стигне дотам. Не става дума да го осакатите, Кемпиън! Не може да рискувате провал, не и когато е заложено толкова много. Кажи на Галингейл да използва всичко налично. Кажи му да ме свали!

[1] Орпин (от англ. Orpine) — пурпурна тлъстига. ↑

ЧАСТ ОСМА

Реликтус може да беше разочаровал Калидрис, но не разочарова мен. Продължихме да търпим тежки загуби, но в тъмницата си провалилият се чирак най-сетне сглоби частите на контразаклинанието. Поради ограниченията си в изолация можеше да тества само най-простите му части. Умуваше над подробностите в течение на седмици, отказвайки да остави дори най-дребния детайл неизследван докрай.

— В момента, в който произнеса заклинанието си, Калидрис ще узнае за него — обясни Реликтус. — Трябва да съм убеден в успеха му, защото, ако се проваля, няма да ми се отвори възможност за втори опит. Калидрис ще адаптира методите си и това слабо място ще се изплъзне през пръстите ни.

— Прави каквото е нужно!

В крайна сметка той съобщи, че е готов.

Текстът на заклинанието заемаше цяла страница и изглеждаше сложен и труден като нотен лист камерна музика. Щом веднъж Реликтус започнеше да го произнася, нямаше да има връщане назад, а най-малката грешка, най-дребната неточност щяха да направят цялото заклинание неефективно.

— Трябва да бъда развързан — каза чиракът. — Ако не обладавам пълна свобода на движенията, заклинанието ще бъде направено погрешно!

— Задръж ножа на врата му! — наредих на Ланиъс, който се намираше с мен в тъмницата.

Реликтус полека поклати глава.

— Ножът ще затрудни движенията ми.

— Нима трябва да ти се доверя, когато със същата лекота можеш да използваш магията си да избягаш от тъмницата? — попитах.

— Ако го сторя, милейди, моето отсъствие ще си остане най-дребната ви грижа. В крайна сметка херцог Мордакс ще победи, а това

ще е толкова лошо за мен, колкото и за вас. В момента нямате друг избор, освен да ми се доверите!

— Махни ножа! — изръмжах.

Реликтус потри с пръсти гърлото си, където ножът бе цепнал кожата и бе протекла тънка струйка кръв. Именно тогава разбрах, че няма да ни предаде. Вече беше имал време да изрече обездвижващо заклинание, но бе сдържал езика си. Вместо това отиде до призрачния войник и развърза въжетата му.

— Защо го освобождаваш? — попитах.

— Като ефективна демонстрация на силата на заклинанието, милейди. Иначе няма да видим особена разлика.

— Сигурен ли си, че е безопасно?

— Напълно. Нима не виждате колко доверчив е станал? — Реликтус примами призрачния войник да пристъпи напред, после вдигна ръка и му посочи къде да спре. — Не разбира нищо от онова, което му казвам. Все още смята, че не му мисля злото. Според мен дори ме харесва, поне донякъде. Бил съм много по-добър с него, отколкото капитанът му, който го пращаше в битка.

— Готов ли си да изпълниш заклинанието?

Затворникът ми се върна на бюрото си, бръсна коса от подивелите си очи и прокара пръст по редовете на заклинанието, формулирани на претрупания символичен език на магьосниците. Пръстът му спря веднъж, върна се един ред нагоре и видях на лицето на чирака на Калидрис да се изписва колебание. След това кимна и възобнови прочита си.

— Няма причина за отлагане. По-готов, отколкото съм сега, няма да стана — заяви Реликтус.

— Стори го тогава!

Той затвори очи веднъж, отвори ги отново, вдъхна дълбоко и започна да говори. Думите не означаваха нищо за мен, жестовете бяха неразгадаеми. Но ефектът им върху призрачния войник беше неоспорим. Той започна да трепери, бронята се гърчеше. Реликтус беше толкова погълнат от правилното изричане на заклинанието, че надали си позволяваше да забележи последиците му. Когато стигна до средата на магията (следях напредъка на пръста му, който местеше от ред на ред), бронята се катурна и призрачният войник се загърчи на пода на тъмницата като обладан от припадък. Движенията му станаха

трескави. От вътрешността на бронята се разнесе звук, подобен на вятър, нахлуващ през неуплътнена врата. Гърчовете се ускориха още повече. Шлемът се мятеше насам-натам. Ръцете и краката удряха по земята с такава скорост, че окото се мъчеше да ги проследи. Реликтус продължаваше да рецитира словата си. Три четвърти от заклинанието бяха произнесени, когато гърчовете на призрачния воин достигнаха максималната си сила — бронята се огъваше, а звуците наподобяваха същинска агония — след това всичко започна да утихва, движенията се забавиха, силата им намаляваше. Още преди Реликтус да стигне до последния ред на заклинанието, съществото застина. Вече не се виждаше и червеният дим.

— Свърши се — заяви чиракът на магьосника, попивайки челото си с ръкав и поемайки си поредица от дълбоки, облекчени вдишвания. — Не вярвам да съм направил грешка при изричането. Съдейки по състоянието на призрачния войник, формулировката е била правилна.

— Стори ми се, че изпитва болка — казах, притеснена от видяното по начин, който не бях очаквала. — Агония, неопикуема с думи!

Реликтус подаде ръце да му ги вържат отново.

— Да съм казвал някога, че ще бъде безболезнено?

— А останалите?

— Ако заклинанието е било добре съставено, каквото според мен и беше, то това далеч не е единственият паднал в днешния ден призрачен войник! — Реликтус се усмихна и ми стана ясно, че смъртната агония на фалшивата душа за него значи по-малко от смъртта на една муха. — Очаквам сведения от оръжейника, милейди. Вярвам, че новините ще бъдат твърде задоволителни!

Оставих Реликтус в тъмницата му, а пищенето звънтеше в главата ми. Не можах да се отърва от него в течение на дни.

Десет нощи по-късно зелените агенти се върнаха отново. Занесоха ме в ярко осветената си стая и забиха нови игли в кожата ми. Преди бяха просто настоятелни, а сега потайните им усилия граничеха с отчаянието, сякаш животът зависеше от изхода на тази им операция.

— Чуй ме, Абигейл! — единият се наведе над мен с пръчица, която сипеше червен огън в очите ми. — Ти все още си вътре в

„Придворие“. Това не е реалният свят. Реалният свят се намира отвън. Примигни, ако разбираш какво ти казвам!

Примигнах, но само защото исках да ги измамя.

Разбира се, накрая зелените престилки победиха.

Нахлуванията им в моята реалност зачестиха, станаха по-настоятелни и алтернативната реалност на бялата стая започна да се преборва за превъзходство над двореца, да става по-солидна и по-осезаема с всяка визуализация. Мъжете в зелено бяха доктори и техници, не имперски предатели или агенти на друго кралство. Бавно и болезнено започнах да приемам за истина това, което ми казваха и повтаряха безкрай. Не бях принцеса от магическо кралство; няхах доведен брат на име херцог Мордакс, няхах и достъп до личен магьосник на име Реликтус. Всички тези факти бяха измислици, изтъкани от машина, която бе започнала да се поврежда, всмуквайки ме все по-навътре и по-навътре в съноподобната си приказка.

Аз бях Абигейл Джентиан — дъщеря и наследница на най-уважаваните производители на клонинги в Златния час.

Посещавах разнообразни места.

При все това беше извънредно трудно да изоставя света на принцесата, с цялата му съблазнителна прелест; властта не само да местя насам-натам финансови масиви, но и да командвам магьосници, да пращам затворници на ешафода и да вдъхновявам армии да влизат в бой от мое име.

Продължавах да потъвам обратно в хватката на „Придворие“. Дори когато се намирах извън зелената кутия на играта, тя упражняваше притегателна сила върху мен. Насън се завръщах в двореца, към феодалната простота на онзи свят. Бе настъпило време за празненства и триумф. Победата над призрачните войници беше съсипала армията на Мордакс.

За самия него не се чу нищо повече.

Много по-късно, когато психохирургите (същите, които се бяха грижили и за майка ми) ме обявиха за оздравяла, научих, че малкият ми приятел не е извадил същия късмет. Неговият екземпляр от „Придворие“ — онзи, чрез който бяхме споделяли общата фантазия, въпреки че ни беше забранено да се срещаме — се беше повредил

дори още по-сериозно от моя собствен. Бяха го извадили оттам в състояние на ухилен, лигавещ се зеленчук и всички опити да възстановят нормалните му мисловни функции се бяха провалили. Наложило се беше да го върнат в играта завинаги, включен в нея на неврално ниво. Единствено при това положение що-годе се успокоявал.

Аз бях извадила късмет. Спасили ме точно навреме.

Или поне винаги съм вярвала, че това се е случило с мен. За някои други неща далеч не съм толкова сигурна. Бях родена в голяма и вечно променяща се къща на ръба на Златния час и през по-голямата част от задържаното си детство имах приятел, който понякога идваше да си играем. Помня совалката му и роботите, които влизаха по рампата, когато се приземяваше. Той беше жестоко малко момче и не помня името му. Може дори да е бил отроче на някой от съперничащите ни родове и да е имало оптимистични планове за сватба помежду ни, десетилетия по-нататък в бъдещето. Онова, в което няма капка съмнение, е, че притежавах копие от „Придворие“, а то накрая се повреди и ме всмука.

Доколкото разбирам, ако потиснеш един спомен, се случват две неща. Той може да си остане потиснат, абсолютно затворен и за съзнателен, и за подсъзнателен достъп. Или — и това със сигурност е по-вероятният изход — споменът намира начин да се прояви другояче. Ще протече в другите ти спомени, ще ги изкриви, ще ги оформи така, че да се съобразят с истинността на онова, което е било потиснато.

Помислих си за смъртта на призрачния войник и агонията на онзи писък, врязващ се през всяко убеждение, което съм имала през зрялото си битие.

Дали бяхме извършили престъпление, изкуплението за което е невъзможно?

Нещо по-важно: бях ли участвала лично аз?

Последното място, което помня да съм посещавала като Абигейл, макар че не е последното нещо, което ми се е случвало, беше помещението, където отглеждахме дяловеците. Представляваше

голяма зала с купол, извезана с бляскави бели балкони и стълби, а цистерните бяха подредени на поредици пръстени. Като изключим бръмченето на захранващите цистерните машини и случайните цъкания и бипкания на следящите показатели уреди, залата беше тиха като крипта. Всичко в нея беше стерилно и студено. Усещаше се повече като място за смърт, отколкото като началото на нещо емблематично за живот и похот. Людмила Марселин беше направила хиляда свои клонинга, но тази зала съдържаеше само деветстотин деветдесет и девет джентлиански дяловека. Цистерната под номер хиляда в момента беше празна.

Когато Людмила запрати корабите си в бездната, самата тя реши да остане тук. Същинският парадокс на приключението ѝ се криеше в това, че тя беше принудена да остане в Златния час, ако искаше да се къпе в обожанието на обществото, което я бе създало. За нея бе достатъчно да знае, че към звездите са потеглили клонираните ѝ частици заедно с всички спомени, които бе натрупала до момента на финалното си сканиране. Ако всичко минеше добре — а аз не вярвах, че Людмила таи и най-малка сянка на съмнение, що се отнася до тази възможност, — те щяха да носят същността ѝ към непредставимо далечното бъдеще. Един далечен ден те дори биха могли да се съединят в единно човешко същество — личност, която би се смятала отново за Людмила Марселин, но до този момент оригиналната версия на този индивид отдавна щеше да е мъртва и вероятно вече забравена преди много време.

Виждах ясно привлекателните страни на това да си обект на обожание. Но понеже не бях първата и идеята не беше моя, отделената за мен почит никога нямаше да се равнява на популярността, на която се радваше Людмила в момента. Именно заради това избрах да полетя с клонингите, вместо да остана.

След малко, когато спомените ми бъдеха сканирани за последен път, щях по хирургически път да бъда подготвена за поставянето в последната цистерна. Развитието ми щеше да бъде синхронизирано с това на другите дяловеци. Окончателният ми пол щеше да бъде определен на случаен принцип. Никой, дори техниците, които бяха проектирали и надзираваха клониращата програма, нямаше да бъде в състояние да забележи съществена разлика между мен и някой от останалите обитатели на цистерните. Чрез процес на двойното съляпо

екраниране истинската ми идентичност щеше да бъде скрита дори от наблюдаващите машини. Те щяха да се отнасят към мен по същия начин, както и към всички дяловеци. Нямаше да се пазят документи, които да идентифицират кой дяловец всъщност е истинската Абигейл. Когато се пробудех, щях да приема ново име.

Най-прекрасното от всичко беше, че дори аз нямаше да знам коя съм. Тъй като сканираните ми спомени щяха да бъдат запазени венозно в главите на всички останали, дяловеците до един щяха да си спомнят посещението в тази зала и съзерцанието на празната цистерна. Те всички щяха да носят приятния спомен и мисълта, че биха могли да са Абигейл. Щяха да имат пълния комплект мои спомени, дотам, докъдето се простират — имението, малкото момче, опасните ни игри в „Придворие“. Процесът от поставянето в цистерната щеше да премахне яркостта им при мен самата, излишната им автентичност — моите нямаше да са по-различни от техните.

Бях влязла в стаята за клониране сама, но сега долових зад себе си нечие приглушено дишане. Обърнах се разтреперана, но новият ми спътник се оказа просто мадам Клейнфелтър. Тя вече беше много стара и използваше подвижен екзоскелет, който беше тих и ѝ позволяваше да се движи из имението подобно на някой от призраците на майка ми. Тъй като все още притежаваше правото да влиза във всяко едно помещение, тя бе успяла да влезе незабелязано в залата.

— Смяташ, че времето е дошло — каза мадам Клейнфелтър с неодобрителен тон. Гледаше празната цистерна, онази, до която стояхме. — Нали така, Абигейл?

— Корабите са готови и изпробвани. Клонингите са близо до съзряване — веднага щом пожелаем, могат да бъдат освободени от цистерните и докарани до пълно съзнание.

— А ти? Ти дали си готова да станеш номер хиляда?

— Сега не е по-лош момент от всеки друг.

— Психохирургите на къщата не биха се съгласили с готовност.

— На тях им се плаща да не се съгласяват с нищо. Или поне така ми се струва... — взирах се в дълбоко сбръчканото лице на мадам Клейнфелтър, без да си позволя да ме разколебае. — Защо? Какво са ти казали?

— Само че не си имала достатъчно време да се възстановиш от травмата на „Придворие“.

— Мина повече от година. Колко още ще ми трябва според тях?

— Не са готови да правят прибързани прогнози. Може би шест месеца, може би цяла година.

— Или две, или три. Да ти е хрумвало, че те ще имат работа само ако аз съм тук?

— Все още разполагат с майка ти.

Изсумтях при този коментар:

— Отказали са се от нея преди векове!

Древното лице се изкриви от мимолетна емоция — признание, макар и непреднамерено, че съм права.

— Въпреки това би било неразумно да не ги слушаме. Премине ли последното сканиране, личността ти вече не може да бъде променяна. Всичко в теб, правилно и грешно към този момент, ще стане част от дяловеците. И до края на времето те ще носят твоите недостатъци и проблеми. Не им ли дължиш нещо по-добро от сегашното си увредено, полуизлекувано съзнание?

— Нищо не им дължа. Те са мен самата!

— Не, Абигейл. Те не са „ти“, все едно колко ти се иска да бъде така. Те са твои деца. Колкото повече се опитваш да ги насилиш да приличат на теб, толкова повече ще се разбягат в различни посоки като фойерверки със случайни траектории, толкова повече ще те изненадат и разочароват. В името на жертва от шест месеца или година, или колкото време отнеме да се възстановиш напълно от преживяването си... няма ли по-милостивият избор да е да изчакаш, преди личността ти да се окаже в техните глави? Ако планът ти се изпълни както ти се иска, ще разполагаш с цяла вечност, разстлана пред теб. Няма защо да прибързваш сега.

— Всяка допълнителна секунда, прекарана в този дом, е секунда в повече!

— Тази къща те направи такава, каквато си.

— Тогава може би трябва да я разруша, когато си тръгна. О, не се притеснявай, мадам Клейнфелтър — ще се погрижа да получавате адекватни заплати!

— След всичкото време заедно смяташ, че ме е грижа повече за мен самата, отколкото за теб?

Какъвто и отговор да бях приготвила, той заседна в гърлото ми, преди да успея да го изрека. Машините бръмчаха, писукаха и

бибипкаха. В цистерните клонингите си поемаха бавно и полека дъх от течен въздух. Очи трепкаха под клепащите, докато данните се въртяха през все още образуващите се нервни връзки в мозъците им.

— Права си — казах накрая. — Аз съм готова. Благодаря за загрижеността, мадам Клейнфелтър. Ти беше добра към мен и в никой случай не отхвърлям с лека ръка съвета ти. Но Людмила вече замина и знам, че е вдъхновила и други да подготвят подобни планове. Няма да оставя никой да ми отнеме второто място. Ще се подложя на последно сканиране на паметта този следобед. След това ще позволя да бъде поставена в празната цистерна.

— И нищо, което кажа или направя, няма да те убеди да отложиш процедурата?

— Нищо — отвърнах. — Твърдо съм решена!

— Тогава ти желая късмет в това начинание!

— Въпреки че смяташ, че правя ужасна грешка.

— Въпреки това.

Студът в залата започваше да прониква през дрехите ми.

— Когато те — когато ние — излезем от цистерните, ще дойдеш ли да ни видиш?

— Не мисля, че е редно, Абигейл. Дяловеците ще ме помнят, но това не означава, че ще имаме какво да си кажем едни на други. А и бездруго ще съм твърде заета на друго място в имението. Все още има много работа за вършене.

— Тогава това вероятно е последният път, когато разговаряме — казах.

— Най-вероятно е така — мадам Клейнфелтър замълча и застина почти неподвижна, а в течение на жестока секунда си помислих, че или е умряла, или екзоскелетът ѝ се е парализирал. Но след това движението се завърна в тялото ѝ и тя заговори отново. — Познавам те от почти четири десетилетия. Много харесвах момиченцето, каквото беше навремето. Денят, когато се наложи да ти премахнем инхибитора на растежа, ужасно ме натъжи. Но не съм сигурна, че чувствам същото спрямо жената, в която се превърна!

— Благодаря много — казах кисело.

— Но всеки може да се промени отново. Ти няма да бъдеш Абигейл, когато излезеш от цистерната си — все едно в кого се превърнеш накрая. Предполагам, че дори няма да има значение точно

кой клонинг си ти — те всички имат еднакво право на собственост върху самоличността ти. Но ако си спомняш дори част от този разговор, постарай се да направиш поне едно нещо за мен, Абигейл, през всички векове от прекрасния си нов живот!

— И какво точно да бъде то?

— Опитай се да бъдеш отново добро момиченце поне веднъж!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Имагото потрепна и се стабилизира. Здравото му око, синьото, беше зачервено от умора. Галингейл седеше, натикан в старомодна антиускорителна кушетка, а черната подплата се издуваше около лицето му, сякаш бяхме спипали седалката наред поглъщането му жив. Беше облечен целият в бяло, въпреки че всички останали все още носехме черните си траурни костюми.

— Влизам в обхват след трийсет минути — каза той. — Преди да пресека рубикона, убедени ли сме, че това наистина е Пърслейн?

— Вече го установихме — заявих.

— Да, но беше, преди да слезе от ефир за повече от ден. Време, предостатъчно за роботите да усъвършенстват превъплъщението си.

— Тя е — увери събратата ни Бетъни. — Ще го приемем за даденост. Ако Кемпиън имаше някакви съмнения, несъмнено вече щеше да ги е споделил.

— Пърслейн беше — казах. — Тя е още жива. Което означава, че се придържахме към първоначалния план!

— Въпреки всичко, което вече знаем? Например че роботите почти със сигурност възнамеряват да разбият този звезден бент? Въпреки ясно изразеното желание на Пърслейн с всички възможни средства да попречим това да се случи? — попита Галингейл.

Бях му ядосан, но въпросът беше съвсем разумен — човек не можеше да го вини за повдигането му.

— Пърслейн просто прави онова, което всеки от нас би направил в подобни обстоятелства — поставя линията преди себе си — обади се Чарлък. — Храбър и себеотдаден жест — точно каквото бихме очаквали от нея. Което не означава, че трябва да изпълним желанията ѝ. „Среднощна кралица“ все пак е по-бърза и по-добре въоръжена от корабите, които вече изгубихме, включително моя. Галингейл може би още има шанс да осакати „Сребърни крила“ със страничен изстрел, преди да започнем да мислим за разрушаването му...

От подплатената си седалка Галингейл сви рамене и кимна, сякаш въпросът не беше от особено значение за него.

— Вие решавате, дами и господа. Аз нямам нищо против да опитам осакатяваща атака. За това се споразумяхме, нали?

— Не се излагай на прекомерен риск — каза Бетъни. — Поддържай ефективността на импасорите, доколкото е възможно, и се махай оттам в момента, в който започнеш да получаваш прекомерно силен ответен огън. Предпочитам двамата с кораба ти да се върнете живи и здрави, отколкото да започна да планирам още една възпоменателна церемония.

— Записвам си загрижеността ти, но няма нужда от излишни притеснения. Нямам намерение да върша дори дребни героизми — Галингейл поспря и се загледа в данни, изписващи се на борда на кораба му. — Трябва да приключвам. Нуждая се от време да проверя наново оръжейните станции и да се настроя подходящо. Обещавам да се грижа за себе си!

— Късмет, Галингейл! — обадох се аз.

Той се изключи. След по-малко от половин час щеше да влезе в обсега на „Сребърни крила“. Никой от нас не беше в настроение да запълни оставащото време с предположения за вероятния изход от тази среща. Пъхнах пръсти в джоба си и докоснах капкомера със синхромрежа.

За момент се съблазнявах да стигна до развързката по лесния начин, но не извадих препарата. Дължах го на Пърслеин толкова, колкото и на Галингейл.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Няма да го направят — обади се Каденца, сякаш я бях питала за мнението ѝ по въпроса. — Дори ако разполагаха начин да те спрат, а те нямат такъв, пак не биха се решили на самото действие.

— Такова ли е експертното ти мнение?

— Не че си питала за него.

— Така е, *не съм*, затова си затваряй грозния сребърен плювалник, да не пробия дупка в него!

— Моля те, чувствай се поканена да го дупчиш! Самосъзнанието ми е разпределено из цялото тяло. Трябва да пробваш някой път. Цялата ти безценна хуманност да бъде натикана в няколкостотин кубически сантиметра мозъчна тъкан в онази лесно размазваема костена кутийка, която наричате „череп“ — не бих се доверила на такъв тип устройство, ако съществуването ми зависи от него.

— Просъществували сме около шест милиона години — дори по-дълго, ако включиш и доисторическите времена. Вие съществувате от... колко точно?

— Важен е не само времевият отрязък, а и какво сте постигнали през него. Докато вие, хората, сте се въргали из галактиката в търсене на някаква цел, на смисъл, който да припишете на веригата космически случайности, довели сбирщина като вас на бял свят, ние сме вършили велики подвизи. За времето, нужно ти да кихнеш, аз обработвам данни, колкото човешкото съзнание — за една година. Представи си цялото мислене, което сме извършили от появата си насам.

— Не ти е от особена полза в момента, нали?

— Тя търпението ти ли изпитва, Пърслейн?

За малко да изтърва енергийния пистолет от шок и облекчение. Хесперъс най-сетне бе проговорил. Светлинките в главата му светеха, въртяха се и танцуваха зад цветните стъкла в прозорчетата на черепа му. Каденца сигурно говореше, за да отвлеча вниманието ми от признаците на възстановяването му.

— Ти се върна!

— Все едно никога не съм отсъствал! — той помръдна ръка и опипа зейналата като кратер черна рана на гърдите си. — Не е толкова зле, колкото изглежда, повярвай ми — важното е какво се случва вътре.

Говореше като Ейбрахам Валмик, Духът на въздуха. Каденца следеше движенията му с безизразното безразличие на механична балерина. Чудех се дали е забелязала промяната в поведението му.

— Ти... добре ли си? — попитах.

— Оправям се. Гелът помогна. Съжалявам, че беше необходимо да се изключа с толкова малко време за подготовка след предупреждението ми, но не можех с нищо да предотвратя събитието. Ти как се справяш с гостенката ни?

— Тя е направо душата и сърцето на купона.

— Представям си. Не е имало забавни фокуси и номерца?

— Само един. Оставих я да мине с предупредителен изстрел.

— Ясно, ясно... — роботът положи длани на пода и си помогна да стъпи на крака. Преди изключването беше нестабилен и скован, но сега предишната плавност на движенията му се възвръщаше. — Добре си се справила, Пърслейн — наистина много добре! Да взема ли вече енергийния пистолет? Предполагам, че имаш нужда от почивка.

— След малко. Налага се да ти кажа нещо, Хесперъс. Знаем накъде е тръгнал този кораб... — погледнах предпазливо към Каденца, но тя вече беше изслушала целия ми разговор с Кемпиън. — Към един звезден бент на линията Джентиан, на над шейсет хиляди светлика от Невма.

— И какво толкова ще търсят роботите при този звезден бент?

— Надявах се ти да имаш някакви идеи по въпроса.

— В състояние ли са да го отворят?

— Не и без отварачка. Но смятам, че съществува определена вероятност такава да се намира на борда на „Сребърни крила“.

— И не си знаела за нея?

— Може преди време и да съм знаела. Не съм сигурна, Хесперъс, но от възникването на тази вероятност тя ми прозвуча вярно. Бях пазителка на еднократната отварачка. Била съм й пазителка от името на линията още откакто сме инсталирали звездния бент. Ето защо Каденца и Каскада са искали да вземат именно моя кораб.

Хесперъс извърна златното си лице, за да заговори на Каденца:

— Това вярно ли е? Звездният бент ли е ваша цел и отваращата ли е причината да се качите на „Сребърни крила на утрото“?

— Ти как мислиш, предател такъв? — отвърна тя.

Хесперъс се приближи до счупената роботка. Застана до нея с пистолет в едната ръка, другата стисната зад гърба, сякаш се боеше от вредата, която може да ѝ причини.

— Значи аз съм предателят, понеже съм преценил да не се впусна в курс на премислен геноцид срещу разумни събрата?

Осъзнах, че разговарят на глас заради мен. Двете машини можеха да комуникират помежду си наум и за време, достатъчно ми да примигна веднъж, но искаха да чувам какво си казват.

— Те са клали машини. Защо машините да проявяват и капка милост към органичните?

— Те са убили по-ранна раса роботи. Не е трябвало да го правят. Но не е било клане, нито пък убийство. Не трябва да бъркаме непреднамерената смърт с преднамерената такава!

— Искали са да имат средство, с което да убият онези роботи.

— Само ако изобщо възникне нужда — поправи събеседничката си Хесперъс. — Грешен ход, но е бил и разбираем. Роботите са представлявали нова форма на сътворение. Исторически погледнато, новото често е унищожавало старото. Попитай рептилиите.

Каденца отклони поглед.

— Колаборационист!

Хесперъс пусна пистолета, оставяйки го да виси във въздуха, все още прицелен в Каденца. Коленичи и опря пръст в гърдите ѝ, точно под ребрата. Точно както ставаше и когато роботите го проучваха, пръстът му потъна в бронята ѝ, сякаш тя бе омекнала.

— Онова, което все още бих искал да науча, е: какво се надявате да постигнете, като отворите звездния бент. Без значение къде се намира той, несъмнено знаете, че и в най-благоприятния за вас случай ще успеете да нараните само малка част от метацивилизацията. Това ли е намерението ви? Като цяло безсмислен жест?

Той заби пръст по-дълбоко, докато не потъна чак до кокалчетата. Металът се сля с метал — злато със сребро. Дори не бях сигурна дали пръстът му още съществува като самостоятелна отделна част.

— Няма да научиш нищо от мен, Хесперъс!

— На твое място не бих изпитвал такава увереност!

Каденца се дръпна и изви торса си. С другата си ръка Хесперъс я задържа за рамото и ѝ заговори с топлота в гласа:

— Полека! Съпротивата няма да ти помогне. Сама виждаш, че съм по-силен от преди — по-силен, отколкото някога си си представяла. За мен вече не са проблем барикадите, които си издигнала, и паянтовите екрани, които смяташ, че ще скрият тайните ти.

— Какво *си* ти? — попита Каденца в плен на ужасена омая, все още неспособна да се отърве от любопитството си.

— Нещо повече, отколкото ти някога ще бъдеш. Аз съм Хесперъс. Аз съм Валмик. Аз съм Духът на въздуха. Аз съм най-древното мислещо същество в галактиката, по-старо от най-стария дяловек, и мога да виждам през теб като през рядък дим... — след това Хесперъс вдигна ръка от рамото на роботката и допря пръст до устните ѝ. Изшътка ѝ. — Не, не се опитвай да се самоубиеш! Не можеш да се изключиш вече, без значение колко ти се иска. Това време отмина!

Под хватката му торсът ѝ подскочи веднъж. Искрах да отклоня очи. Казвах си, че гледам просто как един робот изсмуква информацията от друг — присъствам на неутрална размяна на информация между две машини.

— А сега — продължи Хесперъс — да се върнем на звездния бент. Разкажи ми какво *наистина* възнамерявате да правите с него, Каденца! После ще обсъдим и възможността да сложим край на мъките ти!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Сигналът на Акънайт беше напуснал Невма със скоростта на светлината, но трябваше да догонва корабите, които ден след заминаването си се движеха почти толкова бързо. По времето, когато ни настигна, беше преминал толкова силно в зоната на червеното изместване и разтегнат толкова далеч от обичайната разпознавателна честота, че в началото корабите ни не го идентифицираха като джентлианско предаване.

— Не очаквах отговор от Невма толкова бързо — отбеляза Чарлък.

Бетъни поклати глава.

— Няма начин да е по повод звездния бент. Свързват се с нас за нещо друго!

Единственият начин да разберем причината беше да пуснем съобщението. Копия от имагото на Акънайт се появиха на мостиците ни. Още преди да заговори, изражението на лицето му ни подсказа всичко, което трябваше да знаем за естеството на предаването му. Новината нямаше да е добра.

— Няма лесен начин да ви го съобщя — каза той бавно и отчетливо. — Току-що говорих с Мъзириън относно разпита на Грилс. Тя прекара през него всички имена на линията — всичките хиляда дяловеци, дори онези, които знаем, че са умрели още преди обиколки. Търсеше проблясък на разпознаване — признак, че имената значат нещо повече за него. Мозъкът му е разгънат като килим и наблюдението на реакциите му е проста работа. Е, тя получи резултат. Имаше доста попадения — повече от дузина. Естествено, Грилс я познава, познава и мен, както и другите дяловеци, с които е имал вземане-даване от залавянето си насам. Има няколко, за които е чувал и преди — все пак е Марселин. Всички ние се връщаме назад до Абигейл, Людмила и Златния час. А и преди се е интересувал от линията — всичко това се добавя към реакциите му. Но все пак Мъзириън намери елемент, който не може да се пренебрегне. Получи име, което не би могло да изплува по друг начин — положителна

реакция, която не може да се припише на голямата ни популярност и слава. Дяловек, известен на Грилс, който никога не е вземал участие в разпитите. Дяловек, който е жив и още е сред нас.

Позволих си да се отпусна за момент. Все пак проблемът се намираше на територията на Акънайт, не на нашата. Той просто ни държеше информирани.

Но нашият събрат продължаваше да говори.

— Ако имаше начин да изпратя тази информация селективно, така че да стигне само до онези от вас, които искам да я чуят, щях да го направя. Но протоколите не го позволяват, а и във всеки случай — дори ако успея да шифровам съобщението — самият сигнал все пак ще остане видим. Според мен няма да има значение — той все пак ще знае, че името му е било разкрито... — Акънайт си пое дълбоко дъх и се приготви за онова, което се канеше да разкрие. — Ние смятаме, че предателят е Галингейл. Реакцията на Грилс може да е изопачена — само той единствен може да го потвърди или отрече — но не се сещаме за никаква причина да показва такава силна реакция към точно това име и това лице. Той познава Галингеил. Това превръща Галингейл в шпионина, в предателя, в онзи, който винаги е присъствал сред нас. Разбира се, може да има и други. Но все някой трябва да е свел записа на Кемпиън до знанието на враговете ни, онези, които са организирали засадата. И ако Галингейл е предателят, тогава не е нужно да търсим по-далеч кой е убиецът на Сайфъл... — имагото се усмихна криво. — Говоря на Кемпиън: надявам се да чуваш това, старче! Беше прав за Сайфъл. *Имаше* нещо не наред, но ние, останалите, бяхме твърде заслепени да го видят. Тя ни е пратила съобщение. Не точно от гроба, а по време на дългото падане, след като е била бутната от терасата. Знаела е кой го е направил — видяла го е ясно. Знаела е и че ще умре — нищо в града не би могло да я спаси, и е знаела, че няма да оцелее след падане от такава височина, дори с лекарствата на линията. Но въпреки това беше умно, много умно момиче и се е опитала да ни предаде съобщението си!

— Пръстените — казах тихо.

Бетъни зяпна озадачено:

— Какво за тях?

— Кемпиън знаеше, че нещо не е наред — продължи Акънайт, без да има представа за прекъсването ни. — Не можеше да осъзнае

точно какво и може би ние също нямаше да сме достатъчно умни да го видим, ако не... бяхме добавили и реакцията на Грилс към картинката, но сега няма съмнение. Сайфъл е преместила пръстените от лявата си ръка на дясната. Кемпиън го забеляза и беше наясно, че нещо не е наред — просто не можеше да определи какво. Но ние имаме снимки на Сайфъл и записи на тялото ѝ след падането. Когато ги сравнихме, пръстените бяха преместени. Тя е имала време да го стори, докато е падала. Само на това е била способна. Не е могла да напише името му на кожата си — знаела е, че след като удари постройката на Благородията, няма да бъде в особено добро състояние. Но пръстените? Те са щели да оцелеят след падането и тя се е надявала да осъзнаем значението им. Искала е да забележим, че има нещо нередно — че е убита, а не просто паднала по случайност, — и преместването на пръстените е било единственият начин, с който е разполагала да ни го каже.

— Това не би могло да ни предаде Галингейл, не е толкова лесно — каза Тънзи.

— Но ако имаме улика, че е замесен, с каквато разполагаме... — обади се Бетъни.

— Трябва да го спрем! — заключих аз.

Бетъни прати команда да се спре предаването на Акънайт — остатъкът от него можеше да почака, докато приключим с този най-спешен от всички проблеми. Според тактическата прогноза Галингейл щеше да влезе в обхвата на „Сребърни крила на утрото“ след по-малко от пет минути.

— Вече е получил сигнала — обади се Хенбейн. — Знае, че ние знаем.

Бетъни отвори отново канала към „Среднощна кралица“.

— Галингейл... трябва да поговорим. Ако си видял предаването на Акънайт, тогава знаеш, че имаме сериозни причини за тревога. Страховете ни може да са безпочвени — познавам те и ти вярвам достатъчно, за да съм убеден, че случаят е такъв. Но не мога да ги пренебрегна напълно. Прекрати атаката си и се върни при останалата част от преследващата флотилия, и тук ще се разберем.

— Ако той прекрати атаката, значи е невинен — казах. — Но не смятам, че има намерение да предприеме подобно нещо!

Чарлък ме погледна, сякаш знаех всички отговори.

— Смяташ ли, че работи за Машинните хора?

— Не, той прави всичко възможно да ги спре да не стигнат до крайната си цел.

Чарлък присви очи:

— Това все пак го поставя на наша страна, нали?

— Не и докато Пърслейн още диша.

Чакахме Галингейл да отговори, но той продължи да пази мълчание, точно както предполагах. Нима сега би имал някаква нужда да говори с нас? Бяхме му позволили да се озове точно там, където желаше — и то без проблеми. Бях прав да се съмнявам в смелостта му, когато първи се писа доброволец за челна атака срещу „Сребърни крила“. Не толкова, че подобно поведение не беше типично за него, колкото, че никога не бях познавал истинския Галингейл. Той се беше крил сред нас, докладваше на господарите си в Дома на слънцата — и нищо чудно да се окажеше най-големият смелчак от всички ни.

— Входящо повикване — обади се внезапно Бетъни.

— Галингейл ли?

— Не, Пърслейн.

Стегнах се — налагаше се да ѝ кажа за вероятните планове на Галингейл, въпреки че тя нямаше кой знае какви възможности да се защити.

— Кемпиън — каза приятелката ми, — имам някои новини за теб. Не са... прекрасни! — тя си пое дъх, личеше си колко ѝ е трудно да говори, но продължи: — Хесперъс успя да залови Каденца. Положението не е толкова добре, колкото звучи, понеже въпреки това нямаме контрол върху „Сребърни крила“. Но поне успя да надникне в главата ѝ. Прав си за звездния бент — натам сме се насочили. Някъде на борда на кораба ми има еднократна отварачка — не знам точно къде, но роботите не биха го взели, ако не бяха убедени в това. Знаят повече за нас, отколкото ние самите, Кемпиън! — тя сякаш се запъна, изгуби нишката на мисълта си — можех да усетя умората ѝ, всяка дума ѝ костваше сериозно усилие. — Звездният бент обаче не е това, което си мислим. Наистина е от нашите, инсталиран е от линията Джентиан — но не е сложен там да съдържа енергията на умиращо слънце. Вътре в нея има нещо друго, за което ние нямаме представа. Или по-скоро е погребано толкова надълбоко в паметта ни, че засега още не го виждаме. Може би вие ще се справите по-добре от мен, не знам.

Важното е, че в този бент е затворено нещо лошо, но то не е замразена супернова. Проблемът ще се окаже още по-сериозен!

Слушах я, но в същото време нищо от думите ѝ не достигаше ушите ми. Спрях изпълнението на предаването ѝ.

— Пърслейн, слушай ме внимателно! Знаем, че Галингейл е предателят — онзи, който ни е навлякъл засадата и е убил Сайфъл. Той ще използва срещу „Сребърни крила“ повече огнева мощ, отколкото ние бихме рискували да приложим. Ако Каскада ни слуша, нека и той го има предвид!

— Да не си луд? — изръмжа Агримъни.

Сложих записа на пауза.

— Не, не съм луд. Щом Пърслейн се намира на борда на кораба, предпочитам Каскада да убие Галингейл.

— Но целта на роботите...

— ... ме интересува по-малко, отколкото Пърслейн да остане жива! — усетих, че се изчервявам от толкова перчене. — Искам да си върна и Хесперъс — дължим му го, ако не друго. Ако това ти представлява проблем, най-добре още сега обърни оръжията си към мен. Все още ни остават шейсет хиляди години път, докато стигнем звездния бент. Няма да предам Пърслейн точно сега, когато тепърва потегляме!

— Нека Кемпиън продължи предаването — предложи Бетъни.

Преборих се да говоря спокойно и равно:

— Няма много повече за казване. Ако Каскада владее оръжията на „Сребърни крила“, нека използва всичко в арсенала му да се погрижи за Галингейл. Това не означава, че няма да продължа да се опитвам да го спра, щом предателят отпадне от играта.

Когато предаването беше изпратено, позволих на записа на Пърслейн да продължи.

— Ето какво трябва да научите! — съобщи ни тя. — Машинните хора не са били първите. Много преди тяхната поява е имало друга машинна цивилизация. Нека ги наречем Първите машини — названието ще свърши работа, преди да открием как точно са наричали себе си. Как са възникнали сега не е от значение. Важното е, че така и не са станали значима сила в галактическите дела. Първите машини измрели — изтрети от лицето на Вселената заради изкуствена зараза... — усетих голяма дупка, Пърслейн задържахше повече информация,

отколкото разкриваше. — Горе-долу това е, което Хесперъс ми разказа за момента. Той знае само това, което знае Каденца, а тя стори всичко по силите си да блокира нашествието му.

Защо ни лъжеше приятелката ми — а бях сигурен, че го прави? Не беше, защото искаше да скрие информация от мен. Може би защото беше сигурна, че Каскада подслушва?

Чети между редовете, подканваше ме тонът ѝ.

— Първите машини измрели — но не всички. Една група избягали, преди заразата да ги достигне. Те се намират в онзи звезден бент, заключени са в него. Стоят там от милиони години и очакват шанса си за бягство. Кемпиън, трябва да разбереш, че има голяма вероятност да не ни мислят доброто. Заключили сме ги в бента с причина — ние, линията Джентинан. За Каденца и Каскада Първите машини са като изчезнали богове — те са всичко, което са и машинните хора, само че са по-бързи, по-силни и по-умни и са разполагали с милиони години, заключени вътре в онова нещо, за да продължат да се подобряват. Машинните хора искат да пуснат Първите машини на свобода, да ги оставят да се разпространят из галактиката и да узурпират човешката метацивилизация. За това е цялата работа, Кемпиън — не за счупването на звезден бент, с което да изтребят няколко местни цивилизации, а за да поразят цялото човечество. Ние, цивилизациите на плътта, сме остарял еволюционен ред. Роботите са били достатъчно мъдри да осъзнаят, че ако те не предприемат нужните крачки да ни изтрият от Вселената, рано или късно ще се опитаме ние да им причиним същото.

— Може би идея Галингейл да спечели не е толкова лоша в крайна сметка! — обади се Соръл.

Много ми се щеше да го намразя заради това изказване, но в думите му нямаше злоба, само хладнокръвна оценка на ситуацията. Най-лошото беше, че и аз вече не бях съвсем сигурен дали греши.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Хесперъс се отдалечи от счупената, лишена от крайници металноока кукла, представлявала някога Каденца. Беше я проверил за признаци на живот и се убеди, че не се е вкарала просто в дълбока, маскировъчна кома, докато някаква потайна, прикрита част от съзнанието ѝ чертае следващия ѝ контраход.

— Отклони очи — каза, преди да я полее с енергийния пистолет. До ноздрите ми достигна мирис на изгоряло. Когато отново се огледах, Каденца представляваше просто димяща черна купчина с черни въглени, проблясващи от нейните рани. Хесперъс обясни:

— Няма да ни притеснява повече!

— Не ти беше приятно да се налага да го правиш.

— Тя беше една от нас. Рискува собственото си съществуване за цел, в която вярваше.

— Геноцид.

— Не точно. Тя беше искрено убедена, че органичните никога няма да толерират съществуването на машинния интелект. В нейното убеждение нямаше омраза, само усещане за крайна наложителност. А аз посегнах в съзнанието ѝ и задуших нещо, което преди е било ярко и живо... — роботът ми подаде енергийния пистолет. — Не, не ми хареса. Но се налагаше да бъде сторено.

— Благодарна съм за всичко, което си направил за нас, Хесперъс!

— Сигурно се чудиш защо не гледам на нещата по начина, по който ги вижда Каденца?

От въпроса му настръхнах цялата.

— Хрумна ми и тази идея.

— В определен смисъл и аз ги виждам по същия начин. Имайки предвид доказателствата пред нас, само глупак би вложил вяра в предположението, че органичните и машините могат да живеят хармонично до края на времето. Каденца беше права да се бои за бъдещото съществуване на Машинните хора.

— И права да пусне Първите машини от звездния бент?

— Не. Загрижеността ѝ беше легитимна, но действията ѝ са грешка, макар и да са основани на логични причини. Въпреки всичко ще сторя каквото мога да се убедя, че Каскада няма да завърши мисията си.

— Включително и ако се наложи разрушаване на кивота?

— Това би било последният ни вариант, когато всичко друго се провали... — Хесперъс поспря за момент и добави: — А сега трябва да влезеш в суспендиране, докато нападението на Галингейл не премине!

— Бях будна по време на предишната атака.

— Тази според мен ще бъде различна. Нападението и отговорът ще бъдат по-ярошни. Смятам, че вероятно ще има несмекчени удари със сила, която може да сметеш за неприятна за теб.

— Каденца и Каскада не се опитваха да ме запазят жива предишния път, нали?

Хесперъс отвърна така, сякаш разкриваше огромна, травматизираща истина пред дете:

— Не. Оцеляването ти е инцидентно спрямо основната им цел. Те се интересуват само от отварачката. Следват подадени им сведения, но познанията им по темата са непълни. Спомените на Каденца предполагат, че вече са намерили и използвали една отварачка, но са сбъркали звездния бент, който са отворили. Не е бил търсеният от тях, макар че не са го разбрали, преди да използват отварачката.

Поклатих глава в замаяно неверие.

— Угарит-Пант и Споразумението. Искаш да ми кажеш, че те двамата са виновниците за случилото се?

— Било е грешка. Отворили са погрешната врата.

— И са изтребили цяла цивилизация.

— Грешката не е била от значение за тях — просто крачка назад. Роботите са анализирали наново данните си и всичко, което са научили от линията, и според тях всички доказателства сочат, че отварачката се намира на борда на „Сребърни крила на утрото“. Но без да знаят къде точно да я намерят, не могат да рискуват щети да сполетят който и да било кораб в този трюм... — той погледна отново към Каденца, сякаш да се убеди, че овъглените останки не биха могли да подслушват разговора. — Къде е тя всъщност?

— В това е проблемът. Нямам представа.

— Тогава ще трябва да я потърсим и да се опитаме да я саботираме. Но и това ще трябва да почака, докато преживеем нападението на Галингейл.

Най-близкият саркофаг за суспендиране се намираше съвсем недалеч от командната зала. Ставаше дума за четири контейнера, подредени до стената, всички с еднакъв заоблен правоъгълен бял дизайн, като оквадратнени яйца.

— Не обичам стазата.

— При все това тя ще те предпази по-добре от замразяването. Ще се намеся да асистирам връщането ти в реално време, ако възникнат трудности! — Хесперъс отвори белите врати на най-близкия контейнер, разкривайки бялото съдържимо на бялата вътрешност: машините за стаза, трона, контролните и задържащите системи, натъпкани плътно като черва. Столът се изнесе напред, приканвайки ме да отпусна телеса в тестената му прегръдка. Контролното табло се намести под пръстите ми.

— Каква скорост и времеви период да набера?

— Аз ще се оправя с настройките. Не искам да изплуваш, преди да сме сигурни, че Галингейл повече не представлява опасност!

Клаустрофобията плъзна кокалестите си ледени пръсти около гърлото ми.

— Ами ако не изплувам?

— Аз съм тук, за да се убедя, че ще изплуваш. Искаш ли да кажеш нещо на Кемпиън, преди да те пратя в дълбините?

Наместих се на трона, поставих длани и стъпала в самозатягащите се ограничителни клупове.

— Не е ли малко късно вече?

— Забравяш, че съм записващ апарат с висока точност. Кажи каквото желаеш и ще го предам на Кемпиън веднага щом комуникациите отново станат възможни.

— Кажи му, че го обичам и съм благодарна, че е стигнал дотук!

— Не, кажи го на мен. Все едно аз съм Кемпиън.

Поех си дъх. Струваше ми се неестествено да гледам в златното лице на робота и да се опитвам да си представя, че на неговото място стои моят любовник и приятел.

— Обичам те, дяловек! Благодаря ти за стореното! Направи всичко по силите си да спреш „Сребърни крила“, но се грижи и за себе

си, чу ли? Искам да те видя отново! Искам с по чаша хубаво вино да гледаме как залязва слънцето и да говорим за всичко това, сякаш се е случило преди много време, и сме имали много други приключения и хубави мигове!

— Ще имате — обеща Хесперъс.

Седалката се прибра в саркофага за стаза, а ограничителите се затегнаха да ме приковат на място. Роботът затвори вратите — виждах го през еднопосочния прозорец. Около врата ми се спусна и нашийник и ме издърпа назад към облегалката — достатъчно здраво, за да бъде неудобно, но не толкова, че да ме задуши. Съобщение ме извести, че ще вляза в стаза при съотношение на времева компресия едно към милион и следва да активирам незабавно аварийния прекъсвач, ако не желая полето да се затвори около мен.

— Последно предупреждение — повтори гласът. — Стазата се инициира след три... две... *едно*.

Хесперъс изчезна, отпадна от битието. Външният свят проблесна в синьо и после се върна полека обратно към илюзията за нормалност. В секундата, която ми отне да помисля, че съм била в контейнера твърде дълго, в реалното време на борда на моя кораб минаха десет дни.

Хесперъс или беше мъртъв, или ме бе измамил. Пръстите ми помръднаха над тактилните копчета. Завъртях циферблата обратно назад, усещайки го как щрака през деленията на съотношението. Един милион. Сто хиляди. Десет хиляди.

Гласът се обади:

— Моля, имайте предвид, че ръчното настройване на саркофага не е възможно. Приема се единствено външно управление!

Минаха десетки секунди. Сто дни.

„Сребърни крила на утрото“ вече пътуваше толкова близо до скоростта на светлината, че времето на борда му течеше повече от двайсет пъти по-бавно от планетарното. И продължаваше да ускорява. Сто дни корабно време бяха две хиляди дни в стационарната Вселена. Аз бях затаила дъх, откакто саркофагът за стаза се беше включил, но междувременно с кораба вече бяхме пресекли шест години пространство. И още шест, откакто бях започнала да мисля за разстоянието, което съм изминала.

Дванадесет години. По-скоро осемнадесет към момента. Или двадесет. За кратко време „Сребърни крила на утрото“ щеше да е сложил повече от век полетно време между себе си и Невма.

За едва прекаран в контейнера ден щяхме да сме стигнали до звездния бент.

— Хесперъс — промърморих, — ти, лъжливо копеле!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Разбитият му и окървавен кораб падаше към нас.

Без псевдотяга и нищо, освен призрачно тънкото триене на междувездното пространство да го забавя „Среднощна кралица“ можеше само да дрейфува, но не и да ускорява. Една хилядна по-малко от скоростта на светлината беше изумително пъргаво по стандарта на почти всеки друг физически обект във Вселената. Но „Дребен флирт“ и другите кораби от ескадрилата преследвачи сега пътуваха малко по-бързо. Раненият кораб на Галингеил нямаше избор, освен да се търколи назад по противоположен вектор, и скоро щеше да изпадне от обсега за атака на корабите ни.

— Ще го убием — заяви Соръл. — Без „ама ако“ и без „но“. Даже няма да го оставяме да ни обяснява действията си. Просто откриваме огън!

— Пръв съм на опашката — заяви Чарлък, все още страдащ от загубата на „Стоманен бриз“. Галингеил, поне доколкото го касаше, беше също толкова виновен за смъртта на кораба му, колкото и роботите. Искаше да има на кого да си го изкара.

Разбрах как се чувства. Но продължавах да се връщам към мисълта колко би било приятно да докопам в ръце гърлото на Галингеил и да го стисна. Щях да го душа бавно и полека, изцеждайки дъха от дробовете му също толкова време, колкото той бе отпуснал на Сайфъл да пада от стаята ѝ. Тя бе знаела, че ще умре; че нищо във Вселената не може да я спаси. Нека Галингеил вкуси нещо със същата суха като пещ сигурност. Далечен удар от гама-оръдие никога не би донесъл същото удовлетворение.

Но Бетъни каза тихо:

— Можем да използваме кораба му. Може би ще използваме и Галингеил, ако все още има да ни каже нещо полезно. Определено можем да използваме кораба обаче!

— Повреден е — посочих аз.

— Но е поправим. Всичко е поправимо, особено предвид ресурсите, които все още имаме на борда на собствените си кораби.

„Среднощна кралица“ винаги е била най-бързата от онези, които преживяха засадата, като изключим „Сребърни крила“ разбира се. „Среднощната“ сега е извън състезанието очевидно, но това не значи, че двигателят ѝ е неизползваем. Ако можем да я приберем, да я оправим или да вземем частите на двигателя, може да спечелим предимство. Никой от корабите ни няма да е в състояние да навакса разликата, ако „Сребърни крила“ отново дръпне напред. „Среднощна кралица“ все още може да успее.

Мразех го, но знаех, че е прав.

— Идеята на Бетъни не е лоша.

— А какво ще кажете да го намушкаме с гама-оръдие и после да ровим из останките? — попита Акънайт, сякаш даваше съвършено разумно предложение.

Бетъни продължи, все едно не го е чул:

— Ще прихвана „Среднощна кралица“ със „Синият Адонис“ — трябва ми само малка корекция на курса, за да се срещна с нея. Аз съм сам на борда на кораба си, така че няма да се наложи да поставям нечий живот в опасност.

— „Синият Адонис“ не е достатъчно голям да носи „Кралицата“ — възразих. — Всъщност „Дребен флирт“ е единственият останал ни кораб с достатъчно голям трюм.

— Имам миноги. Те ще изравнят скоростта на развалината на Галингейл и ще я завлекат до вкъщи. Ще се притесняваме за трюмове след това.

— Идвам с теб — заявих.

— Няма нужда, Кемпиън. Нека поема риска!

— Не, идвам! — преди той да повдигне още възражения, добавих: — Изготвил ли си вече курс за прихващане?

— Да — отвърна Бетъни подозрително. — Но решението ти продължава да не ме радва.

— Примири се с него. Знаеш, че има повече смисъл да вземем „Дребен флирт“. Честно, ти дори изобщо не ми трябваш!

— Тогава предполагам сме в патова ситуация — Бетъни ме гледаше упорито, предизвиквайки ме да мигна, след това поклати глава с отвращение или в знак на отстъпление, или в уморена комбинация от двете. — Следвай ме. „Шоков диамант“, „Снежна буря“ и

„Хроматична аберация“, продължавайте по курса на преследване! Ще се присъединим към вас веднага щом приберем руината!

„Синият Адонис“ се отклони рязко, не толкова изключвайки блокировката на спирачния режим, колкото забравяйки напълно за нея. Старият „Дребен флирт“ не би могъл да се сравнява с него, но беше много по-пъргав след ремонта на Атешга. От мястото си на мостика проследих как трите други кораба пропадат в далечината, а времевият лаг се разтяга, докато отидат на една трета от секундата. „Синият Адонис“ кривна отново и се върна на първоначалния си курс, само дето сега се движеше по паралелен вектор. Поне по моя сметка сега се намираще на точен курс за сблъсък с изгубилия управление „Среднощна кралица“.

— Имаше ли подозрения? — попита ме Бетъни, докато чакахме руината да се дотътри достатъчно близо, за да я прихванат миногите. — За Галингейл имам предвид.

В гласа му се долавяше нещо доверително и дружеско, сякаш най-сетне се бях издигнал в очите му.

— Съвършено никакви! — признах на имагото му.

— И аз също. Честно, смятам това за голям провал. Мислех си, че съм сложил пръст на пулса на линията. Смятах, че ни познавам всичките — още преди засадата. А след нея, когато линията изсъхна до една шепа от нас, имах чувството, че познавам всеки от оцелелите дяловеци така добре, както самия себе си.

— От самото начало подозирахме, че сред нас има змия. След смъртта на Сайфъл не остана място за съмнение. Но ако ще те успокои, никога не съм си представял, че предателят ще се окаже Галингейл. Дори след онази случка с Угарит-Пант.

— Мислех си, че ти си виновен за бъркотията, не той?

— Е, може аз да съм я започнал, но тя даде на Галингейл идеалното извинение да бутне посланика през ръба. Показал му е записа за Споразумението в статистика — където е записано черно на бяло, че цивилизацията на посланика е загинала.

— Може да е била невинна грешка... — поде Бетъни. — От друга страна, вероятно не е!

— Нищо невинно няма в нея. Галингейл не е първият дяловец, с когото Угарит-Пант е говорил, търсейки информация, след като се изтървах аз. Но Галингейл е единственият, комуто е хрумнала идеята

да го допусне да види статистика, а не съкровищниците. Посланикът ми каза, че е проявявал жив интерес и е искал да надникне в статистика много преди да отиде при Галингейл, но все се чудя дали тук не е упражнена и известна манипулация.

— Шпионинът просто „случайно“ е споменал статистика или се е постарал някой друг да го спомене така, че посланикът да чуе?

— Свършило е работа. Успял е да разкрие истинските факти за родната цивилизация на посланика, без да се намесва — в най-добрия случай е щял да се измъкне сух от водата, без никой да разбере, че той е виновен, а в най-лошия — случката да изглежда като поредната издънка. Угарит-Пант дойде при мен, Бетъни, и ми разказа какво се е случило! Можех да ти издам всички подробности, но вместо това се съгласих да защита Галингейл. Беше ми жал за копелето — все се виждах на негово място. А той през цялото време се е надявал — не, разчитал е! — посланикът да приеме новината толкова зле, че да задейства вградения в собственото си тяло механизъм за самоубийство, докато се намира все още в Имир. Това щеше доста ефективно да се погрижи за останалите членове на линията Джентиан.

— Също и за Галингейл — напомни Бетъни.

— Не е задължително — той би могъл лесно да изтъкне повод да се измъкне от планетата набързо, ако заподозре, че посланикът се кани да се гръмне. Всъщност именно точно това и направи. В деня след погребението на Сайфъл Галингейл много убедително успя да се запише за патрулна обиколка. Сигурно се е надявал посланикът да избие повечето от нас. След това щеше да успее от Космоса да ликвидира останалите оцелели.

— Но не е знаел за плановите на Каденца и Каскада.

— Не, те свариха всички ни неподготвени. Разбира се, сигурно се е надявал да умрат заедно с останалите. Но поне беше вече в Космоса, в бърз кораб и в добра позиция да се впусне в преследване.

— Трябваше да предвидим всичко това.

— Но не успяхме, тъй че няма причина да се товарим със самообвинения. Може би, ако бях забелязал уликата на Сайфъл порано, отколкото съумях...

— Не започвай и ти. Достатъчно лошо е, че един от нас има усещането, че е трябвало да стори повече. Ние сме хора, Кемпиън — до това се свежда всичко. Хората не са чак толкова умни, колкото си

мислим, не и когато настъпи критичният момент. Край на историята. Когато издигнат надгробен камък на вида ни, това ще е епитафът.

— Смяташ, че ще има някой да го е грижа?

Бетъни отвори уста да отговори, но нещо привлече вниманието му. Чух звъна на аларма.

— Ето го, идва, Кемпиън! Пускам миногите.

Проследих ярките искри, изригващи от дебелата зелена обшивка на „Синият Адонис“ и стрелващи се в щрихи от светлина, забавящи стремително, за да стигнат до бавната рамка на развалината на Галингейл. Аз самият пуснах двадесет от моите миноги и ги пратих да помагат. „Дребен флирт“ бе имал предостатъчно време да замени загубените при преминаването през системата за сбирки, когато беше атакуван от нападателите.

Миногите не се нуждаеха от нашия пряк надзор; те бяха напълно способни да схванат естеството и спецификата на задачата си, а именно — да се прикрепят за останката, да я стабилизират колкото се може по-добре и да я извличат обратно в рамката на ускорението на „Дребен флирт“ и „Синият Адонис“. От нас с Бетъни се изискваше да гледаме процедурата с нервно нетърпение, наясно, че полека изоставаме зад останалите от ескадрилата преследвачи и после ще трябва да надскочим още повече и бездруго надхвърлената граница на безопасността, за да наваксаме.

— Да го държим на една ръка разстояние — предложих. — Докато не се убедим, че е мъртъв и не е пратил кораба си да се саморазруши върху нас!

— Останах с впечатление, че имаш голямо желание да го спипаш!

— Толкова очевидно ли беше?

Няколко минути по-късно звън оповести, че миногите са установили контакт със „Среднощна кралица“, приближили са я и са се залепили върху обшивката ѝ, без да срещнат съпротива. Ние с Бетъни огледахме пострадалия кораб. И двамата се съмнявахме, че Галингейл е преживял нападението, освен ако не е бил в суспендиране. От обшивката бяха обелени цели декари, а отдолу се показваха възлести, уязвими вътрешности.

— Може би е по-разумно да го изоставим — предложи Бетъни, докато пред погледите ни се редуваха снимки на разбития кораб

отблизо. — Надали е останало много за спасяване в това чудо.

— Ядрото на двигателя би трябвало да е малко и добре защитено — казах, сякаш не го знаеше и бездруго. — Дойдохме чак дотук — няма да се върна с празни ръце...

Миногите започнаха да влачат руината към нашите кораби.

Почуквах с пръсти, а сърцето ми се беше качило в гърлото.

— Би трябвало да пратим сонда на борда на кораба.

— Няма време, скъпо момче. Има един милион ъгълчета, където Галингейл би могъл да се укрие — ще ни отнеме седмици да претърсим всяка дупка и цепнатинка на кораба му.

Бетъни беше прав. Не исках да ми се напомня за алтернативата, ако физическо претърсване беше невъзможно.

— Може да е устроил засада.

— Точно затова щеше да е много по-добра идея да си беше останал при другите кораби! — но в гласа на Бетъни не се долавяше укор — по-скоро ми се стори благодарен за компанията. — Ще прекарам „Синият Адонис“ в близост. Ще съм нащрек за нападение, но няма да вдигна импаса до последния момент. Така поне ще знаем какво ни се готви.

— Не ми харесва!

— Никой не те пита дали ти харесва. Важното в случая е да не стоиш наблизо, ако нещата тръгнат на зле. Ако не успея да се справя, ти няма да обърнеш положението. Бързо се връщай при другите три кораба и виж какво можете да направите заедно — може би ще успеете да ми помогнете. Но поне един кораб трябва да оцелее, за да продължи преследването. Това е най-важното!

— Вече се споразумяхме за това. Не е имало вест от Пърслейн, откакто Галингейл нападна „Сребърни крила“, но...

— Тя е жива. Изобщо не се съмнявай в това.

Бетъни позволи на миногите да извлачат мъртвата си плячка по-близо до „Синият Адонис“. Запазих позицията на „Дребен флирт“, поддържайки чисти десет хиляди километра между двата ни кораба. Жабоподобното летало на Бетъни беше по-голямо от „Среднощна кралица“, но не до такава степен, че да е в състояние да я погълне в трюма си. Той остана на псевдотяга и приведе оръжията си в готовност за стрелба, но задържа импаса свален. Още десет миноги изскочиха от обшивката му, за да осигурят маневрена тяга, ако възникне нужда да

вдигне щита си. Между двата кораба оставаха сто километра, после десет. При разстояние колкото един кораб, както ги гледах под ъгъл, те вече изглеждаха безнадеждно споени, все едно се бяха сблъскали.

Видях какво се случва миг преди Бетъни да реагира. Или той беше бавен, или импасорът му не беше толкова ефективен, колкото ни беше накарал да повярваме, но му отне безценни части от секундата да достигне работна мощност. Съсипаната обшивка на „Среднощна кралица“, която вече бях забелязал, че се бели на увредени участъци, оголвайки деликатни вътрешности, се разцепи на части в експлозия от изкривени и назъбени парчета. В мига на самата случка я диагностицирах като катастрофално, терминално нарушение на целостта на кораба — „Среднощна кралица“ най-сетне се разпадаше, напрежението разбиваше на части съсипания му труп. Но в следващата секунда прозрях истината. Уязвимите вътрешности бяха просто пореден пласт камуфлаж, който се отлюспи в същия взрив. Под тази маскировка се появи друг корпус — тъмен, гладък и непокътнат. Кинжал, скрит в кинжала.

Изкрещях предупреждението си към Бетъни.

Беше твърде закъсняло — щетите вече бяха нанесени. Импасът му беше вдигнат, но не достатъчно бързо, за да попречи на парчета от тази измамна броня да се посипят върху „Синият Адонис“ и да нанесат зловещи рани на собствения му корпус. След това по зловещия борд на новия черен кораб на Галингейл зейнаха дълга редица оръжейни дула и го превърнаха в зловещо назъбен инструмент, поне дузина гама-оръдия се подадоха оттам и съсредоточиха огъня си върху кораба на Бетъни. Импасът отрази част от тази енергия, примигвайки като електрически син мехур, щом фотоните се изместваха надолу по оптичния спектър и се пресичаха на гъста, гърчеща се светкавица, докато полевите асиметрии го къпеха по целия му обем, но нападението продължаваше, и то от съсипващо близък обсег, и „Синият Адонис“ вече беше наранен от шрапнелите от обшивката. Въпреки всичко това миногите на Бетъни започнаха да отвърщат на огъня — биеха по другия кораб, хвърляха намотки светлина от маневрените си двигатели, нацепваха Космоса до костния му мозък и посягаха на пулсиращия импас, който Галингейл бе вдигнал около собствения си кораб. От време на време, когато техните разряди съвпадаха с пробив в пулсиращото поле, те улучваха целта си. Но

попаденията им нанасяха на черната обшивка много по-малко щети, отколкото бих могъл да предположа, избелваха черни люспи, но така и не постигнаха сериозни резултати.

Лишени от способността да упражняват псевдотяга в пълната ѝ ефикасност, и двата кораба започнаха да изпадат от референтната ми ускорителна рамка. Импасите им постепенно се сливаха, образувайки подобна на гиричка форма, докато полетата се опитваха да намерят решение с минимална повърхност.

Сетих се за древните платноходи, вкопчени в близък бой, със сплетени такелажи, които връзват двамата противници един за друг в смъртта.

Дрезгав глас, дори не имаго, се обади:

— Махай се оттук, Кемпиън! Махай се оттук веднага!

— Бетъни... — подех.

— Просто тръгвай! — викна ми той. — Върви след Пърслейн! Върни я у дома! Кажи ѝ, че направих ужасна грешка и съжалявам!

Завъртях „Дребен флирт“ и се отдалечих на пълна скорост от двата сражаващи се кораба, а пултът ми пищеше предупредително за неминуемата ми гибел. Бях пресякъл по-малко от половината разстояние обратно до другите дяловеци, когато един от двата участващи в схватката кораба се превърна в ослепителна точица светлина, която се разрастваше, докато не изпълни със сдържаното си бяло сияние целия обезформен двойноделен импасорен мехур. Напъна границите на мехура и след това го проби с яростта на миниатюрна супернова. Беше аксиоматично, че нито кораб, нито част от него можеше да преживее такава експлозия. Бетъни се беше пожертвал, беше извършил един последен подвиг за линията, която толкова обичаше. Беше правил грешки и създавал врагове, беше взимал неправилни решения и беше бъркал в преценките си, но — поне в моите очи — в последния миг на съществуването си се беше изкупил докрай.

Но не успя да убие Галингейл.

Не го забелязахме в началото; беше се прикрил до точката на невидимост и бе достатъчно малък, за да изглежда като поредното парче разтопен боклук, отлитащо с въртене встрани от огнената топка. Именно Хенбейн стана подозрителен и отклони „Шоков диамант“ за

разузнаване — като се закле да се присъедини отново към гонитбата, след като задоволи любопитството си.

Това, което откри, беше черно яйце, обвито в черупка от импас. Не беше по-голямо от десет метра в сечение и, изглежда, му липсваха всякакви средства за придвижване или управление.

Знаехме точно какво представлява. Галингейл се беше надявал да избяга, да пада през Космоса, докато прецени, че е безопасно да сигнализира за присъствието си. След хиляда години или след десет хиляди, или след петдесет — щеше да се носи през пространството в друга част на метацивилизацията, а времето и Космосът благополучно да са го разделили от спомена за престъпленията му. Щеше да помоли местните да го спасят, а те с радост щяха да се подчинят, дори ако това означаваше да напрегнат науката си до границите на гениалността, дори ако им отнемеше векове или хилядолетия да изпълнят задачата си. Нищо от това нямаше да има значение за Галингейл, стига само някой да го открие, преди да доплува извън ръба на галактиката.

Хенбейн му сигнализира. Някакъв глупав механизъм изведе Галингейл от суспендиране.

Имагото му се появи на всичките ни кораби, грейнало от радост заради собственото му оцеляване. На Езика то каза:

— Привет, разумни събрата от човешка метацивилизация. Аз съм... — последва най-кратката пауза, докато той претърсваше съзнанието си за ново име, нещо различно от Галингейл. — Кемпиън, дяловек от линията Джентиан, оцелял от засада срещу нашата линия. Пътувам от много дълго време, още откакто корабът ми беше разрушен при скорост близо до светлинната. Скъпо моля за съдействието ви при забавянето ми до планетарна скорост, така че да мога да установя контакт с други оцелели от това най-ужасно от всички престъпления. Спасителната ми лодка носи съкровищница, пълна с научни и културни открития на милион цивилизации, съдържанието на която с радост ще споделя с всеки в състояние да ми помогне... — той скръсти ръце в скута си и се ухили отново. — Очаквам отговора ви с интерес!

— Здравей, Галингейл! — отвърна Хенбейн. — Съжалявам да ти разваля пиеската, но не си спал чак толкова дълго, колкото си планирал. Малко под час, ако искаш да чуеш суровата истина.

Явно едва тогава Галингейл обърна внимание на хронометъра в претърпаното малко пространство в спасителната си лодка. Издаде

звук, който прозвуча досущ като смях, все едно признаваше космическата шега, която току-що му беше изиграна.

— Горедолу — съгласи се с оценката.

— Не мисля, че Кемпиън ще остане очарован от малката бяла лъжа, която току-що изрече.

— Сигурен съм, че няма да бъде — Галингеил почеса ръба на металното си око. — Кемпиън, ако си на връзка, да знаеш, че съжалявам! Налагаше се да го сторя. Не бих могъл да обикалям наоколо и да се наричам Галингеил и по-нататък, нали?

— Щях да те намеря все някога — включих се и аз.

— Не бих се изненадал, като знам колко си целеустремен. Но знаеш ли какво? Всичко това е за нищо. Не можах да спра роботите и не мисля, че и вие ще се справите.

— Защо тогава се пробва? — попитах.

— По същата причина, заради която правим всичко. Понеже това е нещото, в което вярвам. Домът на слънцата за мен означава повече от Дома на цветята. Домът на цветята е просто една част от Гражданството — ако го премахнеш, цялата къща от карти няма да се срути с трясък. Но Домът на слънцата крепи всичко!

Попитах:

— Какво е Домът на слънцата?

— Това, което поначало смятахте, че е. Друга линия, която действа тайно и е създадена от Гражданството, за да подsigури оставането в тайна на нашата намеса в изчезването на Първите машини. Хубаво име между другото — Галингеил се усмихна. — Да, подслушвах разговора с Пърслейн!

— Тя не каза нищо за наше участие в каквото и да било изчезване. Каза просто, че са измрели.

— Да — и освен това криеше нещо от теб. Тя си има нейните причини. Но тъжната, грозна истина е, че ние сме намушкали Първите машини в гърба. Дали сме им да пият от отровна чаша, накарали сме ги да измрат в агония, също като призрачните войници в „Придворие“. Не сме *имали намерение* да измрат като мухи до един, но това не е извинение, нали? Търсили сме средството да ги избием и изведнъж — олеле! — оказва се, че *наистина* сме ги изтребили.

Погълнах тази истина, без да ѝ се доверявам, като я класифицирах в умствена папка, но без все още да осъществявам

емоционална връзка с нея.

— Как действа Домът на слънцата?

— Къде е Бетъни? — попита Галингейл внезапно.

— Бетъни е мъртъв. Точно затова аз задавам въпросите!

— Горкият Бетъни. Той си изигра ролята, да знаеш. Просто нямаше нужните качества.

— Все още чакам отговор на въпроса си.

Галингейл изпусна тежка, изтощена въздишка:

— Домът на слънцата беше предназначен да крепи и надзирава самопредизвиканата амнезия на линиите. Не беше достатъчно просто да забравим за престъплението, което сме предизвикали спрямо Първите машини. Линията Джентиан и другите съучастници трябваше да бъдат активно предпазвани да не преоткрият доказателствата за това престъпление. Така че с това се занимавахме ние. В течение на пет милиона години, още откакто линиите решиха да изтрият историята за Първите машини от колективните си истории, ние стояхме в сянката — чакахме и наблюдавахме. Винаги сме знаели истината — *някой* трябваше да бъде нагърбен с нея. Наше задължение беше да следим дейността на линиите — и всички други цивилизации от висок порядък — и да се уверим, че никой друг не е сглобил отново парченцата на този пъзел. През четири от тези пет милиона години всъщност нямаше и значение, дори ако *някой* беше успял. Ние сме хора — щяхме да го преодолеем.

— Но след това се появиха Машинните хора — казах аз. — Това промени всичко!

— Какво предпочиташ да се беше случило, Кемпиън, мир или война? Това е простият избор. Не бихме могли да спрем Бдящите да събират данни, но повечето от онова, което са открили, така и не е излязло от архивите им. След това се появи ти, проправи си път до благоволенieto им и откри нещо съсипващо. Тогава разбрахме, че нямаме избор. На следващата сбирка линията Джентиан трябваше да бъде унищожена. Беше брутално, но какво друго можехме да сторим?

— Проблемът е, че Машинните хора вече са знаели.

— Те са имали само *подозрения*. Нямаше как да знаем, а и да знаехме, това не променяше нищо.

— Никога не си подозирал, че Каденца и Каскада са агенти, нали?

— Че подозирал ли ги е някой?

— Прав си. Знаеше ли за звездния бент?

— За плановете им да го отворят? Нищо подобно. Но знам за самия бент. Това е още нещо, което се предполага да следим. Само дето не съм знаел е, че отварачката е в ръцете на Пърслейн... — здравето око на Галингеил проблесна пред неразбирането ми. — Минали са пет милиона години, Кемпиън! Разни неща се забравят дори когато полагаш големи усилия да ги помниш. Сеехме твърде много изкривена информация, за да не се върне част от нея при нас да ни ухапе отзад. Смятахме, че отварачката е разрушена преди обиколки време — или е загубена. Нямахме представа, че още е във владение на линията, да не говорим, че може да е преживяла засадата. Но роботите знаеха къде да гледат. Имаш ли представа какво означава това? — преди да успее да отговоря, той се наведе напред на седалката си с лице, блеснало под слой пот. — Те са имали шпиони вътре в линията, толкова надълбоко внедрени, че дори Домът на слънцата не е знаел за тях. Изучавали са тайните ни, разкривали са за нас подробности, които и самите ние не сме знаели. Като например факта, че Пърслейн е настойник на отварачката. Можеш да ме убиеш сега — няма да те виня. Но проумей следното — без значение какво мислиш за мен, на „Сребърни крила на утрото“ не бива да се позволи да стигне до този звезден бент!

— Ще сторим каквото ни е по силите да предотвратим това.

— Не разбираш. Не съм сигурен дори дали Пърслейн разбира, въпреки че очевидно тя знае. Онова, което ти каза за Първите машини, затворени в капана на това нещо...

— Да?

— Това не е цялата истина.

— Резервите ни от търпение бързо се изчерпват — намекна Чарлък.

— Това е звезден бент — тази част е вярна. Но не е сложен там да държи роботите затворници. Да не смятате, че няма да сме намерили начин да ги унищожим, ако сме били в състояние да ги заточим в такъв мъничък обем пространство? Щели сме да използваме Х-оръдия срещу им и да ги превърнем в топка разтопена каша.

— Хрумна ми тази мисъл — съгласих се.

— Първите машини не са затворени в този бент. Те са някъде другаде. Вътре няма и умираща звезда. Онова, което се намира вътре, е врата — вход, отворстие... — бледият език на Галингейл облиза безкръвните му, бели като на змия устни. — Предшествениците са го направили, докато ние сме били още безгръбначни червеи, плуващи наоколо в океаните на Камбрия. Те са се справили с проблема на каузалността — намерили са начин да отворят достатъчно голяма червеева дупка за макроскопични преходи, която не страда от затруднението на информационната цензура, на което са подложени нашите скромни опити.

— Не можеш да „решиш“ проблема на каузалността — казах, — той е вграден в дълбинната структура на реалността.

— Намерили са начин, Кемпиън — повярвай ми, като го казвам. Междувездните преходи не са им били проблем — както и ние самите, те са се задоволявали с релативистичните полети. Двеста хиляди години, за да завършиш обиколка около галактиката? *Всъщност* не е чак толкова много, щом веднъж му влезеш в ритъм. Но да пътуваш до Андромеда или до някоя от галактиките в Местната група? Съвсем друга работа. Тогава те очакват милиони години път. Мамка му, та ние владеем *езика* само от шест и половина.

— Колкото да стигнеш до Андромеда и да се върнеш.

— Тъкмо толкова. И няма да имаш време за повторно пътуване, дори ако ни стигне ум да го изпълним. Това не е било приемливо за Предшествениците, така че те са построили червеева връзка между двете галактики. Там си е откакто те са изчезнали — спяща, но функционално незасегната. По времето на Първите машини дори не са знаели какво представлява *всъщност*. Едва след изчезването им е било установено естеството на вратата.

— Да не би Първите машини да са я използвали да избягат в Андромеда?

Галингейл се усмихна при въпроса ми.

— Близо си, но не съвсем. Не, стигнали са там на свой собствен ход, при субсветлинна скорост. Става дума само за малък брой оцелели, нали разбираш. Дълго време фактът, че те са избягали и че линиите не могат да ги проследят и да ги довършат — понеже оцелелите *трябваше* да бъдат довършени, дори ако повечето от смъртите им бяха случайност, — просто не беше проблем. Те се бяха

насочили към Андромеда. Нищо не би могло да ги догони, но поне вече не бяха наш проблем. Нека стигнат там, накъдето са се запътили. Ние си имаме наша галактика. Те нека си имат тяхна. Никой не очакваше да оцелеят и да процъфтят, и да започнат да *правят* разни неща.

— Липсата! — досетих се аз.

Галингейл кимна мрачно:

— Дотогава роботите бяха далечна грижа. Не полагаха усилия да оповестят присъствието си и що се отнася до останалата част от галактиката, Андромеда бе все още необитаема. Но когато се случи Липсата, осъзнахме, че ситуацията взима нов обрат.

— И какво тогава е Липсата?

— Сигнал, че червеевата дупка е била реактивирана. От този момент нататък Домът на слънцата се сблъсква с криза на два фронта. Трябва да предпазим знанието за предишното зверство да не достигне до настоящите Машинни хора. А трябва да се разправяме и с възможността останките от Първите машини да се приготвят да се завърнат у дома. Не бихме могли да деактивираме червеевата дупка — тя все още е напълно неразбираема за нас. Но поне поставихме звезден бент около нея — нашата последна и единствена защитна линия. За щастие тя беше достатъчна. Можеше да сме сигурни, че нищо няма да е в състояние да проникне през тази преграда. Ако един звезден бент е в състояние да удържи беса на свръхнова, няма познато на науката на линиите оръжие, което може да я пробие. И тя удържа — през всичките години от Липсата насам нищо не е успяло да проникне през нея.

— А сега?

— Сети се сам, Кемпиън. Каденца и Каскада искат отварачката, така че да пуснат Първите машини обратно в нашата галактика. Ето защо е толкова жизненоважно да ги спрем. Няма да се разправяш просто с ядосани роботи, които са седели затворени в тясна кутия последните пет милиона години — цяла пълна с тях галактика чака да се изсипе през прохода. О, освен това смятам, че може да приемем за даденост, че няма да са дружелюбно настроени.

— Ще сторим всичко по силите си — повторих.

— Но няма да сторите нищо, което ще нарани Пърслейн.

— Ти беше готов да я убиеш. Нямахте особена разлика за крайния резултат.

— Аз имах само един кораб, Кемпиън — вие имате четири. Но какво ли ме е грижа? Проблемът вече е ваш, не мой. Казах ви всичко, което знам — не защото изобщо ми пука какво мислите за мен, а защото искам да разберете колко е важно да спрете „Сребърни крила“. Но вече свърших — казах си думичките. Продължавайте нататък и ме убийте!

— Струваш ми се твърдо решен да умреш — отбеляза Чарлък.

— Че какъв избор имам? Дори с вдигнат импас тази лодка няма да издържи много дълго на концентрирана атака от корабите ви.

Чарлък сви рамене:

— Не, вероятно няма.

— Мисля, че предпочитам да си ида бързо. Ще се поставя в суспендиране и така няма да усетя нищо. Правете с мен каквото искате!

Чарлък кимна.

— Така и ще сторим.

Галингейл посегна встрани от екрана и докосна копчето. Ограничителите се стрелнаха и го придърпаха навътре в креслото. Той се стегна като човек, който очаква електрически удар. След това червеният пашкул на стазата се заключи около него.

— Можем да теглим клечки, ако искате — предложи Чарлък.

— За правото да го убием ли? — попита Тънзи.

— За правото да го завлечем обратно на Невма. Един от нас ще трябва да изостави преследването и да се върне у дома. Той каза, че ни е признал всичко, но ще излезем глупаци да му повярваме на честната дума!

— Вярно е — съгласих се.

— Не че не искам да участвам в гонитбата — обади се Соръл, — но „Снежна буря“ и така е на границата. Няма да се справи, ако „Сребърни крила“ извади от торбата с фокусите допълнително ускорение... — спогледа се с Орич, с която споделяше кораба си. Нищо в изражението ѝ не подсказваше, че тя не е съгласна с него.

— Някой трябва да се върне — казах. — Няма лошо това да е Соръл. Ако някой друг не иска да остава през цялото преследване, предлагам да се договорите да се прехвърлите на „Снежна буря“

веднага щом е възможно. Обаче според мен всички трябва да си тръгнете. „Дребен флирт“ е поне толкова бърз, колкото всеки от останалите кораби. Няма особена причина някой от вас да се мъкне през половината от галактиката.

— Аз лично предпочитам да остана докрай — каза Тънзи.

— Аз също — обади се и Хенбейн след кратък размисъл.

— Значи аз ще прибера Галингейл на Невма — заключи Соръл.

— Един от нас трябва да се върне и да разкаже какво стана тук. Нашите никога няма да се доверят изцяло на съобщение, но когато се появя лично, според мен ще ме изслушат... — той ме погледна и за миг очите ни се срещнаха. Каза: — Ще споделя добра дума и за Пърслеин, Кемпиън. И за теб също, разбира се. Ще заявя на съмняващите се, че са сбъркали!

— Някой ден тя лично ще им го каже. Късмет, Соръл! Върни се на Невма, помогни на линията да се организира. Смятам, че спокойно може да се твърди, че с нас няма да има връзка известно време. Но си оставаме джентианци. Рано или късно ще намерите начин да ни пратите съобщение.

— Не се съмнявам нито за миг.

— В определен смисъл направо ти завиждам — казах му.

— Вече ти липсват пеещите дюни на Невма?

— Не точно. Но давам мило и драго да видя изражението на лицето на Галингейл, когато го извадите от стаза. Особено ако първият човек, когото види, е Мъзириън, която си точи ножовете!

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

Зад прозореца белостенната стая беше празна като нарисувана. От време на време очите ме убеждаваха, че мяркат трепкането на свръхбързо движение, но скоро се научих да не им вярвам. При настоящото ниво на времева компресия Хесперъс би трябвало да прекарва много часове в едно и също положение само и само да се отбележи от сетивата ми. Нямаше причина да приемам, че изобщо се намира там, където ми се е привидял. Имах отличен шанс да си умра тук вътре, освен ако саркофагът сам не освободеше контрола си върху мен, както беше отказал да направи, след като стазата се включи.

Тази мисъл си гонеше опашката в главата ми за хиляден или десетохиляден път, когато гласът на саркофага спокойно ме осведоми, че предстои преминаване към реално време.

— Пропорцията на стаза е сто хиляди и намалява — заяви той. — Десет хиляди и намалява! Стабилността на полето е оптимална!

Полето намаля от десет хиляди към хиляда — през стотиците и десетките — и след това ме освободи. Ограничителите на стола се разделиха и ми позволиха да извадя длани и стъпала от ремъците. Можех отново да си движа главата. Имах чувството, че шията и гръбнакът ми са се сраснали заедно. Не *обичам* стазата.

Вратата се отвори със съскане на въздух и столът излезе от саркофага. Без да ме е грижа колко съм се схванала, побързах да се изправа на крака, придържайки се с една ръка за облегалката на седалката за опора. Бяха минали по-малко от двадесет и четири субективни часа, откакто за последен път бях влизала в тази стая, но шкафът ме бе държал в ниво на стазата един милион за цялото време на пребиваването ми вътре, така че на борда на кивота бяха изтиктакали практически три хиляди години. Изкуцуках до стената и прокарах ръка по белия материал с абсурдното очакване там да се е натрупал пласт прах. Пръстите ми се оказаха чисти като в морга. Всяка повърхност в залата блестеше полирана като нова, все едно е на няма и минута.

— Хесперъс? — обадох се с дрезгав глас, прочистих си гърлото и опитах отново. — Хесперъс? Пърслейн съм. Излязох!

Не получих отговор. Вдишах древния застоял въздух. В стаята имаше атоми, които триста века не бяха минавали през човешки дроб.

Погледа ми привлече проблясък на цвят и стъкло, видим през отворена врата към съседното помещение. С все още нестабилна крачка предпазливо излязох от галерията със саркофазите. Оттатък открих приготвена за мен бяла маса с бял стол до нея. Беше сервирана закуска. Имаше чаша с прясно изцеден портокалов сок, кроасан в чиния, кафеник с кафе и купа с плодове. Имаше също и букет във вазичка, както и сгъната бяла карта, подобна на меню. Докоснах кроасана — оказа се, че е още топъл. Подуших кафето — беше тъмно и силно, както го обичам, и направо вряло.

Придърпах стола и седнах, и бездруго още гумените ми крака вече не ме държаха. Налях кафе в бяла порцеланова чаша и я поднесох към носа си, вдъхвайки аромата, преди да си позволя да отпия. Откъснах крайчеца на кроасана и го натъпках в устата си. Умирах от глад след цял ден, прекаран в саркофага за стаза. След първата хапка не можех да се спра. Довърших кифличката и изпих две чаши кафе. Едва тогава отворих твърдата бяла карта. Вътре открих съобщение, изписано с елегантни златни букви. Беше нанесено с много изискан шрифт, една идея твърде прецизен, за да е дело на човешка ръка. Хесперъс го бе подписал, но всъщност нямаше нужда.

Обясняваше ми, че съжالياва, задето не е могъл да бъде до мен в деня на излизането ми от стаза, но е бил принудително задържан на друго място. Накарал е роботите по поддръжката на кивота да подготвят тази закуска точно преди да приключи престоят ми в стазата; бил уверен, че съответства на вкусовете ми, поне доколкото могъл да прецени. Пишеше също, че по времето, когато издавал инструкциите, появата ми все още отстояла векове напред в бъдещето — но той бил сигурен, че роботите ще изпълнят заповедите му с нужната точност, както бил заръчал.

„Няма как да съм уверен, че все още ще съм жив, докато четеш тези редове — пишеше Хесперъс. — Ако съм, тогава ще ме намериш на мостика на «Сребърни крила» да правя каквото ми е по силите. Много би ми се искало да се видим, но обстоятелствата диктуват, че ти трябва да дойдеш при мен, а не обратното. Преди да го сториш, бих те

приканил да провериш товарния трюм на кивота — вярвам, че ще намериш съдържанието му много просвещаващо. Преди да напуснеш самия кивот, ще те помоля да извършиш оценка на настоящите опасности. Ако всичко е наред, ще видиш изобилие от златни нишки, водещи извън товарния трюм. Ако ги следваш, те ще те доведат при мен. Ако има само бели нишки, няма да е безопасно за теб. Ако има и златни, и бели нишки, ще е нужно да проявиш предпазливост. Използвай прехвърлячките само ако нямаш друг избор.“

И почти като че се бе присетил в последния момент, Хесперъс бе добавил:

„Накарах сътворителя да ти изработи скафандър, който да отговаря на нуждите ти. Вярвам, че ще го сметнеш за задоволителен и очаквам с нетърпение новата ни среща. Оставам твой приятел: Хесперъс“

— Благодаря ти! — казах тихо.

Довърших си закуската. След това изпразних пикочния си мехур, изкъпах се и накарах създателя да ми приготви нови дрехи. Едва тогава започнах да обикалям кивота в търсене на другите съобщения, които роботът можеше да ми е оставил.

Не след дълго се натъкнах на една от нишките. Вървах си по коридора, опитвайки се да намеря скафандъра, когато попаднах на препятствие, каквото преди там нямаше. Представляваше дебел колкото юмрук кабел, минаващ напърно от едната стена към другата, на нивото на гърдите. Беше бял и гладък като ледена шушулка, но ако се съди по това как веществото на стената се бе разцепило около мястото на пробива, дълбоко се съмнявах да е част от собствените системи на кивота. Скоро след това намерих и друго бяло разклонение, този път минаващо през пода и разделящо се на две. Едното разклонение се гмурваше в пода, а другото завиваше през стената и хлътваше през тавана.

Продължих напред със зловещо усещане, преобръщащо стомаха ми. В следващата голяма зала намерих преплетен възел бели и златни кабели, избликващи от различни плоскости и разтегнати в различни посоки във въздуха, все едно нишки на чудовищна паяжина. Наложих се с усилие да си проправам път през плетеницата. Кабелите бяха корави и твърди. Някои от белите бяха увити около златните и обратното — приличаха на лози, опитващи се да удушат по-дебел

ствол. Въпреки че всичко беше неподвижно, имах чувството, че това е застинал миг от титанична битка.

Където и да отидех, заварвах все същото положение. В някои части от кивота доминираха белите кабели; в други — златните. В различни критични области белите и златните се бореа за контрол. Тук-там намирах по някой кабел, достигнал до внезапен, рязък край. Все се сецах за Каденца, изтласкваща пипала от раните си в опит да се свърже с някоя полезна система на борда на кивота, така че да направи някоя злина. Виждах доказателства за нещо сходно, но в много по-голям мащаб.

Спомних си препоръката на Хесперъс да посетя товарния трюм на кивота. Не бих си и помислила да ходя там, ако той не го беше предложил — паметта ми настояваше, че е празен, също като останалата част от древния лайнер. Но сега, след като роботът бе посял мисълта в съзнанието ми, мрачният подтик ме тласкаше напред, сякаш крачех като лунатичка към цел, известна само на подсъзнанието ми. Придвижването ставаше все по-трудно — гъстотата на белите и златните кабели се удвояваше и учетворяваше, докато ми оставаше само да се пропъхвам през тесните процепи помежду им. В кивота имаше участъци, които те бяха оставили на мира, и такива, за които още се биеха. Товарният трюм очевидно беше от огромна важност.

По едно време препятствията се разрешиха — все едно бях преминала през окото на бурята — и открих прозорец, през който можех да надникна през дебела стена към нещо, което е представлявало неосветена част от трюма. Сега той не беше тъмен, но нахлуващата през прозореца светлина не беше така стабилна, както бих очаквала. Беше примигваща, примесена със синьо и виолетово. Погледнах в трюма и яркостта отсреща ме накара да присвия очи. Кивотът въобще не беше празен. Провесена в средата на трюма, по-голямата част от дължината му заемаше машина, едновременно незабавно разпознаваема и дълбоко непозната за мен. Представляваше поредица от осем сфери с цвят на пиринч, свързани като на връвчица. Сферите, всяка от която сигурно имаше стотина метра в диаметър, бяха с огледална повърхност и напълно лишени от отличителни детайли.

Там в трюма се намираше еднократната отварачка. Тя плаваше във вътрешната гравитация на кивота, провесена на собствените си

леватори. Освен това генерираше и импас — осем сферични мехура, сливащи се в нещо като изкривена кренвиршообразна форма. Можех да проследя трепкащата повърхност на импаса по енергиите, което преминаваха по нея, образувайки преходни спектрални мотиви като масло върху вода. Около отварачката бяха подредени оръжия, които насочваха огъня си срещу импаса. Представляваха по-големи версии на енергийния пистолет, произведен за мен от създателя, рееха се във въздуха и всяко едно влачеше златен кабел, който го свързваше със златната нервна система, изплетена от Хесперъс около вътрешността на трюма.

Именно тогава осъзнах, че несъмнено винаги съм помнила за местонахождението на отварачката в кивота. При избора на този кораб за наше убежище подсъзнанието ми ни е направлявало с мотива, че роботите ще се затруднят допълнително да ме нападнат в кивота, ако подозират, че отварачката се намира в него. А щом съм знаела за инструмента, то тогава съм била наясно и с фактите около построяването на звездния бент. На това ниво сигурно не съм била забравила и за съучастието си в изстреблението на Първите машини, далеч преди да се наложи да ми го обясняват факт по факт.

Обърнах гръб на отварачката и си проправих път обратно през кивота, докато стигнах до опасана със златни кабели зона, където Хесперъс бе установил твърд контрол. Точно там намерих скафандъра, който ме чакаше при създател с голям капацитет. Роботът се беше справил добре — костюмът беше с идеален размер и макар че беше минало много време, откакто бях носила подобен, почти веднага си спомних как да го облека.

— Здравей, Пърслейн! — обади се шлемът, щом светнаха разнообразните икони с показателите. — Бих ти заговорил и по-рано, но не можах да намеря лесен път в главата ти. Надявах се все пак да откриеш скафандъра.

Усмихнах се. Въпреки всичките ми страхове и макар да нямах представа дали някога ще видя отново Кемпиън и другите дяловеци, все още ми беше приятно да чуя гласа на робота.

— Ти си добре!

— Вярвам, че ти също!

Стори ми се, че Хесперъс увърта и не ми отговаря пряко.

— Съжалявам, че те държах в суспендиране толкова дълго, но смятах, че е в твой интерес. Наистина нямаше смисъл да оставаш в съзнание през цялото пътуване, дори ако това всъщност беше възможно. След нападението на Галингейл...

Той споменаваше мимоходом нещо, случило се преди хиляди години. За мен то беше вчерашна новина.

— Какво стана тогава?

— Галингейл не сполучи.

— Не сполучи да ме убие или не успя да забави „Сребърни крила“?

— Не постигна и двете цели. Срещна по-голяма съпротива, отколкото беше очаквал. Корабът му беше повреден — пропадна назад към другите в групата. Имаше сбиване и по време на последвалата неразбория корабът на Бетъни беше унищожен. Научих това от Кемпиън по време на последвалия ни разговор.

— Бил си във връзка с Кемпиън!

— Не в скоро време, но съм напълно убеден, че е все още жив. Корабът му — „Дребен флирт“ — ни следва оттогава насам.

— А останалите?

— Всички отпаднаха, Пърслейн. „Дребен флирт“ е последният останал. Но Кемпиън е жив — сигурен съм. Несъмнено е в суспендиране, очаква новината за промяна в нашето състояние. Съвсем скоро ще я получи.

— А ние къде се намираме?

— Приближаваме звездния бент. Пропътували сме шестдесет и две хиляди години от Невма.

Това беше най-дългият преход, който някога съм извършвала за всички обиколки, откакто напуснах за първи път Златния час. Макар че отчасти очаквах новината за него, тя все пак предизвика деморализиращ психичен световъртеж. Човешките същества не са предвидени за подобно нещо — ние сме еволюирали да се бърхам в рамките на няколко километра около едно и също село, в една и съща часова зона, под едни и същи неподвижни звезди.

— Спомена, че може да не е безопасно да дойда да се видя с теб — казах.

— Смятам, че няма проблем. Бъди внимателна, но не се притеснявай ненужно. Прехвърлячките вече могат да се използват.

Обезопасил съм ги и са в готовност. Качи се на мостика — има много да обсъждаме!

Не без притеснения напуснах кивота. Излизах навън за първи път, откакто Каденца и Хесперъс се бяха сбили, и постоянно очаквах някой от откъснатите крайници на роботката да пропъзти по пода, влачейки се на тънък сребърен конец. Но всъщност по корабно време този инцидент отстояше на хиляди години в миналото.

Навсякъде около мен трюмът изглеждаше до голяма степен непроменен — същата огромна бездна с раздалечени на километри таван и стени, и с обем, достатъчно голям да погълне белия кивот със собствения му огромен трюм и да го накара да изглежда миниатюрен. Но втори поглед ми подсказа, че нищо не е каквото съм го оставила. Всеки видим кораб в трюма беше покрит с плетеница от бели и златни нишки, сплътени заедно в гъсти, фиброзни килими. Очертанията на корабите бяха заоблени, неразличими — като къщи, погълнати от бръшлян. Кабелите бяха обвили всяка повърхност, закривайки истинските им форми. Дори самият бял кивот беше почти неразпознаваем. Гора от златни и бели кабели бе омотала стария кораб, разклонявайки се до безкрай в смуцаваща сложност, пробивайки на стотици места едва видимата му обшивка. Вратата, откъдето излязох, оставаше едно от малкото чисти места — беше заобиколена от гъст килим златни кабели, които се извиваха навън от кивота, за да образуват нещо като плетен тунел, проход през пода гора. Отбелязах:

— Доста зает си бил!

— Така времето минаваше по-лесно.

Стъпих в товарния трюм и отидох до най-близката зала за прехвърляне. Тази част от кораба изглеждаше горе-долу каквато я помнех — тук-там се мяркаше по някой златен кабел, но като изключим това, стените и плоскостите бяха непроменени. Пултът за управление се рееше в готовност. Набрах координатите нагоре по кораба, прехвърлих се там мигновено, преминах от едната страна на площада към другата, до моста с километрично дългата му централна шахта хобот, издигаща се и пропадаща над и под мен. Машините с форма на наковалня, които по принцип се движеха нагоре и надолу по шахтата, сега стояха неподвижни, обвити в гъсти паяжини от златно и бяло.

Натиснах копчетата на клавиатурата и достигнах до мостика.

— Осигурил съм атмосфера — заяви Хесперъс. — Безопасно е да си свалиш шлема!

До този момент не бях абсолютно сигурна, че той наистина е жив — че гласът, който чувах, не е превъплъщение, изпълнено от Каскада.

Но Хесперъс беше все още жив — в определен смисъл. На мостика бяха поставени два робота, разположени горе-долу в противоположните му краища. Каскада се намираше от лявата ми страна, главата и торсът му — прикрепени към едната стена. Хесперъс беше от другата страна, разположен по сходен начин. И двата робота бяха изгубили всичките си крайници — или по-точно бяха отгледали от телата си толкова удължения, че крайниците им се бяха преобразили до неразпознаваемост и се бяха дуплицирали многократно. Каскада представляваше многопипалеста морска звезда с хуманоиден торс и глава в епицентъра. Хесперъс имаше формата на златна звезда, разперила лъчите си във всички посоки на компаса. Израстъците имаха дебелината на рамене и тазобедрени стави там, където изникваха отвсякъде по телата на роботите, а след това се стесняваха на диаметър до кабелите, които вече бях видяла. Разпростираха се встрани от двата робота и се сплитаха там, където се допираха, образувайки гъста, лабиринтоподобна плетка от бели и златни израстъци. Опитах се да проследя с поглед един отделен кабел, но не успях — бях твърде сложно навързани. Но бях сигурна, че повечето, ако не всички, в крайна сметка излизаха извън това помещение. Тук беше нервният център. Оттук двата робота разтягаха телата си, за да обгърнат всяка жизненоважна система на „Сребърни крила“ и товара му. Те сигурно бяха използвали и погълнали хиляди, дори милиони тонове материя — бяха храносмилали собствената тъкан на кораба, преработвайки я за своите нужди.

— Свали си шлема — подкани ме отново Хесперъс. — Общо взето, е безопасно, а така ще можем да говорим по-лесно!

Направих, както ми предлагаше. Скафандърът не би ми позволил да сваля шлема, ако въздухът не беше годен за дишане, но окуражаването му ме ободри.

— От колко време си в това състояние?

— От доста.

— Откакто ме постави в суспендиране?

Той се усмихна — все още беше способен на това.

— Не, това състояние на неподвижност се получи много по-късно — през последните шестстотин години. В течение на дълго време бях, какъвто ме помниш. Щом ти влезе в суспендиране, започнах да насочвам енергията си към възстановяване на контрола над кораба. В течение на много години като цяло бях в състояние само да се държа извън обсега на оръжията и проследяващите устройства, които Каскада изпращаше след мен. Той гледаше да не докосва кивота обаче. Именно тогава се усъмних относно местонахождението на отварачката. Щом веднъж подозренията ми бяха събудени, оказа се лесна работа да я издира — отне само няколко века търпеливо разузнаване.

— Била си е там през цялото време и просто ме е чакала да се спъна в нея?

— Беше скрита — скрита вътре в камуфлажен импас. Ако не си имала причина да потърсиш внимателно, щяла си да видиш само празен товарен трюм. Вероятно си надниквала там неведнъж в далечното минало.

— Може би — рекох със съмнение. Беше също толкова вероятно подсъзнанието ми да ме е държало далеч от трюма на кивота, наясно с тайната, която съдържа.

— Опитах се да саботирам отварачката, но бързо научих колко добре е защитена тя. Някой беше положил граничеши с гениалност усилия и беше вложил много ресурси, за да я направи саботажоустойчива. Творението ѝ беше изумително!

— Аз съм била, нали?

— Много е вероятно.

Изругах под нос.

— Какво си опитал?

— Всичко, за което се сетих. Всичко, достойно за въображението ми, се провали. Както може би си забелязала, сега се опитвам да претоваря импаса с концентрирано инжектиране на енергия. Шансовете за успех не са високи. Това просто е още един път за проучване. Опитвам се от триста и седемдесет години.

— А корабът? — попитах. — Кой го управлява в момента?

— Нито един от двамата. След векове, посветени просто на оцеляване, реших, че е време да се опитам да си възвърна контрола. Каскада беше силен, но пък аз не бях обикновен машинен човек,

какъвто той си представяше, че съм. Постепенно го изтощих — нахлувайки в съзнанието му, разголвайки разума му пласт по пласт. С течение на вековете го сведох до машинен зеленчук, кутия с рефлексии. Не бих могъл да го сторя без даровете, наследени от Валмик.

Погледнах към неподвижния бял робот от другата страна на залата.

— А сега?

— Сега се боря с лишено от разум същество. Но той не е безпомощен, нито пък му липсват военни хитрости. Преди да започна да унищожавам интелекта му, той създаде предпазни мерки, които не мога да отстраня. Корабът е заключен върху курса си — не може да бъде отклонен от настоящата си цел.

— Не можеш ли да го победиш, да елиминираш тези мерки?

— Опитвам се да сторя точно това, без успех вече стотици години. Каскада се оказва по-умен от очакваното, Пърслейн. Сигурно е предвидил, че в крайна сметка ще превзема ума му.

— Мога да взема енергиен пистолет и просто да го застрелям на място.

— Няма да свърши работа. Корабът все така ще остане застопорен върху курса си, а аз все още ще трябва да се оправям с останалата част от робота.

— Колко близо сме до звездния бент?

— Много близо — на няма и един светлинен месец. Очаквам отварачката скоро да проработи. Може да видиш бента, ако желаш!

Без да дочака отговора ми, Хесперъс накара на главния ми показвател да се появи образ. И показвателят бе обкичен с бели и златни гирлянди, но повърхността му не беше препречена. Пред носа се беше скупчил фонтанен изблик от изместени към синьото звезди, с увеличен кръг от идеална тъмнина, пробит през средата им. Човек може колкото си иска да доплерира към синьото един звезден бент и той пак ще си остане черен.

— Това ли е той?

— Образ в реално време — потвърди Хесперъс.

Черният кръг и пространството около него се изпълниха с червени икони.

— Какви са тези неща? Планети?

— Кораби и защитни станции. Те ни очакват. Щом целта и намеренията ни са станали ясни, линията Джентиан е пратила предупреждение и е дала сигнал на околните цивилизации да пазят звездния бент.

Усетих болка от предателството, в същото време наясно, че събратята ми дяловеци не биха могли да постъпят другояче.

— Колко време са имали да се подготвят?

— Малко над шейсет години. Точно колкото да координират няколко близки системи и да привикат всички кораби от ниво линия в съседство. Това няма да ни спре, Пърслейн!

— Доколко си уверен?

— Много. Вече знам на какво е способен „Крилата“. Видях го как разби корабите на Чарлък, Орич и Агримъни. После отблъсна Галингеил — неговата „Кралица“ носеше повече и по-добри оръжия от всички останали, но въпреки това не постигна нищо. Освен това ни следваха още три — „Дребен флирт“, „Шоков диамант“ и „Хроматична аберация“ от които сега е останал само „Флиртът“. Другите направиха опити да ни забавят, но „Сребърни крила“ без усилие ги отстрани. Те нанесоха само минимални щети, лесни за ремонт. От онова, което научих по отношение на кордона, шансовете им да ни повредят — да не говорим да ни спрат — са много малки. Предстои клане и нищо няма да се промени!

— Може да грешиш. Може да разполагат с тайни кораби, които чакат да излязат от прикритие в последния момент.

— Да, и това е възможно — Хесперъс се поколеба. — Позволих си една волност, Пърслейн — надявам се няма да се ядосаш.

— След като ме заключи в кутия за три хиляди години? Че защо да се ядосвам?

— Сигнализирах на кордона — в състояние съм да контролирам до такава степен „Сребърни крила“. Обясних им положението ни — че ние с теб сме невинни заложници, неспособни да влияем на курса или скоростта на този кораб, нито да го спрем да отвърне на враждебни действия. Предложих им графично свидетелство на това, на което вече съм бил свидетел. Показах им, че не съществува комбинация от силите им, която има шанс да ни спре, и че най-доброто, на което могат да се надяват, са масивни загуби на кораби и разумен живот. Приканих ги да

отклонят всички кораби с екипаж и да разчитат само на автоматизирани станции за нападение, за да минимализират загубите.

— А отсреща вслушаха ли се?

— Не съм получил отговор. Нито съм наблюдавал промени в защитните им линии. Смятам, че са получили съобщението ми, но са преценили за разумно да го пренебрегнат.

— Очевидно е защо биха направили такъв избор. Нямаат причини да не се усъмнят, че слушат Каденца или Каскада, които се опитват да ги разубедят да проведат атака, която в действителност може да проработи.

— Съжалявам, Пърслейн — това беше най-доброто, на което съм способен.

— Мога да се опитам да поговоря с тях.

— Не вярвам, че вече би имало някакво значение. Гласът и лицето ти също толкова лесно могат да бъдат имитирани.

— Все пак бих искала да опитам!

— Тогава говори.

— Сега ли?

— Колкото по-скоро се отстранят от обсега на оръжията на „Сребърни крила“, толкова по-малко загуби ще понесат. Те не могат да ни спрат, но поне ние можем да не цапаме ръцете си с повече кръв...

— Хесперъс се усмихна окуражително. — Говори, Пърслейн! Може би ти ще постигнеш успех там, където аз се провалих.

— Не съм сигурна къде да започна. Обикновено когато се обръщам към дадена цивилизация, обичам да знам нещичко за нея. Като примерно дали са двукраки, дали дишат въздух, прости неща от този род.

— Не разполагаш с подобни удобства в момента. Най-доброто, на което може да се надяваш, е тези хора да разбират Езика. Вероятно го говорят, иначе не биха действали според предупреждението на Джентиан.

— Добре тогава... — прокашлях се да си прочистя отново гърлото — все още беше сухо въпреки закуската. — Говори Пърслейн. Аз съм дяловек от линията Джентиан. Доколкото разбирам, вече сте получили посланието на братята и сестрите ми. Вероятно вече сте чули и съобщението на приятеля ми Хесперъс. Искам да знаете, че всичко и в двете е самата истина. Този кораб носи еднократна отварачка и тя е

прицелена във вашия звезден бент. Ако отварачката проработи, всички ние ще загазим много — хора, постчовеци и всяко органично същество в метацивилизацията. Това е факт. Прави сте да се опитвате да ни спрете — ако има сигурен начин това да стане, бих ви окуражила да продължавате без колебание. Но това не е битка, която бихте могли да спечелите. Моля ви, повярвайте в онова, което Хесперъс вече ви е казал — че всичко, което ще постигнете, е да жертвате машини и хора в бой срещу противник, който не може да бъде спрял. Ако разполагате с някакво по-съществено оръжие, за което не знаем — десет хиляди кораби от линиите, строени за излизане от прикритие и стрелба с Х-оръдия, — тогава давайте и ги използвайте! Но ако нямате, умолявам ви да отстраните всички кораби с жив екипаж от околностите на звездния бент!

Хесперъс кимна:

— Чудесно беше, Пърслейн! Представи се много убедително!

— Но те няма да ме послушат, нали?

— Винаги има надежда.

Прокарах пръсти през разрешената си от шлема на скафандъра коса.

— Всъщност случващото се има ли значение и бездруго? Ако достигнем до звездния бент, то животите, похарчени при опита да ни спрат, ще бъдат просто незначителен процент в сравнение с онези, които ще паднат жертва впоследствие, когато Първите машини преминат отсам.

— Това е най-големият ми страх и нещото, което най-много ми се искаше да обсъдя с теб.

— Мислех си, че искаш да убедя кордона да се разпръсне.

— Кордонът е просто първата глътка от най-лошото, което може да се случи. Както ти каза, ако звездният бент се отвори и Първите машини имат враждебни намерения, дори загубата на една цяла цивилизация ще е просто дреболия.

— Те ще имат враждебни намерения. Вие не бихте ли имали?

— Отмъщението е за биологичните видове, както вече съм ти споменавал.

— Кажи го на Каденца и Каскада. Отмъщението беше на доста предно място в списъка им, поне доколкото си спомням.

— Права си.

— Какво имаш да ми казваш, Хесперъс?

— Че мога да спра този кораб по всяко време... — той изчака това сведение да проникне в съзнанието ми, отпусна ми няколко секунди да храносмеля последствията от новината и ме наблюдаваше с великолепните си опалово-тюркоазни очи, докато прецени, че е настъпил подходящият момент да продължи. — Контролът ми върху „Сребърни крила“ още не е съвършен — не мога да го управлявам или да го накарам да намали. Не мога да го спра да открие огън по приятелски сили. Но мога да го разруша — и отварачката заедно с него. Имам достатъчно контрол върху белия кивот, за да претоваря рязко двигателя му. Както обсъдихме преди много векове, „Сребърни крила“ няма да понесе подобно изхвърляне на енергия.

Можех да се съсредоточа само върху практическата страна на онова, което предлагаше той, не на бруталната емоционална истина.

— Отварачката се намира в импас. Тя ще оцелее ли?

— Вероятността е много малка. Импасът е достатъчно силен да устоява на оръжията, но няма да понесе енергиите, свързани с взрив на двигателя.

— И няма никакъв друг начин?

— Никаква външна сила не е в състояние да ни спре. Само ние разполагаме със средството за това.

Мислите ми прескачаха по вариантите, които вече бяхме опитали или отхвърлили.

— Можем ли да напуснем кораба и да задействаме двигателя дистанционно?

— Боя се, че напускането на кораба за мен не е вариант. Ще ми отнеме твърде много време да се преобразя, а трябва да действаме бързо.

— Съжалявам!

— За мое съжаление не е вариант и за теб. Не мога да изключа завесата в товарния трюм, нито да убедя вратата да се отвори. Можеш да излезеш през някой от пътническите шлюзове в скафандър, но без кораб няма да оцелееш дълго време.

— Няма нищо. И бездруго не бих те оставила тук сам!

— Много мило от твоя страна, Пърслейн.

— Какво е необходимо? Налагали се да правим някакви приготовления?

— Нуждаем се само от една твоя дума. Кажи ми да го сторя и корабът ще престане да съществува.

— Не е трябвало да ме будиш! Можеше просто да го направиш.

— Дължах ти правото на избор.

Замълчах. Знаех, че е прав. Още от мига, в който мадам Клейнфелтър премахна инхибитора на растежа от ръката ми, винаги сама съм избирала всеки път, по който съм поемала през живота си. Колкото и абсурдно беше да се говори за изпитване на съжаление, понеже щях да съм мъртва, именно това щях да почувствам, ако ми беше отказано правото на последна дума в моите дела.

— Надявам се, че бих ти оказала същата чест, Хесперъс. Ние сме разумни същества. Заслужаваме поне толкова!

— Долавям, че си взела решение.

Чувствах се по-скоро уморена, отколкото натъжена.

— Какъв избор имаме? Просто е. Отхвърлили сме всички други варианти. Не можеш да ни забавиш. Кордонът няма да ни спре. Линията също не е способна — добрите дяловеци вече се жертваха, а не сме могли да си позволим да загубим дори тях. Аз ще съм просто поредната жертва, но цената е незначителна в сравнение с резултата, нали? Нямам представа дори защо го обсъждаме. Един човешки и един роботски живот в замяна на спасението на галактиката от макровойна между машините и органиката? Не би трябвало да се колебае. Редно е да съм ти казала да действаш, вместо да си приказваме.

— Предположих, че би желала да изпратиш последно съобщение на Кемпиън. Корабът му ще пази записа, докато той се събуди.

— Благодаря ти!

— Можеш да говориш, когато ти е удобно, Пърслейн.

Не ми беше останало кой знае какво за казване, но и думите ми идваха дори още по-трудно от обикновено.

— Говори Пърслейн. Дошъл си с мен толкова далеч и съм благодарна за това, отколкото можеш да си представиш. Съжалявам за случилото се с останалите, с Бетъни и другите — сторихме всичко по силите си, но накрая то не беше достатъчно. Сега възнамерявам да разруша „Сребърни крила“ — това е единственото, което ни е останало да направим. Ще бъде бързо и няма да почувствам нищо. Чисто и ясно — хубав начин да си отидеш. Обърни и намери линията отново, Кемпиън! Говори от мое име на погребението, проведи паметната ми

служба и след това продължи да живееш. Обичам те и винаги ще те обичам!

Хесперъс наведе глава.

— Готово. Сигналът е предаден. „Дребен флирт“ след малко ще го получи.

— Сигурен ли си?

— Нямам никакви съмнения.

Погледнах отново към показвателя, черния кръг на звездния бент и червените икони на онзи безполезен кордон, който скоро щеше да бъде унищожен. Нямаше смисъл да питам дали нещо се е променило. Съобщението, което вече бях пратила, не би могло да ги е достигнало все още, а и дори да беше, отсреща щяха да са разполагали с твърде малко време да реагират.

— Нали не смяташ, че има смисъл да отлагаме още? Колкото повече се мотаем, толкова по-голяма е вероятността отварачката да се задейства.

— Винаги съществува такава възможност. Но ми се иска да предложи още нещо. Вероятността да оцелееш при взрива не е голяма, но може да увеличиш шансовете си, ако отново се поставиш в стаза. Ако извадиш особено голям късмет, саркофагът ти би могъл да преживее взрива непокътнат.

— Невероятно голям късмет. Много окуражително!

— Не ми се иска да преувеличавам шансовете ти.

— Разбрах те, Хесперъс. Но ти как оценяваш твоите?

— Доста необещаващи, ако съм длъжен да съм честен. Но това не променя нищо. Ако ролите ни бяха разменени, убеден съм, че ти би искала да сторя всичко по силите си да оцелея, дори ако вероятността за твоето оцеляване е толкова малка.

Не можех да споря с довода му, колкото и да ми се искаше.

— Ще се върна в кивота. Мога да наглася стазния саркофаг сама.

— Не, така няма да постигнем съществен резултат. За да имаш шанс за оцеляване, ще е най-добре да си максимално далеч от кивота, а и собствения двигател на „Сребърни крила“ — поне доколкото е възможно в настоящата ситуация. За щастие съществува такова място. По време на скитанията си намерих тайна стая, съдържаща бронирано помещение за стаза, защитавано от множество импасори. Намира се много близо до носа, недалеч от настоящото ни местоположение.

Сигурно си го построила като предпазна мярка при положение като сегашното — ако си принудена да останеш на борда при катастрофална повреда на двигателя.

Нямах съзнателен спомен за извършването на подобно нещо.

— Построила?

— Не подлежи на съмнение, Пърслейн. Може да съм те познавал само през малка част от живота ти, но мога да разпозная запазената ти марка. Добре си сторила да предвидиш подобна възможност.

— Както съм сторила добре и да не позволя на никого да си играе с отварачката ли?

— Е, не можеш да се виниш за това. Никога не си си представяла, че ти самата ще си онази, която ще се опитва да я саботира.

— По-добре ми кажи как да стигна до тази тайна стая.

— Програмирал съм я в таблото за прехвърляне. Вкарай „терминус“. Ще се пренесеш направо там.

— Тайна парола за тайна стая?

— Това е голям кораб. Има предостатъчно място за няколко изненади.

— Благодаря ти, Хесперъс! Няма да помогне, но поне ми даде нещо, за което да укрепя надеждите си. Най-малкото, когато се поставям в стаза, няма да е с абсолютната и твърда увереност, че ще умра. Ще има лъч светлина, поне за мен.

— Аз също съм имал немалък дял щастливи изходи. Нищо не подсказва, че няма да ме сполети още един. Върви, Пърслейн!

Имаше още хиляда неща, които бих искала да му кажа и хиляда въпроса, които исках да му задам. Но всяка секунда, която минаваше, беше поредната, в която отварачката можеше да се задейства, изпращайки неотвратима команда на звездния бент.

Казах довиждане. Напуснах мостика и влязох в залата за прехвърляне. Набрах командата, която Хесперъс ми беше дал, и се стегнах. В последната секунда, преди полето да се задейства, ми хрумна, че той може да ме лъже — би могло да не съществува такова нещо като тайна стая, а залата да ме изпрати в безболезнен мрак, като ме запрати срещу запечатана стена. Но полето щракна, устройството ме премести, прехвърли ме по трасе, което не предполагах, че

съществува, и след хаос от замъглени, стрелкащи се пространства пристигнах... някъде.

Това беше помещение, но не ми изглеждаше познато. Щом излязох от залата, мракът се превърна в светлина. Заличката се оказа по-малка дори от мостика на „Сребърни крила“ — малко по-голяма от лежа или кухня. Стените бяха квадратни и метални, като укрепени бронирани плочи. В стаята нямаше нищо освен аварийното спасително устройство, което Хесперъс вече ми беше описал.

Разпознах го.

Представляваше зелен куб, гъсто изрисуван с фрески, изобразяващи дворци и замъци, рицари и принцеси, понита и дракони, и морски змии. Представляваше „Придворие“ — или поне хитроумно копие на онази древна игра. Сигурно беше пристигнал заедно с мен през целия път от Златния час и бе изминал всичките онези шест милиона години.

Беше точно какъвто го помнех.

Преминах през портала в едната зелена стена на куба. Вместо бляскавия холографски пейзаж на Кралството, в чийто център се издигаше Облачният дворец, там имаше само саркофаг за стаза, обкръжен от множество импасорни генератори.

— Защо тук? — запитах се. Но ако аз не разполагах с отговор, то надали някой друг имаше такъв.

Настаних се на седалката. В аварийна ситуация нямаше смисъл да се избира друго освен най-високото възможно съотношение. Преместих ръчката на милион. Ако „Сребърни крила“ бъдеше унищожен, може би в рамките на месеци или години планетарно време щеше да ме спаси някой от корабите от кордона. От друга страна, възможно беше и да прелетя право покрай тях, обречена да падам през пространството в течение на десетки или хиляди години. Този път поне бях подготвена за продължителен престой. Преди ограничителите да се стегнат, капнах в очите си синхромрежа. Комбинацията от нея, стаза и релативистично разтягане на времето щеше да ме държи жива, докато стигнех от другата страна на галактиката.

— Хесперъс? — попитах, докато саркофагът ме предупреждаваше, че стазата ще бъде задействана всеки момент. — Чуваш ли ме?

— Разбира се, Пърслейн!

— Влизам в стаза. Просто исках да кажа...

— Няма нужда да казваш нищо. Бях и си оставам твой приятел.

— Надявам се, че можеш да ни простиш онова, което сме сторили!

— Машините може да причинят ужасни неща на органичните, ако не успеем. Един ден и двамата може да имаме нужда от опрощение. Дотогава имаш и моята прошка, и благодарностите ми.

— Хесперъс? — попитах.

Но не получих отговор. Ограничителите започнаха да се затягат. Преди да ме пристегнат неподвижна, настроих хронометъра си и позволих на синхромрежата да задейства. След това се озовах в стаза и имах време за две съзнателни мисли.

Първата беше, че съм още жива.

Втората — че почти със сигурност сме се провалили.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Когато излязох от суспендиране, очакваше ме съобщение от Хесперъс. Възнамерявах да се появя, когато „Сребърни крила“ приближи звездния бент, точно преди очаквания от мен момент за задействане на отварачката. Както се получи, върнах се към живите по време на голяма звездна битка, почти микровойна, между кордона около звездния бент и кораба, който те се опитваха да спрат. Да го наречем „битка“ щеше да означава, че в събитията има определена равнопоставеност, но всъщност това беше безмилостно едностранчиво клане. „Сребърни крила“ бръсваше напъните на местните цивилизации, сякаш беше почти под достойнството му изобщо да ги признае. Но противниците му не се предаваха, дори след като бяха жертвали дузини и дузини кораби срещу безнадеждно неуязвимата мишена. Хората и машините продължаваха да напредват. Гледах с ужасено, поразено очарование.

— Провалих се — съобщи ми Хесперъс, след като изслушах последното съобщение на Пърслейн до мен, онова, което тя беше записала, преди да влезе в суспендиране. Той ми беше сигнализирайл от час разстояние, спокоен въпреки ужасяващото клане, което се вихреше навсякъде около него. — Казах на Пърслейн, че разрушаването на белия кивот е единственият ни шанс да спрем „Сребърни крила“. Вярвах, че е по силите ми да го сторя, но съм сбъркал. За нещастие не можех да съм сигурен, преди да пратя последната команда. До този момент нямаше начин да преценя ефективността й.

Разказа ми подобно какво се беше случило — как с Пърслейн стигнали до общото решение да разрушат кораба и така да спрат клането на кордона и последващото отваряне на бента. Каза ми как я убедил да потърси убежище в саркофага за стаза, така че да има някакъв малък, но измерим шанс да преживее разрушаването на кивота, отварачката и по-големия кораб, в който се намираха и двете.

— Доволен, че съм сторил всичко по силите си и Пърслейн е в безопасност дотолкова, колкото можех да й осигуря, издадох командата. Миг по-късно, когато открих, че още съм в съзнание,

разбрах, че не съм постигнал успех. Пърслейн е била по-умна и от двамата ни, Кемпиън — по-умна от мен, по-умна дори и от бъдещото си аз. Вече е била взела мерки да предпази отварачката от саботаж, така че, предполагам, е било съвсем естествено да предвиди и другата възможност. Командата беше прихваната и неутрализирана от предпазни екрани, които не бях засякъл до този момент. Но има и по-лошо от това. Отварачката се задейства — усетих гравитационния импулс, препуснал през „Сребърни крила“. Не знам дали командата е причина за активацията на отварачката, или просто ѝ е дошло времето, но... ние се провалихме — Хесперъс спря за време, достатъчно да си помисля, че съобщението му е свършило. След това добави: — „Крилата“ забавя ход. Вече си го усетил, но мога и да го потвърдя, в случай че се съмняваш в инструментите си. Така ще ти е по-лесно да ни догониш, но след като отварачката вече е задействана, нищо не може да се спечели от разрушаването на „Сребърни крила“. Можеш, разбира се, да прецениш, че не следва да се доверяваш на това съобщение. Няма да те обвиня, ако е така. Но е редно и да обмислиш последствията от намаляването на скоростта ни. Ако останем на настоящия си курс — а не сме започнали да се отклоняваме от него, — „Сребърни крила“ ще върхлети в звездния бент само няколко часа след пристигането на съобщението на отварачката. При предишната ни скорост бентът нямаше да се е отворил достатъчно да позволи кораб да се приплъзне между два от пръстените светове. Но ние забавяме скорост и това променя всичко. Границата въпреки това ще е тясна, но вярвам, че допълнителното време преди пристигането ни ще позволи на кораба да влезе в звездния бент. Тази корекция на скоростта е заключена преди тридесет века корабно време, Кемпиън — смятам, че намерението на роботите поначало е било да минат през бента и да се изправят пред онова, което се намира в сърцевината му. Целта на мисията им е била да освободят Първите машини, но те несъмнено са имали желание да осъществят контакт с тези машини в Андромеда. Роботите там са възнамерявали да направят червеевата дупка проходима и не смятам, че нещо вече може да го предотврати...

Хесперъс замълча отново, давайки ми време да премисля късметата информация, които бяхме научили от Галингейл, преди да го опаковаме обратно за Невма и за нежните грижи на Мъзириън.

Вратата, проходът, устата — макроскопичната червеева дупка, връзката между нашата галактика и Андромеда.

Най-сетне осъзнах защо роботът ми казва всичко това.

— Звездният бент може да не остане в отворено състояние завинаги. Не мога да ти обещаая, че „Сребърни крила“ ще преживее прехода — това не е пътешествие, каквото човешки кораб някога е извършвал, но ако не ни последваш сега, може и да не получиш друга възможност. По обиколния маршрут до Андромеда има много път.

Предадох отговора си:

— Ако кордонът ме пропусне, ще продължа да ви следвам!

Инструкциите на линията до местните цивилизации щателно описваха естеството на целта и макар че корабите и защитните станции на кордона им бяха съсипани, никой не се опита да излее мъстта си върху „Дребен флирт“. Местните разбираха, че съм преследвал „Сребърни крила“ в продължение на шейсет и две хиляди години; осъзнаваха, че не им мисля злото.

„Сребърни крила“ беше забавил до осемдесет процента от скоростта на светлината, последвах примера му, след като си позволих да се приближа на пет минути до другия кораб. Кордонът направи последно усилие да спре „Сребърни крила“ макар че отварачката вече беше активирана. Дори при намалената му скорост техните оръжия едва го пощипваха.

Пред нас тъмните, загнездени една в друга машинни части на звездния бент започнаха да реагират на сигнала. Управлявани от тласкачите, пръстеновите светове полеха се накланяха спрямо настоящите си позиции. Беше смъртоносно бавно разместване, но наблюдателните устройства около звездния бент потвърждаваха, че промяната е реална и продължава. Не се вдигна тревога, понеже наблюдателните устройства знаеха само, че автентична джентианска отварачка е изпратила тази команда. В средата на бента се появи разширяващо се отверстие с форма на лупа, все едно тъмна лимка отваря единственото си, лениво око. В течение на часове „Сребърни крила“ продължаваше да намалява скоростта си, достигайки до петдесет процента от светлинната, след това до една трета. Продължаваше да бъде прицелен точно в отварящото се око.

Ако имаше поне грам утеха в настоящата ситуация, това беше липсата на адска светлина, лееща се през зейналия процеп. В този звезден бент не се криеше супернова; местните цивилизации бяха запазени поне от тази конкретна заплаха. Имаше голяма вероятност Галингейл да ни е казал истината.

Гледах как „Сребърни крила на утрото“ пада през процепа и навлиза в черния часовников механизъм на звездния бент. Продължи по курса си в течение на няколко светлинни секунди, после започна да завива стремително и изчезна от полезрението ми. Няколко минути по-късно отвътре премина сигнал — накъсан, сякаш идваше от множество отражателни точки. „Дребен флирт“ подреди разбъркания пъзел и извлече смислено съобщение.

— Говори Хесперъс. Вярвам, че все още имаме връзка, Кемпиън. Започнахме да изпълняваме серия нарастващо зловещи промени в курса, така че да минаваме през процепите между вътрешните пръстенови светове. Завоите са толкова резки, че инерционните компенсатори вече не ги омекотяват правилно. Неовладените влияния надминават петстотин g и продължават да нарастват. В стаза Пърслейн е в безопасност, но нямаше да оцелее, ако се намираше в реално време. Приканвам те да вземеш същите мерки. „Сребърни крила“ все още е извън прекия ми контрол, но мога да предавам запис на траекторията ни на „Дребен флирт“, така че да продължиш да ни следваш по курса. Предварително предупреден за предстоящите промени, ще си в състояние да облекчиш напрежението върху кораба си.

— Благодаря ти! Ще вляза в стаза. Късмет, Хесперъс! Надявам се да успееш!

— Ще се видим от другата страна, Кемпиън! Ще имаме много за обсъждане, както смятам!

— Очаквам да имаме — отвърнах, питайки се защо внезапно е започнал да ми звучи много повече като човек.

В същия момент „Дребен флирт“ ми събщи, че е прихванал траекторията на „Сребърни крила“. Корабът на Пърслейн летеше на зигзаг все по-навътре и по-навътре в бента, промъквайки се през цепнатини широки — в определени случаи — едва по няколко хиляди километра. Хесперъс беше прав да ме предупреди да вляза в суспендиране. На „Дребен флирт“ щеше да му е трудно да го последва

по принцип, а да не говорим това да стане и по начин, позволяващ да защити крехкия си човешки товар.

Имах време само да предам съобщение до линията, приблизително насочено в посока на Невма, в което да съобщя за плановите си. Изстрелях също и копие към най-близкия възел на частната мрежа, преценил, че вече няма значение дали мрежата е компрометирана или не. Дори не знаех със сигурност дали има останали други живи Джентиан. Бяхме пътували толкова бързо, че само няколко века информация бяха успели да ни догонят от Невма насам.

Доволен, че съм свършил всичко по силите си, оставих „Дребен флирт“ да следва маршрута на Пърслейн и се прехвърлих в залата за стаза. Нагласих саркофага на съотношение от един милион, нагласих и часовника за изход на сто часа корабно време (чисто напосоки, след като нямах представа колко време ще ни отнеме да стигнем до сърцевината на звездния бент и да извършим последващия преход през червейната дупка) и оставих полето да ме обгърне.

Върнах се в реално време четири секунди съзнание по-късно.

Излязох от саркофага. Залата беше в същото състояние, в което я напуснах, и с нормална гравитация, а полетът протичаше нормално. Намирах се дълбоко във вътрешността на кораба и тук нямаше видими следи от щети или травми в системите му. За момент се почудих да не би Хесперъс да ме е измамил, като е повел „Дребен флирт“ по траектория, която го е накарала да пропусне изцяло звездният бент — да е оценил оцеляването ми по-високо от спазването на думата си. Бързо отхвърлих тази мисъл — роботът знаеше, че по-скоро бих умрял, отколкото да не последвам Пърслейн до край по пътя ѝ. Според часовника в челното място на саркофага наистина бяха минали десет дни.

Прехвърлих се обратно на мостика с усещането, че току-що съм бил там. Коато пристигнах, открих, че всички обичайни показатели са нормални, сякаш „Дребен флирт“ просто плува в Космоса, обгърнат от равен вакуум. Но показвателят изпитваше големи колебания да ми покаже каквото и да е. Нямаше желание да ми предаде външен образ и твърдеше, че има проблеми в получаването на смислено описание на околната ни среда. Не беше готов да рискува и да гадае настоящото положение на „Дребен флирт“. Последният му достоверен

астрографски фиксаж беше точно преди да влезем в звездния бент, но според паметта на кораба за собствените му движения би следвало да е минал през бента преди почти сто часа. Въпреки това не беше в състояние да получи данни от никой навигационен пулсар или шамандура, нито да набележи разпознаваем набор звезди. Всъщност не можеше да открие никакви звезди.

Така че се намирахме някъде другаде — не непременно все още в Млечния път. Може би бяхме в тъмната обвивка на Липсата на Андромеда, носехме се в беззвездната бездна, представлявала някога галактика. Настаних се на пилотското си място и придърпах реещия се пулт, на който натраках набор команди, за да принудя показвателя да ми покаже *нещо*, дори ако то не съответства на желанията му. „Дребен флирт“ толкова ме защитаваше, че би предпочел да прикрие някои данни, отколкото да ми покаже такива, които смята за особено подозрителни, може би изкривени от машинния еквивалент на халюцинаторен делириум.

Но накрая го победих.

Което беше грешка.

Не мога адекватно да опиша какво видях. Наясно бях, че ми е показан просто опитът на „Дребен флирт“ да представи възприятията си във форма, която може би е разбираема за мен, ехо от ехото, но при все това беше твърде много, твърде странно, твърде чуждо. Огромни и сияйни структури се стрелкаха покрай нас в твърде много посоки, за да ги възприеме съзнанието ми, приближаваха и се отдалечаваха едновременно, прехвърляха се от една форма в друга в постоянна плавна прогресия, която ми напомняше не толкова за машини, колкото за някакво естествено явление, за едноклетъчно същество, което се преобръща, върти се с хастара навън до безкрай. Останах с впечатление за изумителна скорост и изумителна неподвижност, сякаш „Дребен флирт“ беше оставен на милостта на буря, която го носи и в същото време създава тази буря около себе си, застинал в идеалния покой в центъра на собственото си творение. Освен ако не виждах пресъздадените условия в Липсата, трябваше да приема, че все още се носим през червейната дупка.

Предшествениците са го сътворили! — помислих си. Бяхме приели, че тяхната наука превъзхожда нашата, след като открихме техните пръстенови светове и древните, сфинксоподобни машини,

реещи се около централната черна дупка на Млечния път. Но, честно казано, не бяхме осъзнали какви са техните реални възможности. Изправен пред подобен поток от познание, умът ми искаше да се сгърчи в черепа и да се надява Вселената да изчезне. За шест милиона години не бяхме докоснали дори повърхността на възможното. Едва-едва бяхме заключили, че съществува повърхност, до която можем да се докоснем.

Зачудих се дали да не се върна в суспендиране, но тъй като нямах представа още колко време ще е нужно, предпочетох да си приложя синхромрежа. Забавих се до десет, запазвайки достатъчно връзка с външното време, за да мога да реагирам на външни събития. След три часа в съзнание — трийсет часа корабно време — получих съобщение от, както „Дребен флирт“ колебливо го определи, „отпред“.

Беше от Хесперъс. Сигналът му доплерираше насам-натам, сякаш „Сребърни крила“ изпитваше абсурдни промени в скоростта — в една секунда се отдалечаваше от мен с половината от скоростта на светлината, а в следващата се връщаше назад с четвърт. Можех само да приема, че пространство-времето между двата ни кораба беше силно еластично.

— Надявам се, че все още ме чуваш, Кемпиън. Имам несигурна връзка с кораба ти, което предполага, че е запазил поне някаква функционалност. Времевият лаг помежду ни се изменя непредсказуемо — може би ще излезем от обхвата на сигнала всеки момент. Боя се, че „Сребърни крила“ преживя повреди през последните етапи на прехода си през бента и навлизането в червейната дупка. Правя каквото мога да стабилизирам кораба и да възстановя основните му функции, но се боря срещу блокадите на системата, инсталирани от Каскада. Не мога да кажа още колко време ще мине, преди да излезем в нормалното пространство, но вярвам, че преходът на излизане няма да е по-малко жесток от този на влизане. Може да се справиш по-добре от мен, но корабът ти е по-малък и вероятно по-пъргав. Ще сторя всичко по силите си да защитя Пърслейн, но не мога да ти обещаая, че ще успея!

— Цял съм — отвърнах. — „Дребен флирт“ се бори да се ориентира, но като изключим това, е в добра форма.

На отговора му отне четиридесет минути да пристигне.

— Това е добра новина, Кемпиън! При все това бих те посъветвал да се върнеш в суспендиране при най-ранна възможност.

Настрой апарата си така, че мога да те извадя, когато определя, че корабите ни са в безопасност.

— Благодаря, Хесперъс, но и така ми е добре!

Този път отговорът му пристигна за деветдесет секунди.

— Решението си е изцяло твоя отговорност, Кемпиън. Въпреки това в момента, в който засека преход в нормалното пространство, ще пратя предупреждение. Може би все още ще имаш време да се защитиш, преди „Дребен флирт“ да изпита затруднения!

— Видял ли си нещо да се задава срещу нас от другата страна?

— Концепцията за „друга страна“ е проблематична, предвид обърканото състояние на заобикалящата ни среда... — този път трябваше да чакам единадесет минути за отговора на Хесперъс и съобщението му беше изместено в червения спектър почти до точката на неразбираемост. — Но ако схващам накъде бие въпросът ти, не съм засякъл други физически обекти да заемат червейната дупка. Единствените два кораба в нея, изглежда, са нашите. Ти без съмнение се питаш за Първите машини.

— Хрумна ми, че ако има флот нашественици, чакащи да нахлуят обратно в нашата галактика, не се забелязват следи от него!

Пет секунди по-късно роботът коментира:

— Нямаше те много дълго време, Кемпиън — бях започнал да се притеснявам за теб. Голямо облекчение е да открия, че си още жив. Що се отнася до наблюдението ти, имаш право. Може би още е твърде рано да формираме мнение, но отсъствието на трафик, да не говорим и за непреки доказателства за Първите машини... е наистина озадачаващо.

— Чудя се какво ли биха казали сега Каденца и Каскада, ако още бяха тук.

— Предполагам, че биха били... озадачени — каза Хесперъс два и половина часа по-късно.

— Знаем, че Първите машини са съществували. Това не подлежи на съмнение, нали?

След единадесет минути:

— Срещал съм ги, Кемпиън. Беше преди много време, но не смятам, че паметта ми върти номера!

— Не съм сигурен как си могъл да ги срещнеш, но знам, че има много неща за теб, които Пърслейн не е могла да ми каже. Преливам от

въпроси, но най-важният от тях е: къде са те?

След петнадесет секунди:

— Вероятно когато излезем оттук, ще добием по-добра представа.

— Какво смяташ, че ще намерим, когато достигнем Андромеда? Дали изобщо ще можем да съществуваме вътре в Липсата?

След деветнадесет часа и двайсет и две минути:

— Каденца и Каскада сигурно са очаквали да продължат да съществуват, иначе нямаше да насочат „Сребърни крила“ по този курс — и след малко Хесперъс добави: — Разбира се, те бяха роботи. Това може да е повлияло на мисленето им.

Усмихнах се на този далеч от успокоителния отговор.

— Какво смяташ, че са се надявали да постигнат?

След шест часа:

— Да се срещнат с Първите машини. Господ да ги приветства като пилигрими. Надникнах в мислите на Каденца, Кемпиън! Такива ги виждаше тя — сякаш това е посещение до светите земи, със свята цел... — и додаде: — Долавям нещо, промяна в местните условия. Вероятно и ти го усещаш. Смятам, че може би доближаваме изходната точка. Трябва да побързаш към суспендирането, Кемпиън. Не мога да...

Предаването му прекъсна. Внезапно и изцяло. От „Сребърни крила“ не остана дори носещ сигнал.

— Хесперъс?

Сигнал не се върна. Почаках минута, после още десет. След това се прехвърлих в залата за суспендиране, нагласих сто часа в стазно съотношение един милион и се оставих на милостта на саркофага.

Гръбнак от звезди се извиваше през небето, озарен с ореола от светлината на милиард слънца, никое от които не бе получавало човешко име. Сетих се за усилената светлина в небето над света на кентавряните, вкуса на силно вино на устните ми, докато с Пърслейн седяхме при залива нощес и гледахме как доктор Менинкс отива да плува, и чакахме с нервно нетърпение мистър Небюли да произнесе присъдата си над съкровищницата ми. Тогава бях гледал Млечния път, нарисуван върху небето. Сега го виждах отново, само дето това беше

друг Млечен път — друг спирален ръкав, — извит в небесата на различна галактика. Изглеждаше болезнено познат, но се намирах на два и половина милиона години от дома. На пръв поглед звездите тук и там могат много да си приличат, но всъщност бях в различно ъгълче на Вселената.

Знаех, че съм пътувал, а не съм просто изстрелян обратно в галактиката на друго място във времето или пространството. Макар че околностите ми се струаха познати, специфичните им детайли не бяха. „Дребен флирт“ се вслушваше за цъкането на хиляда пулсари и не чу нито един, който да разпознае. В галактическия диск имаше пулсари, но никой от тях не се въртеше с правилните честоти. Дори ако допуснем забавяне от милион години, дори да им отпуснем десет милиона, никой от пулсарите не съвпадаше с набеязаните часовници, които корабът ми беше свикнал да разчита. Същото можеше да се каже и за най-ярките звезди в небето — онези, които би трябвало да бъдат обгърнати от звездни бентове у дома. Никоя от тях не отговаряше на картите. Намирах се в Тера инкогнита.

Е, не съвсем. Не е като да кажеш, че Андромеда е останала напълно ненаблюдавана през милионите години преди Липсата. В съкровищниците имаше данни, касаещи андромедянското звездно население, нейните пулсари, звездни купове, дори позициите и типа на отделните звезди. С времето навигационната система на „Дребен флирт“ вероятно щеше да успее да прерови целия куп древни данни, да го екстраполира напред и да го сравни с настоящите наблюдения — и да стигне до груба и по-точна преценка на настоящото ни местоположение.

Рано или късно щях да се сдобия с представа къде се намирам, дори ако не разчитах на никакви близки галактически забележителности. Все още се намирах в Местната група все пак. Казах на „Дребен флирт“ да намери Млечния път и каквито други галактики от Местната група успее и да триангулира настоящото ни местоположение. Не беше необходимо да постига точност повече от няколко хиляди светлика в която и да е посока. Стигаше ми да знам в кой спирален ръкав съм се озовал.

„Дребен флирт“ се захвана със задачата. Докато изчаках отговора му, аз пък се заех да търся нещо интересно наоколо. Не открих никакви следи от Хесперъс и „Сребърни крила“. Не знаех дали

да приемам това като хубав знак или не — несъмнено беше по-добре, отколкото да намеря останки, но само малко. Опитах с омнипосочни поздрави, но дори след сто часа сигнал не се върна. Небето мълчеше, с изключение на лишените от разум писъци и подсвирвания на радиозвездите и квазарите. Галактиката, която познавах, кипеше от човешко дърдорене. Тази беше като мавзолей.

„Дребен флирт“ още пресмяташе.

Зад гърба ми имаше планета, която се отдалечаваше с една трета от скоростта на светлината. Тя нямаше слънце — то или е било целенасочено преместено в междוזвездното пространство, или е изхвърлено от слънчевата си система по време на някаква древна гравитационна среща. Планетата беше лишена от въздух, нашарена с кратери черупка, озарена само от звездна светлина, но около нея орбитираще нещо — петно светлинно изкривяване, отворената уста на червейната дупка, която ме беше довела дотук. Машинарията на Предшествениците, която поддържаше тази шахта отворена, беше толкова немислимо напредничава, че дори не се намираше във видимите измерения на макроскопичното пространство. Казах на „Дребен флирт“ да снее точни показания и да пресметне курса на планетата така, че да можем да я открием отново. След това го попитах защо му отнема толкова време да триангулира Местната група.

Той ми обясни, че има проблем с намирането на галактиката, където съм роден. В тази посока, където би трябвало да е (въз основа на предполагаемите същности на другите галактики в групата) имало само черен овал, посипан с разпилени звезди, намиращи се точно извън границите му.

Разполагахме с втора Липса.

Замаян от последствията от това откритие и целият настръхнал, наредих на „Дребен флирт“ да приеме, че втората Липса действително е родната ни галактика и да триангулира въз основа на това предположение. Този път не му отне особено много време.

Бях в Андромеда. Позицията ми можеше да се определи в кубичен обем с хиляда светлика дължина на всяка страна. Сега „Дребен флирт“ бе способен дори да се опита да идентифицира някои от небесните забележителности, които ни заобикаляха. Шест хиляди години в посока към галактическия център се намираше позната на съкровищницата звездна люпилня, която все още раждаше слънца и

светове. Трийсет хиляди години отвъд нея имаше „реактивна“ звезда, близък роднина на 55433 от нашата собствена галактика.

Мъчех се да проумея как така всичко може да изглежда толкова познато. Навсякъде наоколо виждах нормално изглеждащи звезди, носещи се в нормални групи, следващи нормални орбити. Отвъд слънцата съзирах звездни купове, сателитните галактики на Андромеда и други, по-далечни спирали. Можех да надзърна отвъд Местната група и в разреденото величие на Местния куп. А отвъд него се виждаше дълбинната структура на сътворението — галактически бездни и галактически суперкупове. Отвъд най-далечните суперкупове чувах воя на изместените в червения сектор квазари и силното чайниково съскане на космическата фонова радиация. Всичко си беше на мястото. Нямах нищо необичайно.

Нямах и следа от Липсата. Нямахе обгръщаща всичко черна мъгла. Нито черна завеса, увита около галактиката и скриваща я от останалата част на Вселената.

Осъзнах, че са били погрешни всички предположения, правени от нас за Липсата. Тя не беше каквото сме си представяли — ни най-малко. Очевидно бяхме грешали и за Първите машини. Те не се забелязваха никъде.

Но някой беше реактивирал червейната дупка, напомних си. Малко по-късно долових джентилански сигнал. Беше изумително слаб, но тъй като беше единственото изкуствено нещо сред цялото съскане и писукане на космическия шум, беше лесно да се изолира. Ако можеше да се вярва на общата му посока, изглежда, идваше от слънчева система на повече от три хиляди светлика от настоящата ми позиция. Преди надеждите ми да се надигнат, побързах да си кажа, че сигналят надали би могъл да идва от Пърслейн. Освен ако не беше изникнала от друго гърло на червейна дупка, тя не би могла да пропътува такова разстояние толкова бързо.

Но понеже не разполагах с нищо по-добро за правене и няхах други улики за следване, наредих на „Дребен флирт“ да проследи все пак сигнала.

Стазата компресира сто и петдесет години корабно време пътуване в няколко минути съзнание, което почти не заслужаваше да

си давам труда да ползвам синхромрежа. Сигналът нарастваше по сила с приближаването ми, нетрепващ, като изключим цикличната промяна на честотата, причинявана от въртенето на планетата около слънцето ѝ. От време на време сигналът затихваше, сякаш го блокира някаква заставаща помежду ни структура. Който и да генерираше предаването, местеше се заедно с планетата — или се намираше на повърхността, или в космически кораб на орбита около нея. Непрекъснато смазвах надеждата, че Пърслейн може да е подателят, докато същевременно се чудех как джентийанският подпис изобщо е стигнал до Андромеда. Не беше възможно някой да е засякъл древните ни предавания през междугалактическото пространство, защото сигналният протокол беше прекалено модерен за това.

Все още не бях забелязал доказателства за Първите машини и бях видял само непреки свидетелства за андромедянските Предшественици. Но докато приближавах слънчевата система, все още движейки се близо до скоростта на светлината, „Дребен флирт“ откри забележителни структури, увиснали в пространството близо до звездата, големи колкото артефактите на Предшествениците, документиран в съкровищницата. Предпазливостта диктуваше бавно приближаване. Намалих скоростта си, докато бях все още на половин светлинна година от излъчвателя на сигнала и разгледах изумителния, възхитителен спектакъл, който ме очакваше. Не знаех дали това е дело на машини или на органични. Но бях сигурен, че в сравнение с него и най-величествените постижения на линията изглеждат като рудиментарни игри на пещерни хора, ровичкащи край огнище. Ние се гордеехме със звездните си бентове, но те бяха построени от нечий чужди компоненти — ние само местехме частите наоколо. Смятахме, че сме големи хитряги да ползваме червееви кранчета, но всъщност едва се досещахме за първите подробности около начина им на функциониране.

Слънчевата система, която приближавах, представляваше паметник на богоподобни интелекти с богоподобни способности. Тя взимаше наглите амбиции на линиите и ги смазваше под тока си. Казваше ни да се върнем отново, когато станем по-сериозни.

Представляваше триизмерно представяне на вписаните платонови тела. Всеки от петте многостени — октаедър, икосаедър, додекаедър, тетраедър и куб — беше вписан и описан в сфера,

представена от изработено с дантелено съвършенство кълбо. Рейките на тази чутовна конструкция бяха по-дебели от слънце; стотици пъти по-големи от планета. Бяха много светлинни минути дълги, така че най-външната сфера беше по-широка от най-големия звезден бент, строен някога от линията Джентиан. Многостенът се въртеше — всеки слой в противоположна посока на вписания в него. Единствената планета на системата орбитираще в огромната конструкция, почти изгубена в този тъмен, цъкащ планетариум. Докато забавях дори още повече, проследих как тя минава през отвори в рейките, без да се отклони от пътя си. Структурата беше достатъчно непрозрачна, за да скрива планетата от поглед и да заглушава предаванията от повърхността ѝ, но несъмнено имаше много малка маса. Лениво се почудих дали е изработена от стабилна форма на лезийна материя, оставена след хомункулусно оръдие.

Забавих „Дребен флирт“ до двадесет процента от скоростта на светлината, след това до десет, после до пет. Повтарях съответния джентиански идентификатор още от мига на потеглянето си, известявайки сигнализиращия за пристигането си, но не получавах отговор. Предаването не беше променило естеството си за шест хиляди години.

На една стотна от скоростта на светлината „Дребен флирт“ премина през черупката на най-голямата сфера. Бях очаквал някаква реакция, докато се спусках през външния слой, но в структурата не настъпи промяна, нито в планетата или сигнала, който се излъчваше от нея. До този момент бях установил, че той идва от една точка върху или близо до повърхността, в рамките на планетарната атмосфера. На планетата имаше синя вода и зелен живот, а в атмосферата ѝ — кислород. „Дребен флирт“ вече ме беше уверил, че ще съм в състояние да оцелея на повърхността, стига да взема разумни предпазни мерки.

Спуснах се през куба, през тетраедъра, през промеждутъчното пространство на додекаедъра. Точно оттам минаваше орбитата на планетата, нанизана през ръбовете му като жица през дърво. Слънцето се намираше на още шест светлинни минути навътре, загнездено в двата най-малки многостена и техните черупки. Представляваше фенер, обграден от подвижни тъмни решетки, които рисуваха театър на сенките по стените на Вселената.

Съсредоточих вниманието си върху планетата, като приканих „Дребен флирт“ да я приближи със скорост само хиляда километра в секунда. Още от междувездното пространство бях видял, че има континенти и морета, но сега успях да различа подробната топография на повърхността. Когато планетата завърши въртенето си — беше настроена на точно двадесет и четири часа, намеквайки за човешка намеса, — „Дребен флирт“ завърши картите си и огледа данните за признаци на технологична активност.

Това беше и моментът, когато откри орбитиращите останки от „Сребърни крила на утрото“, кръжащи малко над точката, където атмосферното триене би го свалило.

Сърцето ми спря, щом го идентифицирах. Бях свидетел как този прелестен кораб се отърсва от нежеланото внимание на междувездни цивилизации, като едва-едва склонява да забележи техния обстрел. Бях се мъчил да го следвам, когато се гмурна в звездния бент, без да обръща внимание на ужасяващия курс, който се налагаше да измине. Гледах го как се издига и спуска над вълните на моретата на хиляди светове. Бях започнал да го свързвам толкова силно с жената, която обичах, че за мен бе почти непоносимо да го видя в сегашното му състояние.

Да доведе Пърслейн до този свят трябва да е било последният му напън. Беше понесъл толкова титанични щети, че не можех да си представя как лети с повече от малка част от скоростта на светлината. Откъснати бяха дълги цели километри секции от кораба, включително голяма част от обшивката там, където се намираше двигателят. От едната страна извитото, разперено крило беше изкривено, от другата — откъснато. Благородното сребро на корпуса сега в по-голямата си част беше почерняло, като изключим местата, където прозираха доскоро скрити машини от вътрешността. „Дребен флирт“ душеше и вкусваше, но откриваше само мъртва останка, лишена от мощност. Можех да пратя сонди да претърсват тази двайсет и пет километрова руина, но знаех, че няма да открият живот на нея. Възможно беше Пърслейн да е скрита дълбоко вътре, в пашкула на суспендирането, но инстинктите ми подсказваха друго. Знаех, че заради самото щателно проучване е редно да проверя, но нямах представа дали ще ми стигне душевна сила да чакам за резултата.

Опитах отново да изпратя съобщение.

— Хесперъс! Хесперъс или Пърслейн. Тук е Кемпиън. Отговорете!

Не получих отговор. Продължавах да опитвам в течение на десет часа.

Накрая насочих вниманието си към повърхността и към излъчвателя на джентианския сигнал. Не че го бях забравил, но „Дребен флирт“ вече беше проучил фокуса на предаването и не беше открил признаци на организирана дейност. Сигналят несъмнено си имаше източник, но явният извод беше, че като последно съзнателно действие „Сребърни крила“ е спуснал една от шамандурите си, наричайки този безименен свят на линията Джентиан.

Все пак се чувствах длъжен да проуча.

Вкарах „Дребен флирт“ в атмосферата, докосвайки годин за дишане въздух за първи път от света на кентавряните насам. Спуснах се през гъстите тропически облаци, докато накрая полетях над ивица гъста зелена джунгла, простираща се от хоризонт до хоризонт и на хиляди километри отвъд. Чудех се за произхода на тази самотна малка планета. Може би беше единствен свят в система, разглобена на парчета и сглобена наново в ефирната материя на платоновата геометрия. Или навярно бе родена в орбита около съвсем друго слънце, някъде другаде в тази празна галактика. Чудех се кой я е посял до настоящото ѝ състояние на биологично плодородие; дали се е случило преди милиони или милиарди години.

Произходът на джентианския сигнал не можеше да бъде засечен по-точно от район, обхващащ няколко квадратни километра — изглеждаше, сякаш го създава толкова голям предавател, макар че не се забелязваше подобна машина. Забавих „Дребен флирт“ на по-малко от километър в секунда и обиколих района в търсене на нещо, което би могло да не се забелязва от Космоса. Джунглата оредя, теренът се промени до поредица плоски, каменисти плата, пресечени от дълбоки, стръмни оврази. Платата стърчаха от гъстата, тъмна джунгла, но техните стени бяха каменисти и лишени от растителност. Някои имаха микроекологии по горните си повърхности, напоявани от езера, хранвани от дъждовете, оттичащи се чрез тънки като панделки, увенчани с дъги водопади. Други бяха сухи и привидно безжизнени. Поне доколкото можеше да бъде засечено, джентианското предаване идваше от повърхността на едно от голите плата.

Накарах „Дребен флирт“ да зависне на сто метра над равната като маса повърхност на образуването. Корабът ми беше твърде голям за кацане — щеше притеснително да се изсули извън ръбовете на площадката. Отказах се от скафандър, доверявайки се на преценката на „Дребен флирт“ че нищо в атмосферата няма да успее да ме убие бързо или невъзстановимо, спуснах рампа и излязох навън, облечен само в черните погребални джентилански одежди. Щом стъпих на земята, корабът прибра рампата и се издигна, докато не се превърна в голямо колкото длан петно в небето. Вятърът ме блъсна, топъл и уханен. Атмосферата бе натежала от полени и микроорганизми и предизвикваше древните защити на тялото ми. Обърсах носа си с ръкав и тръгнах към ръба на скалата. Спрях на една стъпка от ръба. Платото свършваше, отрязано като с нож. Сетих се за дългото падане на Сайфъл. До долу имаше много полет и „Дребен флирт“ нямаше да успее да реагира достатъчно бързо, ако изгубех равновесие. Щом горещият като дъх вятър смени посоката си, заплашвайки да ме бутне през ръба вместо назад от него, отстъпих бързо и без особено достойнство.

— Поседни за малко при мен, Кемпиън!

Гласът ме стресна с две подробности: не очаквах компания, нито пък да чуя човешки глас, който говори Транс и който не познавам. Не принадлежеше на Хесперъс, нито на Пърслейн. Обърнах се много бавно, защото говорещият бе излязъл зад гърба ми от място, което бях приел за напълно празно плато. Радвах се, че не донесох енергиен пистолет, защото ако държах такъв в ръка, със сигурност щях да го използвам.

Оказа се мъж, но и не беше такъв. Вървеше към мен, крачеше спокойно и незаплашително, вдигнал ръка за поздрав. Беше изграден от въздух, който с всяка крачка набираше форма и плътност. С приближаването му забелязах, че е съставен от хиляди стъклени сфери, със същия размер като лимките, които ме бяха забавлявали в стаята за игри навремето, когато бях Абигейл. Те долитаха от всички посоки, слепваха се, за да образуват приблизителната форма на крачещ човек. Дотогава се бяха намирали във въздуха, незабелязани като изключим сигнала, който предположих, че именно те бяха излъчвали. Съвкупност от машини, до голяма степен като Духа на въздуха.

— Кой си ти? — попитах.

— Както казах, поседи за малко с мен!

Стъкленият мъж стигна до самия ръб на платото и седна, провесил крака в бездната. Намираще се от лявата ми страна, на няколко метра от мен. С ръка, съставена от топчета, потупа по каменната земя, издавайки звънтящ звук от стъкло по скала, окуражавайки ме да се присъединя. Подкани ме, все още мило и приветливо, макар че под този му твърде човешки и добродушен тон да се долавяше нотка, което абсолютно ми забраняваше да сторя друго, освен да му се подчиня.

— Хайде! И бездруго нямаш кой знае какво за правене, нали, дяловек?

Стъкленият човек беше прав. Бях дошъл да търся Пърслейн и отговори. След като не намерих нея, щях да се задоволя поне с отговорите. Предпазливо се отпуснах в седнало положение и провесих крака през ръба, напълно наясно колко тънък може да се окаже пластът камък под мен.

— Ще попитам отново. Кой си ти?

— Вече знаеш. Очакваше да ни намериш в тази галактика, но когато пристигна, ние си бяхме отишли. Аз съм последният останал. Последният от Първите машини.

— Само Пърслейн ги наричаше така.

— Но тя говореше на Хесперъс, а Хесперъс си спомняше какво му е казала! — поправи ме стъкленият човек.

— Значи си говорил с Хесперъс.

— Не точно. Когато пристигна, той беше много повреден. Преходът е бил много труден. Видял си кораба.

— А Хесперъс?

— Той се спусна до земята. Имал беше време да се събере в компактна форма, но когато стигнахме до него, от съзнанието му не беше останало много. Приех спомените му, колкото се бяха съхранили. Не можех да сторя много за личността му. Вече беше захвърлил голяма част от нея по своя собствена воля...

Стъкленият ми домакин замълча, сякаш след обсъждането на смъртта на друга машина бе нужно да се отдаде минута мълчание. В очакване да продължи се възрях през отделящата ни от гладката стена на следващото плато бездна. Мъгла обвиваше залесената земя, приглушавайки далечния рев на водопад.

— Много жалко — обади се събеседникът ми след известно време. — Ние с него имахме много теми за разговор. Много да си наваксваме след толкова много време. Винаги сме се радвали на компанията му.

— Не би могъл да познаваш Хесперъс. Той беше машинен човек. Преди той да се появи на сцената, вие вече сте били мъртви и изчезнали от милиони години.

— Грещиш, дяловек — но не мога да те обвинявам, задето не разполагаш с всички факти. Едно време Хесперъс беше също и човек. Наричаше се Ейбрахам Валмик. Беше човек, роден в Златния час. Когато се появиха Първите машини, Валмик стана наш голям приятел. Наричахме го Посредника. Имахме високо мнение за него и се надявахме да донесе доверие между двата еволюционни реда. Грешахме, но вината не беше на Валмик. Той стори всичко по силите си за нас, а ние винаги сме му били благодарни за това!

— Истина ли е, че ние сме убили Първите машини?

— Вие търсихте начин да ни убие, да опрете кинжал в сърцата ни. За нещастие кинжалът трепна. Беше случайност, но това не намалява отвратителния факт, че кинжалът е бил опрян там поначало... — стъкленият човек докосна гърдите си с длан. — Някои от нас извадиха късмет — бяхме достатъчно далеч от центъра на Първомашинното общество и можахме да избягаме или да се адаптираме, за да премахнем заплахата. Аз бях сред онези, които побягнаха. Потърсихме убежище в Андромеда, като си представяхме, че органичните ще ни оставят на мира, ако ние оставим на мира тяхната галактика.

— Ние забравихме за престъплението — казах. — След това се появиха Машинните хора...

— Да. Обещаващи са, нали? Смяташ ли, че от тях ще излезе нещо голямо? — стъкленият човек зададе въпроса с интерес, сякаш наистина се интересуваше от отговора ми. — Ние се надяваме и се боим!

— Смятам, че те биха искали да ни избият до крак.

— И би ли ги обвинил, ако го сторят? Все пак, трябва да го подчертаем, показали сте определена склонност към убийство на машинни разуми. Машинните хора имат правото да вземат защитни мерки, не би ли казал?

— Не знам. Линиите са извършили това зверство и след това са го прикрили. Трябва ли всички други култури в метацивилизацията да носят отговорност за нещо, в което не са взели участие и дори не знаят, че се е случило?

— Интересен въпрос.

— Смятахме, че Първите машини ще минат през червейната дупка и ще помогнат на Машинните хора. На това разчитаха Каскада и Каденца.

— Да, Каденца и Каскада... — стъкленият ги спомена с определена доза неприязън. — Знам за тях от спомените на Хесперъс. Е, ти как смяташ, дяловек? Забелязваш ли доказателства Първите машини да се събират накуп, за да нахлуят през червейната дупка да вземат кървава дан за начина, по който сте се отнесли с тях? Да забелязваш да крещим за мъст, този най-безцелен от биологичните императиви?

— Като изключим тази система, не съм видял особени доказателства за нищо. Андромеда ми се струва напълно изоставена.

— Не е каквото си очаквал, така ли?

— Ние приехме, че Липсата е резултат от организирана дейност на андромедянските Предшественици. Когато научих за Първите машини, приех, че те са отговорни за нея. Но тук няма нищо — просто милиони празни системи. Възможно е да се криете, да се маскирате, но ако е така, то го правите много добре. А сега не разбирам дори Липсата. Това е Андромеда — знам го от определената от „Дребен флирт“ позиция — но всичко тук изглежда абсолютно нормално. Виждам оттук чак до края на Вселената. Но когато погледнах към нашата галактика, там виждам друга Липса.

— В едно отношение си прав — каза стъкленият човек. — Липсата беше резултат от организирана активност. Реактивирането на червейната дупка беше едно от последните действия на Първите машини, преди да си отидем.

— Все още не разбирам.

— Става дума за запазване на каузалността. Това, което възприемаш като Андромедянската липса, всъщност не е нищо повече от бариера, която позволява на информацията да протича в едната посока, но не и в другата. Тя е все още тук. Когато погледнеш към небето, към ръба на Вселената, ти съзираш фотони, които са

пропътували през тази бариера в позволената посока. По същия начин никакви фотони — никакви информационни носители от какъвто и да било вид — не могат да напуснат Андромеда. Ти виждаш лишен от светлина балон, обгръщаш цялата галактика, с изключение на онези близки звезди, които се е случило да се намират извън него в момента на възникването му. Гравитационното поле на галактиката се простира извън този мехур, но то е на практика статично, не пренася информация.

— А нашата галактика?

— За нея се отнася същото нещо. От момента, в който червеевата връзка е реактивирана и свръхсветлинният информационен поток между двете галактики става възможен, те трябва да бъдат закрити от останалата част на Вселената. Ти виждаш Липсата на Млечния път от външната страна, но тя съществува също толкова отдавна, колкото и тази около Андромеда. Но понеже информацията е била свободна да ви достига от външната страна, не сте си имали представа за съществуването ѝ.

— Но никога не бихме могли да напуснем. Нито кораб, нито сигнал биха били в състояние да преминат през тази бариера...

— А линиите някога пращали ли са посланици в междугалактическото пространство?

— Никой никога не се е завръщал.

— Ето, сега имаш отговор защо. Липсата е бариера, която позволява пътувания със скорост, по-висока от светлината, между две точки в пространството на милиони светлинни години разстояние, без да нарушава постулата за каузалността. Просто Вселената в по-голям мащаб никога не наблюдава свръхсветлинните пътешествия.

— Това вие ли го направихте, или просто го накарахте да проработи отново?

— Добий малко перспектива, Кемпиън. Машинните разуми съществуват само от около пет милиона години. Предшествениците, които са поставили червеевата връзка на мястото ѝ, от милиарди години са манипулирали енергията и материята по космологичната скала. Дори за тях това сигурно е била изтощителна дейност. Ние все още не разбираме как са го постигнали, а само как действа.

— Но цената на междугалактическото пътешествие е, че не можем да идем никъде другаде. Това ли имате да ни съобщите?

— Не казах нищо подобно. Нима си мислиш, че си дошъл тук по единствената червейна връзка във и от Андромеда? Има и други, Кемпиън — много други. Прекарахме повечето си време тук да записваме местоположенията им и да гадаем накъде водят — стъкленият човек вдигна ръка към небето, посочвайки в определен участък, близо до западната му част, измервана от бавно залязващото слънце. — Ако беше нощ, щеше да гледаш в посока на войда във Воловар, на около двеста и петдесет милиона светлика оттук — сто пъти по-далеч, отколкото вече си пропътувал, с други думи. Това е едно от най-големите празни места във видимата Вселена — огромен регион от пространството, лишен от галактики, най-перфектният вакуум във Вселената. Но да предположим, че в този мрак има галактики, само че всяка една е скрита зад своя собствена Липса, всяка свързана със следващата чрез свръхсветлинна червейна дупка? Представи си, Кемпиън — огромна, подобна на паяжина мрежа от галактики, хиляди или десетки хиляди, или стотици хиляди, еквивалент на цял суперкуп?

— Липсите могат да бъдат забелязани. Биха блокирали светлината от микровълновия фон.

— Може би... — стъкленият човек махна с ръка, сякаш смяташе гледната ми точка за особено интересна. — Има и други теории, развити от Първите машини, които подсказват, че Липсите могат да бъдат превърнати в определен вид невидимост, ако суперцивилизацията го сметне за полезно. Още не сме стигнали до този тип разбиране, но кой знае какво може да стане възможно след милион или милиард години? Връзката с червеева дупка все още се настройва след дълъг период в спящо състояние — забелязал си непредвидимото естество на пространствено-времевия преход по време на преминаването си. Липсата също може все още да се организира от първоначалното си състояние... — наканих се да заговоря, но той ме прекъсна. — Важното е, че там има още много. Казах ти, че съм последният от Първите машини. Така е, понеже избрах да остана, когато другите заминаха. Те напуснаха Андромеда чрез изходящи червееви връзки, възнамеряваха да ги проследят, докъдето са способни. Не се съмнявам, че събратята ми вече са излезли много отвъд Местната група, а може и вече да са стигнали до войда във Воловар.

— И какво се надяват да намерят, когато се доберат дотам?

— Нещо по-голямо и по-добро от нас самите. Видял си какво можем да правим с материята, когато ни се прииска. Кеплеровият платонов модел — хареса ли ти?

— Уплаши ме, ако трябва да съм честен.

— Точно така се чувстваме и ние спрямо суперцивилизацията във войда във Воловар, ако съществува такава.

Позяпах мъглата, която се надигаше от дълбините.

— Ще тръгнеш ли и ти?

— Сега, когато задачата ми тук е изпълнена — защо не? Разгледал съм предостатъчно от Андромеда за цял един живот.

— А ние? Няма ли да ни накажете за стореното?

Стъкленият човек положи на гърба ми, между лопатките, длан от лимки:

— Наистина ли смяташ, че наказанието представлява и най-малък интерес за нас?

— Били сме на границата да ви изтребим до крак.

— Така е и това е непростимо. При все това ние ви предлагаме прошката си. Какъв е смисълът да си висшестояща цивилизация, ако не можеш да го правиш от време на време? Мога да те бутна от тази скала и да те гледам как падаш чак до долу. Като знам какво си ни причинил, може и да добия някакво едва измеримо ниво на задоволство от факта, че ще те видя да умираш, но дали това действие би послужило на някаква по-висша цел?

Напрежението върху гърба ми намаля; бях способен леко да отпусна тежестта си назад.

— Не е каквото очаквах.

— Изненадите винаги са хубаво нещо. Това е, за което живеем ние, разумните като теб и мен... — стъкленият човек се изправи на крака. — Смятам, че приключихме разговора си, дяловек. Можете да се настаните в тази галактика. Предлагам да се въздържите да ни следвате по-надълбоко в червеевата мрежа — примерно следващите няколко милиона години. Нека са пет... може би десет. След това вероятно ние с човечеството ще бъдем в състояние да поговорим като метацивилизация с метацивилизация. Междувременно се постарайте да не се оплескате тук. Това, което правите вие, хората — процесът на преходните култури? Трябва да има и по-добър начин, не смяташ ли?

— Не знам — отвърнах съвсем искрено. — Ние все още се лутаме в мрака, опитваме се да открием как да живеем в галактически мащаб.

— Прав си. Все още сте в началото. Не трябва да ви съдя твърде сурово!

— Ще има ли война? Между нас и Машинните хора имам предвид.

— Ако има, тя вероятно вече е започнала. Нищо не е излязло от червеевата дупка от пристигането ти насам, но тъй като достигна този свят малко по-бавно от скоростта на светлината, няма начин да се каже, че след теб там не е влизал никой. Може да са още на път или да са забавени с хиляди години, или звездният бент да се е затворил отново. Каквото и да е станало, смятам, че спокойно може да се твърди, че ви очакват особено интересни времена.

— Макровойна, обхващаща целия Млечен път!

— Не е задължително да се случи точно по този начин. Дори ако започне войната, все още може да бъде спряна. Вие имате врагове сред машинните хора, това е ясно. Но имате също и съюзници и симпатизанти като Хесперъс. Той не е единственият от своя вид. Най-доброто за прогресивните елементи в човешката цивилизация би било да се опитат да потърсят съответствията си в Машинното пространство. Линиите могат да изиграят роля и там — дори изтощените, отслабени линии, чиито ръце са окървавени.

— Като джентианската?

— Именно.

— Ние сме свършени. Няма да се учудя да съм последният оцелял.

— Не мисля така, дяловек!

Често от стъкления започна да се отделя. Лимките се белеха, политаха и изчезваха във въздуха. Той разсеяно докосна челото си с намаляваща ръка.

— Трябваше да съм го споменал вече! Ти излезе от червеевата дупка преди малко над три хиляди години по твои сметки, нали?

Кимнах мъчително.

— Горе-долу.

— „Сребърни крила на утрото“ изплува много по-рано. Беше повреден при прехода, неспособен на бърз полет. Достигна орбита

около тази планета преди седемнадесет хиляди и петстотин години.

Имах чувството, че скалите под мен най-сетне са поддали — цялата ми надежда се изпари. Имаше я за секунда — като слънцето, просветнало през цепнатина в облаците, донесло за миг светлината на деня. Сега облаците се бяха затворили, по-тежки от преди.

— Не те разбирам!

— Казах ти, че червеевата дупка все още се стабилизира. Така става. Просто ще трябва да му свикнеш, докато нещата се установят. Ще се справите. Не е като да нямате вече известен опит с дълбокото време.

— Каза ми, че си намерил Хесперъс. А какво е станало с Пърслейн? Намери ли я в стаза?

— Намерих робота. Беше изпаднал от Космоса, изоставяйки умирация кораб. Нищо не би могло да оцелее повече на борда му — при заплахата от взрив на двигателя щеше да е твърде опасно да се остане там дори в стаза. От онова, което научих от спомените му, не е било възможно да се приземи или да вземе совалка.

Хесперъс сигурно все още е бил лишен от достъп до жизненоважните контролни функции, дори след като корабът го е докарал през целия път дотук. Тъй като не е било възможно да се е насочвал към джентрианския сигнал, можех само да приема, че „Сребърни крила“ е навигирал към първия признак на интелигентна дейност, който е намерил — платоновия модел слънчева система със странно прикритата му звезда.

— Той довел ли е Пърслейн със себе си?

— Ще ти покажа робота, дяловек — може да ти се стори интересен. Няма да отнеме много време — той е долу в джунглата, в основата на това плато... — стъкленият човек ме помами през ръба на платото. — Пристъпи напред!

— Какво?

— Освен ако не се сещаш за друг начин да се озовеш долу. Не поглеждай към кораба си — не би могъл да се пхне в цепнатината. Не се безпокой, ще те хвана!

— Разполагам само с честната ти дума.

— Да — отвърна стъкленият човек, — точно в това е смисълът. Ще трябва да си имаме много повече доверие оттук насетне. Защо не

започнем да се държим така, сякаш възнамеряваме да продължим в същия дух?

Затворих очи. Хрумна ми, че е възможно това да е наказанието: че Първите машини са оставили стъкления човек да измъчва само един член на човешката раса, изливайки мъстта си единствено върху мен, а не върху цялата метацивилизация.

Но както Хесперъс беше казал: отмъщението е за биологичните видове. Машините виждат нещата по друг начин.

Пристъпих извън ръба.

Последва миг на безтегловност, достатъчно дълъг да си помисля, че наистина са ме измамили. След това късчетата от стъкления човек догониха падащото ми тяло и ме подкрепиха, точно както Духът на въздуха бе сторил, когато го посетихме на Невма. Лимките се притиснаха под мишниците ми, в кривата на гръбнака ми и под краката ми.

Спуснаха ме надолу в мъглата, към ревящия поток и в увенчания със зелен листак сумрак на джунглата. Там имаше живот, но не животински — нищо с ум или уста. Гората бе тиха, като изключим шумоленето от потъркване на листо в листо, пропукването на стари дървесни стволове и статичното съскане на падаща вода, както радиоприпукване на милион квазари. Все още носен, стигнах до полянка близо до основата на скала. Мъглата беше като бял таван, който от време на време изтъняваше да разкрие по-синьо небе или стръмната стена на платото.

Приземих се меко. Полянката беше покрита с нещо като трева с дебели, влажни от конденза стебла. Тревата се оказваше универсална, дори в Андромеда. Полянката беше празна, като изключим стъклена сфера с диаметър три метра, със заключен в нея златен силует.

— Той е още в стаза — обясни златният човек, докато събираше парченцата си обратно в човешка форма. — Прекарал е тук седемнадесет хиляди и петстотин години, но е преживял по-малко от шест дни субективно време.

— Къде е апаратурата? Не виждам никакви машини за генериране на стаза!

— Не би и могъл да ги видиш — отвърна стъкленият човек. Вдигна ръка и накара стазния мехур да колабира, а едва видимото тяло на Хесперъс полека се спусна по гръб на тревата. — Има много по-

прост начин за забавяне на времето. Ще го откриете все някога и тогава ще се чудите за какво е била цялата суетня.

Тялото на Хесперъс беше в лошо състояние. Златната броня бе стопена и почерняла, сякаш е бил нагриван и после оставен да се охлади. На места беше патиниран, напукан като стара картина; на други — лъскав като кехлибар. Беше по-голям, отколкото го помнех — приличаше по-малко на златен човек, отколкото на златен саркофаг във формата на човек. Ръцете му бяха споени за хълбоците, краката му — съединени в една обща буца. Главата му, значително раздута, не показваше признаци на живот. Чертите му бяха слети в едно, оставяйки само полуоформено подобие на човешко лице. Очите му бяха изчезнали. Тъмните прозорчета на черепа му бяха очернени, но не виждах зад тях да се движат светлинки.

— Вече ми каза, че си е отишъл — рекох. — Сподели ми, че е мъртъв, че не е останало нищо от личността му.

— Това все още е истина.

— Тогава защо си го сложил в стаза?

— Заради онова, което съдържа. Казах ти, че е пожертвал висшите си функции, захвърлил е голяма част от самоличността си. Сторил го е с причина. Налагало се е да направи място вътре в себе си, за да защити нещото, за което го е било грижа най-много... — стъкленият човек кимна на мислите ми, сякаш те бяха прозрачни за него. — Той се е превърнал в предпазна броня, Кемпиън — променил се е така, че да може да защити Пърслейн по време на падането към земята. Решил е, че нейната защита ще бъде сред последните му съзнателни действия като напълно оформено разумно същество!

Бях успял да запазя присъствие на духа до този момент, но сега паднах на колене до златното тяло.

— Тя се намира вътре в него?

— Вътре в бронята има женско човешко същество. Жената е жива, макар и в състояние на кома. Не съм специалист по въпроса, но смятам, че човешкото същество е невредимо. Разбира се, това може да не е Пърслейн, но предвид наличните доказателства...

Затворих очи, хлипайки под напора на невидимия водопад, отмиващ в сребърен поток най-големите страхове от съзнанието ми.

— Трябва да сваля бронята! — възкликнах, когато си възвърнах дар словото. Разтърсваше ме мъка по Хесперъс, но ме пронизваше и

отчаяна, упоителна благодарност за товара, който бе съхранил докрай.

— Тогава ще ти помогна — обеща стъкленият човек, щом забих
безполезните си нокти в споените шевове на златната маска на робота.

— След което, колкото и да съжалявам, ми е време да поема по пътя
си!

Издание:

Автор: Алистър Рейнолдс

Заглавие: Домът на слънцата

Преводач: Елена Павлова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Изток-Запад

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: британска

Печатница: Изток-Запад

Излязла от печат: януари 2015 г.

Художник: Деница Трифонова

Коректор: Милена Братованова

ISBN: 978-619-152-571-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/902>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.